

KIM HOLDEN

Diğer yarınız sizi sonsuza dek terk etmişken
hayata nasıl kaldığınız yerden devam edebilirsiniz ki?

aspendos

Kollarımı ona sarıp kendime çekiyorum. Tanrım, teni... O güzel, sıcak, hassas, hisli teni. Onu hissediyorum. Aylardır kimseyi böyle hissetmemiştim. Kadınlar sadece ihtiyacımı karşılayan bedenlerdi. Ama Scout'u hissediyorum. Tüm benliğini hissediyorum.

KIM HOLDEN

Hayat denen bu gösteride yalnızca tek şansın var. Kalabalığın arasına karışıp sahnede olup bitenleri izlemek yerine git ve başrolü kap! Yitirdiğin umudu işte orada bulacaksın.

aspendos

GUS

aspendos

Eser Adı: GUS
Orijinal Adı: GUS
Yazar: Kim HOLDEN
Editör: Aylin KARAGÖZ
Çeviren: Mehtap VAR
Sayfa Düzenleme: Ceyda BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2015, Kim Holden

Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Mayıs 2016

ISBN: 978-605-9641-03-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:
Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

GUS

KIM HOLDEN

Çeviri
Mehtap Var

aspendos

Gün Işığım okurları, bu kitap size.
Kalbim sevginizle dolup taşıyor.

Dr. John Okerbloom
1952 – 2014

Kate Sedgwick
Kahramanım

22 Ocak, Pazar

Gus

Attığım her adım bir öncekinden daha ağır. Nereye gittiğimi bilmiyorum; sadece varış noktamın zihin uyuşturucu miktarda alkol olduğunu biliyorum.

Mezarlıktaki çimenlikten beton kaldırıma adım atınca, göğsümde bir kımıldanma hissediyorum. Acının uysallığı yerini tekrar öfkeye bırakıyor. Günlerdir böyle. Acı. Öfke. Acı. Öfke. Acı... Öfke...

Artık hissetmek istemiyorum. Hissetmekten yoruldum.

Son birkaç günümü şehrin izbe tarafındaki eski püskü bir otel odasında kendimi içkiye vererek geçirdim. Bitişikte Jack ve sigara satan bir içki dükkânı var. Tüm ihtiyacım olan bu.

Sigaradan bahsetmişken, neredeyse bıraktım. Şu an son sigaramı içiyorum. Kafamda, "Bırakmalısın," diyen sesini duyuyorum.

"Bari bugün yapma Gün Işığım," diye cevaplıyorum.

Kaldırımda yanından geçtiğim kadının benden özellikle kaçınması, beni bunu dışımdan söylemiş olduğuma inandırıyor. Sanrıları yok etmesi ümidiyle, elimle yüzümü ovuşturuyorum. İşe yaramıyor.

"Biraz uykuya ihtiyacım var." Evet, yine kendi kendime konuşuyorum. Neyse. İçki içmem lazım.

Hemen köşede bir bar var. Karanlık ve pis görünüyor. Harika.

Kapıyı açınca, eskimiş biranın kötü kokusu, ter ve sigara dumanı beni çarpıyor. Evimde gibiyim. En azından önümüzdeki birkaç saat.

Bara doğru yürüdüğümde, orta yaşlı birkaç müdavimin beni süzdüğünü fark ediyorum. Mekânın ortamı bu insanların düzenli müşteri olduğunu hemen belli ediyor. Burası, her gün gelerek kiralarını ve market paralarını içip harcadıkları yer. Ben, davetsiz giriyorum. Üstüme başıma bakıp takım elbise ve kravatın buraya uygun olmadığını fark ediyorum. Kravatımın düğümünü genişletip çıkarıyorum, cebime tıkıştırıyorum, ceketimi çıkarıyorum, barın sonundaki iskemleye otururken gömleğimin birkaç düğmesini açıyorum.

Barmen beni başıyla selamlıyor ve kollarımı kıvırırken bana bir peçete uzatıyor.

Sipariş verirken sigara paketime uzanıyorum. "Jack, duble olsun." Alışkanlık işte; paket boş, biliyordum. "Bir paket de Camel."

Bana hesap açmıyor, kokteyl bardağı ve viski şişesine uzanmadan önce köşedeki otomatı işaret ediyor. Tabureden kalkıp otomattan iki paket sigara alıyorum. Döndüğümde içkim beni beklemekte.

Muhtemelen annem yaşında olan kadın da öyle. Bahse girerim yirmi yıl önce çekiciydi; fakat zor bir hayatın acımasızlığı ve yanlış seçimler yüzünün kırışıklarında derin yer etmiş. Çevresinden dolanarak içkime uzanıyorum. Ucuz parfüm ve daha da ucuz seks kokuyor. Ben kaçamadan konuşmaya başlıyor.

Konuşmak istemiyorum.

"Senin gibi yakışıklı biri böyle bir yerde ne yapıyor?"

Neden gevezelik etmeyi kesip bana 50 dolarlık bir seks ya da 20 dolarlık bir oral seks isteyip istemediğimi sormuyor? Cevap vermeden üç tabure öteye geçiyorum.

Bana bir tabure daha yaklaşıyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı tatlım?" Elleri gergin. Bir sonraki vuruşu için para arıyor. Ona üç metre bir çubukla bile dokunmam; ama bir taraftan da biraz para vermek istiyorum. Çünkü şu anda gerçeklikten kaçmaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum.

Ona acımama rağmen içimden şefkat göstermek gelmiyor. Başımı öne eğip sallıyorum. Genelde pislik biri değilimdir; ama bugün farklı. Başımı eğip gözlerinin içine bakıyorum. "Ölüleri geri getirebilir misin? Bu konuda yardım edebilirsin."

Eminim böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Şaşkınca bana bakıyor.

Gözlerimi sağ elimde döndürdüğüm viski bardağına devirip soruyu kendim cevaplıyorum. "Hiç sanmıyorum." Bardağı iki yudumda bitiriyorum. Bardağı bara ters bırakıp ona tekrar bakmadan önce barmenden yeni bir içki istiyorum. "Beni rahat bırak." Bu bir emir. Gergin gülüşü bana bunu daha önce duyduğunu, bağımlılığından dolayı muhtemelen çok sık duyduğunu söylüyor.

Yalnızlık bana eşlik ediyor. Taburede dik oturmak zorlaşana kadar çok iyi anlaşıyoruz. Ne kadar vakit geçti bilmiyorum; tek bildiğim kalp kırıklığımı iyileştirmeye yetecek kadar geçmediği. Barmen daha fazla içki vermeyi reddettiğinde, on ya da on iki duble içmiştim. Bağırmak ve tüm öfkemi kusmak istiyorum; ama açıkçası olay yaratmak için çok yorgunum. Bulanık görüyorum, bacaklarım uyuşmanın ötesine geçip bağımsız hâle geliyor. Hareket etmek çok güç. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var, bu yüzden barmene bir taksi çağırmasını söylüyorum.

Taksi beni otelime götürüyor; merdivenleri yavaş, güç ve sarsak bir şekilde çıkıyorum. Yatağa doğru sendeleyip suratımı pis yatak örtüsüne yapıştırmadan önce kapıyı ardımdan kapatıp kapatmadığıma bile emin değilim. Islak ve küflü kokuyor; iğrenç bir kir, eski ve başka bir sürü şey karışımı...

Oda dönüyor, beni baş döndürücü rahatlama girdabının içine çekiyor. Buradan ve şu andan bir kaçış. Uykum mu geliyor, yoksa bedenim kapanmak için bilinçsiz bir karar mı veriyor, bilmiyorum. Her hâlükârda çok minnettarım.

24 Ocak, Salı

Gus

Bir gün boyunca uyumayı denediniz mi hiç? Uyuyakalmak ve uyandığınızda koca bir günün bir dakikasını bile göremeden geçip gittiğini fark etmekten bahsediyorum.

Muhteşem. İlaç gibi sakinleştirici. Hiç rüya görmem. Muhtemelen görüyorum; ama uyandığımda hatırlamıyorum. Böyle bir yeteneğe sahip olduğum için hiçbir zaman bu sabah olduğum kadar minnettar olmamıştım. Yirmi dört saatten fazla süren bir hiçlikti. Söylediğim gibi muhteşem.

Gün Işığım'ın annesi Janice'in odasına kapanıp günlerce uyuduğunu hatırlıyorum. Hep bunun üzücü olduğunu ve uyuyarak elindeki fırsatları kaçırdığını düşünürdüm. Sanırım şimdi anlıyorum. Çünkü şu an yapmak istediğim en son şey bu yataktan kalkmak, bu odadan dışarı adım atmak ve hayatın bu kapının ardında barındırdıklarıyla yüzleşmek. Saklandığımı kabul etmekten utanmıyorum. Saklanıyorum.

İşedikten sonra ceketimi arıyorum ve kapının önünde buluyorum. Birkaç saniye bu lanet takım elbiseden ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Bir yıllık bile değil ve sadece iki kez giydim. İkisi de Sedgwick cenazesindeydi. Çıkardığımda bu piçi yakmak istiyorum. Ceplerinde sigara, çakmak ve telefon arıyorum.

Sigarayı yakmadan odaya şöyle bir göz gezdirerek tereddüt ediyorum. Genelde kapalı alanlarda sigara içmem; ama odanın genel rezilliği içmem için neredeyse yalvarıyor.

Telefonumu açıyorum. Evden ayrılırken günler önce kapattım; çünkü herkesle muhatap olmak istemiyorum. Ya da herhangi biriyle. Annemle cenaze için mesajlaştım, hepsi bu. Cevapsız aramaların, mesajların, e-postaların sayısını görmeden kıvranmaya başlıyorum çünkü çok fazla olduğunu biliyorum.

87 cevapsız arama

72 mesaj

37 e-posta

Umursamazlık, itiraz, bıkkınlık ya da her neyse, "Dostum," diyorum. Hangisi olduğuna o an karar veremiyorum; bu yüzden telefonumu yatağa fırlatıp sigaramı bitiriyor, bir tane daha, bir tane daha yakıyorum. Bağımlılığımı içime çekmekten çok on beş dakikalık bir hiçlik yaşıyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Gözümde canlandırabildiğim ya da hatırlayabildiğim özel bir şey düşünmüyorum. Yalnızca acı ve boşluk. Karanlık. Işık, gün ışığım yok. Her derin nefeste, karanlığı dağıtmak için sigarayla rahatlamaya çalışarak bir savaş veriyorum.

Bir türlü sakinleşemiyorum.

Bu yüzden tekrar telefonumu elime alıp cevapsız aramalara bir göz atıyorum. Annem, grup arkadaşlarım Franco, Robbie ve Jamie, yapımcımız AHY (Aşağılık Hayal Yapıcı, asıl adı Tom; ama ona AHY dememden çok hoşlanıyor) ve turne yöneticimiz Hitler (elbette gerçek adı bu değil; ama ne kadar duygusuz biri olduğu düşünülünce bu isim ona tam uyuyor. Bir sonraki turnemiz askıya alındı. Görünen o ki, paranın kutsallığı ve belirlenmiş turne tarihleri bu adam için hastalıktan ve bir insanın ölümünden daha önemli). Bunun bencillik olduğunun farkındayım; ama bu listede görmek istediğim tek bir isim var. Ve bir da asla burada olmayacak.

Mesaj ve e-postalara bakmak yerine annemi arıyorum.

Telefonu ikinci çalışta açıyor. "Gus, tatlım, neredesin? İyi misin?"

Annemin üzgün sesini duymaktan nefret ederim; benim firarım yüzünden üzüldüğünü bildiğimden daha da kötü hissediyorum. "Selam anne."

Söylediklerini tekrar ediyor. "Neredesin? Kamyonetin hâlâ kilisede."

"Evet, biliyorum. Bir motelde kalıyorum." Konuşurken boğazımın kuruduğunu hissediyorum.

"Eve gelmeliydin, Gus." Annem hiçbir zaman bana ne yapmam gerektiğini söylemez. Sadece dolaylı olarak yol gösterir.

Cevap vermiyorum.

İç çekiyor. "Tatlım, bunun zor olduğunu biliyo..."

Sözünü kesiyorum. "Zor mu? Lütfen bana az önce zorluktan bahsettiğini söyleme anne; çünkü bu, yaşadıklarımın yanında çok basit bir kelime." Burnunu çekerek ağlamaya başlıyor ve buna sebep olduğum için kendimi berbat hissediyorum. "Üzgünüm anne."

"Biliyorum." Bunu söylerken hissettiği acı, bana bu yolda beraber yürüdüğümüzü hatırlatıyor. O da onu özlüyor.

Ceketimi giyip sigaramı ve çakmağımı cebime koyuyorum. "Yarım saate evdeyim. Seni seviyorum."

"Ben de..."

Sözünü tamamlamasına izin vermeden telefonu kapatıyorum.

Bir saat içinde moteldeki hesabımı kapatıyor, kiliseden kamyonetimi alıyor ve eve gidiyorum. Öğle yemeği vakti.

Kapıyı açınca, kavrulmuş soğan ve sarımsak kokusunun içinde kalıyorum. Yemekte sebzeli taco var. Midem kazınıyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken annemi alnından öpüyorum. "Bu takım elbiseden bir an önce kurtulmam gerek. Hemen dönerim."

Döndükten sonra hiç konuşmadan yemek yiyoruz. An-

nem, Gün Işığım'a çok benziyor. Belki de Gün Işığım anneme çok benziyordur. İkisi de sessizliğin gücünü anlayan insanlardan. Bazıları sessizliği bir tehdit olarak görür ve saçma sapan konuşarak sessizlikten kaçınmaya çalışır. Sessizlik, düşmanımız değildir. İnsanları rahatlatır, duruma açıklık ve gerçeklik kazandırır. Anın önemini hatırlatır. Maalesef geçen haftadan sonra anın gözümde hiçbir önemi kalmadı.

Sekiz tacodan[1] sonra midem artık ona biraz insaf etmem için yalvarıyor. "Taco salısı için teşekkürler anne."

Gülümsüyor; ama gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıyor. "Rica ederim." Yorgun görünüyor. "Bu arada, Franco sen yokken her gün uğradı."

Dolaylı yoldan onu aramam gerektiğini anlatmaya çalışıyor. "Duştan çıkınca arayacağım."

Franco ve lanet olası Hitler'le yaptığım iki telefon konuşmasından sonra telefonu camdan dışarı fırlatmak ve yatağıma gömülerek her şeyi unutmak istiyorum. Ertelenen turneye başlamak için perşembe sabahı Avrupa'ya gidiyoruz. Grubun adını taşıyan ilk albümümüz Rook, geçen yıl piyasaya çıkışından bu yana Amerika'da büyük ilgi gördü; ama bu ilgi Avrupa'dakiyle karşılaştırılınca solda sıfır kalır. Hitler bizi Avrupa'ya götürmek için can atıyor. Turneye çıkmak istemeyerek nankörlük ve bencillik ettiğimi biliyorum; ama bundan sonra nasıl yaşayacağımı gerçekten bilmiyorum. Gün Işığım benim yalnızca en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda da diğer yarımdı. Beynimin, vicdanımın, neşemin, yaratıcılığımın, kalbimin diğer yarısı. Diğer yarınız sizi sonsuza dek terk etmişken hayata nasıl kaldığınız yerden devam edebilirsiniz ki?

1 Taco, geleneksel Meksika yemeği (e.n.)

25 Ocak, Çarşamba

Gus

Bugün benim doğum günüm. Yirmi iki yaşına girdim. Seksen iki yaşında gibi hissediyorum.

Annem yirmi iki tane çikolatalı minik kek yapmış. Her birinin üstüne de mum dikmiş. Tüm mumları söndürebilmek için iki kez üflüyorum.

Sanırım dileğim gerçekleşmeyecek.

Bunu biliyordum.

İlk defa bir doğum günümü kutlamak istemiyorum. Zamanı geri alıp bir önceki doğum günüme gitmek istiyorum. Gün Işığım ve Gracie, ikisi de buradaydı. Bunu mecazi olarak söylemiyorum; ikisi gerçekten, bu odada bizimleydi. Güldüler, şakalaştılar, mideleri ağrıyana dek kek yediler.

Şimdi onları düşünürken gülümsüyorum; ama içim acıyor.

Onlar yokken kek yemek istemiyorum.

Artık doğum günü kutlamak istemiyorum.

Geçmişi hatırlatan hiçbir şeyi hayatımda istemiyorum.

Geçmişi hatırlamaktan nefret ediyorum.

26 Ocak, Perşembe

Gus

Yanıma yeteri kadar giysi almadığımı biliyorum ama artık çok geç. Franco beni beklerken mutfakta annemle konuşuyor. Plak şirketi bir araba gönderdi. Araba bizi havaalanına götürmek için kapının önünde bekliyor. Almanya uçağımız iki saat içinde kalkacak. Bir avuç daha çorap ve iç çamaşırı alıp çantama koyuyorum. Çantamda iki kot, üç tişört, deodorant, diş macunu, diş fırçası, bilgisayar, cüzdan, pasaport ve telefon var.

Çantamı sırtıma takıp kotumun cebinden sigara ve çakmak bulmaya çalışıyorum. Odadan çıkmadan bir haftadır Gün Işığım'ın komodinin üzerinde hiç ellenmeden duran bilgisayarına bakıyorum. Bilgisayarını bana bıraktı. Yaptığı tüm besteler içinde. Bu, benim için çok değerli bir hediye. Beynim bilgisayarı yanıma almamı söylerken, kalbim onsuz yola çıkma emri veriyor. Henüz buna hazır değilim. Benim için hazırladığı CD, bilgisayarın üstünde duruyor. Öleceğini biliyordu. CD'de bana veda ettiğini biliyorum ve buna hiç hazır değilim. Odanın ışığını kapatıp Franco'nun sesine doğru ilerliyorum.

Franco beni görünce çenesini hafifçe kaldırarak selam veriyor. "N'aber, ahmak herif?"

Başımı sallıyorum. "İdare eder, kadın delisi."

Annem bu şekilde konuşmamızdan rahatsız olmuyor. Franco'yla aramızda hep böyle konuşuruz. Bir çeşit sevgi göstergesi. Aslına bakacak olursak, Franco bana Gün Işığım'ın artık burada olmadığını açık yüreklilikle söyleyebilecek tek insan. Lafi dolandırmadan, yağ çekmeden, tüm dürüstlüğüyle bana gerçekleri söyleyebilen biri olduğu için onu seviyorum. Kel kafası ve dövmeleriyle sert görünmesine ve acımasız bir dürüstlük anlayışı olmasına rağmen, yumuşak başlı biri.

Çantamı işaret ediyor. "Hepsi bu kadar mı? İki aylığına gidiyoruz."

Omuz silkiyorum. "Gitarlarım da var. İhtiyacım olan bir şey olursa yolda alırım. Hadi gidelim."

Başıyla beni onaylıyor, daha fazla soru sormadığı için çok mutluyum. Anneme sarılıyor. "Kahvaltı için teşekkürler, Bayan H." Avcunda kâğıt havluya sarılmış iki büyük yaban mersinli kek dilimi var.

Annem Franco'ya sıkıca sarılıyor. "Rica ederim. İyi eğlenceler, Franco."

"Teşekkürler."

Bana sarılınca kollarında bin parçaya bölünmek, sekiz yaşında bileğim kırıldığında ağladığım gibi ağlamak istiyorum. Ama yapmıyorum. İkimiz de uzun süre kenetlenip ayrılmak istemiyoruz. "Ben yokken her gece güvenlik sistemini açmayı unutma," diyorum.

Ağzının kenarı hafifçe havaya kalkıyor, cesur görünmeye çalıştığının farkındayım. "Hiç unutmuyorum ki. Benim için endişelenme. Git ve dünyayı gez, Gus. Seninle gurur duyuyorum."

Başımı sallıyorum. Ne zaman biri bana iltifat etse, o güzel sözleri hak etmediğimi düşünerek utanırım. Son haftalarda hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünüyorum. "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

Yanağıma bir öpücük kondurup kâğıt havluya sarılı yaban mersinli keki elime tutuşturuyor. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Kendine dikkat et."

Normalde, "Her zaman," diyerek cevap verirdim; ama şimdi bunu söylemek hiç içimden gelmiyor. Önümde iki aylık bir bilinmezlik var ve kendime dikkat edesim yok. Hem de hiç. "Hoşça kal, anne."

"Hoşça kal, Gus."

27 Ocak, Cuma

Gus

Cuma günü Berlin'e ayak basıyoruz. Daha önce Amerika'nın dışına hiç seyahat etmemiştim. İnsanların neden bu kadar söylendiklerini şimdi anlıyorum. Saat farkına uyum sağlayamamak berbat bir şeymiş.

Uçaktan indikten sonra, güvenlikten geçip otele zar zor gidiyorum. Anlaşılan o ki, bugün zaman benden yana değil. Bugün ses provasından önce art arda birkaç toplantımız ve konserden önce iki röportajımız var.

Mutlu gibi görünmek benim için çok güç. Numara yapmaktan nefret ediyorum. Bu konuda pek başarılı olduğum da söylenemez. Aslında Hitler bize sürekli eşlik ettiği için çok mutluyum. Herif kendi sesine âşık ve toplantılarda bizim yerimize kafa şişirmesinden hiç şikâyetçi değilim. Zaten birçoğu onun ilgilenmesi gereken konular. İki muhabire kişisel soruların cevaplanmayacağını söyleyince bu adamı kucaklamak istiyorum. Turnenin ertelenme sebebini ya da bir aydır ortalarda görünmememizi açıklamak zorunda değiliz. Biri onun adını ağzına alsaydı, onu yerle bir ederdim. Gün Işığım'ın adını her gün milyonlarca kez aklımdan geçiriyorum. Ama onu hiç tanımayan bir yabancıdan gerçek adı Kate Sedgwick'i duymak beni mahveder. Bir gazeteci bu konuyla

ilgileniyormuş gibi yaparsa onu yumruğumla susturmak zorunda kalırım.

Akşam yemeğinin ardından birkaç Alman birası içiyoruz.

Yeterince alkol aldıktan sonra sahneye çıkınca, gitar çalarken kendimi oldukça rahat hissediyorum ve kalabalığı hareket eden bir bulut gibi görüyorum. Sadece çaldığım akorlara ve şarkının sözlerine odaklanabiliyorum. Böylece huzurlu bir saat geçiriyorum. Bu dertle başa çıkmanın yolunu bulduğumu hissediyorum: aşırı alkol ve canlı performans. Bu ikili bir harika.

3 Şubat, Cuma

Gus

Turne başlayalı bir hafta oldu, sarhoş şarkı söyleyerek dikkat dağıtma yöntemi artık işe yaramıyor. Kıtaya ayak bastığımdan beri ayık bir gün bile geçirmedim. İlk günler yeterince uyuyamadım. Son birkaç gündür de uyumak istemiyorum. Daima gülen yüzünü, burnundaki ve omzundaki çillerini, gün batımını izlemeyi ne kadar sevdiğini, beni sevdiğini söyleyişini, ne kadar güzel keman çaldığını düşünmeye doyamıyorum. Onu bir saplantı hâline getirmenin bana zarar verdiğinin farkındayım; ama sürekli düşünmezsem onu unutacağımdan korkuyorum. Onu unutma düşüncesi içimi acıtıyor.

Franco, bir doktora gitmem gerektiğini düşünüyor. Uyku hapı ya da antidepresan almamı istiyor.

Ben bunu korkak bir kaçış olarak görüyorum. Acımı hafifletmek için ilaç kullanmayacağım. Şu an bana iyi gelen tek şey kafayı çekmek. Bazıları ilaç tedavisinin daha etkili bir çözüm olduğunu söyleyebilir; ama bir doktora reçetelerle tüm bedenimi yönetme yetkisi verme fikrini sevmiyorum. İnsanı sadece kendisi yönetmeli.

Gün Işığım'la geçirdiğim o geceyi düşünmek istemiyorum; çünkü diğer her şey o gecenin yanında sönük kalıyor.

Hayatımın en güzel gecesiydi. Böyle bir şeyin olacağını bilmiyordum. O da bilmiyordu. Ama oldu. Bu yüzden gecenin bir yarısı, turne otobüsündeki yatakta uzanıp Avrupa köylerinden geçerken, o geceyi zihnimde canlandıracağım. Gözlerimi kapatarak hatıralara teslim olacağım.

Gün Işığım banyodan salona doğru yürürken, koridordan içeri giriyorum. Dişlerini fırçalıyor. Her zaman dişlerini fırçalarken başka şeylerle de ilgilenir. Bu sefer yerde duran çantasında bir şeyler arıyor.

"Ne arıyorsun?" diye soruyorum. Çantasını görmek beni üzüyor. Yarın sabah Minnesota'ya gitmeye hazır. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Daha önce birbirimizi görmeden en fazla bir ya da iki gün geçirmiştik, bu da çok nadir olan bir şeydi.

Diş fırçasını ağzının kenarına sıkıştırıp köpüklerle boğuşurken konuşmaya çalışıyor. "Pijamamı," diyor. En azından ben öyle anlıyorum. Banyoya koşup diş macununu tükürdükten sonra gülümseyerek geri geliyor. "Pijamamı," diye tekrar ediyor. "Sanırım arabaya koyduğum diğer çantada kaldı."

"Anahtarı ver, gidip getireyim," diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, sorun değil. Pijamam olmadan da uyuyabilirim. Işığı kapatır mısın?" diye soruyor.

İşte bunu özleyeceğim. Arkadaşlığımızı. Yakınlığımızı. Hep benim yanımda oldu. Her şeyi birlikte yapıyoruz. Çocukluğumuzdan beri aynı evde uyurken hep aynı odada kalırız. Benim odam, salon ya da son birkaç haftadır olduğu gibi misafir odası. Hep birlikte. Bu geceden sonra, o kollarımda yokken nasıl uyuyacağımı bilmiyorum.

Işığı kapatıp şortumu ve tişörtümü çıkarıyorum. Her zaman iç çamaşırımla uyurum; ama soyunmak için ışığın kapanmasını beklerim. Sabah yataktan çıkarken beni böyle göreceği için bu hareketim biraz tuhaf. Fakat gece bizi daha çok yakınlaştırıyor. Karanlık, arzuyu da beraberinde getiriyor. Bu kıza âşığım; fakat o bunu bilmiyor.

O her zaman yatağın sağ tarafında uyuduğu için sol tarafa yatıyorum. Jaluzinin aralıklarından gelen ay ışığıyla, şortunu çıkarırken yalnızca siluetini görebiliyorum. Şortunu hızlıca çıkarsa da, ben hareketlerini ağır çekimde hayal ediyorum. Şortu bileklerine düştüğün-

de o bilindik uyarılma hissi beni kışkırtıyor. Tişörtünün altından sütyeninin askılarını çıkarırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Elini içeri sokup sihirli bir hareketle sütyenini çıkarıyor. Şortunu ve sütyenini çantasına koyduktan sonra yatağa doğru yürüyor. Ay ışığı üzerine vurunca pamuklu ve pembe iç çamaşırını görebiliyorum. Pamuklu iç çamaşırının seksi olmadığını her kim söylediyse, Gün Işığım'ı görmemiş demektir. Lanet olsun. Başım büyük bir dertte olabilir. Her saniye daha fazla uyarılıyorum ve bunu saklayacak durumda değilim. Üstündeki tişörte bakıyorum. Soluk sarı ve kumaşı çok yıkanmaktan yıpranmış. Bu tişörtü yıllardır giyiyor. Tişörtünü geren koyu meme uçları çok güzel görünüyor. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. Kendi kendime konuşuyorum. "Kendine gel, dostum. Karşındaki Gün Işığım. Onu daha önce milyonlarca kez bikiniyle gördün." Ama bu çok farklı. "Onu gözetlediğini bilmiyor, seni sapık. Aval aval bakmayı kes." Şu an tamamen penisimle düşündüğüm için, "Vücudu da muhteşemmiş," diye devam ediyorum.

Örtünün altına girince, benim olduğum tarafa kayıp ısınmak için bana yaslanıyor. Başını omzuma yaslayıp kolunu göğsüme koyarken her zamanki gibi soğuk çarşaf onu titretiyor. Altında kalan kolumla ona sarılıp elimi kalçasına yaslayınca dünya yerinden oynamış gibi hissediyorum.

Fısıldayarak konuşmaya başlayınca gecenin sessizliği deliniyor. "Seni çok özleyeceğim, dostum."

Alnından öperek, "Ben de. Seni ne kadar özleyeceğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldıyorum.

"Ben gidince büyük bir yastık ya da bir şişme bebek almak zorunda kalacaksın."

Gülüyorum; çünkü tam şu an bir espri yapacağını biliyordum. "Sence uykusunda konuşan ve osuranlardan bulabilir miyim? Senin yerini tam anlamıyla doldurabilmesi için soruyorum."

Gülerek karnıma vuruyor. "Kes sesini. Uykumda öyle şeyler yapmıyorum. Yapsam Gracie söylerdi."

Bu açıklama üzerine bir kahkaha atıyor ve, "Hayır, yapmıyorsun. Şaka yapıyorum," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarındaki mutlu gülümsemeyle diğer tarafa dönüyor ve ben

de ona yaslanıyorum. Çamaşırımın içindeki canavar sakinleştiği için ona arkadan sarılıyorum. Hep böyle uyuruz. Kollarımda kendini o kadar iyi hissediyor ki, Tanrı'nın onu benim için yarattığını söyleyebilirim. Alnımı başının arkasına yaslayınca üzülmekten kendimi alamıyorum. Bu gerçekle tekrar yüzleşiyorum. Gidiyor. Gün Işığım gidiyor. Başının arkasından öperken bunun son öpücüğüm olduğu hissine kapılıyorum. Kalbim bu hissi bir kenara itmeyi başarıyor. "Seni seviyorum, Gün Işığım."

Bana olan sevgisini gösterebilmek için karnına yasladığım elimi sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum, Gus." Gün Işığım insanlara sevdiklerini gösterme konusunda her zaman çok başarılı olmuştur.

Eli hiç kıpırdamıyor. Birden tişörtünün yukarı sıyrıldığını, yüzük ve serçe parmağımın çıplak tenine değdiğini fark ediyorum. Tenine daha önce binlerce kez dokundum; fakat hiçbiri böyle değildi.

Kahretsin, kasıklarımdaki hareketlenme geri geliyor. Bir anda gelen ve hızlıca büyüyen bir his. Onun karşısında utanmamak ve daha fazla uyarılmamak için kalçamı geri çekiyorum. Fakat elimi çıplak teninde gezdirmekten kendimi alamıyorum. İkimizi de rahatlatmak için yapılan cüretkâr, bencil ama özverili bir hareket. Gün Işığım'ın bir santimlik çıplak tenine tüm dikkatimle odaklanıyorum. Parmak uçlarım teninin tadına bakıyor. Çok yumuşak bir teni var. Tenini birkaç kez okşadıktan sonra gerildiğini fark edip duruyorum. "Üzgünüm," diye fısıldıyorum. Fakat elimi kaldırır kaldırmaz, bana izin verdiğini söylemek istercesine elimi tutup az önceki yerine koyuyor. Bu hareketine karşı çıkmıyorum. Bu kez elimi tişörtünün altına sokuyorum ve tüm elim, parmaklarım, avuç içim tenine değiyor. Hafifçe teninde süzülürken hızımı adım adım artırıyor ve parmaklarımı bedenine tümüyle yayıyorum. İkimiz de daha derin nefes almaya başlıyoruz. Kollarımda rahatlamış görünse de, her nefesinin karnına eriştiğini hissedebiliyorum. Yavaş ve düzenli nefes alıyor. Gün Işığım yalnızca bir şeye odaklanırken böyle nefes alır.

Elimi tekrar karnına çekince, başparmağım hafifçe göğsünün altına değiyor. Nefesinin kesildiğini hissettiğim an penisim sertleşiyor. Sertleşmeyi onun da hissettiğini biliyorum, ucu çamaşırımın bel lastiğine karşı acılı bir savaş veriyor. Bu sırada kasıklarımı ondan

uzaklaştırmaya çalışıyorum, o ise kalçamı kavrayarak beni kendine çekiyor.

Poposuna yaslanınca kendimi tutamayıp derin bir sesle inliyorum. Uyarılmayla gelen bir rahatlama hissi. Karşılanan, aynı zamanda da artan bir ihtiyaç. İç çektiğini fark edince onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini anlıyorum. Sonra kalçamı birkaç kez oynatıyorum. Tarif edilemez bir his. Tanrım, sanırım ölüp cennete geldim.

Ve burayı terk etmek istemiyorum.

Elini arkaya uzatıp popomu avuçluyor. Kalçamı hâlâ yavaş ve arzulu bir şekilde ona sürtüyorum. Tişörtünü kaldırıp elimi göğüslerinde gezdirmem için beni yönlendirince hiç tereddüt etmeden kabul ediyorum. Göğsünü elime alıp hafifçe okşadıktan sonra iki parmağımla göğüs ucuna dokunuyorum. Göğüs ucu, dokunduğum an sertleşiyor ve hemen ardından bir inleme geliyor.

Lanet olsun. Bu inleme aklımı başımdan aldı. Bu inleme, yeryüzündeki en seksi kadın olduğunun kanıtıydı.

Artık dayanamıyorum. "Sana dokunmam gerek," diye fısıldıyorum.

Başını sallayarak benimle aynı fikirde olduğunu belirtiyor.

Elimi çamaşırının içine sokarak parmaklarımı teninde gezdirince, kalçası hareketlenmeye başlıyor. Bu hareketinden daha fazlasını istediğini anlıyor ve parmaklarımı daha aşağı kaydırıyorum. Bacaklarını ayırarak beni karşılıyor. Çok ıslanmış. İçeri girmeden birkaç daire çizerken kalçasını oynatarak parmağımı tüm haz noktalarına değdiriyor. "Gus?"

"Efendim?" Yaşadığımız karşılıklı çekimden dolayı sesim boğuk ve kendinden geçmiş bir hâl alıyor.

"Beni öpmeni istiyorum." Daha önce bu ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştım. Beni arzuluyor. O an, bu ses tonunu benden önce duyan tüm erkekleri kıskanıyorum.

Hayatta hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Parmaklarımı sıyırınca yüzünü bana dönüyor. Dirseğime dayanarak ona bakıyorum. "Çok güzelsin." O kadar sessiz konuşuyorum ki, beni duyduğundan bile emin değilim.

Yüzündeki hafif gülümseme beni duyduğunu söylüyor.

Hep bu anı, Gün Işığım'ı öptüğüm anı hayal etmiştim. Şimdi onu öpeceksem, kurallara uygun davranmalıyım. O sırtüstü uzanırken, ellerime ve dizlerime yaslanarak üstüne çıkıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alırken birazdan olacaklar için Tanrı'ya şükrediyorum. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Hafif bir öpücükten sonra dilimle dudaklarını aralıyorum. Dili dilime değdiği an, aynı heyecanı paylaştığımızı hissediyorum. Öpüşmek daha önce hiç bu kadar haz vermemişti. İçimde fişekler patlıyor. Bu kızı seviyorum. Her şeyini seviyorum. En çok da onu öpmeyi seviyorum. Her hamleme karşılık vermesini, hızıma ve derinliğime uyum sağlamasını seviyorum.

Birkaç dakika öpüştükten sonra o kadar tahrik oluyorum ki, kafam bulanıyor. Tüm bedenimin uyarıldığını hissediyorum. Onu heyecanlı öpücüklere boğarken tişörtünün ucundan tutup çekiştiriyorum. "Çıkarsana."

Soluk soluğa cevap veriyor. "Tamam."

Tişörtten kurtularak tenini hissetmek istiyorum. Yatakta dönerek onu üste alıyorum. Dizlerini kalçalarıma koyarak tüm ağırlığını bana veriyor. Bu baskın hâli beni daha da tahrik ediyor. Göğüs uçları bedenimde gezinirken her hücrem onun da tahrik olduğunu hissediyor. Hücrelerim aldığım çılgın hazzın etkisiyle âdeta çığlık atıyor. Onu kendime çekip tekrar öpüyorum. Derin ve ateşli bir öpücük. Bunu o da istiyor. Tüm bedeni hareket ediyor. Aşağı uzanarak çamaşırımı hafifçe indirince, çok daha iyi hissediyorum. Artık ona bir adım daha yakınım. Parmaklarımı sırtında gezdirerek onu rahatlatmaya ve kontrolü tekrar ele almaya çalışıyorum. Son birkaç dakikadır aklım başımdan uçup gitti. Her saniyesini hatırlamak istiyorum. Her ayrıntıyı. Sadece tek bir şansım olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu anı onun için ölümsüz kılmalıyım. Göğsümle boynum arasına bazıları yumuşak, bazıları ateşli öpücükler konduruyor. Dudaklarını ısırıp diliyle kışkırtıcı hamleler yapıyor. Ağzıyla beni kendimden geçirirken elimi sırtından aşağı doğru indirip hafifçe bacak arasına dokunuyorum. Orta parmağımla onu okşamaya başlayınca kendime hâkim olamıyorum. Artık çamaşırını çıkarması gerek. Çamaşırının lastiğine uzanırken, o da benimkine uzanıyor. Aklın yolu bir. Hiç

duraksamadan çamaşırını çıkarmak için ayağa kalkıyor. Ben de kendiminkini çıkarmaya çalışırken parmaklarının kalçaları arasında yok oluşunu ve çamaşırını aşağı sürükleyişini izliyorum. Şu an üstümde duran bu çıplak kadına o kadar yoğunlaştım ki, kılımı bile kıpırdatamıyorum.

Çamaşırını bacaklarından çıkarırken, "Hareket etme," diyorum.

Sakince, "Neden?" diye soruyor.

"Bir süre seni izlemek istiyorum."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Çamaşırımı henüz çıkarmadım ama her yerim apaçık ortada.

Son bir kez daha vücuduna baktıktan sonra onunla göz göze gelince şu an ihtiyacı olan şeyin ne olduğunu çok iyi hissedebiliyorum. Çamaşırımı sıyırıp üzerime yatıyor ve beni öpmeye başlıyor. İkimiz de buna hazırız.

"Eğer bunu yapacaksak gidip bir kondom getirmem gerek, Gün Işığım." Bunu istediğini yüzünden anlasam da, sormam gerektiğini düşünüyorum.

Benimkini eline alıyor. İlk defa oraya dokunuyor.

"Ah, Gün Işığım. Sakın durma."

"Hiç mi?"

"Hiç," diye cevap veriyorum.

"Hamile kalmam imkânsız, Gus. Servis dışıyım, bilmiyor musun?"

"Ama..." Kahretsin, eğer şu an tahmin ettiğim şeyi öneriyorsa...

Sözümü kesiyor. "Daha önce korunmadan kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kesinlikle düşündüğüm şeyi öneriyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, hiç olmadım."

"Ben de. Eğer kullanmak istiyorsan..." Sesi kesiliyor, konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye bana bakıyor. "Ama eğer istemiyorsan..."

Cümlesini tamamlıyorum. "Hayır, istemiyorum."

Devam etmem için bana bakıyor.

Yalvaran gözlerle ona bakıp başımı sallıyorum.

Üzerime eğilip beni ıslaklığıyla buluşturuken hâlâ benimkini elinde tutuyor.

İçine girince aklımı kaybedecek gibi oluyorum. Beni sıkıca sarıyor. Daha önce hiç böyle hissetmedim. Aramızda hiçbir engel yok, yalnızca ıslak ve sıcak bir ten var. Gerçek yakınlığın bu olduğunu şimdi anlıyorum.

Kalçalarından tutup aşağı yukarı, öne arkaya giderken ona yol gösteriyorum. Birlikte hareket ederken gözlerimi beni içine çeken vücudundan alamıyorum. İnanılmaz seksi.

Onu kendime çekerek yuvarlıyorum. Bacaklarının arasındayım, kalçalarımı oynatmaya başlarken dilimi göğüslerinin arasından yavaşça yukarı çıkarıp boynunu emiyorum. Her itişime kendini çekerek karşılık veriyor. Gün Işığım'ın ateşli biri olduğunu biliyordum. Onu sörf yaparken, dans ederken, keman çalarken gördüm. Ama bunların hiçbiri şu an altımda yaptıklarıyla karşılaştırılamaz. Bana ne yapıyor böyle? Büyüleniyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Sonra, daha fazlasını istediğime karar veriyorum. Dizini elime alıp ona doğru iterek daha derine giriyorum. Bağırıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

O ateşli sesiyle, "Evet," diyerek iç çekiyor.

Kahretsin. Sona yaklaştığım için hızlanıyorum. Onun da sona yaklaştığını hissediyorum. Beni sıkıca sararak inliyor. İçimdeki tutku ve arzuyu, büyük bir istek ve açlıkla ona veriyorum.

Bir kez daha dudaklarımız buluşunca beni dünyanın sonu gelmişçesine öpüyor. Bu öpücük, coşkulu bir patlamanın habercisi.

Sonra, doruk noktasına ulaşıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Aynı anda ben de geliyorum. Soluk soluğa, "Seni seviyorum," diye bağırıyorum.

O da soluk soluğa kalıyor ve gülümsüyor; ama sonra utanarak alt dudağını ısırıyor. Yorgun görünüyor.

Burnunun ucuna bir öpücük kondurup içinden çıkıyorum. Sonra uzun bir süre durup birbirimize bakıyoruz. Utangaçlığımız geçince dahi hiç konuşmuyoruz. Sanırım ikimiz de az önce olanları algılamaya çalışıyoruz. Ben mi? İçimden bir ses bunun bir daha asla yaşanmayacağını söylediğinden, yaşananların her saniyesini hafızama

kazımaya çalışıyorum. Bu, bana verilmiş bir hediyeydi ve hayatımın sonuna kadar benimle kalacak.

Franco'nun yan yataktan gelen öksürük sesini duyunca gözlerimi açıyorum. O lanet gerçekliğe geri geliyorum. Gerçeklikten nefret ediyorum. Zamanı geri almak istiyorum. Geri gitmek istiyorum. Bu yüzden o geceyi hiç düşünmüyordum. Şu an yaşadığım felaketin acısını artırıyor.

5 Şubat, Pazar

Gus

Sanırım dün gece birayı biraz fazla kaçırıp hareket edemeyecek duruma gelmişim. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey hatırlamıyorum. Aniden rahatsızlandığımı söyleyerek konseri iptal ettiklerini düşünüyorum. Konseri turne bitimine erteleyecekler. Herkes bana çok kızgın, bunu umursamam gerektiğini biliyorum; ama umursamıyorum. Ne kadar üzücü, değil mi? Dün gece Robbie bana bağırdı. Bana artık bencilliği bırakıp kıçımı toparlamam gerektiğini söyledi. Bu sözlerin beni etkilemesi gerekirdi; ama etkilemedi.

Bir yanım onları hayal kırıklığına uğrattığımı söylüyor.

Ama artık umursayamıyorum.

7 Şubat, Salı

Gus

Öğlen olmuş, uzun bir uyku çekmişim. Franco'nun otobüsün ön tarafından gelen sesiyle uyanıyorum. Bir kadınla konuşuyor. Otobüs hâlâ hareket hâlinde. Henüz varmadığımız için otobüste bir kadın olmaması gerekiyor. Telaşlanıyorum. Biraz daha dinleyince, Hitler'in kişisel bir sebepten dolayı geri döndüğünü öğreniyorum. Onun için berbat, benim içinse mükemmel bir durum. Kendini beğenmiş tavırları sinirimi bozuyordu. Yerini geçici bir yöneticiye bırakmış. Franco'ya deneyimlerinden bahsederken bu işte yeni ama iyi olduğunu kavrıyorum. Ya ne yapması gerektiğini gerçekten biliyor ya da çok iyi rol yapıyor. İkisi de bana uyar. Yolumuzdan sapmayacağımızı, bizi başarıya ulaştırmaya yeminli olduğunu söyleyerek oldukça hırslı biri olduğunu belli ediyor. Kendi kendime gülerek yeni görevinde ona bol şans diliyorum.

Yuvarlanarak yataktan çıkıp sesin geldiği yöne bakıyorum. Geçici yönetici, şoförün arkasındaki masanın üstünde oturuyor. Eteği yok denecek kadar kısa. Bacak bacak üstüne atarak bu ince uzun sütunları koridorda sergiliyor. İlk dikkatimi çeken şey bacakları oluyor. İkincisi ise bluzu. Etkileyici göğüslerini öne çıkarmak için düğmelerini iliklememiş. Hâlâ tüm

dikkatim bacaklarında ve göğüslerinde olduğu için başka bir şey göremiyorum. Aylardan şubat ve sanırım İsveç'teyiz. Kar yağıyor ve hava buz gibi. Havaya göre giyinmediği apaçık ortada.

Yalan söylemeyeceğim, şu an tek düşündüğüm şey seks. Herhangi biriyle seks yapmak. Bir yandan da bunu düşündüğüm için kendimi berbat hissediyorum.

Benim için seks kadın vücudunu tanımak, zevk almak, yeteneklerimi açığa çıkarmak ve yakınlık demekti. Bir kadının benim bedenimle ve dokunuşlarımla çılgınca boşaldığını görmek büyüleyici, aynı zamanda da seksi. Hiç gerçek bir ilişkim olmadı; ama birçok kadınla birlikte oldum. Bekâretimi on dört yaşındayken on yedi yaşında biriyle birlikte olduğum gün kaybettim. O zamandan beri hiç durmadım. Yakışıklı olduğumu söyleyemem; ama tipim idare eder ve kadınlar vücudumu seviyor. Boyum 1.90. Uzun süre sörf yaptığım için formumu koruyorum. Geniş ve kaslı bir vücudum var. Hatunlar geniş vücutları sever.

Ama âşık olduğum biriyle sevişince her şey değişti. Geçen ağustos, Gün Işığım'la sevişmemden bahsediyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyordum. Yan komşumuz, en yakın arkadaşımdı. Ona çok âşıktım; fakat duygularımı ona hiçbir zaman açmadım. Eğlenceli, zeki, yetenekli ve harika biriydi. Tanrı'nın şimdiye kadar yarattığı en mükemmel canlıydı. O gece zevk aldık, yakınlaştık ve birbirimizi keşfettik. Şimdiye kadar sevиştiğim insanlar arasında en uyumlusuydu; fakat dahası da vardı. Duygusal bir geceydi. Hayatımın en iyi gecesiydi. Nokta.

Bundan sonra ne yapabilirsiniz? Hiçbir şey. En azından doğal davranarak hiçbir şey yapamam. Ondan sonra beraber olduğum her kadınla yalnızca bedenimi tatmin ettim. Duygusuzca sevиştim. İçine girdikten hemen sonra işim bitti. Hızlı ve pis sevişmeler. Bunun bencilce olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kesinlikle öyle. Kendimi bir çöp poşeti gibi hissediyor muyum? Kesinlikle evet. Tüm bunlara rağ-

men birçok istekli katılımcı bulmam gerçekten hayret verici. Ne kadar gergin ve geveze olduklarını görmek çok üzücü. Utanmaları ve gururları yok. Ama yirmi beş yaşındaki birine berbat bir karakteri olduğu için ebeveynlik yapmak benim görevim değil. Bu yüzden bir şekilde bana uyum sağlamak zorundalar. Dikkatimi tekrar geçici yöneticiye verip gözlerimi yüzüne dikiyorum. Büyük ve koyu gözleri, belirgin elmacık kemikleri var. Yapay güzellerden. Aslında doğal güzelleri severim; ama bu aralar bu konu üzerinde çok durmuyorum. Ağzının kenarındaki kırışıklıklara bakarak otuzlarının ortasında olduğunu düşünüyorum. Koyu, sürmeli gözleriyle bana bakıyor. Beni fark edince Franco'yla konuşmayı kesiyor. Yüzündeki ifadeyi çözmek çok kolay.

Konuşmayı yarıda kestiği için özür dileyip ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Sen Gustov olmalısın." Çıplak göğsüme doğru konuşuyor.

Elini sıkıyorum. "Sanırım öyleyim." Erekte olmama ramak kalmışken üstümde yalnız iç çamaşırımla onu selamlamaktan hiç utanmıyorum.

Göz ucuyla kadının arkasında dikilen Franco'ya bakıyorum. Yavaşça başını sallayıp ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. Onu ciddi görmek pek sık rastlanılan bir durum değildir. Sakın bunu yapma, demek ister gibi bana bakıyor. Yıllarca kendime hatun ayarlarken hep yanımdaydı ve birinin zırdeli olup olmadığını kilometrelerce öteden anlama yeteneğine sahipti.

Gözleri karnıma doğru inerken elimi bırakmıyor.

Bunun üzerine ben de onun göğüslerine bakmaya başlıyorum. Yüzüne bakmak istemiyorum. Onunla kişisel bir yakınlık kurmak istemiyorum. Göz teması her şeyi kişiselleştirir.

Beni ısrarla arka tarafa götürmeye çalışıyor. Onu takip ediyor ve banyonun önüne gelince kapıyı açıyorum. Bu davetimi hiç tereddüt etmeden kabul ediyor ve ardımdan içeri giriyor.

Kapıyı ardından kapatmadan düğmelerini çözüyorum. Kapıyı kilitlerken omuzları açıkta kalıyor. Sütyen askılarını dirseklerine kadar indirince büyük ve silikon olduğu aşikâr göğüsleri ortaya çıkıyor. Her zaman doğaldan yana olduğumu söylemiştim; ama elime ve ağzıma alabileceğim göğüslerden asla şikâyet etmem. Yapay bir tonla inliyor. Duymazdan geliyorum.

Süper mini eteğini ve çamaşırını çıkarmak için kıpırdanırken onu durduruyorum. "Yanımda kondom olmadığı için çıkarmana gerek yok."

Kulağıma eğilerek kısık bir sesle, "Sorun değil, hap kullanıyorum," diye fısıldıyor. Seksi olmaya çalışıyor; ama muhtaç bir sesi var. Muhtaç insanlardan nefret ediyorum.

Şimdi de beni öpmeye çalışıyor.

Onu öpmeyeceğim. Biriyle öpüşmek yakınlık gerektirir. Gün Işığım'dan sonra hiç kimseyi öpmedim. Başımı çeviriyorum. "Ama benim için bir sorun. Sanırım tek çaremiz var..."

Sözümü bitiremeden dizlerinin üstüne çöküp çamaşırımı çıkarıyor.

Benimkini ağzına aldığında dayanamıyorum. "Ah, lanet olsun, çok iyi."

İlk saksosu olmadığı bu kadar girişken olmasından açıkça anlaşılıyor. Sadece ucuyla oynamıyor, hepsini ağzına alıyor. Benimki epey büyük, tıpkı pornolardaki gibi gırtlağına kadar sokuyor.

Kıçımı kavrayıp sıkıca kendini bana doğru çekiyor. Canını yaktığımı düşünerek geri çekiliyorum. Devam etmek için âdeta yalvarıyor. Artık günah benden gitti. Saçlarından tutup hepsini ağzına sokuyorum.

Bu rahatlama öncekine hiç benzemiyor. Anlık bir tatmin hemen ardından yerini sevimsiz gerçekliğe bırakıyor.

Ayakta elinin tersiyle ağzını ve yanağını silerken eğilip çamaşırımı giyiyorum. Onun işinin henüz bitmediğini söyleyen kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bu arada, adım Clare."

İlgisizce başımı sallıyorum. "Çok farklı bir tanışma yöntemin var."

Parmağını göğsümde gezdiriyor. "Senin de. Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum." Bakışlarından benimle yapacağı çalışmalara beni becermenin de dâhil olduğunu anlıyorum.

Arkasındaki kapının kilidini açıyor ve, "Sonra görüşürüz," diyerek onu tuvalette kendiyle baş başa bırakıyorum.

Banyodan çıkınca, Jamie ve Franco'yu masada poker oynarken buluyorum. Jamie çenesini kaldırarak beni selamlıyor. Son zamanlarda çok sık konuşmuyoruz. Franco ise başını sallıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Beni uyarmaya çalışmıştı. Grubu önceden ben koruyup kollardım. Şimdi ise bu görevi Franco üstlendi. Belki Franco yirmi beş yaşında ve grubun en olgun üyesi olduğu için herkesi koruyup kollaması daha mantıklıdır. Belki de bu, hayatta çuvallamış olmamın getirdiği kaçınılmaz bir sonuçtur.

9 Şubat, Perşembe

Gus

Bugün yapımcımız AHY beni aradı. Plak şirketiyle konuştuğunu ve şirketin birkaç hafta içinde bir şarkı daha ekleyerek albümü tekrar piyasaya sürmek istediğini söyledi. Eklemek istedikleri şarkı, Rook'un geçen aralık Gün Işığım'la söylediği *Finish Me*. Bu şarkıyı geçen sene duyduğum kötü sürprizden sonra yazmıştım. Gün Işığım'a ölümcül kanser teşhisi konduktan sonra. Ölümünden yaklaşık bir ay önce grupça Minneapolis'e gidip şarkıyı kaydettik. Gün Işığım şarkının keman bölümünü yazıp çaldı ve şarkıyı söylerken bana eşlik etti. Şimdiye kadarki en iyi ve en özel şarkımız. Hatta fazla özel olduğunu söyleyebilirim. Albüm çıktıktan sonra benden bu şarkıyı canlı söylememi isteyecekler ve bunu asla yapamam. *Missing You* şarkısını bile daha bu hafta gitar aranjmanını değiştirip ritmini hızlandırdıktan sonra çalmaya başladık. Üzgün bir şarkıyken ihtiraslı ve öfkeli bir şarkı hâline geldi. Çünkü son günlerde öfke konusunda bir numarayım.

Şirketin istediğini elde edeceğini biliyorum. Şimdi yeni bir şarkı yapma vakti. Ne tesadüf!

11 Şubat, Cumartesi

Gus

Clare benim için hoş bir dikkat dağıtma aracına dönüştü. Telefon görüşmeleri yapmak, röportajlarımıza yardım etmek, sahne görevlileriyle iletişime geçmek, zaman zaman yarattığım sorunları çözmek, zaman ve mekân sınırlaması olmaksızın benimle seks yapmak günlük yaşamımın bir parçası hâline geldi. Kondomları koliyle almaya başlasam iyi olacak. Tek taraflı alış verişimizde kendi görevini gerçekleştirirken oldukça mutlu görünüyor. Aşağılık bir herif olduğumu biliyorum, durumum her geçen gün daha da kötüye gidiyor; ama sonuçta kimse onu zorlamıyor. Sigara molaları dışında birlikte pek zaman geçirmiyoruz. Sadece iş konuşuyoruz. Son zamanlarda hemen her şeyi Franco üstlendiği için iş konuşmamıza da pek gerek kalmıyor.

12 Şubat, Pazar

Gus

"Gus, seninle açık konuşabilir miyim?" Franco'dan gelen sert bakışla başımın dertte olduğunu hemen anlıyorum. Önceden başımın Franco'yla derde girmesinden nefret ederdim. Sanırım hâlâ nefret ediyorum; ama davranışlarımı değiştirecek kadar değil.

"Elbette." Söyleyeceklerini duymak istemiyorum.

"Dostum, iki haftadır yoldayız. Aslında toplu saçı ve kirli sakalı severim..." Gülmek istemesem de kendime engel olamıyorum. "Cidden, şu an maymuna benzeyen bir *hipster*, dağ adamı ve evsiz karışımı bir yaratık gibisin." Franco, sözlerine devam ediyor. "Duş alman gerek. Hem de her gün. Bu küçük bir otobüs, dostum. Temizliğe öncelik vermeliyiz. Leş gibi kokuyorsun."

Başımı sallıyorum. "Anlaşıldı dostum."

Hiçbir şeye öncelik vermemiz gerektiğini düşünmüyorum.

18 Şubat, Cumartesi

Gus

Bu akşam, şimdiye kadarki en büyük konserimizi vereceğiz. Yirmi bin kişilik Londra O2 Stadı'nda. Tam yirmi bin kişi. İki yıl önce San Diego'da Joe'nun Yeri'nde iki yüz kişiyle konser veriyorduk. Arada dağlar kadar fark var.

Bazen hâlâ Joe'nun Yeri'nde çalıyor olmayı diliyorum.

Gerginim. Normalde hiç gerilmem; ama tüm ses provası boyunca ellerim titriyor. Belki de bir içkiye ihtiyacım vardır. Neden düşünüyorum ki? Elbette bir içkiye ihtiyacım var. Dün geceden beri hiçbir şey içmedim. Otobüste hiç içki yoktu. Franco'nun dolaylı yollarla bana müdahale etmeye çalıştığını düşünüyorum.

Bu müdahaleyi ve bunu dolaylı yollarla yapmasını içerliyorum.

Konsere iki saat var, bir şeyler yemem gerek. Bir paket sigara almak için otobüse yürürken, Clare beni görüp arkamdan koşmaya başlıyor. On santim topuklu ayakkabıyla koşmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Nefes nefese kalmış. Aslında hep nefes nefese; belki de tanıdıklarım arasında benden çok sigara içen tek insan olduğu içindir. "Gustov," diye bağırıyor. Adımı söylerken bile nefes nefese kalıyor.

Hızımı azaltarak yürümeye devam ediyorum. Başımı

çevirip ona bakarken gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Onunla göz göze gelme konusunda bir sıkıntım var. Ona her baktığımda hayal kırıklığına uğramış Gün Işığım'ın bir hayalet gibi beni izlediğini görüyorum. Bu durumla yüzleşemem. Gün Işığım, Clare'in tam zıttı, tanısa ondan nefret ederdi. "Clare." Onu böyle selamlıyorum.

"Ses provasında biraz durgun olduğunu fark ettim." Gerçekten de öyleydim.

Haklı olduğu için söylediklerinden alınmıyorum. "Bir içki içmem gerek," diye cevap veriyorum.

Yanıma gelip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bende alkolden daha iyi bir şey var."

Bunun üzerine dönüp ona bakıyorum, ne kadar doyumsuz bir kadın. "Tanrım, daha bir saat önce seviştik, Clare. Birkaç saat daha böyle idare ederim. Yine de teşekkürler." Sinirlerimi bozduğunu ondan saklamıyorum.

Yüzündeki gülümsemeden beni baştan çıkarmaya çalıştığını seziyorum. Buna karşılık ben de başımı çevirip uzaklara bakıyorum. Kıkırdamaya başlıyor. Kıkırdaması beni birçok yönüyle rahatsız ediyor. Sesindeki tizlik, normaldeki alçak ve boğuk sesinin tam zıttı. Olur olmaz zamanda kıkırdıyor, belki de gerginliğinin bir işaretidir. "Hayır, tatlım. Seninki de mükemmel bir fikirmiş, ama ben başka bir şeyden bahsediyordum."

Bunları konuşurken otobüse varıyoruz. Onu takip ederek merdivenlerden çıkıyorum. "Bahsettiğin şey nedir?"

Montunun cebinden küçük bir cam şişeye konmuş beyaz toz çıkarıp işaret ve başparmağı arasında tutarak bana doğru sallıyor.

Kendi kendime hayır, asla böyle bir şey yapmayacağım, diyorum. Fakat ona hiçbir şey söylemiyorum.

Beni bileğimden tutup otobüsün arkasındaki tanıştığımız gün gittiğimiz küçük banyoya götürüyor. "Lütfen, sadece bir çizgi. Konseri atlatmana yardım edecek."

Durup hayır, asla böyle bir şey yapmayacağım demem ge-

reken noktaya geliyoruz. Fakat tam bir dangalak gibi onun sözünü dinliyorum.

Tozu yatağının üstündeki *Vogue* dergisinin üstüne döküp iki çizgi hâline getirirken ilk defa yüzüne yakından bakıyorum. Gözlerinin altındaki morluklar, ağır makyajının altından bile görülebiliyor ve kenarlarında kırışıklıklar var. Fark ettiğimden daha çok yıpranmış. "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

Burnunun buna kendinden daha çok ihtiyacı varmışçasına burnunu çekerek vahşi gözlerle bana bakıyor. "Yirmi beş."

Ben de öyle düşünmüştüm. Kokain onu yaşlandırmış. On yaş daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Önümüzdeki toza bakarak, "İlk alışın değil herhâlde?" diye soruyorum.

Elinin arkasıyla burnunu ovuşturuyor. Elleri geriliyor. Aklıma cenaze günü barda bana uyuşturucu teklif eden orospu geliyor. "Evet, değil. Sen de çok seveceksin. Sana kendini Süpermen gibi hissettireceğim."

Şu an çevremdeki her şey onu almamam gerektiğini söylese de, o söz dudaklarımdan çıkıveriyor. "Tamam."

İlk o alıyor. Hızlıca. Tam bir profesyonel gibi. Ne zamandır kullandığını merak ediyorum.

Sıra bana geliyor. Yavaş ve birkaç seferde çekiyorum. Tam bir amatör gibi. Burnum yanıyor ve gözlerim sulanıyor.

Uyuşturucu bedenimi ve zihnimi ele geçirirken, "Üzgünüm, Gün Işığım. Sadece tek seferlik. Janice gibi olmayacağım," diyerek özür diliyorum. Gün Işığım'ın annesi kokain bağımlısıydı.

Bu yaptığımı meşrulaştırmaya çalışıyorum. Ara sıra ot içiyorum ve birkaç kez de hap kullandım. Kendime bunun öncekilerden farklı olmayacağını söylüyorum.

Ama çok farklı.

Clare'i davet etmememe rağmen benimle köşedeki bara geliyor. Aç hissetmesem de bir şeyler yiyorum. Clare sigara içiyor. Hiç yemek yememesi beni ürkütüyor.

Konser başlarken kafam hâlâ çok güzel. Bu geceyi uyu-

şuk bir performansla geçiştirmeyeceğim. Her şeyin tamamen kontrolümde olduğunu söyleyemem; ama içimde beni yöneten bir güç olduğunu hissediyorum. Öfkemi artırarak beni vahşi bir performansa sürüklüyor. Daha da iyisi, tüm seyirciler performansımdan çok memnun görünüyor. Tüm olanları dışarıdan bir yerden izliyor, aynı zamanda da daha önce hiç olmadığı kadar derinlerde bir yerde hissediyor gibiyim. Tamamen gerçeküstü bir deneyim.

Zamanın hiçbir önemi yok. Birden grup konserin bittiğini, artık gitmemiz gerektiğini söylüyor.

Otobüse binmeden önce sigara içerken Franco da bana eşlik ediyor. "Bu gece ne yaptığını bilmiyorum; ama seyirciler çok beğendi."

Çok beğendiler. Ben de beğendim. "Sahnede yeni Gus vardı."

Neler olduğunu çözmeye çalışır gibi kısık gözlerle bana bakıyor. "Sen iyi misin, bok kafalı?"

Gülümsüyorum. Evet, gülümsüyorum. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. "Harikayım, dostum."

28 Şubat, Salı

Gus

Son sekiz konserde her şey yolunda gitti. Clare her konserden önce gelip Süpermen'in deposunu doldurdu. Süpermen olmanın en iyi yanı, Gün Işığım'ı artık eskisi kadar düşünmemem. Hâlâ onu düşünüyorum; ama onu bir saplantı hâline getirmiyorum.

Fakat son zamanlarda uyumak çok zorlaştı. Clare dün geceki konserden sonra bana birkaç hap verdi. Bana ne hapı verdiğini bilmiyorum; ama bebekler gibi uyumuşum.

6 Mart, Pazartesi – 7 Mart, Salı

Gus

Bu akşam konser yok.

Boş bir gün.

Mucize gibi.

Son günlerde her zamankinden daha yorgunum. Kokain, alkol ve uyku haplarının etkisi bünyemi zorluyor. Ama görevimi yerine getiriyorum. Her gece sahnede harikalar yaratıyorum.

Şimdi Amsterdam'dayız. Evet, ot içilen barların ve Kırmızı Fener Sokağı'nın[2] ana vatanı. Bir Noel havası var. Bugün, diğerlerine birlikte şehirde bir tur atmayı teklif ettim. Şaşırdılar; çünkü Avrupa'ya geldiğimizden beri onlarla hiç dışarı çıkmadım. Clare'i davet etmediğim için bana kızgın. Umurumda değil. Onunla sevişiyorum diye birlikte dışarı çıkmak zorunda değilim. Sevgili değiliz. Sadece birbirimizin ihtiyaçlarını karşılıyoruz. Bu ikisi çok farklı şeyler.

Dam Meydanı'nda güvercinleri besleyip kanalların arasında gezindikten sonra, soğuktan korunmak için erken vakitte bir yere gidip akşam yemeği yiyoruz. Karşılaştığımız insanlar genelde oldukça sıcakkanlı. Herkesin İngilizce konuşabilmesi beni çok şaşırtıyor. Yemekten sonra Amsterdam'a

2 Red Light District (e.n.)

özgü yerleri keşfetmeye koyuluyoruz. Karşımıza çıkan ilk ot içilebilen mekâna girerken Franco, Jamie ve Robbie'yi kandırmak hiç zor olmuyor. Normalde üçü de çok nadir ot içer.

Otuz dakika sonra hepimizin kafası çok güzel oluyor. Grubun nasıl bir araya geldiğinden ve ilk konserlerimizin ne kadar berbat olduğundan bahsediyoruz. Uzun zamandır gülmemiştim, iyi geldi. Rahatladım, sadece anı yaşıyorum. Tüm istediğim buydu.

Saatlerce oturduktan sonra Kırmızı Fener Sokağı'na gidiyoruz. Yürüyüp vitrin gösterilerine şöyle bir göz atarken kafamız hâlâ çok güzel. Bizimkileri geneleve gitmeye ikna edemediğim için canlı bir seks gösterisine gidiyoruz. Canlı bir porno düşünün, kadın ve erkek önünüzde birbirini beceriyor. Nedenini bilmiyorum; ama çok komik bir durum. Hiçbirimiz gösteriyi ciddiyetle izleyemiyoruz. On üç yaşında daha önce hiç meme ve penis görmemiş ergenler gibi gülüyoruz.

Gösterinin en heyecanlı bölümünü göremeden kovulduk. Lanet olsun.

Gece yarısı otobüse dönüyoruz. Her yer sessiz. Clare odasından çıkarken hâlâ gösteriye gülüyoruz. Sanırım onu uyandırdık. Yatak odasının kapısını açıp kaşlarını çatarak sinirli bir ifadeyle bize bakıyor. "Uyumaya çalışıyorum." Üstünde ipince bir tişört, altında ise tanga var. Dört çift gözün pürdikkat onu izlediğinin farkında değil.

"Birilerinin morali bozuk," diyerek gülüyorum. Bugün o bile keyfimi kaçıramaz.

Gözlerini kısıp bana bakıyor ve öfkeli bir şekilde, "Ot nasıldı?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Muhteşemdi." İlk defa ona bakıp gülümsüyorum.

Mutluluğumu o da fark ediyor. Birden öfkesi yok oluyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bu ifadenin birazdan seks yapacağımız anlamına geldiğini hissediyorum. Tişör-

tümden çekip beni odasına sürüklerken, "Harika," diye mırıldanıyor.

Arkamdan kapıyı kapatır kapatmaz işe başlıyor. "Kimseyi becerdin mi?"

Gülüyorum. "Pardon?"

Tişörtümü çıkarırken açık bir şekilde tekrar soruyor. "Kimseyi becerip becermediğini sordum. Orospuları becerdin mi?"

Soruyu kavramakta güçlük çekiyorum. "Hayır. Sadece izledik, sayılır mı?"

Tekrar gülümsüyor ve koyu gözleriyle bana bakıyor. "Güzel. Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

Eğlenmek uyuşturucu ve seks demek. "Hem de nasıl."

Çekmecesini karıştırıyor ve içinde renkli hapların olduğu plastik bir poşet çıkarıyor.

İçindekilere bakıp birbirinin aynısı iki hap çıkarıyor. Birini ağzına attıktan sonra diğerini bana veriyor.

"Bu ne?" Genelde bu soruyu ona sık sormuyorum.

"Fark eder mi?" diyerek bana meydan okuyor.

"Sanırım etmez," diye cevap veriyorum. Çünkü ne olduğu gerçekten fark etmez.

Üstündekini ve tangasını çıkarıyor. Kotumun düğmelerini açarken, "Bu hap sayesinde birazdan bu yatakta yaşanacak şey hayatındaki en çarpıcı deneyim olacak," diyor.

Hapı ağzıma atıp yutuyorum. "Kulağa hoş geliyor, dostum."

"Bana dostum mu dedin? Ben senin dostun değilim." Göğüslerine bakıyor. "Kesinlikle değilim." Sözlerime alınsa da beni soymaya devam ediyor.

Ona hiç dostum dememiştim. Dostum benim için samimiyet belirten bir söz. Genelde sadece en yakın arkadaşlarıma dostum derim. Clare benim arkadaşım değil ve onunla hiçbir samimiyetim yok. Keşke sözümü geri alabilsem. Ona çok özel bir şey söylemiş gibi hissediyorum. "Öyle demek istemedim."

"İşte şimdi oldu." Gönlünü aldım.

"Öyle demek istemedim," derken aslında onu aşağıladığımı bilseydi çok sinirlenirdi; ama hap kafamı bulandırmaya başlıyor. Onu yatağa atmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

Clare'le sert sevişiyoruz. Öyle seviyor. Acı çekmekten hoşlanıyor. Hükmedilmek istiyor. Garip sapıklıklardan da hoşlanıyor. Bazen böyle olması hoşuma gidiyor, bazen de gitmiyor. Ama bu gece her şey farklı. Tüm hareketler yavaşladı ve sakinleşti. Normal sevişmelerimizle karşılaştırınca çok sıradan. Onunla sıradan seksin sıkıcı olacağını düşünürdüm fakat öyle değil. Onu istiyorum. Acele etmiyorum. Öpüyorum. Dokunuyorum. Onu tatmin ediyorum. O da beni tatmin ediyor.

İşimiz bitince gitmemi istemiyor. Gitmiyorum.

O zaman bunu bilmiyordum; ama bu bir hataymış. Birçok hata yaptım; ama en büyüğü buymuş.

Birkaç saat sonra uyanınca birileri kafamın içinde davul çalıyor gibi hissediyorum. Esnemeye çalışınca tüm bedenim ağrıyor. Sonra yanımda sıcak bir beden hissediyorum.

Şu an yanımda sıcak bir beden olmamalı.

Lütfen yanımdaki bir yabancı olsun, diye düşünüyorum; ama öyle olmadığının farkındayım. Bu sefer bir çuval inciri berbat ettim. Yanımdakine şöyle bir göz atıp Clare olduğundan emin olmak istiyorum. Yüksek sesle, "Lanet olsun," diyorum.

Kapalı gözlerle, "Ne var?" diye soruyor. Sesi hâlâ uykulu.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir şey yok." Yataktan çıkıp pantolonumu arıyorum. Kapının önünde yerde duran pantolonumu bulup giyiyorum. Çamaşırımı sonra bulurum, buradan hemen gitmem gerek.

Beni izliyor. Dün gece benimle aynı boku aldığı hâlde nasıl gülümseyebildiğini bir türlü çözemiyorum. Neden kendini kötü hissetmiyor ki? "Ateşli bir geceydi," diyor. "İsteyince, kontrolü elinden bırakınca sevimli biri olabiliyorsun."

Kahretsin. Her şey daha da kötüye gidiyor. Dün gece olanları anımsamaya çalışıyorum, yatağa girdikten sonraki kısmı pek hatırlayamıyorum. Hatırladıklarımı gerçekten yaşamamışım, hepsi bir rüyaymış gibi hissediyorum. Hepsi Clare'den bağımsız gibi. Bulanık, karışık ama ateşli şeyler hatırlıyorum. Güvenli, hiç ayrılmak istemediğim bir yerdeymişim gibi. Sevdiğimi ve sevildiğimi hissediyorum.

Sesiyle irkilip kendime geliyorum. "Daha önce hiç kimseyle duygusal bir seks yaşamamıştım." Büyük bir başarı elde etmiş gibi görünüyor. Söylediklerinde haklılık payı olduğunu bildiğim için rahatsız oluyorum. Bu kez sadece seks yapmadık, duygusal şeyler de yaşadık. Kafam çok karışık. Buradan hemen gitmem gerek.

Yatak odasının kapısını açıp kaçmak üzereyken söyledikleri her şeyi açıklıyor. "Dün gece bana Gün Işığım dedin. Tam olarak ne demek istedin?"

Boğazım düğümleniyor, neredeyse ağlayacağım. Onun adını söylemesi büyük saygısızlık. Şu an Clare'in onun adını ağzına almasından daha kötü bir şey düşünemiyorum. Aniden ona doğru yürüyüp parmağımı yüzüne doğrultarak, "Sakın bu ismi bir daha söyleme!" diye bağırıyorum.

Yüzündeki zafer dolu ifade yerini şaşkınlığa bırakıyor.

Bunun üzerine Franco yataktan kalkıyor. Kolumdan tutup beni odadan çıkarıyor. Beni şoförün yanındaki masaya oturtup sakinleşmem için elime bir sigara ve çakmak veriyor. Şoföre, "Kenara çek, Ed. Gus'ın biraz dışarı çıkıp sakinleşmesi gerek," diyor. Ellerim o kadar çok titriyor ki, sigarayı zar zor yakıyorum.

Şoför arabayı kenara çekince, tişörtsüz ve çorapsız hâlde, üstümdeki mont ve ayakkabıyla dışarı çıkıyorum. Sanırım karlı bir Hollanda köyündeyiz. Otobüsün yan tarafında dolanırken Franco geliyor. Sigaram bitmek üzere.

"N'aber, pislik herif?" Yüzünde o endişeli ifade var. Kaşları çatık ve hafifçe somurtuyor. Ne zaman kötü bir şey olsa yüzü böyle bir hâl alır.

Hücrelerimi nikotinle beslerken omuz silkiyorum. Normalde sigara içince sakinleşirim, şu an hiçbir işe yaramıyor. Başım dönüyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor ve tüm bedenim tir tir titriyor. "Bu sabahki konuşmamızın tümünü duydun mu?" Duvarlar ince, uyanıksa her şeyi duymuş olmalı.

Üzgün bir ifadeyle başını sallıyor. "Dün geceyi de duydum."

Eğilip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Utanıyorum, aynı zamanda da mahvolmuş hissediyorum. Gözlerimi ovuşturunca gözyaşlarım elime geliyor. Bir sigara daha yakıyorum. Bu sorunun cevabını duymaktansa sağ kolumu kesmeyi tercih ederim; ama bunu sormalıyım. "Dün gece ona neler dedim?"

Bana bakıyor. "Hatırlamıyor musun?" Aslında hatırlamadığımın o da farkında, sadece lafı dolandırmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum.

Kafasını kaşıyor. Cevap vermek istemiyor; ama bir şekilde cevap vereceğini biliyorum. Yakın arkadaşlar birbirine böyle davranır; siz duymak istemeseniz de kötü haberleri size ulaştırır. "Tüm ayrıntıları anlatmayacağım; ama seks yaparken ona sürekli Gün Işığım dedin ve onu sevdiğini söyledin, dostum."

Etrafımda dönerek var gücümle çığlık atıyorum. Başım çatlıyor gibi hissediyorum. Duyduğum acıyla daha uzun ve daha sesli çığlıklar atmak istiyorum. Çığlığım sona eriyor, nefessiz kalıyorum ve aniden karın üzerine kapaklanıp kusuyorum. Dün gece ne yediğimi hatırlamıyorum; ama az önce hepsini yere ve ayakkabımın üstüne çıkardım. Midemin boşalması uzun sürmese de, bedenim pes etmiyor. Öğürmeye devam ediyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Öğürme de sona erince, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Yerdeyim, dizlerim kusmuk ve kardan sırılsıklam olmuş. Yüzümü ellerimin arasına alıp ıslak ve karlı zemine gömüyorum. Şu an tıpkı o öldüğü an ağladığım gibi ağlıyorum. Tüm dünya başıma

yıkılmış gibi. Franco yanıma çömelip elini sırtıma koyuyor. Soluk soluğa, "İçim acıyor, dostum," diyorum. "Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum."

"Biliyorum, koca adam." Yorum yapmıyor.

Yanımda Franco olduğu için çok şanslıyım; çünkü benimle nasıl konuşulması gerektiğini gerçekten biliyor. Bunu başka hiç kimseyle yapamazdım. Annemle bile.

"Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, dostum. Mahvolmuş durumdayım."

"Biliyorum."

Dizlerimin üzerinde durarak ona bakıyorum.

Bir şey söylemek istiyor; ama nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibi tereddüt içinde. Sonra, söylemeye karar veriyor. "Dinle, bu konunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Clare'den hoşlanıyorsan bu senin bileceğin iş ama..."

Sözünü kesiyorum. "Hayır, hoşlanmıyorum. Onunla neden birlikte olduğumu bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırarak gerçekleri söylememi bekliyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Onunla neden birlikte olduğumu biliyorum. Onu becermek ve kullanmak için. Dikkatimi başka yöne çekebilmek için onu kullanıyorum, benim için başka hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Aynı zamanda ilaç bulmana da yardımcı oluyor."

Franco'nun bunu bu kadar rahat söylemesi çok şaşırtıcı. "Aldıklarıma ilaç mı diyorsun?"

Gözlerini kısıyor. Temkinli yaklaşarak, "Evet," diyor. "Birkaç hafta önce onunla senden konuştuk. Kişisel sorunlarından çok bahsetmedim; ama bir doktora gitmen gerektiğini düşündüğümü söyledim. Birkaç gün sonra hepimiz yemekteyken bir doktorun seni görmeye geldiğini, sinir ve uyku ilacı yazdığını söyledi."

"Doktor mu? Clare'in ilaç yazma yetkisi olduğunu bilmiyordum." Franco'ya yalan söylemiş olması hiç hoşuma gitmedi. Aslına bakacak olursak ben de ona sürekli yalan söylüyorum.

Birden hareketleri değişiyor. Gerginlikten alnındaki damar belirginleşiyor, gözlerinde koyu ve derin bir ifade beliriyor. Ne soracağını çok iyi biliyorum. "Ne alıyorsun?"

"Kokain, hap, eline ne geçerse."

Hızlıca ayağa kalkıp otobüsün kapısına yöneliyor. Birden arkasına atlıyorum, bu sefer kolundan tutup onu Clare'in odasından çıkarmaya çalışan benim. Sinirlenince gözü dönüyor. Çok sık sinirlenmez; onu beş yıldır sadece bir ya da iki kez böyle gördüm. Sinirlenince çok korkutucu olabiliyor. Hiçbir şekilde geri adım atmıyor. Clare ince bir sabahlıkla yatağının kenarında dikiliyor. Yüzünde bitkin ama kararlı bir ifade var. Franco, bağırmaya başlıyor. "Ona ne yaptın?" Cevap vermiyor, kollarını göğsünde kavuşturup küstah bir tavırla öylece duruyor. Franco, daha yüksek bir sesle tekrar bağırıyor. Clare ürküyor. "Sana ona ne yaptığını sordum!"

Sahte bir gülümsemeyle bakışlarını bana çeviriyor. "Onun istemediği hiçbir şey yapmadım, öyle değil mi, tatlım?"

İki kolundan da sıkıca tutuyorum. Öfkeden kolları titriyor. "Bana yalan söyledin!" Sesini her seferinde nasıl yükseltebiliyor, bilmiyorum; ama bir şekilde bunu başarıyor.

Cevap vermiyor.

Elini Clare'e doğrultuyor. "Ondan uzak duracaksın, beni duydun mu? Ondan uzak duracaksın. Ona hiçbir şey vermeyeceksin. Onunla konuşmayacaksın. Ona bakmanı bile yasaklıyorum."

Bana bakıyor, bu soğuk tavrının ardında yatan korkuyu hissediyorum. Bu işi uzun süredir yapmadığının farkındayım, bu durumun tehlikeli olabileceğini biliyor. "Gustov yetişkin bir adam, Franco. Onu hiçbir şeye zorlamadım. Kendi istedi."

Clare'den hoşlanmıyorum, hiçbir zaman da hoşlanmadım; fakat şu an onun için biraz üzüldüğümü söylemeden edemeyeceğim. Franco, bana patlaması gerekirken ona patlıyor. "Kız haklı, dostum," diye mırıldanıyorum. "Beni zorlamadı. Eğer birine kızacaksan, bana kızmalısın."

Franco arkasını dönüp bana bakıyor. Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim. "Kızgınım, Gus." Kızgın olduğunu anlayabiliyorum; çünkü bana çok nadir adımla hitap eder. "Hem de çok kızgınım. Ne düşünüyordun ki? Beni dinle," diyerek susup onun tüm bunları duymasını istemezmiş gibi Clare'e bakıyor. Sonra tekrar bana bakıp devam ediyor. "Şu an her şeyin bok gibi olduğunun farkındayım." Sesini alçaltıyor. "Hepimiz onu özlüyoruz dostum. Ama özlemle bu şekilde başa çıkamazsın. Şu an burada olup senin çöküşünü izleseydi ne kadar hayal kırıklığına uğrardı, biliyor musun?"

Bu hâlimden nefret ederdi. Bunun ben de farkındayım. "Ama burada değil, öyle değil mi?" Bu konuşmayı sürdüremeyeceğim. Birilerinin bana bunu hatırlatmasına gerek yok. Her saniyemi onun yokluğunu düşünerek geçiriyorum. "O öldü." Artık dinlemiyorum. Mini buzdolabına gidip bir bira alıyorum.

Ben masada otururken Franco, Clare'e dönüp beni işaret ediyor. "Ondan uzak dur." Açık bir şekilde onu tekrar uyarıyor. Sonra bana bakıp Clare'i işaret ediyor. "Aynısı senin için de geçerli. Ondan uzak dur. Becerecek başka birini bul."

Clare yatak odasının kapısını kapatıyor. Aramıza biraz olsun bir mesafe girdiği için rahatlıyorum.

Franco, karşıma oturuyor. Tüm sinirini atıp sakinleşmiş görünüyor. "Üzgünüm, moron herif. Onun yanında Kate'ten bahsetmemeliydim."

Biranın yarısını bir dikişte bitiriyorum. "Ben her şeyi çoktan ağzımdan kaçırmışım, dostum. Sanırım dün gece harika bir iş çıkarmışım." Parmaklarımla saçımı düzeltip arkadan topluyorum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Eliyle hafifçe masaya vuruyor. "Birlikte olduğun insan, birlikte olmak istediğin insanmış gibi davrandın. Hepimizin fantezileri vardır. Bunda utanılacak bir şey yok."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ama ölülerle fantezi kurmuyorsundur."

"Kafan çok güzeldi." Derin bir nefes verip bana bakıyor.

Ona dürüst davranmam için gözleriyle bana âdeta yalvarıyor. "Ona âşıktın, bunu biliyorum. Bana en yakın arkadaşımı kaybettim gibi bahanelerle gelme. Seni suçluyor muyum? Hayır. Kate hayatımda tanıdığım en inanılmaz kadındı. Onun karakterinin yarısına sahip birini bulsak kendimizi şanslı sayarız."

Başımı sallıyor, arkama yaslanıyor ve biramı bitiriyorum.

Franco başka hiçbir şey söylemiyor.

Bu konu da burada kapanıyor.

27 Mart, Pazartesi

Gus

Uçak, San Diego Uluslararası Havaalanı'na iniş yapınca derin bir iç çekip rahatlıyorum. Sanki iki aydır nefesimi tutuyor gibiyim. Bulunduğum yerin kafamın içinde olup bitenler üzerinde etkisi olduğunu düşünmenin çok saçma olduğunu biliyorum; ama evden ve tanıdık her şeyden bu kadar uzak olmak sorunları çözmemde bana yardımcı olmadı. Turnenin Avrupa ayağı dün akşam Paris'te son buldu. Çok yorgunum, tüm yapmak istediğim Amerika turnesi tekrar başlamadan üç hafta boyunca uyumak.

İnsanların büyük kısmı uçaktan inip koridor biraz rahatlayınca Franco beni dürtüyor. Üst bagajdaki çantamı aldıktan sonra ağır adımlarla bagaj teslim bölümüne doğru ilerliyorum. Franco'nun ardından yürüyorum. Hiç konuşmuyor. Son iki ayda en az benim kadar bitkin düştüğünün farkındayım.

Clare'le geçirdiğimiz o berbat geceden sonra hiç uyuşturucu almadım; ama yaklaşık son altmış gündür hiç ayık dolaşmadım. En az %40 alkollü içki içmeden yaşayamıyorum. Doğrusu, bu durum beni çok yıprattı. İçki içerken hayattan kaçıyordum, şimdi ise diri diri toprağa gömülmüş gibi hissediyorum.

Clare turnenin geri kalanını bizimle geçirerek görevini tamamladı. O büyük patlamadan sonra benimle bir daha konuşmadı. Ben de onunla konuşmadım. Aramıza mesafe girince başka gerçekler de ortaya çıkmış oldu: Benden daha berbat bir durumda olabilir. Bu hâle nasıl geldiğini bilmiyorum; ama bu bunalımının birtakım problemlerden kaynaklandığı aşikâr. Bana kalırsa, çok sert bir çöküş yaşayacak.

28 Mart, Salı

Gus

AHY albümün ikinci çıkışını bugüne kadar erteletmeyi başardı.

Finish Me şarkısını söyleyemeyeceğimi, turnede bu şarkıyı çalmamızın imkânsız olduğunu biliyordu.

Bizim uğrumuza başkalarıyla mücadele ettiği için bu adamı seviyorum.

19 Nisan, Çarşamba

Gus

Son üç haftadır neredeyse hiçbir şey yapmıyorum. Mümkün olduğunca çok uyuyorum. Gerçek dünyayla tüm iletişimim her akşam annemle yemek yemekten ibaret. Pek konuşmasak da, her gün yemekte annemle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Birlikte olmak ikimizi de rahatlatıyor.

20 Nisan, Çarşamba

Gus

Nereden başlayacağımı bilemiyor gibi telefonumu elimde tutup öylece bakıyorum. Belki de onu aramanın iyi bir fikir olup olmadığını tekrar düşünüyorum. Cenazeden beri Gün Işığım'ın erkek arkadaşı Keller'ı ne gördüm, ne de onunla konuştum. Fakat son birkaç gündür onu ve kızı Stella'yı düşünmeden edemiyorum. Nasıl olduklarını merak ediyorum. Gerçekten iyi biri, Gün Işığım ona çok âşıktı. Umarım durumu benden daha iyi idare ediyordur.

Numarayı çeviriyorum. Telefon çalmadan hemen önce kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, duracak gibi hissediyorum. Telefonu kapatıyorum.

Sanırım henüz buna hazır değilim.

21 Nisan, Cuma

Gus

Turneye bu akşam Vegas'tan başlıyoruz. Saat henüz sabah sekiz ve Franco mutfakta annemle konuşuyor. Kısa bir süre sonra gitmemiz gerek ve ben henüz çantamı hazırlamadım. Dolaptan çantamı çıkarıp fermuarını açıyor ve yatağın üstüne fırlatıyorum. İçine birkaç tişört, kot, çorap, iç çamaşırı, bilgisayar, diş fırçası, diş macunu ve deodorant koyuyorum. Cebimdeki cüzdanımı, telefonumu, sigara ve çakmağımı kontrol ediyorum. Çantayı sırtıma taktıktan sonra Gün Işığım'ın bilgisayarına şöyle bir bakıyorum. Hâlâ komodinimin üstünde öylece duruyor. Lanet olsun, onu da yanıma almak, açıp içindekilere bakmak istiyorum. Geride bıraktığı her şeyi deşmek istiyorum. Böylece onu tekrar hayatıma sokabileceğimi düşünüyorum. Fakat bu hiç kolay değil. Bıraktıklarıyla karşılaşınca onu tekrar yanımda hissedeceğim. Düşüncesi bile içimde bir ağlama isteği uyandırıyor.

Bunun yerine, gitar çantalarımı kapatıp kapıyı arkamdan çekiyorum. Kapıyı bir kez daha Gün Işığım'ın üzerine kapatıyorum.

Koridordan annemle Franco'nun konuştuğunu işitiyorum. Ben odaya girince, ikisi de birdenbire susuyor. Bu bir tesadüf mü? Hayır.

"Sorun değil. Ben önünüzde dikiliyorum diye dedikodumu yapmaktan rahatsız olmayın."

Sert bir tepki mi? Evet.

Umurumda mı? Evet, konu annem ve Franco olunca ister istemez umursuyorum.

Bir pislik gibi davranmayı bırakabilir miyim? Hayır.

Annem somurtarak bana sarılıyor.

Ben de üzgün olduğumu belirtmek için ona sarılıyorum. "Günaydın anne."

"Günaydın Gus." Beni affetti.

Aslında beni affetmemeliydi; kolay affeden biri olduğu için onu ölesiye seviyorum.

Kısa bir uçuştan sonra hemen iniş yapıyoruz. Taksi bizi oteller şeridinde ucube bir yerin önünde bırakıyor. Saat on bir. Sert bir içki içip biraz kestirmek istiyorum; ama Hitler bizi kapıda yakalayıp apar topar asansöre götürüyor.

Asansöre biner binmez konuşmaya başlıyor. "Jamie ve Robbie yaklaşık yarım saat önce geldi. Siz ikinizin..." derken gömleğinin kolunu sıyırıp Rolex saatine bakıyor ve, "fotoğraf çekiminden önce yirmi dakikası var," diyor.

Jamie ve Robbie kısa bir kaçamak yapıp Vegas'a birkaç gün erken geldi. Bu tatil ikisine de iyi gelecek.

Önümdeki aynalı duvarda kendime bakıyorum. Üstümdekiler onlarla yatağa girmişim gibi duruyor. Belki de gerçekten öyledir. Birkaç günün kirini içinde barındıran saçlarım arkadan toplu. Saçlarım tekrar uzamaya başladı. Güneş gözlüğüm sayesinde yorgun ve kan çanağına dönmüş gözlerim bana bakıp beni azarlayamıyor. Ona bir teşekkür borçluyum.

Hitler konuşmayı burada kesiyor.

Biz de.

Asansörün kapısı on beşinci katta açılıyor ve onu takip ediyoruz. Vegas'taki her şey zengin ve gösterişli duruyor. Bundan nefret ediyorum. Her şey sahte ve insanların gözünü boyamak için tasarlanmış. Biraz yürüdükten sonra Hitler bir odanın önünde durup kapıyı açıyor. Otelin içinde başlı başına bir eve benzeyen bir süitimiz var. Mobilyalar odanın

bir köşesine çekilmiş ve çekim ekibi fonu, ışıklandırmayı ve kameraları hazırlıyor.

Çantalarımızı bıraktıktan sonra Franco, Robbie ve Jamie'nin oturduğu deri koltuklardan birine oturuyor. Ben bara gidip kendime bir kadeh viski alıyorum. Tüm kadehi üç yudumda bitiriyorum. Kadehi tekrar doldurup bizimkilerin yanına oturuyorum.

Sanırım orada uyuyakalmışım. Dakikalar sonra dar kotlu, siyah tişörtlü ve sevimli bir sarışın beni uyandırıyor. "Benimle gel, Gustov." Sesini duyunca kendimden geçiyorum. Kendimden geçmemin sebebi poposu ya da minik ama mükemmel göğüsleri de olabilir.

"Memnuniyetle," diye cevap veriyorum. Hemen ardından kapısı kapalı bir odaya gidiyoruz ve üstümdekileri çıkarıyor.

"Fazla zamanımız yok," diyor.

Evet, fazla zamanımız yok. Seni hemen istiyorum.

Bana siyah bir kot uzatıyor. "Bunu giy."

Şaşırıyorum. "Nasıl yani? Bunu giymemi mi istiyorsun?"

Ceylan gibi, kahverengi gözleriyle bana bakıp göz kırpıyor. "Evet. Acele et, diğerleri makyaj yapmaya gelmeden saçına da bir şeyler yapmamız gerek."

Kahretsin. Gerçekten giyinmemi istiyor. Hâlbuki işlerin ilerleyeceğini düşünmüştüm. Ben burada sertleşmiş hâlde iç çamaşırımla dikilirken, o ise saçımı yapmaya çalışıyor.

Arkasını dönüp yatağın üstündeki tişörtlerden birini seçmeden önce gözlerinin esas duruşta bekleyen penisime kayması gözümden kaçmıyor.

Kotu giyiyorum. Bacak arasındaki kabarıklık dışında tam oturuyor.

Tekrar bana doğru dönerken, "Bu arada, ben Lindsey," diyor. Tişörtü uzatmadan önce elimi sıkıyor.

Oldukça profesyonel davrandığı için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bu arada, ben aşağılık herifin tekiyim."

Kendimi böyle tanıtmam onu güldürüyor.

"Üzgünüm." Genelde böyle şeyler için özür dilemem; çünkü az önce olanlardan rahatsız olmamış gibi duruyor ve hâlâ daha sonra birlikte olabileceğimize inanıyorum. Fakat iyi biri gibi görünüyor.

"Sorun değil. On yıldır bu işi yapıyorum. Duymadığım ve görmediğim şey kalmadı." Benden daha yaşlı görünüyor; ama bu işi on yıldır yaptığını asla tahmin edemezdim.

Şimdi gülme sırası bende. Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Tişörtü giyiyorum.

Bir sandalyeyi göstererek, "Lütfen buraya otur," diyor. Lastik bandı çekiştirerek saçımdan çıkardıktan sonra parmaklarını birkaç kez saçlarımın arasında gezdiriyor. Parmakları saçlarımın arasında kalıyor.

"Hımm." Düşünüyor.

Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Saçlarım tam bir fare yuvası gibi. Bugünkü programda fotoğraf çekimi olduğunu bilmiyordum. Üzgünüm." Tekrar özür diliyorum. İşini zorlaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum.

Sıcakkanlı bir tavırla gülümsediği an sonsuza dek bu odada kalmak istiyorum. "Bana güven," diyor. "Her sorunu çözecek bir ürün bulunur." Parmaklarıyla saçımı taramaya devam ediyor. "Bunu bile."

Beş dakika sonra, saçlarımın aylardır göründüğünden daha iyi göründüğünü fark ediyorum. Ona bu konuda güvenmek doğru bir kararmış.

Biri yüzüme makyaj yaparken Lindsey kullanılmayan tişörtleri asıp kotları katlıyor. Genelde yüzüme böyle şeyler sürülmesinden nefret ederim; ama şu an gözlerimi Lindsey'den ayıramadığım için makyajı hiç dert etmiyorum.

Yüzüne bakmadığım için kadın mı erkek mi olduğunu bile bilmediğim makyöz odadan çıkınca, birden, "Bu akşam konserimize gelecek misin?" deyiveriyorum.

Tekrar gülüyor; gülüşü kulaklarımda bir melodi gibi yankılanıyor. "Hayır. Ama birkaç şarkınızı radyoda dinlemiştim. Güzel çalıyorsunuz."

"Gelmelisin. Seni içeri sokabilirim." Kendimi gülünç ve çaresiz hissediyorum. Elbette onu içeri alabilirim, sonuçta grubun bir üyesiyim.

"Gelemem. Bu akşam Seattle'a uçağım var. Ona yetişmem gerek. Yine de teşekkürler, Gustov."

"Gitmeden bir akşam yemeği yesek?" Kahretsin, bu kadar uğraştığım için utanmaya başlıyorum. Üstelik beni bu kadar heyecanlandıran onunla seks yapma ihtimalim değil. Yalnız o olduğu için heyecanlanıyorum.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırınca teklifimi reddedeceğini hemen anlıyorum. "Gustov, teklifin beni çok mutlu etti. Gerçekten." Sanırım hayır derken daha yumuşak görünmek için gülümsüyor. "Ayrıca aşağılık biri değilsin," diyor. "Ama benim erkek arkadaşım var."

Başımı sallıyorum. Mesajı aldım. Hatta şimdi ona daha çok saygı duyuyorum. Diğer insanların ilişkilerini bozan biri değilim. Nokta.

Arkasında birinin boğazını temizlediğini işitiyorum. Dönüp bakınca kapı girişinde bir kadın görüyorum. Duruşundan anladığım kadarıyla burada olmaktan hiç memnun değil. Dikkatle kapının çerçevesine doğru bakıyor. Yüzünün sadece sol tarafını görüyorum, ciddi bir ifadesi var. Ne zamandır orada durduğunu merak ediyorum. Tavrına bakılırsa, bir süredir bekliyor. Ağırlığını sağ tarafına veriyor. Elinde bir tomar kâğıt var. Sabırsız görünüyor. Sabırsızlık içine işlemiş gibi. Yemek yiyor, uyuyor, nefes alıyor ve sabırsızlanıyor gibi. Şimdiden ondan pek hoşlanmadım.

"Gustov, eğer burada işin bittiyse..." Sesi sakin geliyor, yüzünü çevirmeden bize doğru bakıyor. Bu telaşlı göz teması bana az önce konuştuklarımızı duyduğunu söylüyor. Âdeta beni yargılıyor. "Seni bekliyorlar." Ses tonu çok rahatsız edici.

Gözlerimi Lindsey'den ayırmadan sabırsız kadına bize bir dakika vermesi için parmağımla işaret ediyorum. Birden arkasını dönüp yok oluyor.

Lindsey'le az önce yaşadığımız durumu telafi edebilmek için tekrar elimi uzatıyorum. Gerginim. Gerginlikten nefret ediyorum.

Sakin bir tavırla elimi sıkıyor. Böylece ben de sakinleşiyorum.

Gözlerine bakarak, "Erkek arkadaşın şanslı biri, Lindsey." Bunu tüm içtenliğimle söylüyorum.

Gülüyor, başını sallayarak göz kırpıyor. "Teşekkürler, Gustov. Bu arada, bu adama çılgınlar gibi âşık olmasaydım, yemek teklifini kabul ederdim."

Liseli bir kız gibi gülümseyerek elini bırakıyor ve odadan çıkıyorum.

Genelde fotoğraf çekimlerinden nefret ederim; fakat bu sefer umduğum kadar kötü geçmiyor. Üstelik sarhoş da değilim. Fotoğrafçı Jack daha önce çalıştıklarımızdan çok farklı biri. Fotoğrafçılar genelde işlerini fazla ciddiye alır ve kendilerine sanatçı der. Sanki sanatçı olmak onları yeteneksizlerle iletişim kuramayacakları bir boyuta taşıyormuş gibi davranırlar. Jack, esprili ve alçak gönüllü biri. Bu iki özelliği bir arada barındıran insanları seviyorum. Çekim sırasında gerginliğimizi atıyor ve oldukça doğal davranıyor. Artık neyin doğal olduğunu bilmesem de, doğal davranmayı başarıyorum.

Çekimden sonra duş alıp üstümdekileri değiştirene kadar Lindsey'nin gitmiş olduğunu fark ediyorum. Onu bir daha görmek istiyorum; ama birinin bu kadar peşinden koşmak bana göre değil. Yalnızca normal birinden etkilenince kendimi iyi hissetmiştim; ama bir ilişkisi var ve bu durumda bana onu aklımdan çıkarmak düşer.

Hitler'in salondan gelen bağırışıyla irkilip kendime geliyorum. "Gustov, gel ve bize katıl. Ses provasından önce üstünden geçmemiz gereken birkaç konu var." Ses provasına o da katılacak gibi konuşuyor. Hayatında bir enstrümana dokunduğundan bile şüpheliyim. Franco'nun yanına oturmadan önce bara gidip bir kadeh viski alıyorum. Oturur oturmaz Hitler'in konuşmasını ayık çekemeyeceğimi fark

ediyorum. Tekrar kalkıp viski şişesini alıyor ve önümdeki sehpanın üstüne koyuyorum.

Aşağılayıcı bakışlarından birini atıyor. Bu işten tüm dertlerinizle uğraşacak kadar para kazanıyorum der gibi bakıyor. "Başlamadan önce başka bir ihtiyacın var mı?" diyerek beni iğneliyor.

Çenemi tutamadığım için ben de ona iğneleyici bir cevap veriyorum. "Öğle yemeği ve bir fahişe istiyorum. Vegas'tayız, biliyorsun."

Tiksinerek başını sallıyor. Benimle artık muhatap bile olmak istemediği için az önce söylediklerimle dalga geçip eğlenemiyoruz.

Omuz silkerek içkimden bir yudum alıyorum. "Denemem gerekiyordu."

Franco bakışlarıyla susmam gerektiğini söyleyerek beni uyarıyor; ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. Sonunda dayanamayıp gülüyor.

Hitler cevabımı duymazdan gelip boğazını temizliyor. "Bildiğiniz üzere, turne boyunca sizinle olacağım. Avrupa turnesi birkaç konser tarihinde değişikliğe gidilmesine rağmen başarılıydı ama," derken bana bakıyor ve, "şimdi Amerika'ya döndünüz ve çok daha dikkatli olmanız gerekiyor. Geçen yılki Amerika turnesi oldukça başarılıydı; ama şu an albümde ciddi bir patlama oldu. *Finish Me* geçen hafta birkaç listede ilk ona girdi. Artık hata yapma lüksünüz yok." Sormadığı bir soruya cevap bekler gibi dik dik bana bakıyor. Benden cevap alamayınca, "Yönetimin birkaç ricası var," diyerek devam ediyor.

Rica derken aslında emirlerinin olduğunu söylemek istiyor. Tüm kadehi bitiriyorum.

"İlk olarak, *Finish Me*'yi her konserde çalacaksınız."

Franco, Robbie ve Jamie bana bakıyor. Yüzlerindeki ifadeden, bu istekten onların da ilk defa şu an haberi olduğunu anlıyorum. Başımı sallıyor ve öfkeli bir şekilde, "Böyle bir şey olmayacak," diyorum.

Tekrar boğazını temizliyor. Hitler benimle bir kavgaya gireceğinin farkında. "Gustov, bu tartışmaya açık bir konu değil."

Viski şişesine uzanıp büyük bir yudum alıyorum. Şu an kadehle uğraşamayacağım. "Hadi ama, Amerika'dayız. Burada her şey tartışmaya açık." Sinirlerime hâkim olamayıp bu şişeyi fırlatmama ramak kaldığı için esprili bir cevap verip sakinleşmeye çalışıyorum.

Sinirli bir şekilde gülümsüyor. "Az önce de söylediğim gibi, *Finish Me*'yi her konserde çalacaksınız."

Şişeden biraz daha viski araklamadan önce alçak sesle, "Görürüz, aşağılık herif," diyorum.

Franco, az önce söylediğimi duydu. Elimdeki şişeyi alıp biraz içtikten sonra Robbie ve Jamie'ye uzatıyor. Onlar da birer yudum aldıktan sonra şişe bana geri dönüyor. Kendi dertlerimin içinde o kadar boğuldum ki, dayanışmanın ne demek olduğunu unutmuşum. Bu konuda benimle hemfikir oldukları için arkadaşlarımı çok seviyorum. İşte bu yüzden biz bir grubuz.

Hitler'in sesi çıkmıyor. Artık vaktinin geldiğini düşünerek ayağa kalkıyorum. "Sigara içmem gerek."

Görünüşe bakılırsa, vereceği emirler henüz bitmemiş. "Konuşmamı sonlandırmadım."

İç çekip oturuyorum. Beni alt ettiğini düşünmüyorum, sadece sinirliyim. Bunu o da biliyor.

"Bu turne, alıştığınızdan daha zorlu geçecek. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna, art arda neredeyse her akşam konseriniz olacak. Gustov, turnenin ve albümün başarısını üst seviyeye çıkarabilmek için sana bir KA[3] temin edilecek."

Gözlerimi kısarak diğerlerine bakıyorum. Hepsi şaşkın görünüyor. Hitler'e dönüyorum. "Umarım KA düşündüğüm şey değildir." Bu noktada espri yapmak artık beni rahatlatmayacak.

"Scout MacKenzie turne otobüsünde bize eşlik edecek.

3 Kişisel asistan (e.n.)

Turneyle ilgili tüm sorunlarınla sana kişisel asistanın olarak yardım edecek; ama asıl görevi planlamayı, iletişimi ve halkla ilişkileri idare etmek olacak. Ona büyük bir ciddiyet ve saygınlıkla yaklaşmanızı istiyorum." Saygınlık derken yaptığı vurgu ve bana bakışından bu kadına dokunursam beni hadım edeceğini anlıyorum. Sinirliyim; ama bu konu içimde bir merak uyandırıyor.

Omzunun üzerinden bakarak yüksek sesle, "Scout," diye bağırıyor.

Bugün tanıştığım sabırsız kadın odaya giriyor. Yüzüne bile bakmadan ayağa kalkarak, "Yok artık!" deyip balkona yöneliyorum. Sigaram şimdiden iki dudağımın arasında.

Hitler'in sinirli sesi arkamdan yükseliyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Gustov."

Sigarayı yakıp içime çekiyor ve iki parmağımın arasındaki sigarayla onu işaret ederek, "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diyorum.

Balkon kapısını açarken kahkahası yankılanıyor. Neredeyse bağırarak konuşuyor. "Avrupa'daki hâlini gördükten sonra, kesinlikle bir bakıcıya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Bu aşağılayıcı sözlerinin ardından kapıyı kapatıp dışarıdaki şezlonga çöküyorum.

Franco yanıma gelince, bir sigara daha yakıyorum. Ağzını açıyor, tam konuşmaya başlayacakken araya giriyorum. Çok sinirliyim. Sert bir ifadeyle, "Bunu yapamazlar," diyorum. Sonra Franco'ya bakıyorum. "Yapabilirler mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum dostum."

Homurdanarak sigaramı söndürüyorum. "Önümüzdeki birkaç ay kâbus gibi geçecek. Kişisel asistanın Hitler'e ispiyonculuk yapmaktan başka ne yararı olabilir ki?"

Kaşlarını kaldırarak benimle aynı fikirde olduğunu belirtiyor. "Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini ben de bilmiyorum." Kıkırdıyor, belli ki bu durum hoşuna git-

ti. "Görünen o ki, bu kadınla sevişmeyeceksin. Bu konuyu özellikle vurguladı. Sadece iş için bizimle, adamım."

Öfkeden kendimi kaybederek yere bakarken gülüşüyle irkiliyorum. "Bu kızla hiç konuştun mu, dostum? Çok sert biri."

Bu kez daha çok gülüyor. "Evet, biliyorum. Sen gittikten sonra tanıştık. Ama huyuna gitmeye bak, bence sadece biraz utangaç biri. Biraz da gergin."

"Biraz mı? Stiliste asıldığımı duyunca benden nefret ediyor gibi davrandı." Gözlerine bakınca ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu bir kâbus olmalı."

Çekip gitmeden önce omzuma vurarak, "Hitler'in cehennemine hoş geldin, bok kafalı."

Önümüzdeki dokuz hafta yeryüzünde cehennemi yaşayacağım.

Dokuz hafta sonra evdeyim.

Yalnız dokuz hafta sonra.

Evdeyim.

22 Nisan, Cumartesi

Gus

Dün akşamki konser sanırım geçen seneden beri verdiğimiz en iyi konserdi. Konser boyunca ayık olmaktan biraz rahatsızlık duymuş olsam da, bu yöntem işe yaradı. Seyircilerin coşkusu ve enerjisi sayesinde performansımız daha da güzelleşti.

Finish Me şarkısını çalmadık. Hitler buna çok sinirlendi. Alnında belirginleşen damarı görmekten gitgide baha büyük bir zevk almaya başlıyorum.

Konserden sonra otobüse biner binmez uyudum ve bugün öğlene kadar hiç uyanmadım. Yoldayken hiç bu kadar uzun bir uyku çekmemiştim. Neredeyse normal bir insan gibi hissediyorum.

Yatağımın perdesini açmadan üstüme bir tişört geçiriyorum. Bu sefer ahlak kurallarını çiğnememem gerek. Şu an ihtiyacım olan son şey sabırsız kadının beni cinsel tacizle suçlaması.

Banyoya girip çıktıktan sonra otobüsün hareket etmediğini fark ediyorum. Otobüste tek başımayım. Kot, çorap ve ayakkabımı giyip gerekli şeyleri yanıma aldıktan sonra gün ışığına doğru ilerliyorum. Phoenix'teyiz, hava çok sıcak. Sıcağı seviyorum, bence soğuktan çok daha iyi. Bu kış ömrüm boyunca yetecek kadar soğuk çektim.

Günün ilk sigarasını yakarken etrafa bakıyorum. Otobüs sahnenin arka tarafına park edilmiş. Sokağın karşı tarafında taco satan bir yer var ve mekânı görür görmez karnım guruldamaya başlıyor. Bu çocuğun biraz taco yemesi gerek.

Küçük bir mekân ve temizliğe çok önem veriyor gibi durmuyorlar; ama burayla idare edebilirim. Menüdeki sebzeli tacoları görünce kendimi evimde hissediyorum. Altılı taco ve bir şişe su sipariş edip camın önündeki koltuğa oturuyorum. Tadı anneminkiler gibi olmasa da, oldukça lezzetli.

Tacolar bittikten sonra buradan ayrılmak istemiyorum. Dışarıdaki kaldırım çok kalabalık değil; ama sürekli gelip geçen birileri var. İnsanları izlemeyi seviyorum. Tüm gün burada oturup insanların hayatları hakkında tahminde bulunabilirim. Ya da hayat hikâyelerini kendi kafamda canlandırabilirim. Yaratıcı olmak eğlenceli. Bu yüzden arkama yaslanıp dışarıyı izlemeye koyuluyorum. Bir tanesi hariç tüm panjurlar kapalı. İçeriyi gözetlerken kendimi bir ajan gibi hissediyorum.

Beş dakika sonra gözüme geniş ve kapüşonlu kırmızı bir üst ve şort giyen, uzun, zayıf bir sarışın ilişiyor. Şortu aşırı kısa değil; ama yine de uzun ve düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyor. Bir koşucu gibi görünüyor. Telefonla konuşuyor. Bazı insanlar telefon gibi bir şeyle meşgulken çevrelerinde olan bitene hiç dikkat etmeden boş boş yürürler; ama kapüşonu takılı olmasına rağmen, temkinli hareketlerinden bu kadının çevresindeki her şeyi dikkatle incelediğini söyleyebilirim. Muhteşem bir görgü tanığı olabileceğini düşünüyorum, ondan hiçbir şey kaçmaz. Harika bir şey. Bir ara durup duvara yaslanıyor. Konuşmaya çok odaklanmış görünüyor. Konuşurken ellerini kullanmıyor. Boşta kalan elini ön cebine sokmuş. Bir türlü yerinde duramıyor, üzerinden atamadığı bir gerginlik var sanki. Belki de sabırsızlıktandır. Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Çoğu zaman sakin olmak zordur; sakin olmayı özlüyorum.

Duvardan çekilip yolun karşısına geçerken hâlâ telefonla

konuşuyor. Bana doğru yürüyor. Yaklaştıkça gözlerimi ondan alamıyorum. Bacaklarına mı, yoksa hareketlerindeki doğal zarafete mi tutuldum, bilmiyorum. İnsan bedenine bürünmüş bir ceylan gibi.

Kim olduğunu fark edene kadar gözlerimi dikip ona bakıyorum. Bizim sabırsızmış. Onu tanıdığım an ister istemez gözlerimi başka yöne çeviriyorum; fakat kısa bir süre sonra tekrar dönüp ona bakıyorum. Bana beş metre kadar yaklaşınca ona dik dik baktığımı fark ediyorum.

Ona bakmamalıyım, özellikle de beni jaluzinin ardından göremiyorken bunu yapmamalıyım.

Ama bakıyorum. Amacım kabalık etmek değil. Sadece merak ediyorum.

Sağ yanağında bir yara izi var. Ciddi bir yanık gibi görünüyor. Saçları yüzünü kaplasa da, yaralı kısmı seçebiliyorum. Gözünün altından başlıyor, burnunda ve ağzında iz yok. Yanağından aşağı boynuna doğru devam ediyor ve tişörtüne kadar ilerliyor. Bacakları kusursuz; ama bedeninin ne kadarının yara iziyle kaplı olduğunu merak ediyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? İki gündür onunlayım. Genelde insanları daha iyi gözlemlerim. Onu ve işini gerçekten umursamadığım gün gibi ortada.

Restorana giriyor. Neyse ki, önümdeki çiçek görünmemi engelliyor. Onu göremiyorum; ama duyabiliyorum. Sakin bir sesi var. Kontrolü elinde tutan; ama size bunu dingin ve yumuşak bir tavırla gösteren bir ses. Ayrıca dün fark edemediğim hafif bir aksanı var. Doğu yakasından olabilir. Dinlemem gerek.

"Evet, sadece dokuz haftalığına. Bu paraya gerçekten ihtiyacım var. Dokuz haftalığına her şeye katlanabilirim, değil mi? Henüz Gustov'la konuşmadım; ama klasik bir rock yıldızına benziyor..." Ses tonu biraz sertleşiyor. "Egosu tavan yapmış. Onunla tanışmadan bile bunu anladım. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz budala bir tip... Dinle, Jane, işimin ikinci gününe başlamadan önce bir şeyler yemem gerek.

Bana bir iyilik yap ve bugün dışarı çık. Biraz yürüyüş yap. Temiz hava al... Tamam. Sonra görüşürüz. Hoşça kal."

Bunları duymam kötü oldu. Arkadaş olabileceğimizi, en azından bu KA durumuna alışacağımızı umuyordum. Ne derler, bilirsiniz. Bükemediğin eli öpeceksin. İlk başta onu çok sert eleştirdim. Kişisel asistanım olması fikri hiç hoşuma gitmemişti. İlk izlenimimden dolayı ona karşı bilendim; ama durumu tersine çevirmek için uğraşmak zorunda değilim. Hayatımda bir engele daha yer yok; ama sanırım benimle arkadaş olma konusunda pek istekli değil. Son zamanlarda bir budala gibi davrandığımı kabul ediyorum. Bence, klasik rock yıldızı derken sınırını biraz aştı. Klasik yıldızlardan olmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

Hakkımdaki pek de iç açıcı olmayan düşüncelerini duyduktan sonra, onunla yüz yüze gelmemek için o siparişini verirken restorandan sıvışmaya karar veriyorum.

Sabırsız'la bugün öğleden sonraya kadar bir daha karşılaşmadık. Yatağımda otururken bana yaklaşıyor. Bunun çocukça bir davranış olduğunu biliyorum; ama benim hakkımda söylediklerinden biraz alındım ve ona karşı öfkeliyim. Belki de kendime kızgınım; çünkü dönüştüğüm insanı sorgulamaya başlıyorum. Klasik biri olmak istemiyorum. Sebebini tam olarak bilmesem de, benimle konuşurken yüzüne bile bakmıyorum. Bunun kaba bir davranış olduğunu biliyorum; ama kendime engel olamıyorum. Bu umursamaz tavrıma, konuşurken yüzünü çevirerek karşılık veriyor. Fakat bir süre sonra pes ediyor. Başını hafifçe çevirip göz ucuyla bana bakıyor. Kısa ve net konuşuyor. Konuşma şöyle ilerliyor:

Scout: "Bunu, bunu, bunu yapmalısın. Onlar bitince de bunu, bunu, bunu kontrol etmelisin."

Ben: Umursamıyorum, dinliyor gibi başımı sallıyorum.

Scout: Sessiz kalıyor. Kabalığımdan rahatsız oluyor. Sinirlendi ve bunu saklamaya çalışmıyor. En azından bana yaranmaya çalışarak kendini küçük düşürmüyor. Benden hâlâ hoşlanmıyor ve verdiği bu karardan memnun.

Gün geçtikçe bu sektördeki insanların gururunun olmadığını keşfediyorum. Başarılı olabilmek için değerlerini, ahlaklarını, hatta annelerini bile feda ederler. Her şey sahte. Herkes arkadaşınız olmak istiyor. Herkes sizden bir şey koparmak istiyor. Bu durum beni tiksindiriyor, gerçeklik algımı çarpıtıyor. Bu kızın benden hoşlanmadığını bariz bir şekilde göstermesinden neredeyse mutluluk duyacağım. Bu olayla insanlığa olan inancım geri geliyor.

23 Nisan, Pazar

Scout

Çok arkadaşım olmayabilir; ama arkadaş olabilmek için herkese bir şans veririm. Onlar hakkında hep olumlu düşünmeye çalışırım. Sanırım bunun sebebi, kimsenin bana böyle davranmaması. Fakat son birkaç aydır çok sabırsızım. İnsanları saniyeler içinde yargılıyor ve ilk izlenimin bıraktığı etkiyi bir daha irdelemiyorum. İlk izlenimim genelde olumsuz oluyor. Son kırk sekiz saattir Gustov Hawthorne'layım. Tam bir ahmak. İlk izlenimim karakterini anlamama yardımcı oldu. Onu stiliste asılırken yakaladım. Etrafa yaydığı sahte cazibesiyle avını tuzağa düşürmeye çalışan bir avcı gibiydi. Erkekler domuz gibidir. Gustov domuzların lideri olabilir. Önümüzdeki iki ay hiç ayık kalmaya niyeti yok gibi görünüyor. Rock yıldızı olmak onu ölüme sürüklese de yaptıklarından vazgeçmeyecek. Ne kadar yazık!

Burada olmamın tek sebebi para. Buradaki görevimi yerine getireceğim. Bu iş beni öldürse de vazgeçmeyeceğim; çünkü eve dönemem. Bunu yapamam. Tamam, dürüst olalım, burada olmamın iki sebebi var: para ve kaçmak. Belki de kaçmak, kısa süreliğine de olsa biraz değişiklik yaşamak hiç fena fikir değildi. Önümüzdeki ay internet üzerinden takip ettiğim son iki dersi verip mezun olacağım. Buradan kazan-

dığım para ve mezuniyet derecemle gidip bir daha geri dönmemek istiyorum. Sorunlarımdan kaçtığımın farkındayım ve bundan nefret ediyorum. Ama evim bana onu hatırlatıyor. Kendimi çirkin, kullanılmış ve başarısız hissediyorum. Her şeyde başarısız olmaktan bıktım.

Bu yüzden son anda bu iş teklifini alınca, benim için mükemmel bir fırsat olmamasına rağmen hemen kabul ettim. Önümde iki kötü yol vardı ve bu yolu diğerinden bir kaçış olarak kullandım.

Şimdiye kadar Gustov'u idare etmek en azından benim için çok zor olmadı. Günlük işlerimi yaparken genelde onunla konuşmam gerekmiyor; iletişim kurmamız gerekince de uysal bir tavır sergiliyorum. Açık ve net olmak pek işe yaramıyor. Uysal davranmayı çok iyi beceriyorum ve bunu diğer yöntemlere tercih ediyorum; hayatımın büyük bölümünü böyle geçirdim. Uysal tavırlarla insanlarla daha iyi iletişim kurabiliyorum. Her neyse, Gustov'un da benden çok hoşlandığını sanmıyorum. Benim için sorun değil. Böylesi daha iyi. Onunla sadece iş ilişkimiz olacak. Yöneticiler onunla uğraşmak istemediği için iki uç arasındaki iletişimi sağlayacağım. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda yöneticileri suçlayamam. Bu işten bir an önce kurtulmak istiyorum; ama her şey kontrolüm altında. Kendimi motive etmem gerek. Her şey kontrolüm altında.

Tam dokuz hafta.

Tanrım.

Bana.

Yardım.

Et.

26 Nisan, Çarşamba

Gus

Scout küçük kâğıtlara not yazıp bırakmayı çok seviyor.

Aynı zamanda da ukala biri.

Telefonumu unuttuğum için otobüse döndüm. Şu an elimde telefonuma yapıştırılmış bir notla yatağımda oturuyorum: *Yine telefonunu unutmuşsun. Şarjı bitmişti. Şarj ettim. Rica ederim.*

Bu yaptığı hoşuma mı gidiyor, yoksa bundan nefret mi ediyorum, bir türlü karar veremiyorum.

Sanırım bundan nefret ediyorum. Bu yüzden elime fırsat geçmişken ona not bırakıp biraz eziyet etmek istiyorum. Bu oyunda ben de varım.

Kâğıdın arkasını çevirip şöyle yazıyorum: *Telefonumu unutmadım. Yatağa sokulup uyumaya vakit bulamayınca huysuzlaşıyor. Şarjı bitmemişti, sadece biraz kestiriyordu.* Notu yatağının üstüne bırakıyorum.

27 Nisan, Perşembe

Scout

Bir hafta geçti.

Gustov çok içki içiyor.

Tüm gün içki içiyor.

Önceleri bunun rock yıldızı kimliğinin bir parçası olduğunu düşünüyordum; ama günü atlatmak, gerçeklikle başa çıkabilmek için alkol aldığını şimdi anlıyorum. İlk başta ondan hoşlanmamıştım. Sonra, onun için üzülmeye başladım. Genel olarak ondan uzak durmaya çalışıyorum. Uzak durmak mümkün değilse, ona katlanmak zorunda kalıyorum. Bana yazdığı notun oldukça zekice olduğunu kabul etmeliyim. Ukala biri; fakat bu dilden çok iyi anladığım için bunu dert etmiyorum.

Franco, Jamie ve Robbie'yle hiçbir sorunum yok. Kimseyle pek konuşmuyorum. Bu yeni bir durum değil. Genelde yalnız kalmayı tercih ederim. Kendi hâlimde takılmaya çalışıyorum; fakat hepsi bana oldukça kibar davranıyor. Genelde ayık oldukları için mantıklı sohbetler edebiliyoruz. Performanslarını hiç izlemedim. İzlemeyi de düşünmüyorum. Onlar sahnedeyken otobüste oturup kitap okuyorum; konser sonrası kargaşa çıkarsa ve bana ihtiyaçları olursa gidip duruma müdahale ediyorum. Genelde bana ihtiyaçları ol-

muyor. Genelde aşırı heyecanlı bir hayran grubunun Gustov'a dokunmaya çalışmasıyla karşılaşıyorum. Her gece onlarla karanlığa karışıp kayboluyor.

Sekiz hafta kaldı.

Her şey kontrolüm altında.

29 Nisan, Cuma

Scout

Kansas, Missouri'deyiz. Ortabatıya daha önce gelmemiştim. Burası insana tarif edilemez bir rahatlık veriyor, burada yaşayanların hayatla ilgili hiçbir sorunu kalmamış gibi. Hiç kimse alelacele bir şeyleri yetiştirmeye çalışmıyor. Harika bir yaşam tarzı, keşke ben de böyle yaşayabilsem. Beynim hiç durmuyor. Belki de bu, hiç uyumayan ve sürekli kendini yenileyen New York'ta büyüdüğüm içindir. Bazen beynimi tamamen kapatmak istiyorum; ama bunu yapamıyorum. Bu sadece saçma bir hayal. Hayat bir savaş. Ben de bir savaşçıyım. Üstelik iyi bir savaşçıyım. Zorunda kalınca kendimi koruyabiliyorum.

Otobüsün önünde dikilirken telefonum çalıyor.

Rahatlayarak, "Selam Jane," diye cevap veriyorum. Birkaç gündür konuşmadığımız için endişelenmiştim. İyi olduğunu bilmem gerek.

"Selam Scout." Sesi mutlu geliyor. Sesindeki gerçek mutluluğu çok nadir yakalayabildiğim için buna seviniyorum.

"Günün nasıl geçiyor? Gündemde hareketli şeyler var mı?" diye soruyorum. Sohbetlerimize hep böyle başlarız. Evde olmak istemesem de, orada neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Jane'in iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüz-

den birkaç gün aralıklarla konuşuyoruz. Evi özlemiyorum; ama evde olma hissini özlüyorum. Güvende olmayı ya da kendimi güvende hissetmeyi seviyorum. Alışkanlıkların insanıyım. Düzenli bir hayatı özlüyorum.

"Paxton hafta sonu için eve geldi. Bir saat içinde yemeğe çıkacağız. Onunla Pasqual's Deli'de buluşacağız." Sesi gergin geliyor. Biraz da korkmuş. Paxton, Jane'in oğlu ve aşırı gerilimli bir ilişkileri var. On yedi yaşında. Kendisi benim kuzenim oluyor, birlikte büyüdük. Aramızda altı yaş fark olmasına rağmen birbirimize çok yakınız. En yakın arkadaşım da diyebilirim. Boston'da yıl boyu kaldığı bir yatılı okula gidiyor ve oradaki her şeyden nefret ediyor: okuldan, çevresindeki şımarık çocuklardan, yalnızlıktan. Onu suçlamıyorum. Bu okul onu boğuyor. Oraya gittiğinden beri değişti, sosyal yetenekleri köreldi. Bu duruma üzülüyorum. Okul bir çeşit çocuk yetiştirme yöntemi. Ebeveynlerin yapması gereken her şeyi okul onların yerine yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, şu an Jane çocuk yetiştirebilecek durumda değil. Paxton da ondan böyle bir şey beklemiyor. İkisinin arasında kalmaktan nefret ediyorum. Sürekli arabuluculuk etmem gerekiyor. Görevimi başarıyla yerine getirdiğimi pek söyleyemem.

Telefon hâlâ kulağımda; ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onu boşu boşuna beklentiye sokmak istemiyorum ve Paxton'ı tanıyorum. Yemeğe geleceğini düşünmüyorum ama bunu ona söyleyemeyeceğim için, "Selam söyle. Bir de beni aramasını söyle," diyorum. Neredeyse her gün onunla konuşuyorum; ama Jane'in bunu bilmesini istemiyorum.

İç çekiyor, onun da tereddütleri olduğunu telefondan sezebiliyorum, hatta neredeyse hissediyorum. Kafasındaki tereddütleri yok etmek istiyor. Olumlu düşünmek istiyor. Küçük kızların prenses olma hayali kurduğu gibi o da olumlu düşünebilmenin hayalini kuruyor. Fakat içten içe kadere inanıyor. Kaderini hastalığı belirliyor. Bu yüzden Paxton onunla vakit geçirmek istemiyor. Sonunda, "Peki, söylerim," diyor. Gülümsemeye çalışıyor, ama yapamıyor. Sesindeki dalgalanmayı fark edebiliyorum.

Onu biraz olsun neşelendirebilmek adına, "Eve dönerken Sweet Treats'e uğrayıp benim için bir dilim havuçlu cheesecake yiyin," diyorum. Jane ne zaman havuçlu cheesecake yese keyfi yerine gelir. Benim de öyle. Ayda en az bir kez Sweet Treats'e gidip tüm olumsuzlukları tatlılara gömeriz. Tüm sorunlar kısa süreliğine de olsa tatlıyla unutulabilir.

Sesine bir neşe geliyor. "Uğrayacağım. Sen gittiğinden beri hiç uğramadım, biliyorsun. Bence artık zamanı geldi."

Beni göremediğini bildiğim hâlde haklı olduğunu söylemek istercesine başımı sallıyorum. "Kesinlikle zamanı geldi."

Konuyu değiştiriyor. "Orada her şey nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. "Aynı. Sekiz haftam kaldı. Her şey kontrolüm altında." Öyle. Öyle olmak zorunda.

"İstediğin her şeyi başarabilecek kapasiteye sahipsin, Scout." Cesaret verici sözleri sadece bana söyler. Verdiği kötü kararları ve nefret ettiği huylarını dolaylı yoldan telafi etmeye çalışıyor gibi. Onun için üzülüyorum. Bazı insanlar yeteneklidir ya da yeteneklerini açığa çıkarabilecek güce sahiptir; ama bunun hiçbir zaman farkına varamazlar. Jane de böyle biri. Yaşamıyor, sadece hayatın getirdiklerini kabulleniyor. Özel bir çaba sarf etmiyor.

"Teşekkürler Jane. Şimdi gidip yemek için hazırlansan iyi olur." Bunu söylemek istemiyorum; çünkü Paxton gelmezse yıkılacak. Yine de, "Paxton'dan haber alınca beni ara ya da bana mesaj at," diyorum.

"Tamam." Sesinde şimdiden bir tereddüt ve hayal kırıklığı var. Keşke bu hisleri içinden söküp atabilmenin bir yolu olsaydı.

Birkaç saat sonra Jane'den bir mesaj geliyor. *Paxton gelmedi.*

İçim acıyor, cevap yazamıyorum. Onun ne kadar üzüldüğünü kabullenirsem acısı artacak gibi geliyor. Gerçek hislerimi anlatmak için aklıma söyleyecek tek şey geliyor. Üzgünüm.

Cevap vermiyor. Zaten ne diyebilir ki?

30 Nisan, Cumartesi

Scout

Dün Paxton'dan haber alamadım. Uzun bir hafta sonu tatili için eve döndüğünden arkadaşlarıyla takıldığını biliyorum. Eve pek sık gelmediği için şu an meşgul olduğunu biliyorum; ama bir mesaj atıp onu yoklamam gerek. *Bu hafta sonu New York'ta mısın?*

Mesajıma hemen cevap veriyor. *Yarın akşam hapishaneye geri döneceğim.*

Güzel vakit geçiriyor musun? Tanrım, umarım orada eğleniyordur.

Bugün Cisco'yla takılıyorum. Bu evet demek. Cisco en yakın arkadaşlarından biri. Birbirlerini beş yaşından beri tanıyorlar.

Güzel. Yarın akşam okula dönünce bana haber ver. Nerede ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Elbette.

4 Mart, Perşembe

Scout

Gustov'u takdir etmekten nefret ediyorum; ama onu katlanılabilir kılan tek şey annesine duyduğu sevgiyi görmek. Annesiyle her gün telefonda konuşuyor. Düne kadar annesini her öğleden sonra aradığını fark etmemiştim.

Her.

Öğleden sonra.

İstemeden konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Hangi rock yıldızı annesini her gün arar ki? Bu, onu daha insancıl biri yapıyor.

Beni yanlış anlamayın, ondan hâlâ hazzetmiyorum. Sadece artık normal bir insan olduğunu düşünüyorum, hepsi bu.

Beş hafta sonra burada işim bitecek.

Beş.

Hafta.

Sonra.

5 Mayıs, Cuma

Gus

Ses provasından sonra otobüse gidince yatağımın üstünde bir yığın katlanmış temiz çamaşır buluyorum. Çarşaflarım. Kıyafetlerim. Hepsi. Her şey tertemiz. Çamaşırlar o kadar temiz ki, bahar gibi kokuyor ve kafamı gömüp saatlerce koklamak istiyorum. Turneye çıktığımızdan beri hiç çamaşır yıkamadım ve sadece birkaç parça kıyafetim var. Temizlik vakti çoktan gelmişti.

Sabırsız banyodan çıkarken beni bir çift çorabımı koklarken buluyor. Tam bu sırada temiz çamaşırların nereden geldiğini çözüyorum. "Çamaşırlarımı mı yıkadın, dostum?"

Omuz silkiyor; ama benimle göz göze gelmekten kaçınıyor. Hiçbir zaman gözlerimin içine bakmaz. "Burası leş gibi kokuyordu. Zamanı gelmişti. Aslında iki hafta önce zamanı gelmişti."

Konuşurken çamaşırların yanına bir not bıraktığını fark ediyorum. Şöyle yazıyor: *Kotun kendi kendine ayakta durabiliyorsa artık yıkanma vakti gelmiş demektir. Rica ederim.*

Başımı sallayıp çoraplarımı koklamaya devam ediyorum. Çok hoş kokuyorlar. "Bunun işinin bir parçası olmadığını biliyorum, yine de teşekkür ederim." Gözümle çamaşırlarımı sayarken öncekinin iki katı kadar çorap ve iç çamaşırı-

mın olduğunu fark ediyorum. "Ya çoraplarım çamaşırhanede kimseye fark ettirmeden çoğalmayı başarmış ya da birisi bana yenilerini almış." Dönüp soru sorar bir ifadeyle ona bakıyorum.

Yatağından çantasını alıp hızlıca kapıya yöneliyor. Hiç çekinmeden, "Yıkamadan her gün aynı iç çamaşırını giyemezsin. İğrenç," diyor. Konuşurken lafı dolandırmayıp direkt sadede geliyor; ama sesi bu tavrını yumuşatıyor. Sesi sadece yumuşak ve kadınsı değil, aynı zamanda da cazibeli ve dingin. Sebebini tam olarak bilmesem de, onu dinlemeyi seviyorum.

Bana çorap ve iç çamaşırı mı almış?

Bana çorap ve iç çamaşırı almış.

"İç çamaşırı kullandığımı kim söyledi ki? Kirli çamaşır giymeye artık bir dur demeliydim. Geçen haftadan beri donsuz geziyorum."

Yüzündeki iğrenir ifadeyle başını sallıyor.

Çizgiyi aştığımı biliyorum. "Üzgünüm. Bu kadarından bahsetmemeliydim. Ama teşekkürler dostum."

"Önemli değil. Gerçekten. Zaten kendi çamaşırlarımı yıkayacaktım. Yeni aldıklarımı da Wal-Mart'tan aldım. Pahalı şeyler değil. Şirketin kredi kartını kullandım." Sonra kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Belki onun için önemli değildi. Belki benden gelen pis kokuya dayanamadığı için böyle bir şey yaptı. Evet, muhtemelen benden gelen kokuya dayanamadığı için böyle bir şey yaptı. Sebebi her neyse, bunu benden bir karşılık beklemeden yaptı. Sadece iyilik yapmak için.

İyilik yapanları seviyorum.

Scout bugün benden iki puan kazandı.

10 Mayıs, Çarşamba

Scout

Bu akşam konser yok. Teksas'ın diğer ucuna doğru yol alıyoruz. Grupla otobüse hapsolmuş gibi hissetsem de, günlük rutinden biraz uzaklaşmak iyi geliyor. Diğerleri kendi kendine kitap okuyarak, müzik dinleyerek ya da bilgisayarlarının başında oyalanıyor. Herkes kendi köşesine çekilmiş. Sessizlik kimseyi rahatsız etmiyor.

Son bir saattir Paxton'la mesajlaşıyorum. Bir şekilde filmlerden sevdiğimiz ve komik alıntıları paylaşmaya başladık. Her şey sıradan bir film testiyle başlamıştı, sonraysa sadece alıntılardan oluşan tuhaf bir sohbete dönüştü. Tuhaflık bizim işimiz. Çok zeki ve hafızası çok kuvvetli; bu yüzden cevap verirken beynimin sınırlarını zorlayarak tüm dikkatimi vermem gerekiyor. Eğlenceli. Bir süre sonra ders çalışmaya gidiyor, ben de bu sabah mola yerinde aldığım kitabı okumaya başlıyorum. *The Cuckoo's Calling* [Guguk Kuşu] adında bir cinayet romanı. Genelde bu tarz şeyler okumam; ama bu oldukça dikkat çekici bir eser. Belki de diğer kitap türlerine daha sık göz atmalıyım.

Gustov yatağından çıkıyor ve kısa bir süre sonra dönüp tekrar yatağına giriyor. Dikkatimi okumamı engelleyecek kadar dağıtmıyor; ama hareket ettiğini fark edebiliyorum.

Sessizlik, plastik bir paketin yırtılması ve hemen ardından da bir kavanozun açılmasıyla bozuluyor. Burnuma aniden fıstık ezmesi kokusu geliyor. Kokuyla mest oluyorum. Fıstık ezmesine bayılırım. Koku, tüm duyularımı ele geçirmeye başlayınca gözüm dönüyor. Şu an fıstık ezmeli bir sandviç için neler vermezdim.

Görünüşe bakılırsa, Gus'ın atıştırmalığıyla kendinden geçen tek kişi ben değilim. Franco, "Hey! Birkaç tane de bana uzatsana moron!" diye bağırıyor.

Görebildiğim kadarıyla önce bir hareketlenme, sonra da yiyecek alış verişi oluyor. Fıstık ezmeli yiyeceklerle koklama algım tavan yapar. Şu an bir kaşık fıstık ezmesi için Gustov'a para bile verebilirim.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyor gibi koridorun karşısından o büyük elini bana uzatarak, "Bir tane ister misin?" diye soruyor.

Avcunda iki tane tuzlu kraker ve fıstık ezmeli minik bir sandviç var. Daha yakından bakabilmek için yatağımdan çıkıyorum.

Tekrar, "Bir tane ister misin?" diye soruyor.

Manzara ağzımı sulandırıyor. Nedenini bilmiyorum; ama almakta tereddüt ediyorum. Bana iyi davranmaya çalışıyor, bense ona şüpheci bir tavırla yaklaşıyorum. Öğrenilmiş bir davranış. Keşke iyiliğine iyilikle karşılık verebilsem. Bu yüzden bir hamle yapıyor ve, "O ne?" diye soruyorum. Elbette ne olduğunu biliyorum; ama daha önce kimsenin tuzlu krakerle fıstık ezmesini birlikte yediğini görmemiştim.

"Yeryüzündeki en lezzetli atıştırmalık. Bir tane yemelisin. Gerçekten. Al bir tane."

Şüpheciliği bir kenara bırakıp bir tane alıyorum. "Teşekkürler."

Bir ısırık alıyorum, evet, bu yeryüzündeki en lezzetli atıştırmalık. Yatağım kırıntılarla kaplansa da, henüz ilkini bitirmeden bir tane daha istiyorum.

"Asla bir tane yiyip duramazsın," diyor. Elini tekrar uzatıyor, avcunda bu sefer iki minik muhteşem sandviç var.

Yüzümü göremese de, gülümseyerek elindekileri alıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Daha bir sürü kraker var. Bir tane daha yemek isteyince söyle. Ah, evet," deyip elindeki üzüm suyu şişesini göstererek, "boğazında kalanları temizlemek istersen bir de üzüm suyum var," diye ekliyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Nesin sen? Beş yaşında bir çocuk mu?"

Franco yatağından gülüyor.

"Öyle sayılır. En azından hislerim öyle." Gustov bu sözlerime alınmış görünmüyor. Sesinden tüm kalbiyle benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

Böyle davranınca, rahatsız edici yorumum iltifata dönüşüyor. Artık ona biraz daha yumuşak davranabiliyorum. "Hayır, teşekkürler. Biraz suyum var."

"Nasıl istersen." İki kraker daha uzatıyor.

Krakerleri ağzıma atıyorum. Çiğnerken aslında bana bir zeytin dalı uzattığını fark ediyorum.

13 Mayıs, Cumartesi

Scout

Bugün erken uyandım. Tennessee'deyiz. Biraz koştum, duş aldım ve herkes uyurken bir çamaşırhane bulmaya çalışacağım. Tam sessizce çarşaflarımı ve kıyafetlerimi çantaya yerleştirirken biri omzuma dokununca irkiliyorum.

Arkama dönünce, Gustov'un yatağından sarktığını görüyorum. Dudakları kıpırdıyor, sanırım fısıldayarak konuşuyor; çünkü hiçbir şey duyamıyorum. Sözünü bitiremeden parmağımı kaldırarak susmasını işaret ediyorum. "Bekle." Çantamı açıp işitme cihazımın kutusunu çıkarıyorum. Cihazı sol kulağıma taktıktan sonra, "Üzgünüm, ne dedin?" diyorum.

Bir süre hazırlıksız yakalanmış gibi bana bakıyor. "Neden sağ kulağına da takmıyorsun?" diye soruyor.

Tamamen masum bir soruydu, yine de yanaklarımı ateş basıyor. Sağ kulağımı işaret ederek, "Bu kulağımla hiç işitemiyorum," diye cevap veriyorum.

Birkaç soru daha soracağını ya da şaşıracağını düşünürken, hiç duraksamadan konuya giriyor. "Çamaşır mı yıkayacaksın?" Diğerleri hâlâ uyuyor; ama artık fısıldayarak konuşmuyor.

Evet anlamında başımı sallayarak çantamı hazırlamaya devam ediyorum.

"Ben de seninle gelebilir miyim? Haftalık temizlik yapmayı bir alışkanlık hâline getirmeliyim."

Omuz silkiyorum; çünkü cevabım ne olursa olsun benimle geleceğini biliyorum. "Seninkileri de götürebilirim. Benim için sorun değil. Gelmene gerek yok." Aslında gelmesini pek istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. İşitme cihazımı gördüğü için de biraz utandım. Dikkatleri üzerime çekmekten nefret ederim. Bundan çok rahatsız oluyorum. Onunla bu otobüste konuşmakla dışarıda, gerçek dünyada konuşmak çok farklı.

Yine de benimle geliyor. Neyse ki sarhoş değil. Sanırım ilk defa onunla ayıkken konuşacağım.

Çamaşırhane uzakta olmadığı için yürüyerek gitmeye karar veriyoruz. Yolda kahve içmek için Hollanda konseptli bir pastaneye giriyoruz ve Gustov sıcakkanlı tezgâhtar kadınla hemen sohbete başlıyor. Bir yabancıyla onu yıllardır tanıyor gibi konuşabilmesini çok kıskanıyorum. Hiç böyle biri olamadım. Gustov ikimizin de kahvesini ödeyip kadına on dolar bahşiş bırakıyor. İkimize de *Hollanda kurabiyesi* olarak adlandırdığı bir kurabiye verip bizi uğurluyor.

Dışarı adım atar atmaz Gustov kurabiyesini üç ısırıkta silip süpürüyor. Son parçayı yutarken gözlerini bir çocuk gibi kocaman açıyor. "İnanamıyorum, Hollanda kurabiyesi muhteşemmiş. Otobüse dönerken mutlaka buraya uğrayıp biraz daha alalım. Debbie'nin elindekilerin hepsini alabiliriz."

Tüm ayrıntılara dikkat etme konusunda saplantılı olduğum için kadının isim etiketini fark etmiştim; ama Gustov'un böyle bir şeyi fark edeceğini hiç düşünmemiştim. Şaşırdım. Hollanda kurabiyesi konusunda onunla aynı fikirdeyim. Oldukça lezzetli. "Evet, sanırım herkese biraz almalıyız."

"Diğerlerine alacağımızı kim söyledi? Önümüzdeki birkaç günümü bu âdeta cennetten gelmiş enfes bademli kurabiyeleri yiyerek geçireceğim." Göz kırpınca şaka yaptığını anlıyorum. Ama çok da emin değilim. Bir düzinesinin göz açıp kapayıncaya dek hakkından gelebileceğinden hiç şüphem yok.

Çamaşırhaneye gelince Gustov çantasındakileri bir makineye boşaltıyor. Makinenin tek seferde alabileceğinden daha fazla çamaşırı var. Hemen yanındaki masada çarşaflarımı ve kıyafetlerimi ayırıyorum. İşimi bırakıp sorgular bir ifadeyle bir makineye, bir de Gustov'a bakıyorum.

Şaşkınlığımı o da seziyor.

Tekrar önce ona, sonra makineye ve tekrar ona bakıyorum. Gözlerine bakamadığım için sürekli sakalına bakıyorum. Çoğu insanla yakın mesafeden göz teması kurmakta zorlanıyorum. Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum; ama gözlerinin içine bakıp beni incelediğini görmek istemiyorum. Yaralarıma baktığını görmek istemiyorum. Birçok insan benimle konuşurken gözlerime değil, yaralarıma bakıyor. Bu duruma mümkün olduğunca alıştım. Ona ve diğer insanlara kendimi yüzümdeki yaralarla tanıtmak istemiyorum.

Avuçlarını açıp ellerini havaya kaldırarak soru sorar bir tavırla, "Ne var, dostum?" diyor.

Başımı sallayarak, "Hiç çamaşır yıkadın mı?" diye soruyorum.

Başıyla onaylayarak, "Elbette," diye cevap veriyor.

Bundan pek emin olamadım. "Hiç çamaşırları ayırmak diye bir şey duydun mu?" Bu durumun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Muhtemelen detaylara fazla önem verdiğim için bu tip şeylere fazla kafa yoruyorum. Neden insanlarla normal bir şekilde sohbet edemiyorum ki?

"Ayırmak çok vakit alıyor. Sonuçta iki türlü de çamaşırlar temizleniyor," diyerek kendini savunuyor.

Çamaşırlarını makineden çıkarmaya başlıyorum. "Bu kadar çok çamaşır koyarsan makineyi mahvedersin." Hepsini çıkardıktan sonra benimkilerin üstüne koyuyorum. Gustov hiç müdahale etmeden kollarını kavuşturup geri çekiliyor. Sırıtması da gözümden kaçmıyor.

Tüm çamaşırları üç ayrı makineye yerleştirdikten sonra, ben oturup romanımı okumaya devam ediyorum; o ise pastaneye gidiyor. Çamaşırhaneye alışık olmadığım bir sessizlik

hâkim. Genelde gürültülü ve kalabalık olur. Bu seferki çok farklı. Tam çamaşırlar durulandıktan sonra elinde üç kutu hamur işiyle geri geliyor.

Boşta üç kurutucu bulduktan sonra Gustov çantasından küçük bir karton kutu çıkarıyor. Paketten karton bir kutu daha çıkarırken, "Bir oyun oynamak ister misin?" diye soruyor.

Önerisi ilgimi çekiyor. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Evet. Zamandan bol neyimiz var ki?" Arkamızdaki kurutucuya bakıyor. "Kırk beş dakika sonra bitecek. Birkaç el Mangala oynamak için kırk beş dakika yeter de artar bile."

"Mangala mı?"

"Evet, Mangala," derken sorgular bir ifadeyle bana bakıyor. "Lütfen bana daha önce hiç Mangala oynamadığını söyleme. Eğer öyleyse bu sorunu derhal çözmemiz gerek."

"Hiç duymadım."

Tahta kutuyu açınca kutu, ortadan katlanır bir oyun tahtasına dönüşüyor. Taşları kutunun her iki yanına eşit sayıda olmak üzere daire şeklinde yerleştiriyor. "Arkadaşlarla sürekli oynardık. Dünkü mola yerinde görünce mutlaka almam gerektiğini düşündüm. Birkaç yıldır oynamıyorum ve şu an oynamak için can atıyorum."

Eskiden Paxton'la sık sık masa oyunları oynardık; fakat çok uzun zaman oldu. İçimden evet demek geliyor, kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan kabul ediyorum. Acaba beni nasıl bir şeyin içine sürükledi?

Gustov kuralları anlatıyor, sonra da oynamaya başlıyoruz. Kolay bir oyun; taşlarını hareket ettirerek rakibinden daha fazla taş toplamaya çalışıyorsun. Ama kesin bir taktiği var. O kazanıyor. Bir el daha oynuyoruz. Tekrar kazanıyor. Bu kez benimle alay ediyor. Ve son oyunda nihayet zafer benim! Yenilgiyi yüzüne vurup dalga geçmekten hiç utanmıyorum. Kendimi Paxton'la oynuyor gibi hissediyorum. Oyun oynamak iyi geliyor. Kendi kendime gülümsüyorum; çünkü

her ne kadar yalnız olmayı tercih etsem de, bu sabah tuhaf ve beklenmedik bir şekilde harika bir sabahtı. Genelde çok planlıyımdır, bu olay hiç hesapta yoktu. Böyle olması hoşuma gitti.

Mangala'yı çok sevdim. Nereden bilebilirdim ki?

Fakat bunun tekrar olmayacağını da biliyorum. Bir anlık dalgınlığıma geldi. Bu adama güvenemem. Arkadaşlığına güvendiğim son adam kalbimi kırdı.

Gus

Hiç beklemediğim kadar harika bir sabahtı. Neredeyse sıradan bir sabah gibiydi. Yoldayken sıradan olaylar yaşamanın mümkün olduğunu düşünmüyordum. Aslında hayatımda artık hiçbir sıradanlığa yer olmadığını düşünüyordum. Bir de bizim Sabırsız'a gece geç saatte ya da sabah herkes uyurken fısıldayınca neden cevap vermediğini çözmüş oldum. Beni umursamadığını düşünüyordum. İşitme problemi olduğunu bilmiyordum. Artık eskisi gibi bana düşman olduğunu düşünmüyorum. Yanlış anlamayın, bana karşı hâlâ sessiz ve soğuk. Ama artık bunun benden değil ondan kaynaklanan bir problem olduğunu düşünmeye başladım.

20 Mayıs, Cumartesi

Gus

Yanılmışım. Sessiz ve soğuk tavrının sebebi benmişim.

Bu sabah Sabırsız'a birlikte çamaşırhaneye gitmeyi teklif ettim; ama sanırım çamaşırlarını dün yıkamış. Bunda bir sorun yok; ama bu hafta onunla aramızı düzeltmek için attığım her adımda beni reddetti. Bilerek ve isteyerek benden uzak durmaya çalışıyor. Geçen hafta arkadaşlığımızı biraz olsun ilerlettiğimizi düşünmüştüm; ama sanırım yanılmışım.

Arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm bölümü unutun.

Not bırakma seviyesine geri döndük.

Lanet olsun.

En azından denedim.

Neyse.

24 Mayıs, Çarşamba

Scout

Tekrar içime kapandım. Böylesi daha iyi. Daha rahat hissediyorum. Her gün Paxton'la konuşuyorum; bu içine hapsolduğum rock yıldızlı tuhaf dünyada dışarıdaki gerçeklikle tek bağlantım Paxton. Bana grup hakkında bir sürü soru soruyor çünkü müziklerini beğeniyor. Ona pek cevap veremiyorum; çünkü müzikleri hakkında hiçbir fikrim yok ve kesinlikle onlarla kişisel bir sohbete girip sınırımı aşmayacağım.

Ayrıca onlar da bizim gibi birer insan.

Paxton onları gözünde büyütüyor.

Bense onlarla yaşıyorum. Keşke yaşamasam.

Bu iki farklı bakış açısını kafamda bir türlü uzlaştıramıyorum.

26 Mayıs, Cuma

Gus

Bir aydan fazla bir süredir yoldayız. Her gece farklı bir şehirde olsak da, günlük rutinim hiç değişmiyor: uyumak, yemek yemek, içki içmek, annemi aramak, içki içmek, yemek yemek, içerken sahneye çıkmak ve uyumak. Her gün aynı. Bu aralar tekrar alkolün dostluğuna sığınıyorum; çünkü insanlarla uğraşmak çok zor.

Tekdüze bir hayatım var; ama hiçbir şeye kafa yormam gerekmiyor. Rutin ve kolay bir hayat. Kadınları bıraktım. Aldığım tekliflerde bir azalma olmadı; ama artık seksten bile eskisi kadar keyif alamıyorum. Onları beni tatmin etmek için can atarken görünce kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Gustov'la olmak istiyorlar, Gus'la değil. İki farklı insan gibi davranmıyorum, her zaman olduğum gibiyim. Ama özümde kim olduğumu bilmiyorlar. Ben biliyorum. İşte aradaki fark bu. Bu iş benim için bitmiştir.

Artık otobüste takılmayı tercih ediyorum. Ne kadar üzücü, değil mi? Ama maalesef gerçekler bunlar.

Dört hafta sonra evde olacağım.

Dört hafta.

Bu hayata lanet olsun. Dört hafta daha.

Sabırsız'ı mı merak ediyorsunuz? Üstesinden gelemediğim bir akıl oyunu gibi. Benden hoşlanmıyor. İki haftadır benimle iletişim kurmaktan kaçınıyor. Konuşup arkadaş gibi davrandığımız günler hiç yaşanmamış gibi. Hepsi benim hayal ürünümmüş gibi. Keşke hiç öyle şeyler yaşamasaydık, o zaman özlemezdim. Keşke bu durumu bu kadar dert etmeseydim ama elimde değil. Her gün karşıma kendini kollarıma atıp bana sahip olmak isteyen bir sürü insan çıkıyor. Onun farklı olması hoşuma gidiyor. Bu, aynı zamanda benimle hiçbir işi olmadığını gösteriyor. Kahretsin, bugünlerde bunları düşünebilmek için fazla sarhoşum.

Hatırlatmak istediklerini ve yapmam gerekenleri eskisi gibi not kâğıdına yazıp bırakıyor. Bu şekilde iletişim kuruyoruz. Aramızda ne olup bittiğini bilmiyorum ama bu durum beni biraz sinirlendiriyor. Belki de kendimi yalnız hissettiğim içindir, bilmiyorum. Ama artık genelde ona cevap vermiyorum. Not bırakmak değil, konuşmak istiyorum. Benim yardımım ve katılımım olmadan da işleri halletmeyi başarıyor. O kadar önemli bir görevi olmamasına rağmen işini çok ciddiye alıyor. İlk başta bu asistan işine hiç sıcak bakmamış olsam da, böylesi hepimiz için daha iyi oldu. Verimli ve titiz bir çalışan. Benden hoşlanmamasına rağmen iş konusunda bana destek olduğunu kabul etmeliyim. İşinin gerektirdiklerini yapmak için çok çaba harcıyor.

Sadece zorunda olduğu için benimle muhatap olmasına içerliyorum. Onun için başka hiçbir şey ifade etmiyorum.

Saat 17.30 ve ses provasını henüz bitirdik. Diğerleri sokağın aşağısında bir restorana biftek yemeye giderken, ben konser alanında pizza satıldığını görüp birkaç dilim pizza ve birkaç bira alarak otobüsün yolunu tutuyorum. Vejetaryenler biftekle pek iyi geçinemez, bu yüzden üç dilim sebzeli ve üç dilim de peynirli pizza benim için daha uygun bir seçenek.

Otobüse binip masaya oturuyorum, etraf sessiz. Bir otobüste bu kadar insan birlikte yaşayınca sessizlik nadir görülen

bir durum ve sessizliğin ne kadar değerli olduğunun farkındayım. Aklımdakileri bir kenara bırakıp rahatlayabileceğim tek an. Pizzayı bitirdikten sonra elimi cebime atıp telefonumu arıyorum. Cebimde değil. Diğer cebime de bakıyorum, orada da değil. Hemen korkuya kapılıyorum. Önemli bir şey kaybedildiğinde gelen o ani panik hissiyle doluyorum. Biraz sakinleşince yatağımı kontrol etmeye karar veriyorum. Umarım yine kaybetmemişimdir. Şimdiye kadar dört telefon değiştirdim ve her seferinde yeni bir telefona geçmekte zorlanıyorum.

Çarşafı ve battaniyeyi kaldırıyorum, yastığımın ve laptopumun altına bakıyorum, bizim Sabırsız'ın imzalamam için bıraktığı belgeleri karıştırıyorum. Hiçbir yerde yok. "Lanet olsun. Nerede bu?" Bu baş belası şey beni duyup saklandığı yerden çıkacakmış gibi sesli konuşuyorum.

"Şarj oluyor."

Bunu duyunca yüreğim ağzıma geliyor. Arkamı dönünce Sabırsız'ın koridorun karşısındaki yatağında oturduğunu fark ediyorum.

Bu hafta ilk defa benimle konuştu. Yatağında otururken kitap okuyor ve bana gülüyor. Gülüşünü bastırmaya çalışıyor; ama kendini tutamıyor.

O gülünce hemen keyfim yerine geliyor. "Aman Tanrım!" diyorum. "Ödümü kopardın. Burada tek başıma olduğumu sanıyordum. Kiralık katil de olabilirdin, biliyorsun, değil mi?"

Kitabına geri dönüyor. Espri anlayışına olan inancım tamamen yok oldu. Yüzüme bakmadan, "Tezgâhın üstünde, tost makinesinin yanında," diyor.

Tezgâha gidiyorum, telefonum bıraktığım yerde, toplu şarj aletine takılı duruyor.

Telefonu şarjdan çıkarıp yatağa getiriyorum. Telefon avında yarattığım dağınıklığı bir kenara iterek yatağa çıkıyorum. Mesaj ve e-postalarımı kontrol ederken göz ucuyla ona

bakıyorum. Bu açıdan yüzünü göremiyorum, sadece dizindeki kitabı ve uzattığı bacaklarını görebiliyorum. Ah o bacaklar! Bacaklarını ayak bileklerinden üst üste atmış. Koşucu olduğu konusunda haklıymışım. Her gün koşuya çıkıyor. Otobüs durduğu anda ilk iş olarak koşuyor.

Nedenini bilmiyorum ama onunla konuşmak zorundayım. Bu fırsatı kaçırmak istemem. "Telefonumu aradığımı nereden bildin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Her gün bu saatlerde anneni arıyorsun."

Aynen öyle. Çok dikkatli biri. Hiçbir şeyin gözünden kaçmadığını söylemiştim. "Ne okuyorsun?"

Yatağında saklanırken, "Afgan bir kadının hayatını anlatıyor. Ortadoğu'daki kadın hakları direnişine öncülük ediyor," diye cevap veriyor. Aslında sürekli saklanıyor. Biriyle yüz yüze konuşurken bile saklanıyor. Uzakta durup göz temasından kaçınıyor. İlk başta sabırsız ve sinirli olmak karakterinin bir parçası diye düşünmüştüm. Ama onu gerçekten gördüğümde, diğer insanların yanındaki tavırlarına dikkat ettiğimde saklandığını fark ettim. Yüzünün sağ tarafını saklamaya çalışıyor. Bu konuda uzman değilim ama bu yara izlerini uzun süredir taşıyor olmalı. Bunu bir zayıflık olarak görüp telafi etmeye çalışırken kendini de her şeyden soyutluyor. Kendini saklayarak yaşıyor. Keşke hiçbir şey saklamasa ama bu konuda yorum yapmak bana düşmez. Ben de aylardır kendimden saklanıyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Biraz gergin olduğum için şaka yapıyorum; ama duygusuz ve kaba davranmış gibi hissediyorum.

O da dediğimi aynen böyle algılıyor. Kesin bir ifadeyle, "Dışarıda kadınların sadece vajinadan ibaret gibi görülmediği büyük bir dünya var," diyor. Pek konuşmuyor; fakat konuşunca da hakkını veriyor.

Verdiği cevap nefesimi kesiyor. Çok sert çıkıştı. Şimdiye

kadar buna alışmış olmam gerektiğini düşünüyor olabilirsiniz. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Yaşam tarzın böyle. Her akşam konserden sonra görüyorum."

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum, yalnız birkaç saniye önce bu konuda çuvallamış olsam da tekrar espri yapmaya çalışıyorum. "Kıskandın mı?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Birkaç bira içtim, ama bu bir mazeret olarak gösterilemez. Artık çenemi kapatmam gerek.

"Aş artık bunları, Gustov." İşte şimdi tepesi attı, yumuşak sesi bile öfkesinin etkisini azaltmaya yetmiyor. "Yeryüzünde kalan son erkek olsan bile kıskanmam." Sesinde bir iğrenme var. Yatağından dışarı uzanarak bana bakıyor ve beni aşağılamaya devam ediyor. "Gerçekten seninle yatmak istemeyen kadınların da olduğunu kavrayamayacak kadar bencil biri misin?"

Omuz silkiyorum, kendimi berbat hissediyorum. Hangi ara böyle bir adama dönüştüm? Ben böyle bir adam değilim.

Başını sallıyor, kitabını yatağının ucuna doğru fırlatıyor, yatağından kalkıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Boş gözlerle yatağına bakıyorum. Son beş dakikayı tekrar yaşamak istiyorum. Sonra annemi arıyorum; çünkü onunla konuşmak beni bu çılgın dünyadan çıkarıp normalliğe geri götürüyor. Zil sesini dinlerken fısıldayarak, "Bir ay sonra evdeyim. Bir ay sonra evdeyim," diye tekrarlıyorum.

"Selam tatlım." Rahatlık. Sesinde rahatlık var.

"Selam anne. En sevdiğim insan neler yapıyor bakalım?"

"Ofiste Mikayla'yla öğle yemeği yiyoruz."

Doğu şeridindeyiz, yani orada saat üç saat geride. "Mikayla neler yapıyor?"

Mutlu bir şekilde iç çekiyor; ama altında yatan hüzün kolayca anlaşılıyor. "Evini sattı. Gelecek ay son ayımız. Sonunda emeklilik onu benden alacak." Annem yirmi yıl önce reklam firmasını açtığından beri Mikayla anneme asistanlık

yapıyor. İkisi çok yakın arkadaş ve annemin onsuz yapamayacağını düşündüğünü biliyorum.

"Mikayla için iyi, senin için kötü bir haber."

"Sadece Mikayla için iyi haber demeliyiz. Artık emekliliğin tadını çıkarmayı hak ediyor. Bencillik ediyorum."

"Bugünün yaklaştığını biliyordun. Bunun işleri kolaylaştıracağını düşünmüyorum; ama yapacak bir şey yok. Mikayla insanüstü yetenekleri olan biri." Gerçekten de öyle. Annem işinde çok iyi, mükemmel bir iş kadını diyebilirim. Ama Mikayla her zaman ona destek oldu. Her şeyi kontrol eden bir insan daha vardı. O kadar uzun süre birlikte çalıştılar ki, artık birbirlerinin cümlelerini tamamlayabiliyorlar. Çoğu zaman telepatiyle iletişim kurduklarına yemin edebilirim.

Annem gülüyor. "Mikayla'nın insanüstü yetenekleri var ve ne yapacağımı bilmiyorum. İş görüşmesi yapıp yeni birini almayı düşünmek bile istemiyorum. Mikayla'nın güvenilirliğini ve her işi başarması özelliğini başka birinde daha bulabileceğimi sanmıyorum."

Bunu duyar duymaz gözlerim Sabırsız'ın boş yatağına çevriliyor. Güvenilirlik. Her işi başarmak. Kafamı çalıştırınca aklıma gelen isimle, "Ben birini tanıyorum," diyorum.

"Birini mi tanıyorsun?" Neden bu kadar şaşırdığını bilmiyorum.

"Evet. Seyahatimizde bize eşlik ediyor. Adı Scout ama ben ona Sabırsız diyorum. Kendisi benim bakıcım olur."

Annem onu bakıcım olarak adlandırdığım için dalga geçiyor; ama Franco'dan başka birilerinin de bana göz kulak olmasının onu rahatlattığını biliyorum.

"Bizim turneden sonra bir işinin olduğunu sanmıyorum. Birkaç gün önce telefonda konuşurken kulak misafiri oldum." Sabırsız hafta başına doğru hâlâ kim olduğunu çözemediğim Jane'le konuşuyordu ve özgeçmişini göndermeye başladığını söyledi. Umutsuzluğa kapılmış gibiydi.

Annem söze giriyor. "Gus, insanların konuşmalarını bu şekilde dinlememelisin."

"Anne, otobüste bir metre ötemde yaşıyor. Dinlememek elde değil. Her neyse, ona seni aramasını ya da e-posta göndermesini söyleyeyim mi?"

"Olur. Onunla konuşmaktan bir zarar geleceğini düşünmüyorum."

"Teşekkürler. Yalnız lütfen bana bir iyilik yap ve birbirimizi tanıdığımızı söyleme."

"Neden?"

"Benden nefret ediyor." Cevabı bu kadar basit.

"Senden nefret etmediğine eminim." Anneler birinin çocuklarını sevmeyeceğine asla ihtimal vermek istemez.

"Nefret ettiğine eminim."

"Bu kız senden hoşlanmıyorsa onu beni aramaya nasıl ikna edeceksin?"

"Seni aramasını ona söylemesi için Franco'yla konuşacağım."

"Tamam." Sesinde bir tereddüt var.

"Teşekkürler anne. Hadi, yemeğine devam et. Mikayla'ya selam söyle ve benim için ona sarıl."

"Tamam tatlım. Akşamki konser için bol şans diliyorum." Bunu her konserden önce söyler.

Ben de hep aynı cevabı veririm. "Şansa ihtiyacım yok; yanımda Franco, Jamie ve Robbie var."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne."

"Hoşça kal, tatlım."

"Hoşça kal."

Franco akşam yemeğinden döndükten sonra ona durumu açıklıyor ve sabah Sabırsız'la konuşmasını rica ediyorum. İlk başta bana aklımı kaçırmışım gibi baktığı için söylediklerimi duymadığını düşünüyorum; ama sözlerimi bitirdiğimde her şey kafasına oturuyor. Franco'yu tanıyorum, bu bir oyun-

muş gibi davranacak. İnsanları kandırmayı sevdiğinden değil, zorlu görevleri sevdiğinden. Ayrıca iyi bir insan; o kazanırsa Scout da kazanacak ve bunun farkında.

Oyun başlasın!

27 Mayıs, Cumartesi

Gus

Vakit henüz erken. Yavaş yavaş New York'a yaklaşıyoruz. Bir süre önce uyandım ama başka kimsenin kımıldandığını henüz işitmedim, bu yüzden yatağımda oturup bilgisayarıma indirdiğim kitabı okuyorum. Hobi olarak pek sık kitap okuduğum söylenemez. Hemen başka şeyler düşünmeye başlıyorum, konsantrasyon problemim var. Doğruyu söylemek gerekirse, zor bir iş. Gün Işığım sürekli okurdu. Dergi, gazete, kitap... O kadar zeki olmasının bir sebebi de buydu.

Tam aklım Gün Işığım'a kayıyorken birinin perdesini çekip banyoya doğru ilerlediğini işitiyorum. Kimseyi uyandırmamak için sessizce hareket ediyor. Perdem çekili olduğu için kim olduğunu göremesem de Sabırsız olduğunu biliyorum. Otobüste sürekli bir hayalet gibi hareket ediyor. Onunla birebir iletişime geçilmediği zamanlarda fark edilmek istemiyor gibi arka planda kayboluyor. Hepimizin o yokmuş gibi davranmasını istiyormuş gibi.

Şimdi de Franco'nun hareket ettiğini işitiyorum. Yatağı benimkinin altında, Sabırsız'ınkinin hemen karşısında. Perdesi açıldıktan sonra, banyo kapısının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırtı sesi geliyor. Hemen ardından da koridorda bir çarpışma yaşanıyor.

"Kahretsin. Üzgünüm, Scout. Seni görmedim. İyi misin?"

Sesi her sabah uyandığındaki gibi çatallı. "İyiyim. Ve gözlerin kapalı olduğu için beni görmedin, Franco." Sesindeki gülümsemeyi duyuyor gibiyim. Franco insanları gülümsetme konusunda oldukça yeteneklidir.

Franco gülüyor. "Gözlerimi sabah saat ondan önce açmamaya çalışıyorum. Yatağımdan çıkıp banyoya gitmek ve tekrar yatmak konusunda uzmanlaştım. Uyumaya devam ediyormuş gibi yapıyorum."

"Lütfen bana bu konuda uzmanlaştığını söyleme. Biliyorsun, aynı tuvaleti kullanıyoruz." Gülümsemiyor ama sert bir tavrı da yok.

"Şimdi işemem gerek; ama tekrar yatağına gömülmeden önce seninle konuşmak istediğim bir konu var. Bu sefer tuvaleti gözüm açık kullanacağıma söz veriyorum."

"Tamam."

Franco banyodaki işini bitirdikten sonra işi Scout'a güzelce anlatıyor. Perdem hâlâ kapalı ama üstünde annemin telefon ve e-postasının yazdığı kâğıdı ona verdiğini duyabiliyorum. Hawthorne'un şüphe uyandırabileceğini düşünerek soyadını kâğıda yazmadım.

Scout'un sesi heyecanlı geliyor, uzun bir süre sonra kendimi rahatlamış hissediyorum. Günahlarımdan biraz olsun arınmış gibiyim, belki de aylardır ardına saklandığım o aşağılık karakterden sıyrılabilirim.

3 Haziran, Cumartesi

Scout

Artık resmi olarak diplomalı bir üniversite mezunuyum. Bugün törene katılamadığım için diplomamı henüz almadım. Ama sorun değil. Yine de gururluyum. Tüm gün içten içe sırıttım. Paxton ve Jane arayıp beni tebrik etti. Övgülerini duyunca bana gerçekten sarılıyorlar gibi hissettim. Genelde böyle şeylere ihtiyacım olmaz; ama bugün kendimi çok iyi hissettirdiğini söyleyebilirim. Ruhen yanımda olduklarını hissettim. Kutlamam burada sona erdi.

5 Haziran, Pazartesi

Gus

Öğleden sonra annemi bu akşam çalacağımız konser alanından yaklaşık bir blok ötedeki bir kahve dükkânından aradım. Otobüsteki kimse duymadan Sabırsız hakkındaki gelişmelerden haberdar olmalıyım. Annem her zamankinin tam aksine konuyla ilgili bilgi vermek istemedi. Genelde bana her şeyini anlatır. Sabırsız'la aramızda bir dargınlık olduğundan dolayı beni korumaya mı çalışıyor, yoksa şu an Scout'la çalışıyor olduğumuz için potansiyel bir işveren olarak kendini tehlikeye atmak istemediğinden bilgilerini saklı mı tutuyor, bilmiyorum. Sadece bu sabah Sabırsız'ın onu aradığını ve özgeçmişini e-posta ile gönderdiğini öğrenebildim.

Hepsi bu kadar.

Elimde başka hiç bilgi yok.

6 Haziran, Salı

Gus

Bu sabah aniden bir şey fark ettim.

Kilo alıyorum.

Bedenim yağ topluyor.

Kollarım, bacaklarım ve karnım krem peynirle doldurulmuş gibi.

Sanırım geçtiğimiz ay on kilo aldım. Önceden hep hareket hâlindeydim, neredeyse her gün sörf yapınca formumu korumak konusunda şimdiye kadar hiç problem yaşamamıştım. Ama turnedeyken hareketli olabilmek imkânsız. Tamam, imkânsız değil. Sabırsız her gün koşu yapıyor ve görebildiğim kadarıyla harika bir vücudu var. Fakat hareket etmek için çaba göstermek gerek. Son birkaç aydır bir şeyler için çabalamak hiç ilgimi çekmiyor. Sadece içimde yaşadığım yıkımda sağ kalabilmek için çaba gösteriyorum. Berbat bir durum. Yıkım ve sağ kalmak sözcükleri hiçbir zaman bir arada kullanılmamalı. Ama bu artık bana normal geliyor. Avrupa turnesinde pek yemek yemedim, kendimi alkole ve uyuşturucuya verdim. Sanırım o yüzden o sıralar kilo problemim yoktu. İştahım geri geldiği için bu turnede sürekli abur cubur yiyip içki içiyorum. Bu yüzden hayatımda biraz

değişiklik yapmalı ve günlük programımda spora biraz vakit ayırmalıyım.

Bugün öğleden sonra hafif tempoda koşu yapmayı denedim. Tam bir fiyaskoydu. Yaklaşık beş yüz metre sonra sigara dumanıyla dolu ciğerlerimin kahkahalarla gülmeye başladığını işittim. Göğsümden yükselen kahkahadan sonra, bana, "Gus, ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. Eminim bu alaycı ses bana karşı birlikte çalışan bacaklarımdan ve ciğerlerimden geldi. Bu kısa denemeden sonra Wisconsin'deki Madison şehri sokaklarında uzun bir yürüyüş yaptım. Yanlış anlamayın, Madison güzel bir yer; ama böyle güçsüz bir orta yaşlı gibi hareket etmeye dayanamıyorum. Yaptığım kötü tercihlerin sonuçlarına katlanmak zorundayım ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bilin bakalım kim tekrar eski formuna kavuşacak? Elbette bu koca popo.

Üç hafta sonra eve gidiyorum ve tekrar sörf yapabileceğim.

Hem.

De.

Her.

Gün.

Şimdilik uzun yürüyüşlerle durumu idare etmem gerek.

10 Haziran, Cumartesi

Scout

Bu sabah Audrey'yle tekrar görüştüm. Bu işi almak için can atıyorum. Hayatta hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Hayalimdeki iş; aynı zamanda ülkenin öteki ucunda. Bu işe gerçekten ihtiyacım var.

Hiçbir şeye bu kadar heveslenmemem gerektiğini bildiğim için bu konu üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyorum. Fakat Audrey çok cana yakın ve samimi davranıyor. Ona uyum sağlayabileceğimi düşünüyorum. Herkese kolay kolay uyum sağlayamam.

Audrey'nin Gustov'un annesi olduğunu biliyorum. İlk görüşmemizden sonra internette biraz araştırma yaptım. Şirketin internet sitesinde Audrey'nin fotoğrafını gördüm ve soyadlarının aynı olması kesinlikle bir tesadüf olamaz.

Demek Gustov bu işi almam için bana yardım ediyor. Hem de gizli kapaklı bir şekilde. Ben de iyiliğin gizli yapılanını severim. Biri size gizlice iyilik yapıyorsa, bunu en saf ve derinden hislerle yaptığını bilirsiniz; çünkü muhtemelen hiçbir zaman bunu kimin yaptığı ortaya çıkmayacak ve kimse onu takdir etmeyecek. Bu hareketi Gustov'un karakterini açıkça ortaya çıkarıyor.

Yine de ondan uzak durmam gerekiyor gibi hissediyorum.

Onun dünyasına ait değilim. İlk başta düşündüğüm gibi klasik bir rock yıldızı olması durumundan bahsetmiyorum. Zamanının büyük kısmını otobüste tek başına geçiriyor; ama haftalardır onunla bu otobüste olsam da, yaşam tarzını bir türlü tam olarak kavrayamıyorum. İnsanlar onunla olabilmek, onunla konuşabilmek için can atıyor; ama benden uzak durmaya çalışıyor. Zıt kutuplardayız. Audrey'yle konuştuğumuz işi alamazsam birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğimizi biliyorum. Arkadaş olmaya çabalamanın ne anlamı var ki?

Bu yüzden Gustov'la hâlâ konuşmuyoruz; ama kendime not bırakmanın yanında birkaç iletişim yöntemi daha buldum. Küçük maskaralıklar yapmakta üstüne yok. Şimdiye kadar gördüğüm bakışları en anlamlı insan. Bir bakışıyla söylemek istediklerini anlatabiliyor. Hiçbir ifadesi boş değil. Her göz kırpışı, gözlerini kısması, dik dik bakması, yandan bakması, yüzünü buruşturması, kaşını kaldırması farklı bir anlam ifade ediyor; genelde verdiğim tepkileri saklamaya çalışıyorum ama beni etkilediğini inkâr edemem. Aramızda daha önce kimseyle yakalayamadığım tuhaf bir bağ var.

27 Haziran, Salı

Gus

Kaburgalarımın iki yanından aniden giren bir ağrı var. Franco sol tarafımı yumruklarken, Jamie sağ yanımdan dürtüyor.

Franco kulağımın dibinde, "Uyansana, koca popo!" diye bağırıyor.

"İniş yaptık, Gus." Bu sefer konuşan Jamie.

Uykudan gözlerimi zor açıyorum. Burnum tıkalı, başımda bir ağırlık var. Boğazım yutkunurken bıçak kesiği gibi acıyor. Hasta olmuşum. Belirtiler dün gece son konsere çıkmadan başlamıştı; ama uçakta birkaç saat uyuyunca mikroplar tüm sistemimi ele geçirmiş. Yazın hasta olmak berbat bir şey. Boğazımı temizleyip gözlerimi açınca, Franco bana tekrar sert bir yumruk atıyor.

Tekrar vurmasını engellemek için elimi kaldırarak, "Dur! Uyandım, lanet olsun. Uyandım," diyorum. Sesim kuru ve cansız.

Ön sıradakilerin uçaktan çıkmasını beklerken, Jamie koridora atlayıp üst bagajdaki eşyalarımızı indiriyor. Hemen ardından Robbie de koridorun diğer tarafından ona katılıyor.

Bu yarı düzenli çıkış sırası bize gelince bedenim kalkıp yürümeye hiddetli bir şekilde karşı çıkıyor. Tüm eklemlerim

ağrıyor. Tüm belirtiler grip olduğumu gösteriyor. Franco, Robbie ve Jamie'nin arkasına takılarak ne kadar yavaş yürüdüğüm konusunda bana laf sokmalarını dinleyerek bagaj teslim bölümüne kadar yürüyorum. Bu durumdan rahatsız olduğumu söyleyemem. Son birkaç haftadır bizimkilerle aramız yine eski hâline döndü. Gerginlik ve kızgınlık sona erdi.

Çantalarımızı aldıktan sonra taksilerin olduğu şeride doğru ilerliyoruz. Franco, Robbie ve Jamie aynı taksiye biniyor. Jamie ve Robbie'nin Carlsbad'de birkaç kişiyle daha ortak kullandıkları bir daireleri var; ama bu akşam San Diego'da Franco'nun evinde kalacaklar. Üçü yarın Havai'ye gidip bir hafta tatil yapacak. Bir haftalık bir sörf maratonu. Bense şu an eve döndüğüm için yeterince mutluyum. Tatile ihtiyacım yok. Sadece evde olmak istiyorum.

Taksi yolculuğu yaklaşık yarım saat sürüyor, tek yapmak istediğim uyumak olsa da, içimi kemiren o histen bir *türlü kurtulamıyorum. Sabırsız, pazar günü* öğleden sonra Dallas'tan ayrıldı. Ses provasından hemen önce Hitler'le konuştuklarını işittim. Yemekten sonra otobüse geldiğimizde çoktan gitmişti. Yatağı boştu. Yer yarılıp içine girmiş gibi. Sanki hiç burada olmamış gibi. İçten içe çok şaşırıyorum. Bir samimiyetimiz olduğu için mi, yoksa iki günlüğüne de olsa tekrar yalnız olacağım için mi, bilmiyorum. Ama gitmeden bir hoşça kal bile dememesi beni rahatsız etti. Benden hoşlanmadığını biliyorum, yine de böyle davranması çok saçma. Tennessee'de birlikte çamaşırhaneye gittiğimiz sabah dışında hiç konuşmadık. Ama her şeye not yapıştırarak sessiz bir iletişim düzeneği kurmuştuk ve son birkaç haftadır da buna el işaretlerini ve yüz ifadelerini de eklemiştik. Tamamen ihtiyaçlarımızdan doğan bu iletişim şekli bir süre sonra yakın ve kişisel bir hâl aldı. Biriyle sesli konuşmadığınız zaman vücut dilini ve tavırlarını çok daha yakından inceliyorsunuz. Onları farklı bir boyutta tanıma fırsatı buluyorsunuz. Gün Işığım'la ben öyleydik. Tek bir kelime etmeden sohbet edebiliyorduk.

Annemin evinin önüne çektikten sonra taksiye parasını

ödüyorum ve Sabırsız'la ilgili kafamı yoran düşünceler yerini yorgunluğa bırakıyor. Girişteki merdivenleri çıkarken adım atmakta zorlanıyorum, tek isteğim annem işteyken tüm gün uyumak.

Buğulu gözlerimi açınca, pencereden güneşin battığını görüyorum. Manzarayı daha iyi görebilmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Gün batımına odaklanamıyorum, güneşin yaydığı o ateşli turuncu bulanıklaşıyor. Aniden içimi bir hüzün kaplıyor. Gözlerimi kırpınca, süzülen yaşları fark ediyorum. Gün batımları bana hep Gün Işığım'ı hatırlatır. Kardeşi Gracie'yle gün batımını izlemeyi çok severdi. Her akşam özel bir etkinlik gibi gün batımını izler ve buna gösteri zamanı derlerdi. Bu akşam güneşin kendini okyanusun derinliklerine bırakmasıyla buruk bir sevinç yaşıyorum; çünkü onu hatırlıyorum ve bir daha asla onlarla gün batımını izleyemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Göğsümdeki acıyla hıçkırıklara boğuluyorum. Haftalardır böyle ağlamadım. Biraz soluklanınca ter içinde kaldığımı fark ediyorum. Yataktan çıkıp terli tişörtümü çıkarmam ve yatağımın yanında yerde duran kirli çamaşır yığınından bulduğum şortu giymem sandığımdan daha zormuş. Mutfağa gidecek gücüm yok; ama susadım ve aspirin almam gerek. Başım çatlıyor.

Köşeyi dönüp mutfağa girince, annemin biriyle konuştuğunu işitiyorum. Beni görünce cümlesini yarıda bırakıyor. "Gus, tatlım, neyin var böyle?" Hemen elinin tersini alnıma koyuyor. "Ateşin var."

"Grip oldum," diyorum. "Biraz uzak dursan iyi edersin, anne. Bu arada selam. Seni özledim."

"Selam, Gus. Ah, ben de seni özledim." Onu uyarmama rağmen bana sarılması beni çok mutlu ediyor. Ona sıkıca sarılınca tüm kaslarım ağrıyor ama umurumda değil. Kollarımı ona dolamış öylece dururken gözlerimi açınca mutfağın karşı tarafında birinin soğan, mantar ve kırmızıbiber doğradığını görüyorum. Sanırım ateşin etkisiyle sanrılar görmeye başladım.

Sabırsız burada.

Nasıl yani?

Hâlâ kendini saklayıp korumak isteyen bir tavrı var ama aynı zamanda da biraz mahcup duruyor. Ya da korkmuş. Hangisi olduğunu tam kestiremiyorum. İkisi de onun için alışılmışın dışında. Başını sallıyor. Otobüsteyken bu günaydın, selam ya da iyi geceler anlamına gelirdi. Şu an o kadar şaşkınım ki başını sallaması hâlâ aynı anlama mı geliyor, bilmiyorum.

Anneme sarılmayı bırakıp sorgular bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. Ondan bir cevap beklediğimi biliyor.

Boğazını temizliyor. "Sanırım sizi tanıştırmama gerek yok. Gus, Scout'u yeni asistanım olarak işe aldım." Bu, anneme göre bile fazla üstünkörü bir açıklamaydı. Önemli değilmiş gibi üstünü kapatmaya çalışıyor.

Sabırsız şu an mutfağımızda olduğuna göre, önemli bir durum olduğunu fark ediyorum.

Başımı sallıyorum, kulaklarımın içindeki ağrı gitgide artıyor. Birkaç saat önce Sabırsız'la aramızda olanlardan tuhaf bir pişmanlık duyarken şimdi tekrar onunla aynı odadayım ve çekingenliğini hissedebiliyorum. Tüm istediğim yatağa geri dönmek. Kendimi kötü hissettiğim için mi böyle düşündüğümü bilmiyorum; ama umarım uyandığımda gitmiş olur, o buradayken bu evde bir terslik var gibi geliyor. Belki de hepsi bir rüyadır.

Dönüp mutfaktan çıkarken annemin sözleriyle olduğum yerde kalıyorum. "Bugün taco salısı, Gus. Bir şeyler yemek istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim." Odama gidip yatar yatmaz uykuya dalıyorum.

28 Haziran, Çarşamba

Gus

Öğle ortasına doğru nihayet uyanıyorum. İstemsizce geriniyorum, bedenim artık eskisi gibi sert tepkiler vermiyor. Yine de boynumdaki bezeler normalden on kat daha büyük gibi hissediyorum. Yutkununca koca bir greyfurtu pipetle içime çekmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

Öksürünce bedenimi bir anda derin, durdurulamayan ve şiddetli bir istek kaplıyor. Sigara. Paketi ve çakmağı komodinin üstünden alıp terasa çıkıyorum.

Aldığım her nefesle tatmin oluyorum, aynı zamanda da boğazımı mahveden bu lanet ağrı tetikleniyor.

İki sigarayı zar zor içiyorum. Zar zor içiyorum derken abartmıyorum, hatta durumumu yumuşatarak söylüyorum. Ciğerlerim çok yakın zamanda isyan edecek gibi hissediyorum.

Uzun bir duştan sonra annemin işyerini arıyorum.

İkinci çalışta telefonu açıyor. "Günaydın, tatlım. Nasılsın?"

"Günaydın, anne. Gayet iyiyim." Çatallı sesim beni ele veriyor. "Dün akşam için üzgünüm. Seni ekmek istememiştim. Sadece biraz uyuyup dinlenmek istedim."

"Sorun değil. Açsan buzdolabında dünden kalan tacolar var."

"Harika fikir. Teşekkürler. Birkaç işim var. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Havadan sudan konuşarak Sabırsız konusundaki tüm gerçekleri anlatmasını bekliyorum. Belki bana ondan neden daha önce bahsetmediğini söyler. Bunu bir sır gibi saklamasının sebebini anlamıyorum.

"Çok düşüncelisin ama bir şeye ihtiyacım yok. Teşekkür ederim." Konunun oraya geleceğini bildiği için duraksayarak konuşuyor.

"Her zaman. Eve dönünce görüşürüz."

"17.45 civarı evde olacağım. Bu akşam Delgado'da Mikayla'nın veda partisi var. Unutma. 19.00'da başlıyor."

"Orada olacağım," diye cevaplıyorum. Hasta olsam da olmasam da bu partiye gideceğim.

Annem söylediği gibi tam 17.45'te eve varıyor. Şaşılacak kadar dakik biri. Hiçbir zaman erken gelmez ya da geç kalmaz; her zaman tam vaktinde gelir. Ben hep geç kalırım. Öyle görünüyor ki, dakiklik kalıtsal bir özellik değil.

İçeri girdikten sonra ön kapıyı açık bırakıyor; sebebini sormaya korkuyorum. Tam o sırada Sabırsız içeri giriyor. Lanet olsun. Dün gece onu görünce şaşırmıştım; ama bu gece aklım başımdan uçup gitti.

Üstünde siyah bir elbise var. Elbisenin sade kumaşı kapalı yakasından uzun kollarına doğru dökülüyor. Genel olarak kapalı bir elbise, sadece biraz dar. Giydiği topuklu ayakkabısıyla bacakları muhteşem görünüyor. Topuklu ayakkabıya bayılıyorum. Saçlarının uçlarına verdiği hafif dalgalar bir şekilde sert görünüşünü yumuşatmış. Scout'u hep şortu, bol, uzun kollu tişörtü ve düz saçlarıyla görmeye alışkınım. Normalde çok sıradan. Sıradan olması kötü diye söylemiyorum. Doğal olması çok hoş. Her zaman doğallığı tercih ederim. Şu an hâlâ doğal. Hiç makyaj yapmamış, yara izlerini boyalarla kapatmaya çalışmıyor. Makyaja ihtiyacı da yok. Gözleri ela; yeşil ve altın sarısının tuhaf bir karışımı. Kahverengi tonlarından eser yok. Kalın, uzun ve siyah kaşları gözlerini ön plana çıkarıyor.

Tüm doğallığını bu elbiseye sığdırmış. Bu zevkli, profesyonel ama seksi elbiseye. Yeni tarzıyla dikkatim dağılmış olsa da neden annemi bir gölge gibi takip ettiğini merak ediyorum. Birlikte çalıştıklarını anlayabiliyorum; ama dün akşam neden buradaydı? Bu akşam neden burada?

"N'aber anne?" Sarılırken yine ondan bir cevap vermesini bekliyorum.

Bana sıkıca sarılarak, "Selam, Gus. Nasıl oldun?" diye soruyor. Elini alnıma götürüp ateşimi kontrol ediyor.

Öksürüyorum. Bugün boğaz ağrım gitti, yerine hırıltılı öksürükler geldi. Ne kadar şanslıyım. "İyiyim, anne."

Yalan söylediğimi anlamış gibi başını sallıyor. "Sesin iyi gelmiyor."

İyi olduğumdan emin olabilmesi için başımı sallayarak, "İyiyim," diyorum.

Elbiseli, benimle tek kelime konuşmadan, kibarca başını sallayarak yanımdan geçip gidiyor. Yine bunun ne demek olduğunu anlayamıyorum. Baş sallamak. Benim sözlüğümde bu iki anlama da gelebilir: *Selam, nasılsın* ya da *siktir git.*

Arkama dönüp koridorda yürüyüşünü izliyorum. Nereye gittiğini sanıyor? Sonra aynısını sesli söylüyorum. "Nereye gittiğini sanıyor?"

Annem dikkatle sehpanın üstündeki postayı inceliyor. Duymak istemediğim bir şeyi söylerken yüzüme bakmamak için dikkatini başka yöne veriyor. "Odasına."

İşte bunu duyunca aklımı kaçıracak gibi oluyorum. "Ne? Odasına mı?"

Posta yığınını dikkatle incelemeye devam ediyor. Gelen postalarda önemli bir şey olmadığını biliyorum; çünkü bugün öğleden sonra postaneden getirirken hepsine göz gezdirdim. Olayı geçiştirmeye çalışıyor.

Tekrar soruyorum. "Odası derken ne demek istiyorsun?"

Annem iç çekerek bana cevap vermek için omuzlarını dikleştiriyor. "Scout kendine başka bir yer bulana kadar misafir odasında kalacak."

Başımı sallarken içimde kabaran öfkeyi hissedebiliyorum. Hayatım boyunca öfkem hep sakince ortaya çıktı, hatta çoğu zaman ortaya çıktığı pek görülmedi. Ama son dokuz aydır karşılaştığım her olayda öfkem dışarı çıkmak için âdeta tetikte bekliyor. Saniyeler içinde kendimi kaybetmekten nefret ediyorum. Bunun yersiz bir his olduğunun farkındayım; ama işin özü çok canımı sıkıyor. Annemin suçu olmadığını biliyorum; ama bunu içimde tutamam. Koridorun sonunu işaret edip sesimi alçaltarak, "Orası Gün Işığım'ın odası," diyorum.

Bana bakarken gözleri parlıyor ve çenesi titremeye başlıyor. Duygularını saklayabilen biri değildir ama ağladığı çok nadir görülür. Gözyaşlarının yanaklarına doğru süzüldüğünü görünce öfkemin yerini üzüntü kaplıyor. Başını sallayarak haklı olduğumu söylemeye çalışıyor. Orası Gün Işığım'ın odası. Hep öyleydi. Hep öyle kalacak.

Ona doğru yürüyüp sarılıyorum. Aylardır içinde biriktirdiklerini dışarı vurmak ister gibi omzuma yaslanıp ağlıyor. "Gidecek başka bir yeri yok, Gus. Burada tanıdığı başka kimse yok. Her şeye sıfırdan başlamaya çalışıyor."

Annem konuşup ağlarken sessiz kalarak onu dinliyorum. Annemin üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum. İçim acıyor. Her zaman güçlü bir kadın oldu. "Ben de Kate'i özlüyorum. Bunu biliyorsun. Bu kızın kalbimdeki yerini kimse dolduramaz. Hem o hem de Gracie benim kızım gibiydi; ama Scout'un yardıma ihtiyacı var. Çok zeki biri ve pek çok şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum. Evet, bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacı var; ama ona destek olacak birine daha çok ihtiyacı var. Ona her iki konuda da yardım etmek istiyorum, Gus."

Burnunu çekmeye başlayınca onu serbest bırakıyorum. Hafifçe gülümseyerek başparmağıyla gözlerinin altına doğru akan rimelini siliyor. "Gidip makyajımı tazeleyeyim, sonra da Mikayla'nın partisine gidelim."

Başımı sallayıp alnına bir öpücük konduruyorum. "Hazır olduğunda çıkalım."

Annem odasına doğru gidip gözden kaybolurken, annemin arabasında sigara içemediğimi düşünerek çıkmadan bir sigara içmem gerektiğine karar veriyorum. Yolda elimde bu öğlen Mikayla'ya aldığım çiçekleri tutuyor ve öksürerek ikinci sigaramı içiyor ve bekliyorum. Tam o sırada ön kapının açılıp kapandığını işitiyorum. Sigarayı garajdaki kül tabağına fırlatmanın zamanı geldi.

"Benim sürmemi ister misin, anne?" Bunu her zaman sorarım.

Bu teklifimi hiçbir zaman kabul etmedi. Bağımsızlığına hep sadık kaldı. "Ben sürerim."

İçim rahatlıyor çünkü bu gece payıma düşen neyse o kadarını içmeyi planlıyorum. Amacım zil zurna sarhoş olmak değil, sadece biraz sakinleşmek.

Sabırsız'a bakıyorum. "Ön koltuğa oturmak ister misin?"

Yüzüme bakmadan hayır anlamında başını sallıyor. Peki. Sadece ona iyi davranmaya çalışıyordum. Her neyse.

Emniyet kemerimi bağlarken annem gülümseyerek, "Hangi sayıyı tutmuştun?" diye soruyor.

Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum, bu kadın beni çok iyi tanıyor. Bunu düşündüğümü biliyordu, bu yüzden, "Dokuz," diye cevaplıyorum.

Tek kaşını kaldırarak, "Beş değil miydi? İlk seferinde hep beş tutulur. Dokuz çok riskli."

Ona katılıyorum. "Evet, dokuz riskli. Ne diyebilirim ki, asi biriyim."

Gülüyor; o gülünce içim ısınıyor. "Doğru cevap sekizdi. Asi çıkışın bu akşam bir ödülü hak etti."

Gün Işığım'la ön koltuğa oturmak için tartışırdık. Her seferinde. Çocukluğumuzdan gelen bir çekişme. Bu sorunu çözmek için annem aklından bir ve on arasında bir sayı tutup o sayıya en çok yaklaşanın ön koltukta oturmasına izin verir-

di. Annemin her seferinde kimin kazandığını aklında tutarak ikimizi de eşit sayıda ödüllendirdiğinden şüpheleniyorum.

Annem konuşurken gözlerini yoldan ayırmıyor, her zaman dikkatli bir sürücü olmuştur. "Çiçekler çok hoş. Zambak, Mikayla'nın en sevdiği çiçek."

Mikayla zambakları çok sever. Ona her doğum gününde zambak alırım çünkü Mikayla aileden biri gibi, teyzem gibi. Dizimdeki şeffaf kâğıda sarılı buketi havaya kaldırarak, "Mikayla her şeyin en iyisine layık," diyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Çiçeklere bayılacak." Annem emeklilik partisi için Mikayla'nın en sevdiği balık lokantası Delgado'da özel bir oda ayırttı. Geniş, yüksek çatılı ve beyaz masa örtülü bir oda. Şirkette çalışan yirmi kişinin hepsi eşlerini ve sevgililerini de getirerek partiye katıldı. Herkes geldiği için çok memnunum. Mikayla özel bir vedayı hak ediyor.

Mikayla beni görünce çok şaşırıyor. "Aman Tanrım, bu yakışıklı yabancı da kim?" Yukarı doğru uzanıp saçımı okşuyor. Saçım şu an sırtımın ortasına gelecek kadar uzadı; ama o en son gördüğünde belime geliyordu, hâlâ o hâlinden daha kısa. Sarılmak için yaklaşıyor.

İltifatını gülerek geçiştirip çiçekleri arkamdaki masaya koyduktan sonra bu küçük kadını sarılarak havaya kaldırıyorum. "Mikayla'm nasılmış bakalım?" diye soruyorum.

Tıpkı bunu her söylediğimde yaptığı gibi kıkırdıyor. Mikayla'nın en sevdiğim yanı bu, altmış beş yaşında olmasına rağmen bir çocuk gibi kıkırdıyor. Saf bir gülüşü var, gülerken diğer yetişkinler gibi küçümseyici bir tavra bürünmüyor. Bu gülüşü ciddi duruşuyla tuhaf bir tezat oluşturuyor. Zeki ve iş konusunda hırslı biri, bu yüzden annemle çok iyi anlaşıyorlar. Aynı hamurdan yoğrulmuş gibiler. Fakat Mikayla gülünce tüm ciddiyeti yok oluyor. Bu huyuna bayılıyorum.

Onu yere indirip arkamdaki bukete uzanırken çiçeklere iltifatlar yağdırmaya başlıyor. "Ah, Gus. Harika çiçekler. Teşekkürler, tatlım."

Başımı sallayıp göz kırpıyorum. "Rica ederim, Kay."

Birkaç dakika sohbet ettikten sonra izin isteyip bara gidiyor ve buzlu bir Jack sipariş ediyorum. Herkes Mikayla'yla vakit geçirmek istiyor, bir süre ortalarda görünmemenin kimseye zararı olmaz.

Yemek salonuna döndüğümde herkesi akşam yemeği için yerlerini alırken buluyorum. Masanın sonunda, Ted'in yanında boş bulduğum bir sandalyeye oturuyorum. Ted posta bölümünde çalışıyor, geçtiğimiz sonbahar Rook'la tura çıkarken yerimi ona bırakmıştım. Sessiz ama cana yakın biri. Sanırım ot içtiğinden dolayı böyle.

Muhteşem bir akşam yemeği. Annem elinden gelenin en iyisini yapmış. Masa her özel günde olduğu gibi şık yemeklerle donatılmış; menüde kabuklu canlılardan ıstakoz buğulama ve benim *kışkırtıcı lezzetiyle kutsal noodle* adını verdiğim bir makarna var. Bir sürü de şarap var.

Yemekten sonra tatlı, tatlıdan sonra biraz daha şarap, ondan sonra sizin de tahmin edebileceğiniz gibi biraz daha şarap geliyor. Öksürüğüm hâlâ geçmedi, sürekli öksürüyorum; ama keyifli vakit geçiriyorum. Bir ya da iki şişe kırmızı şaraptan sonra hastalık yok olup gidiyor.

Tuvalete gidip hızlıca işedikten sonra sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Ted de dışarıda sigara içiyor. Sigarasını benden önce bitirerek, "İşemem lazım, dostum," deyip uzaklaşıyor. Dönüp sigarayı sokağa atmadan önce son bir nefes çekiyorum. Arkamı dönünce Sabırsız'a çarpıyorum.

"Hey, hey," diyorum. Sonra benim yüzümden dengesini kaybettiği için, "Üzgünüm," diyorum. Topuklu ayakkabıları durumumuzu daha da zorlaştırıyor.

Doğrulmaya çalışırken hızlıca başını sallıyor. "Audrey seni arıyor. Mikayla'ya pasta kesiyorlar."

Karnımı ovuşturuyorum, pasta yemek için midemde her zaman boş yer vardır. "Harika." Biraz pasta hiç fena olmaz. Ayrıca kafam çok güzel.

Cebimden yüksek bir tren sesi yayılıyor. Franco'nun mesaj sesi. Restorana geri dönerken telefonumu çıkarıp bakıyorum. *Beş dakikadır buradayım ve şimdiden birini götürdüm*, yazmış. Bir de Franco, Jamie ve Robbie'nin boyunlarındaki rengârenk çiçeklerle otel girişinde çekildiği bir fotoğraf atmış. Havai'ye gittikleri her hâllerinden belli.

Gülerek cevap yazıyorum. *Keyfini çıkar ezik herif. Tüm hafta bir daha kıçını kaldırmayacaksın.*

Mesajı gönderdikten sonra gözlerimi bana sorgulayan bir ifadeyle bakan Sabırsız'a çeviriyorum. Neler döndüğünü merak etmiş gibi görünmek istemiyor ama her hâli onu ele veriyor.

Hâlâ Franco'nun attığı mesaja gülerken omuz silkiyorum. "Ne var?"

Bana cevap vermeyecekmiş gibi başını sallıyor; ama sonra, "Franco mu?" diye soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Nasıl bildin?"

"Gülümsüyorsun. Sadece Franco seni böyle gülümsetebiliyor." Bir soru daha soramadan restorana geri dönüyor. Biraz üstüne kafa yorunca, söylediklerinde haklı olduğunu kabul ediyorum. Son zamanlarsa biraz olsun mutlu olabiliyorsam, o da bu bok kafalı sayesinde.

1 Temmuz, Cumartesi

Gus

Kafamın içinde beni yiyip bitiren o ses yine Keller'ı aramamı söylüyor. Bu düşünce hiç aklımdan çıkmıyor; ama ses bu hafta onu aramam için bana âdeta emir veriyor. Bu sabah beynimdeki diğer her şeye kafa tutmayı başardı.

Sabah erkenden sigaramı, çakmağımı ve telefonumu alarak yukarı çıkıyorum. Bir sigara içtikten sonra numarasını ekrana getiriyorum. Mesaj atacaktım ama parmaklarım çok titrediği için yazamıyorum. Bu yüzden aramaya karar veriyorum. Onun sesini duyma düşüncesi beni ürkütüyor; çünkü Gün Işığım'ın kapatmaya çalıştığım yarası tekrar açılacak. Keller onun erkek arkadaşıydı. Öldüğünde o bir elinden, bense diğerinden tutuyordum. Kanser onu bizden alıp götürdü. Keller iyi biri; ama onu aklımda Gün Işığım'dan ayrı bir yere koyamıyorum. Onu Gün Işığım'dan bağımsız olarak tek başına düşünemiyorum. Bu adam ona deli gibi âşıktı. Bu yüzden onu aramalıyım. Acımı ve üzüntümü anlayabilecek tek kişi o. Telefon çalıyor. Bir daha çalıyor. Tam kapatacakken gerginlikten karnıma ağrılar girdiğini ve bunu bir daha yaşamak istemediğimi düşünerek sesli mesaj bırakıyorum.

"Keller, ben Gus. Uzun zamandır konuşmuyoruz." Duruyorum, midem bulanıyor. "Sadece Bayan Stella'yı ve seni merak ettim. Bir ara bana dön. Minnesota'da her şeyin yolunda gittiğini ve iyi olduğunuzu bilmek istiyorum. Tamam. Sonra görüşürüz."

Ekrandaki kırmızı butona basarak aramayı sonlandırıyorum. Telefonumu tüm gücümle korkuluklardan aşağı fırlatmak istiyorum; ama avcumda sıkıca tutuyorum ve ters çevirip tahta sehpaya fırlatıyorum.

Sonra bir sigara daha yakıyorum. Onu aramak kötü bir fikirdi. Yüreğim bununla başa çıkamıyor.

Sigaramı bitirdikten sonra kahvaltı yapmaya karar veriyorum.

Sabırsız mutfakta. Üstünde koşu şortu ve geniş, uzun kollu bir tişört var. Yüzü kıpkırmızı olmuş, alnındaki ter damlalarını görebiliyorum. Bir bardak su içiyor. Kendimi birden kolunda ne kadar yara izi olduğunu düşünürken buluyorum çünkü onu şimdiye kadar hep uzun kollu giysilerle gördüm. Dışarısı çok sıcak.

"Hey," diyorum. Sadece başımızı sallayarak geçiştirmediğimiz durumlarda birbirimize böyle selam veriyoruz. Böyle yapmak işe yarıyor. Sanırım birbirimize böyle katlanabiliyoruz.

Aynı umursamaz tavırla, "Hey," diye cevap veriyor.

Dolaptan yumurta kutusunu, tereyağını ve sütü çıkarıyorum. "Kaç kilometre?" diye soruyorum.

"Efendim?" Dönüp şaşkınlıkla bana bakıyor.

Koşu ayakkabılarını işaret ediyorum. "Bu sabah kaç kilometre koştun?"

Cevap vermek için ayakkabılarından yardım alması gerekiyormuşçasına aşağı bakıyor. "Ah. On iki."

Şaşkınlıkla bakakalıyorum. "Bu sabah tam on iki kilometre mi koştun?" Son zamanlarda ben de biraz koşuyorum ama birkaç kilometreyi tamamlamak bile benim için çok zor. Yarısını yürüyerek bitiriyorum zaten.

"Birkaç hafta sonra bir maraton koşusuna katılacağım."

Beş yumurtayı kâseye kırıp içine biraz süt döküyorum. "Daha önce hiç maratonda koştun mu?"

Hayır anlamında başını sallıyor. "Hayır. İlk defa."

Tavayı ocağa koyarken, "Yumurta ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallayarak teklifimi reddediyor. Zaten evet demesini beklemiyordum. Ona ne teklif etsem geri çeviriyor. Fakat sonra duruyor ve, "İkimize yetecek kadar var mı?" diye soruyor.

Kutuyu açıp ona kalan dört yumurtayı gösteriyorum.

"Elbette. Sanırım. Dün geceden beri hiçbir şey yemedim."

Ben yumurtaları pişirirken su içmeye devam ediyor. Hiç konuşmadan yerken telefonum çalıyor. Cebimden çıkarınca ekranındaki kırığı fark ediyorum. Fark edilmeyecek gibi değil. Sanırım sehpaya fırlatırken oldu. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Sonra da arayan kişinin ismini görünce donakalıyorum. Tekrar, "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Sabırsız, meraklı gözlerle bana bakıyor.

Bana iyi olup olmadığımı sorsun istiyorum. Sor işte; çünkü birilerine iyi olmadığımı söylemem gerek. İyi değilim, hem de hiç iyi değilim. Reddet tuşuna basıp telefonu masaya koyuyorum. Telesekretere bağlanmadan önce Keller'ın adı birkaç saniye daha ekranda duruyor ve sonra kayboluyor.

Bana arayanın kim olduğunu sor. Ona bağırmak istiyorum. *Neden şu an bu konuşmayı kaldıramayacağımı sor. Neden onu bir türlü atlatamadığımı sor. Neden en yakın arkadaşımın ölmek zorunda olduğunu sor. Ya da en yakın arkadaşımın neden ölmek zorunda olduğunu söyle. Böylesi daha iyi. Lütfen. Söyle bana. Anlat bana. Bilmek istiyorum. Neden hayatımın geri kalanını onunla konuşamadan geçirmek zorunda olduğumu bilmem gerek. Ona sarılamadan. Gülüşünü duyamadan. Onunla gün batımını izleyemeden. Onu keman çalarken izleyemeden. Alnından öpemeden. Onu sevdiğimi söyleyemeden. Onun da beni sevdiğini duyamadan. Neden? Neden?*

Ellerimle yüzümü kapatarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Sandalyemi geri itiyor ve yemeğimi yarıda bırakıyorum.

Dışarı çıkıp bir sigara içiyorum.

İşe yaramıyor ama yine de içiyorum.

2 Haziran, Pazar

Gus

Kapıyı açınca yatak odamın kapısında bir not buluyorum. *Yeni telefonun mutfak tezgâhının üstünde.*

Telefonumu turnedeyken birkaç kez kaybettim ve Sabırsız her seferinde telefonumu yenilemeyi başardı. İlk yardımından sonra hesabıma onun adını da ekledim, böylece beni işe hiç karıştırmadan işleri idare edebiliyordu.

Sanırım işlerimi hâlâ o idare ediyor.

Kızsam mı, rahatlasam mı, bilemedim.

Sanırım biraz kızıp biraz rahatlayacağım.

5 Temmuz, Çarşamba

Gus

Ya gribim ya da soğuk algınlığım var, her neyse, zaten artık geçmek üzere. Annem C vitamininin her türünü vücuduma depoladı. Bu lanet olası hastalığın kaçıp kendine başka bir vücut bulmaktan başka çaresi yoktu.

Bizimkiler Havai'den döndü. Bu sabah hep birlikte sörf yaptık. İlk birkaç saat Oahu hikâyelerinden bahsettik, sonra da müzik konuşmaya başladık. Özellikle de kendi müziğimizi. Bir sonraki albümümüzü. Sözleşmemize göre ocak sonuna kadar kaydetmemiz gereken albümü. Temmuzdayız. Yedi ay kaldı. Elimizde biraz malzeme olsa gerilecek bir durum değil. Ama yok. Hepsinden ben sorumlu olduğum için sinir bozucu bir durum. Müzikleri ve şarkı sözlerini ben yazıyorum. Geçen sonbahar *Finish Me* şarkısını yazdığımdan beri doğru düzgün hiçbir şey yazmadım.

Bir türlü kendimi toparlayıp yazamıyorum. Bir engel var. Buna bilinçaltımda aklımla mı, yoksa kalbimle mi karar verdiğimi bilmiyorum. Her iki durumda da hapı yuttum. Müzik her zaman hislerimi, hayatımı ve deneyimlerimi anlatmamı sağlayan bir parçam oldu. Gün Işığım öldüğünden beri yaratıcı tarafım köreldi. Sessizleşti. Benimle yazmadığı zamanlarda, yeni yazdığım şarkıları ilk onunla paylaşırdım. Tanıdığım

herkesten daha iyi bir müzik kulağı vardı. Yazdıklarımı onaylamasına bayılırdım. Dört gözle beklerdim. Daha çok şarkı yazıp ona yeni bir şey çaldığımda gözlerindeki ışıltıyı görmek isterdim. Gözlerindeki ışıltıyı tekrar görebilmek için her şeyi verirdim; Çünkü ışıltısız ve onsuz ben bir hiçim. Bir hayat amacım kalmadı ve yaratıcılığım tamamen yok oldu.

Bunu grup arkadaşlarıma nasıl söylerim? AHY'ye? Şirkete? Turne yöneticisine? *Size kariyerinizi devam ettirmeniz, geçiminizi sağlayabilmeniz konusunda yardımcı olmak isterdim; ama artık çorak bir arazi gibiyim. Sıfırı tükettim.* Bu durum bir çuval inciri berbat ederdi. Herkes bana güveniyor ve elimde hiçbir şey yok. Berbat hissediyorum.

Bu yüzden bir kez daha konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Birkaç şarkı üzerinde çalışıyorum ama henüz sizinle paylaşacak kadar yol kat edemedim. Bana birkaç hafta daha verin."

Evet, bir ay sonra hâlâ bu batan gemide olacağım. Hızlıca dibe çöküyorum. Diğerleri adına çok üzülüyorum; çünkü bu aşağılık herifin can yeleği yok.

Franco bu akşam bizde kalacak. Annem, Sabırsız, Franco'yla akşam yemeği yedik. Güzel bir değişiklik oldu. Biraz olsun rahatladım. Hatta güldüm. Annem de güldü. Hatta Sabırsız bile güldü, daha önce güldüğü çok nadir duyulmuştur. Gülüşünü duymak hoşuma gitti. Tabii masada Franco varken buna şaşırmamak gerek. Sempatik biri. Etkisi altına alamayacağı insan yok.

Bulaşık bittikten sonra Franco terasa çıktı. "Hadi, Scout. Bu sik kafalı sigara içeceği için eğlenceyi dışarı taşıyoruz."

"Bana Bay Sik Kafalı diye hitap edeceksin," diyerek dalga geçiyorum. Müzikle ilgili her şeyden uzak bir yerde onunla olmak çok güzel. Hiç baskı hissetmiyorum. Sabırsız terasa açılan sürgülü kapıya gelince duruyor. Bizimle dışarı gelmeyeceğini biliyorum. Takılmak için buraya çıktığını hiç görmedim. Hep bir bahanesi var. Sorun değil, yerinde olsam ben de kendimle vakit geçirmek istemezdim.

Terasa gelince çok şaşırıyorum. Parmaklıklara kadar gelip

yaslanarak manzaraya bakıyor. Franco'yla bu geceyi ayık sonlandırmayacağımızı biliyorum, bu yüzden odamdan bir şişe viski getiriyorum. Döndüğümde onu masada Franco'nun karşısında otururken buluyorum. Her zamanki gibi sırtını sandalyenin sol tarafına yaslamış ve bacak bacak üstüne atıp bacaklarını sağa yatırmış. Bu açıdan yüzünün sağ tarafı görünüyor ve izlerin büyük bir kısmı gizleniyor. Bu bir alışkanlık mı, yoksa her hareketinde izleri gizlemek için çaba mı gösteriyor, bilmiyorum.

Şişeyi açıp bir yudum aldıktan sonra önüne bırakıyorum.

Hemen hayır anlamında başını sallıyor. Teklifimi böyle sessizce reddederken bu hareketimi yargılıyor mu, yoksa beni kırmak istemeden hayır mı diyor, anlayamıyorum. Bazen çözmesi güç biri olabiliyor. "Ben içki içmiyorum, Gustov."

Gözlerimi devirip şişeyi elime alıyor ve bir yudum daha içiyorum.

Sonra Franco elimdeki şişeyi alıp yanında getirdiği su bardağına biraz viski dolduruyor. İçerken bana katılacağını biliyordum. Birlikte bir şeyler içmeyeli uzun zaman oldu.

Rook ünlü olmaya başladığı için artık gece kulüplerine gitmiyoruz. Bu tip yerlere gittiğimizde hep tanınıyoruz ve bu durumdan biraz rahatsız oluyoruz. Birilerinin bize hayran olması fikri beni korkutuyor. Müziğimizi seviyor olabilirler. Bunu anlarım. Benim de tutkunu olduğum bazı müzikler var. Ama işte fark burada. Ben ortaya çıkan ürünle ilgileniyorum. Müziği yaratanlar ise hepimiz gibi birer insan. Havalı olmadıklarını söylemiyorum, bazıları çok havalı; ama bu onların sadece insan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. İnsanların sizi idolleştirmesi korkunç bir durum. Sizin bir insan olduğunuzu unutuyorlar ve geriye sadece adınız ve şöhretiniz kalıyor. Siz artık siz değilsiniz.

"Hadi, arkadaşlarla birkaç kadeh içmekten zarar gelmez."

Hemen gözlerini çevirip bana bakınca bize arkadaş demenin biraz zorlama olduğunu hissediyorum. Arkadaş mıyız?

Şişeyi ona uzatıyorum. "Şerefe, tatlım."

"Ben içki içmiyorum," diye tekrarlıyor. Sonra birden gözleri parlıyor. "Mangala oynamak ister misin?" Bana meydan okur gibi hafifçe gülümsüyor.

Kocaman gülümseyerek, "Kesinlikle evet!" diyorum. "Franco ve ben birkaç el Mangala'yla küfürlü eğlenceye her zaman varız." Bu beni neden bu kadar mutlu etti, bilmiyorum; ama etti.

14 Temmuz, Cuma

Gus

Bu hafta annemin reklam şirketinin posta bölümünde çalıştım. Ted tatile çıktı, annem yerine geçici birini alacaktı; ama ben bu işi birkaç yıl yaptığım için işin tüm inceliklerini biliyorum. Zaten çok zor bir iş değil. Bu yüzden yardım etmek için gönüllü oldum. Annem aslında onun bana yardımcı olduğunun pek farkında değil. Her sabah sörf yapıyorum ama tüm gün evde tek başıma otururum aklımı kaçıracak gibi hissediyorum. Son birkaç haftadır evde yalnızım. Yalnızlık mutluluk getirmiyor. En azından hayatımın bu noktasında beni mutlu etmiyor.

İnsanlarla iletişim hâlinde olmak istediğimden değil, sadece kendimi bir şeyle meşgul etmek istediğimden. Bu işi yaparken hiç düşünmeme gerek yok, öylece yapabilirim.

Aslına bakarsanız bu gerçek işimden çok daha iyi. Müzik yaparken çok fazla düşünmek zorundayım.

17 Temmuz, Pazartesi

Gus

Ted çıktığı tatilden bir daha geri dönmedi. Anneme yeni birini bulana kadar ona yardım edebileceğimi söyledim. Umarım yeni birini bulması bir iki ay sürer.

21 Temmuz, Cuma

Gus

Annem posta bölümü için birini işe aldı. Pazartesi işe başlayacak.

Bu, pazartesi gerçek hayatıma geri döneceğim anlamına geliyor.

Pazartesi gerçek hayatıma geri dönmek istemiyorum.

23 Temmuz, Pazar

Gus

Öğleden sonra içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Sahil çok kalabalık olduğu için sörf yapamıyorum. Televizyonda izleyecek hiçbir şey yok. Annem bir arkadaşının doğum öncesi partisine gitti. Teras çok sessiz. Son birkaç saatimi orada içki ve sigara içerek geçirdim. Bir paket sigarayı bitirmişim. Artık yerimde duramıyorum. Beynimi bir türlü kapatamıyorum.

Dışarı çıkmak istemiyorum.

Evde durmak istemiyorum.

Hiçbir şey yapmak istemediğim bir noktadayım. Bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama böyle hissediyorum.

Bir paket daha sigara almak için odama giderken Sabırsız'ın sesini işitiyorum. İlk başta önemsemiyorum, ama sonra sesinden acı çektiğini anlayıp apar topar odasına gidiyorum. Odasının kapısı açık, genelde kapalı olur. Koşu şortu ve uzun kollu tişörtüyle yatakta uzanıyor. Derin bir uykuya dalmış. Ürkütücü bir derinlik. Odanın ortasına meteor düşse uyanmaz gibi. İlk başta bir kâbus gördüğünü düşünerek onu uyandırmak istiyorum; ama durup onu izledikçe gördüklerimi anlamak daha da zorlaşıyor. Sürekli, "Michael," deyip duruyor. Her Michael dediğinde yüzündeki acı yerini mutluluğa, heyecana bırakıyor. Sonra inlemeye başlıyor. Hâlâ

derin bir uykuda, bense kafamın hiç yerinde olmadığının ve gereğinden fazla içtiğimin farkındayım. Kahretsin. Durum erotik bir hâl almaya başladı. İnlerken tekrar, "Michael," diye sayıklamaya başlıyor. Âdeta nefesi kesildi.

Burada olmamalıyım. Şu an rüyasında biriyle seks yapıyor. Kendimi sapık gibi hissediyorum. Sarhoş olduğum için beynim harekete geçiyor; ama bedenim beynimden iki adım önde. Feci derecede tahrik oldum.

İşte bu yüzden gitmem gerek. Odadan çıkıp koridordan geçerek odama ulaştıktan sonra sesi daha çok yükseliyor. Tüm kötü hislerini geride bıraktı ve şu an sadece tatmin oluyor. Bedenini tatmin ediyor. Yapacak başka bir şey yok, bu his tüm bedenimi ele geçiriyor. Tatmin olma hissi.

Odamdayım. Kapı açık. Gözlerim kapalı. Elim şortumun içinde. Otuz bir çekiyorum.

Kendimi tatmin ediyorum.

Her şey boka sardı.

Soğuk bir duş alıp tüm olanları unutmam gerek.

31 Temmuz, Pazartesi

Gus

Dün geçe annemle uzun uzun konuştuk. Benim için endişeli. Sağlığım. Hayatım. Duygusal durumum. İşim. Geleceğim.

Aile doktorumuzdan benim için randevu aldı. Şimdi bekleme salonundayım. Muayenehanelerden nefret ediyorum. Bana Gün Işığım'ı hatırlatıyor. Gün Işığım'ın sonunu.

Doktor Donnelly benimle kısa ve açık konuştu: daha iyi beslen, sigarayı bırak, alkolü azalt. Bunun dışında bir sorunum yok. Neredeyse her gün sörf yaptığımı ya da koştuğumu duyunca sevindi.

Duygusal konulara hiç girmedim.

Bu durumu kendim halledeceğim.

Kendimi iyileştireceğim.

Elbet bir gün olacak bu.

6 Ağustos, Pazar

Gus

Annem bu hafta sonu şehir dışında. Biraz kafa dinlemek için San Francisco'ya gitti. Bu tatil anneme iyi gelecek; çok çalışıyor ve biraz ara vermeyi hak ediyor. Ne zaman hafta sonunu uzakta geçirse geldiğinde çok daha sakin oluyor.

Ev sessiz. Bir şeyler yazmam gerektiğini biliyorum ama önümdeki engeli hâlâ aşamadım. Doğruyu söylemek gerekirse, engelin daha da büyüdüğünü hissediyorum. Tek düşündüğüm, hiçbir şey düşünemediğim. Yaratıcı tarafım kendini tamamen kapattı. Berbat hâldeyim. Bu durum ilk başta sinir bozucuydu. Fakat bir ay sonra, grubun, ajansların, yöneticilerin, yapımcıların, plak şirketinin ve başımdaki diğer bir ton insanın baskısıyla kendimi hapiste gibi hissediyorum. Önceden müzik yaparken güzel hislere kapılırdım; şimdiyse müzik beni kaygılandırıyor. Sanırım işin içine para ve sözleşme girip belirli bir tarihe şarkı yetiştirmeye çalışınca böyle oluyor. Bombok bir durum.

Bu yüzden içiyorum.

Hem de çok.

Pazartesi sabahı, cumartesi ve pazar günlerini yaşadığımdan şüphe edecek ya da bu hızlandırılmış hafta sonunun bir halüsinasyon olduğunu düşünecek kadar çok içmek istiyorum.

İçki dükkânına gidip Jack ve sigara aldıktan sonra, kendimi terastaki şezlonga atıyorum.

Bir saat sonra şişeyi yarılayınca tuvalet molası vermem gerekiyor. Tekrar dışarı çıkarken Sabırsız'ın salonda olduğunu görüyorum.

Kaşlarını çatarak dik dik bana bakıyor.

Bugün hiç onu çekecek durumda değilim. Arkadaş gibi olmadığımız zamanlarda birbirimize nazik davranıyoruz. Ama bugün değil. Gerginim, kızgınım ve maalesef tüm bunların acısını ondan çıkaracağım gibi görünüyor. "Senin problemin ne, biliyor musun?" diye söyleniyorum. "Senin sevişmen gerek." Alkolsüz olsam ona böyle bir şey söyleyemezdim; ama şu an ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum.

Ona gerçekten tokat atmışım gibi savruluyor. "Ne?"

Çakırkeyif olduğum için bu durumdan haz alıyor ve devam ediyorum. Yavaşça, vurgulayarak ve onu işaret ederek, "Becerilmen gerek," diyorum. "Sen. Sen fazla gerginsin. Senin sevişmen gerek. Durum çok vahim, dostum." Şimdi birkaç hafta önce rüya görürken girdiği o hâli ve tatmin olurken çıkardığı sesleri düşünüyorum.

Somurtuyor. Bu söylediklerim hoşuna gitmedi, zaten hoşuna gitmesini de beklemiyordum. Aslında onu bu yüzden zorluyorum. "Her şey seks değildir," diyor.

Başımı sallıyorum. Biriyle birlikte olmayalı epey oldu, belki de söylediğinde haklıdır diye düşünürken ne kadar öfkeli olduğumu hatırlayıp patlamaya devam ediyorum. "Sadece bir bakire böyle bir şey söyleyebilir. Yoksa sorunun bu mu? Bu kadar duygusuz olmana şaşmamak gerek." Onunla neden böyle konuştuğumu bilmiyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Bundan nefret ediyorum. Onu birkaç aydır tanıyorum, yeryüzündeki en utangaç canlı olabilir. Zorluklarla içine kapanarak başa çıkıyor. Ama o rüyayı dinledikten sonra bakire olmasına ihtimal vermiyorum.

Sinirden küplere bindi. Eline geçen her şeyi alıp odanın

diğer ucuna fırlatacak kadar öfkeli. "Siktir git, Gustov. Beni tanımıyorsun."

Lanet olsun. Daha önce bana hiç küfür etmemişti. Çıplak bacaklarına bakarken kafam karışıyor ve sadece onunla şu an seks tartıştığımız gerçeğine odaklanabiliyorum. Hemen tekrar öfkeleniyorum. "En son ne zaman seviştiğini söyle. Duymak istiyorum." Ayrıntıları da bilmek istiyorum; çünkü aşağılık bir sapığın tekiyim.

Dik dik bana bakıyor. Ela gözleriyle alnımın tam ortasında bir delik açıyor gibi.

Konuyu burada kapatmam gerektiğini biliyorum; ama kavga ediyor olsak da haftalardır bu kadar konuşmamıştık. Bunu burada bitirmek istemiyorum. Size tuhaf ve anlamsız gelebilir ama buna ihtiyacım var. Bu yüzden daha çok üstüne gidiyorum. "Ne zaman?"

Yere bakıyor, ardına sığındığı kalkanı da düşüyor böylece. Birkaç dakikalığına da olsa içindeki hiç ummadığım zayıflık ve pişmanlık ortaya çıkıyor. "Yılbaşı arifesinde," diye fısıldıyor. Sonra hemen kalkanı geri geliyor ve gözlerime bakıyor. Dik dik bakarken bir yandan yanağının iç tarafını ısırıyor. Gözlerini hızlıca kırpıştırmaya başlıyor. Bakışları donuklaşıyor. Kalkan tekrar düşüyor. "Adi herifin biriydi."

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor. Onu bu kadar zorlamış olmama rağmen, insanların üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum. Onun böyle paramparça olduğunu görünce kendimi berbat hissediyorum. Bir anım diğerini tutmuyor. Kendimi iyi hissederken aniden dibe çökebiliyorum. Alkol işe yaramıyor. Gerçekten alkolü bırakmam gerek.

Bir damla gözyaşı yanağına süzülüyor ve hemen elinin tersiyle yanağını sildikten sonra öfkeli bakışlarını tekrar bana doğrultuyor. Yüzünde aşağılayıcı bir tebessüm var. "Hepiniz aynısınız, değil mi? Az önce dediğin gibi, her şey seks uğruna. Belki de bu yüzden hiç âşık olmadın."

Bu son cümle içimde fırtınalar kopartıyor. Gün Işığım'ın yüzü gözümün önünde canlanıyor. Gülümsüyor. Açık yeşil gözleri her an haylazlık yapacak gibi parlıyor. Gideli aylar oldu ve ona hâlâ âşığım. Şimdi benim sıram. Kendi sözleriyle ona saldırıyorum. "Siktir git. Beni tanımıyorsun."

Sözlerim onu ürkütmüyor. Başını sallıyor. Umursamaz bir tavırla, "Seni tanıyorum. Turnenin ilk yarısında her gece başka bir kadınla beraber olduğuna şahit oldum. Bu aşk değil," diyor.

Ona doğru yürüyorum. Ona o kadar yakınım ki, gözbebeğini çevreleyen yosun yeşili halkaları görebiliyorum. "Belki de aşk aramıyorum." Onu baştan aşağı süzüyorum. Ne kadar uzun bacakları var. Yine dikkatim dağılıyor. Aniden azgınlık hissi tüm bedenimi ele geçiriyor.

Karşı çıkar bir ifadeyle başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Çok nadir göz teması kurar. Küçümseyen ve alaycı bir tavırla, "Kesinlikle," diyor; ama gerçek hislerini saklayamıyor. Ardına sığındığı kalkanı tamamen yok oldu. Korunmasız, aynı zamanda da güçlü. Sınırlarını zorlayınca gücünü son damlasına kadar kullanabiliyor.

"Kesinlikle," diye tekrar ediyorum. Gözlerim ağzına kayıyor. Kalın dudaklarını büküp somurtuyor.

Bana meydan okumak için kasıtlı bir şekilde diğer tarafa dönüyor. Geri çekilmiyor. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek ve kasıklarım ağrıyor. Bu karşılaşmanın ne zaman öfkeden arzuya dönüştüğünü hatırlamıyorum. Sanırım bu iki duygunun kaynağı aynı, ikisi de tutkunun bir parçası.

Gözlerine bakınca iri gözbebekleriyle ağzıma baktığını fark ediyorum. Nefesi hızlanıyor, yanakları kızarıyor. Bu bakışı tanıyorum. Daha önce yüzlerce kez gördüm. Bedeninden dalga dalga yayılan cinsel arzuyu hissedebiliyorum.

Genelde bu gibi durumlarda sadece seks düşünürüm; ihtiyacımı karşılamam için gerekli olan eylemi. Ama şimdi

onun bu korunmasız ve samimi hâli karşısında tek isteğim onu öpmek.

Başımı eğip alnımı alnına yaslıyorum. Başını çekmiyor fakat yüzünü hafifçe sağa çeviriyor. Alınlarımız birbirine değmesine rağmen saklanmaya çalışıyor.

Sakince, "Hey," diyorum. Hislerim cinsellik, karşı çıkma ve korumacı davranma arasında gidip geliyor. Bir anım diğerini tutmuyor.

Geri çekilip başını çevirerek göz temasımızı daha da keskinleştiriyor.

Alnım sol şakağına dayalı dururken daha fazla kendimizi kaptırmadan uzaklaşmam gerektiğini fark ediyorum. Eğer onu öpersem durmak istemeyeceğim ve birkaç saniye önceki bakışından anladığım kadarıyla o da beni durdurmayacak. "Sen onun için fazla iyiydin," diyorum. Gerçekten de öyle. Zeki ve güzel biri, hedeflerinin peşinden koşuyor, çok çalışıyor ve kendine iyi bakıyor. Her şeyden önemlisi, kırılgan biri. Onu inciten diğer pislikler gibi olmak istemiyorum. Özür dilemek için nazikçe şakağından öpüyorum. "Daha önce söylediklerim için üzgünüm," diyerek Jack şişeme geri dönüyorum.

Scout

Vay canına.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, gerçekten patlayıp yerinden çıkmasından endişe ediyorum. Bunların hepsi nasıl ortaya çıktı, bilmiyorum. Tartışmamız. Teslim oluşum. Çekimimiz. Hepsi birdenbire oldu ve Gustov şu an dışarıda olmasına rağmen hâlâ sersemim. Hâlâ teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Hâlâ gözlerindeki o tutkuyu görebiliyorum. Hâlâ tatmin olma arzusu içimi kemiriyor. İçimdeki sıcaklık tüm

bedenime yayılıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Reddedilemez ve anlamlandırılamaz bir arzu.

Koşuya çıkıp kafamı toplamam gerek.

11 Ağustos, Cuma

Gus

Uyandığımda kapımda bir not buluyorum. *Maraton yarın. Bize katılmak istersen Audrey'yle 7.00'de yola çıkacağız.*

Bu teklifi hiç beklemiyordum. Özellikle geçen haftaki yüzleşmeden sonra bu notu yazmanın onun için çok zor olduğunu biliyorum.

Eğer beni davet etmek istiyorsa, ben de bu daveti kabul etmek istiyorum.

Ayrıca evden biraz uzaklaşmam gerek.

12 Ağustos, Cumartesi

Scout

Bugün ilk maraton koşumu tamamladım. Pek hızlı değildim; ama sanırım daha önce hissetmediğim bir başarı duygusuna kapıldım. Koşuya hazırlanırken çok çabaladım. Geçen bahar yaşadıklarımla başa çıkabilmek için koşmaya başlamıştım. Kaçmak, biraz oyalanmak ve hayattan biraz olsun uzaklaşabilmek için koşuyordum. Ama sonradan bu benim için güçlü olduğumu kanıtladığım bir hedefe dönüştü.

Güçlüyüm. Fiziksel olarak güçlüyüm.

Zihinsel dayanıklılığım başka bir konu.

Bugün yarıştayken her zorlandığım ve pes etmeyi düşündüğüm an Audrey ve Gustov yanımda belirip bana destek oldu. Daha önce kimse bana böyle destek olmamıştı. Büyük bir heyecanla ve hiçbir şey beklemeden. Yarışın fiziksel kısmını sürdürebilmek için bu manevi desteğe ihtiyacım vardı.

Bir daha maraton koşup koşmayacağımı bilmiyorum. Bugün hayata bakış açım değişti. Koşmayı bırakmayacağım; ama amacıma ulaştım. Şimdi sadece kendim için koşabilirim. Çünkü koşmak bana güçlü olduğumu hatırlatıyor. Her açıdan güçlüyüm ve her geçen gün güç kazanıyorum.

Uyumadan önce Audrey'ye teşekkür ettim.

Gustov'a da teşekkür etmek istedim; ama yatak odasının

kapısı kapalıydı. İçeride olduğunu biliyordum; çünkü dinlediği üzgün ve duygusal müziğin sesini duyabiliyordum. Kapıyı çalmak istemedim, bu yüzden bir not bıraktım. *Bugün geldiğin için teşekkürler. Siz olmasaydınız yarışı tamamlayamazdım.* Aramızdaki mesafe yavaş yavaş kapanıyor gibi. İletişim kurarken sorunlar yaşıyor olsak da, her seferinde onun karakteriyle ilgili yeni şeyler öğreniyorum. İkimiz de içimizde derin bir savaş veriyoruz; ama bugünden sonra her şey daha kolay olacak gibi. Daha önce onu hiç bugünkü gibi gülerken görmemiştim. Küçük ama samimi bir adımdı bu.

Ağustos, Cumartesi

Gus

Birkaç dakikadır kapı çalıyor. Tanrım, bu evde benden başka kapıya bakacak kimse yok mu? Yorgun ve akşamdan kalmayım. Yataktan çıkmak istemiyorum. Komodinin üstündeki saate göz ucuyla bakıyorum. 9.50. Sanırım kalkmam gerek. Kapı, beni yerimden kaldırmak ister gibi tekrar çalıyor.

Şortumu giydikten sonra ön kapıya doğru gidiyorum. Perdeler çekili, ev karanlık. Elimin tersiyle uykulu gözlerimi ovuşturup kapıyı açıyorum. Bu kör edici gün ışığı şu an bana fazla parlak geliyor. Gözlerimi kısıp elimi kaldırarak sarhoşluğumu yüzüme vuran ışıktan korumaya çalışıyorum. Işığa alışmaya çalışarak gözlerimi kırparken gelen her kimse tek bir kelime bile etmediğini fark ediyorum. Kimin geldiğini görebilmek için elimi yavaşça yüzümden çekiyorum. Onu tanıyabilmek için tekrar gözlerimi kısıyorum. Bakımlı ve zengin züppenin teki olduğunu açıkça ortaya çıkaran bir tarzı var: pahalı bir takım elbise, uyumlu kravat, parlak ayakkabı, muhteşem saç ve diş macunu reklamından fırlamış gibi parlayan dişler. Hâlâ tek kelime etmedi; ama egosu ondan bir adım önde duruyor. Çevresindekileri uyarmak ister gibi egosunu öne çıkarıyor. Bunu insanları mükâfatlandırmak için yapıyor da olabilir. İçimden kapıyı suratına kapatmak

geliyor. Ama bunun yerine onunla konuşmayı tercih ediyorum. Alaycı bir ifadeyle, "Senin için ne yapabilirim, ahbap?" diye soruyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kim olduğu umurumda değil.

Boğazını temizliyor ve züppelerin klasik kendini beğenmiş ses tonuyla cevap veriyor. "Scout MacKenzie'yi arıyorum."

Ona dik dik bakıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama ondan hiç hazzetmedim. "Ondan ne istiyorsun?"

Gülümsüyor, bu yapmacık ve küstah tavrıyla gözümde daha da itici bir yer edindi. "Scout benim eski bir arkadaşım. Buradaydım ve ona da uğramak istedim."

İki saniyeliğine de olsa kapıyı üstüne kapatmayı düşünüyorum; ama sonra onu sorgulamaya karar veriyorum. "Uğrayacağını biliyor mu?"

Hayır anlamında başını sallıyor ve yüzündeki gülümseme yerini pis bir sırıtışa bırakıyor. "Hayır. Ona sürpriz yapmak istedim."

Bu heriften hoşlanmadım ve nedense Sabırsız'ı görmesini istemiyorum. Sabırsız'ın onun kendisini görmeyi beklemesini de istemiyorum. Yatağa geri dönüp bugüne baştan başlamalıyım. İç çekiyorum. "Bekle. Evde olup olmadığını bilmiyorum. Gidip bir bakayım," diyerek kapıyı kapatıyor ve, "sik kafalı," diyerek sözümü bitiriyorum.

Tam o sırada Sabırsız odaya giriyor. Sabah koşusu için hazır. Omzumun üstünden işaret ederek, "Kapıda seni bekleyen biri var," diyorum.

Kaşları çatılıyor. "Beni mi?"

Başımı sallıyor ve yan tarafa çekilerek hem kendimi bu durumdan sıyırıyor, hem de kapıya gitmesi için ona yer açıyorum. Ama odadan ayrılmıyorum. Onu yalnız bırakmam gerektiğinin farkındayım; ama adamdan işkillendiğim için onları baş başa bırakmak istemiyorum. Göremeyecekleri ama onları duyabileceğim bir noktada duruyorum.

Kapıyı açınca nefesi kesiliyor. Korkmuyor. Şaşırıyor. "Michael?"

O lanet olası Michael. Orgazmın eşiğindeyken adını sayıkladığı eski erkek arkadaşı Michael.

"Selam, meleğim." Sanki bunu daha önce prova edip gelmiş gibi yapmacık bir selamlama. Buna kanmıyor, değil mi?

"Selam." Aynı heyecanla karşılık vermiyor.

Scout'a bir puan. Lanet olası Michael'a sıfır puan.

"Beni nasıl buldun?"

Düşünmeden bir adım daha yaklaşıyorum. İşin gidişatını hiç beğenmedim.

"Jane'le konuştum. Adresini verdi. Seni tekrar görmem gerekiyordu. Seni özledim, meleğim." Ona abartılı iltifatlar ediyor. Yüzünü göremediğim için ne tür bir gösteri yaptığını tam olarak bilemiyorum; ama sesindeki samimiyetsizliği anlayabiliyorum. Ona ne söyleyeceğini çok iyi biliyor; ama hislerinin gerçek olduğunu karşı tarafa hissettirmesi gerektiğini gözden kaçırıyor.

Sabırsız'ı da göremiyorum, kapının arkasındayım; ama içinde fırtınalar koptuğunu hissedebiliyorum. Korkmuyor ama endişeli. Sevecen bir tonda, "Michael," diyor. Daha öncekilerde de aynı bu tonda söylemişti. "Bence gitmelisin." Ses tonuyla söyledikleri birbirini hiç tutmuyor.

Ona ihtiyacı olduğunu, derinlerde ona karşı hislerinin bitmediğini duymak hiç hoşuma gitmiyor.

"Ah, hadi ama, meleğim. Seni kahvaltıya götüreyim. Konuşmamız gerek. Melissa'yla aramızdaki her şey bitti. İkimiz hakkında konuşmamız gerek." Kapının diğer tarafında bir hareketlenme oluyor. Sanırım ona dokunuyor. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Lütfen git, Michael." Bunu isteksizce söylüyor. Daha önce onu hiç bu kadar iradesiz görmemiştim. Bence gitmesini istemiyor.

Kendimi tutamıyorum. "Kadını duydun, ahbap. Artık

gitmen gerek." Onu bakışlarımla alt edebilmek için ilerleyip kapıyı sonuna kadar açıyorum. Ondan on santim uzunum, oysa benden on beş ya da yirmi yaş daha büyük. Genelde insanları korkutmaya çabalamam; ama şu an elimden geleni ardıma koymuyorum.

Sinirli ve hükmeden bir ifadeyle Sabırsız'a bakıyor. "Bu kim?"

Şu an bulunmak istediği son yer burası gibi iç çekiyor. Tereddüt içerisinde, ancak samimi bir tonda, "Michael," diyor. "Bu Gustov Hawthorne." Annesiyle çalışıyorum. Bana bir iyilik yaptı ve para biriktirip kendime bir yer tutana kadar burada kalmama izin verdi."

Tekrar sırıtıyor, ona uzanarak yüzündeki o lanet ifadeyi sıyırıp atmak istiyorum. Bana bakınca, otoriter tavrı geri geliyor ve Sabırsız'ın sert duruşu yok oluyor. Onu parmağında oynatıyor. Duygularını kontrol edip onunla bir kukla gibi oynamayı çok iyi biliyor. O da bunun farkında, bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Ceketini al, Scout. Seni kahvaltıya götürüyorum," diye emrediyor.

Sabırsız'ın bu herifi reddetmesini ve ona siktir git demesini istiyorum; ama omuzlarını düşürüp bir çocuk gibi emrine itaat ediyor. "Bir dakika sonra hemen döneceğim." Odasına gidiyor, ayakkabılarını ve şortunu değiştirmeden uzun kollu tişörtünün üstüne bir kazak alarak dönüyor.

Sonra kapıdan çıkıp onunla gözden kayboluyor. İçimde tarif edemediğim bir his var. Göğsüm sıkışıyor, boğazım düğümleniyor. Kıskançlık. Koruyuculuk. Arzu. Parçalanma. Ve çaresizlik.

Scout

Kafamın içinde kendime bağırıyorum. *Ne yaptığını sanıyorsun, Scout? Aptal olma. Kararından vazgeçme. Ona ihtiyacın yok.*

Ama bedenim bana ihanet ediyor. Onunla kiralık arabası-

na ilerleyip açtığı kapıdan içeri giriyor. İşte her şey bu kadar kolay oldu. Bir kez daha onunla çıkmaz bir yola giriyorum.

Arabaya binerken yüzünde bir zafer ifadesi beliriyor. Bir kez daha kazandığını biliyor.

Bense bir kez daha aptal konumuna düştüm. Ve her şeyi berbat ettim.

Audrey'nin evinin olduğu sokağın hemen sonunda bir mekânda *burrito* yiyoruz. Havadan sudan konuşuyor. Ne kadar çok seyahat ettiğini anlatıyor. Çalıştığı şirketin geçtiğimiz aylarda kaç hesabı koruma altına aldığından bahsediyor. Geçen ay aldığı yeni tekneden bahsediyor. Bunların gözümde hiç değeri yok. Beni etkilemeye çalışıyor. Önceden işe yarardı. Sanırım üç yıl önce beni bunlarla kandırdı. O zamanlar New York Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiydim. Gençtim ve her şeyden kolay etkileniyordum. Metro durağının köşesindeki bir kahve dükkânında tanıştık. Miami'de yaşıyordu ama iş için her ay New York'a geliyordu. Olgundu, yakışıklıydı, etkileyiciydi ve bana yeryüzünde gördüğü en güzel varlıkmışım gibi bakıyordu. Daha önce bana kimse öyle bakmamıştı. Konuşunca beni dinliyordu. Benimle zaman geçirmek istiyordu. Bu yüzden ona âşık oldum. İlk ve tek aşkım. Şimdi geçmişe bakınca, böyle bir ilişkinin devam edemeyeceğini anlıyorum. O zamanlar bunu bilmiyordum. Benimle dışarıdayken başka kadınlara baktığını görmüyordum. Ben konuşurken aklının bir karış havada olduğunu anlamıyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı gitgide sadece onun seks ihtiyacını karşılamaya ayırdığımızı fark edemiyordum. Ama ondan kopamadım. Ona âdeta bağımlı oldum. Görünen o ki, hâlâ öyleyim; çünkü şu an kesinlikle başka bir yerde olmam gerekirken burada onunla oturuyorum. Kendimi kirlenmiş, kullanılmış ve önemsiz hissediyorum. Ama gidemem. En çok bundan nefret ediyorum. Gitmem gerektiğinde gidememekten nefret ediyorum.

Kahvaltı bitince Melisa'yla ilişkilerinin bittiğini söyleyip

oteline gitmeyi teklif ediyor. Başımla onaylıyor ve onunla gidiyorum.

Işıklar her zamanki gibi kapalı; ama kapının sürgüsünün çekildiğini duyduğum an onunla bu otel odasına hapsolduğumu hissediyorum. Dudakları dudaklarımda, ateşli ve arzulu. Onu öpünce bedenim kızışıyor. Bedenimin ona, onun yokluğuna tepki vermesini istemiyorum ama buna engel olamıyorum. Hayatımda birlikte olduğum tek insan. Bacaklarımın arasındaki heyecan arttıkça kendimi daha güçsüz hissediyorum. Yenilgiye uğramış gibi. Sözünden dönen bir hain gibi. Kötü biri gibi. Ama kendime engel olamıyorum. Alıştığım biri o.

Kemerini çözüp pantolonunu çıkarıyor. Ben de gömleğinin düğmelerini açıyorum. Her zaman ilk o soyunur. Soyunduktan sonra bana belden aşağı soyunmamı emrediyor. Emrini yerine getiriyorum. Sonra beni koltuğun koluna doğru eğerek arkama geçiyor. Sert davranıyor. İlişkimizin ilk altı ayında seks yaparken ikimiz de tatmin oluyorduk. Son birkaç senedir beni sadece sikmek için kullanıyor. Bundan hoşlanmıyorum ama artık alıştım. Her darbesinde beni cezalandırıyor gibi hissediyorum. Kalçalarımı öyle sıkı tutuyor ki, iz bırakacağına eminim. İçime her girişinde bedenim koltuğa çarpıyor. Art arda aldığım darbelerden kalça kemiklerimin morarmaya başladığını şimdiden hissediyorum. Her zamanki gibi, temel ihtiyaçlarını karşılayan bir hayvanmışçasına bağırıyor. Önceden bunun seksi olduğunu düşünürdüm ama artık öyle düşünmüyorum. Her zamanki gibi sessizim. Ses çıkarmamdan hoşlanmıyor. Bazen ben burada yokmuşum gibi davranabilmek için sessiz kalmamı istediğini düşünüyorum. Sessiz kaldığım zaman sadece ahlaksız ihtiyaçlarını tatmin etmek için kullandığı bir bedenim yalnızca. Tişörtümün üstünden sırtımdaki sıcak nefesini hissedebiliyorum. Gözlerim doluyor. Bağırışlarıyla çatallaşmış sesi kulaklarımda yankılanıyor. "Aletim seni çok özledi, meleğim," diyor.

Sonra her zamanki gibi gönülsüzce, "Ah. Ah. Ah. Siktir," deyip boşalıyor. Her seferinde bağırırken boşaldığı için kibirli bir şekilde kendini tebrik ettiğini düşünüyorum. Bu görevi başarıyla tamamladığı için egosunu tatmin ediyor.

Bir yıldan uzun süredir onunla seks yaparken orgazm olmadım.

İçimden çıkınca belime yalın, tek bir öpücük konduruyor. Yaptığım iyilik için romantik bir dokunuşla bana teselli armağanı veriyor. Sonra banyoya gidip duş alıyor. Her zaman seksten hemen sonra duş alır; fakat suçluluk duygusundan arınabiliyor mu, bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Bence kendini suçlu hissetmiyor. Yıkanarak sadece benden arınıyor.

Ben de ona müsaade ediyorum.

Bir sonraki sefere kadar.

Daha güçlü olduğumu düşünüyordum. Değiştiğimi düşünüyordum. Bundan daha iyisini yapabileceğimi düşünüyordum.

Yanılmışım.

Michael bunu az önce kanıtladı.

Takım elbisesiyle banyodan çıkıyor, tüm olanlardan hiç etkilenmemiş gibi. Bana dışarı kadar eşlik ederken havadan sudan bahsedecek. Beni asla eve bırakmaz. Şimdiye kadar bu hep böyle oldu.

Elini uzatıp avcunu açıyor. "Telefon." Ona numaramı vermemi söylüyor. Daha doğrusu emrediyor.

Numaramı vermemeliyim; ama veriyorum. San Diego'ya taşınınca telefon numaramı değiştirmiştim. Yeni bir numaram vardı. Onun bilmediği bir numara. Ta ki bu ana dek.

Numarasını yazıp kendine mesaj atıyor. Yüzünde vahşi bir gülümsemeyle otel odasının kapısını açıp telefonumu geri veriyor. Gülümseyişi rica ederim ve güle güle, der gibi. Bir insan ancak bu kadar kendini beğenmiş davranabilir. Sonra, "Yakında görüşürüz," diyor. Son olarak da kapıyı üstüme kapatıp beni koridorda tek başıma bırakıyor. Kendimden nefret ediyorum.

Çok zayıf hissediyorum. Hiç güçlü biri değilim.
Aynı zamanda onu bir daha görmeyeceğimi biliyorum.
Onunla işim bitti.
Buraya kadar.

20 Ağustos, Pazar

Scout

Dün yaşananlardan sonra, artık kendime bir çeki düzen vermem gerektiğinin farkındayım. Hayatımı güzelleştirmek için bazı değişiklikler yapmam gerek. Bu sabah Audrey'yle konuştum. Beni cesaretlendirdi ve yardım edebileceğini söyledi. İşe nereden başlayacağımı biliyorum. Paxton'dan.

İlk önce teyzemi ve eniştemi aradım. Fikrime karşı çıkacaklarını düşünüyordum; ama şaşırtıcı bir şekilde fikrimi destekliediler, hatta içleri rahatladı. Bu durum karşısında hem üzüldüm, hem de sevindim. Bu Paxton adına önemli bir adım olduğu için sevindim. Teyzem ve eniştem bir kez daha ebeveynlik sorumluluklarını başka birine devredeceği için üzüldüm. Neyse ki ben bu sorumluluğu seve seve üstleneceğim.

Sonra Paxton'ı arıyorum.

"Selam, Scout." Ses tonundan meşgul olduğunu anlıyorum.

"Hey, Paxton. Nasıl gidiyor?"

"*Xbox* oynuyordum." Neyle meşgul olduğu şimdi anlaşılıyor.

"Birkaç dakikalığına oyunu kapatıp benimle konuşabilir misin? Önemli bir mesele."

Bir şeyler aradığını işitiyorum, sesi gergin geliyor. "Ne oldu?"

Gülümseyerek endişesini gidermeye çalışıyorum. "Ters giden bir şey yok. Sana iyi bir haber vereceğim. Yani bence iyi bir haber."

"Tamam." Pek ikna olmuşa benzemiyor.

"Gelecek hafta San Diego'ya taşınmanı istiyorum. Son sınıfı burada bitir."

Sessizlik. Duydukları onu şok ettiği için hiçbir şey söylemese de geriliyorum.

"Paxton?"

Şaşkın bir tonda, "Efendim," diyor. Bu olanlar karşısında şaşırmak hafif bir tepki gibi kalır.

"Ne düşünüyorsun? Burada, patronumun evinin bodrumunda yaşayacaksın. İhtiyacımız olduğu sürece burada kalabileceğimizi söyledi. Ben bir araba alıp bir daire tutana kadar orada kalırız. Çok iyi biri, sen de onu çok seveceksin."

Sessizlik devam ediyor. Bu kadar değişikliği bir anda kabullenmenin zor olduğunu biliyorum.

"Paxton?"

"Evet," diyor. Düşünüyor. Aklından bir sürü şey geçtiğini hissedebiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye tekrar soruyorum.

Kısık sesle kendi kendine, "Buna inanamıyorum," diyor.

"Bu evet demek mi?"

"Gerçekten mi, Scout?" Sesinde yürek burkan bir ümitlenme var.

"Evet."

Burnunu çekiyor. Şu an ağlamıyorsa, kendini zor tutuyordur. "Evet, gelmeyi çok isterim." Duruyor. "Bunun gerçek olduğuna emin misin?"

Daha önce kimseye böyle hayatlarını değiştirecek bir iyilik yapamadığım için gülümsüyorum. Dünyadaki en güzel his bu olmalı. "Evet, gerçek. Şimdi telefonu kapatıp gelecek hafta sonu için sana uçak bileti alacağım. Biletin ayrıntıları-

nı en kısa zamanda sana göndereceğim. Eşyalarını toplamaya başla, tamam mı?"

"Tamam," diyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten." Sesinden mutluluk fışkırıyor. Bunu duymak çok hoşuma gidiyor.

"İyi günler, Paxton. Yakın zamanda tekrar konuşuruz."

"Teşekkürler, Scout. Sana da."

27 Ağustos, Pazar

Scout

Paxton'ın uçağı on beş dakika içinde inecek ve trafiğe takıldık. Geç kalacağız. Geç kalmaktan nefret ederim. Telefonumda United'ın internet sitesindeki gelen uçuşları gösterdiği sayfa açık ve son otuz dakikadır sayfayı otuz saniyede bir yeniliyorum. Uçak bu kadar yakınken bir gecikme olması sanki mümkünmüş gibi. Bu konuda biraz saplantılıyım.

Dizimde ritim tutarak radyoda çalan şarkıya eşlik ediyorum. Şarkıyı sevdiğimden değil, yerimde duramadığımdan. Gerginken sürekli kıpırdanırım, bu huyumdan nefret ediyorum. Keşke istediğimde sakinleşebilsem. Meditasyon yapmayı denedim; ancak kafamdaki düşünceleri susturamıyorum. Hiç hoş bir durum değil.

Pencereden dışarı bakarak yanağımın içini ısırırken, Gustov'un elini benimkinin üstüne koyup bacağıma sıkıca bastırdığını hissediyorum. Eline bakmak için dönüyorum. Daha önce bana hiç böyle dokunmadı ve dokunuşunu sadece elimde değil, her yerimde hissettiğimi inkâr edemem. Direkt kalbime giden bir enerji var gibi. Sonra hemen elini çekiyor.

"Sakin ol. Oraya varacağız. Söz veriyorum." Kendinden emin değilken bile hep böyle emin konuşur.

Endişemi haklı çıkarmaya çalışarak, "Geç kalmayı sevmiyorum, hepsi bu," diye bir açıklama yapıyorum.

Somurtuyor; ama bana gerçekten darıldığını düşünmüyorum. "Belki de başka birinden seni götürmesini istemeliydin. Geç kalmak benim göbek adım, dostum."

Ona şöyle bir bakıp iç çekiyorum. Haklı olduğunun farkındayım. Bu kadar telaşlanmam çok saçma. O tamamen sakin, yüzünde son günlerde sıkça rastladığım o uykulu gülümseme var. "Üzgünüm," diyorum.

"Sorun değil, Sabırsız."

Gözlerimi kısarak ona bakıyor ve, "Az önce bana Sabırsız mı dedin?" diye soruyorum.

Evet anlamında başını sallayarak öksürür gibi yapıyor. "Evet. İlk tanıştığımız gün sana bu adı taktım. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diyor ve sesini biraz alçaltarak, "ama çok sabırsızsın," diye devam ediyor. Bunu söylerken gözlerini kocaman açıp sırıtıyor; ama kaba bir tavrı yok.

Somurtup derin bir nefes alıyor, sonra da gerçeği kabulleniyorum. "Öyle olduğumu biliyorum." Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. "Evet, çok sabırsız biriyim."

"Tedavinin ilk adımı, sorunu kabul etmektir. Bu sorun belki on iki adımlık bir programla aşılabilir."

Gülümsüyorum. "Bu durum seni rahatsız ediyor mu? Belli ki bunu uzun süre önce fark etmişsin. Sabırsızlığımın uğruna isim takılacak kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Hayır anlamında başını sallıyor. "İlk başlarda biraz rahatsız ediyordu; ama bunun asıl sebebi kendi hayatımın berbat hâlde olmasıydı. Artık rahatsız olmuyorum. Birinin ne tür sorunlarla başa çıktığını bilmeden onu yargılamak doğru değil. Bunu son birkaç ayda öğrendim. Üzgün olduğunu biliyorum, üzgünken her şey daha zordur. Hayatla mücadele etmek daha zordur. İnan bana, biliyorum. Olumsuz duygular çoğalınca tüm huzurunu ele geçirebilir."

"Huzur mu?" diyerek somurtuyorum. "Sanırım hayatımda hiç huzura kavuşamadım."

"Bir gün sen de huzuru bulacaksın." Göz kırpıyor. "Bana güven."

"Güveniyorum," diye fısıldıyorum. Beni duyduğundan emin değilim. Ama güveniyorum. Nedenini bilmesem de güveniyorum. Yolun geri kalanında hiç konuşmuyoruz.

Bagaj teslim bölümünün dışındaki kapılara yanaşınca, Paxton'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizi beklediğini görüyorum. Sanırım ben onu görmeden o Gustov'un kamyonetini tanımış. Pek gözden kaçabilecek bir kamyonet değil: eski, paslanmış, darbe almış, önü ve arkası farklı renklerde. Ama yine de bu kamyoneti seviyorum. Seviyorum; çünkü istediği her arabayı alacak parası olduğunu biliyorum. Ama hangi arabayı tercih ediyor? Bu yıllardır kullandığı hurda yığınını. Biri bu araba için ona bir milyon dolar teklif etse reddedeceğine eminim. Böyle bir karakteri olmasını seviyorum.

Paxton valizlerini bırakıp bana doğru koşarken heyecandan ve mutluluktan kalbim sıkışıyor. Onu ne kadar özlediğimi şu ana dek fark etmemiştim. O benim ailem. Tek dostum.

Ona sarılınca kendimi evde gibi hissediyorum. Bu hissi yıllardır tatmamış gibiyim. Paxton bana hep kendimi evde hissettirir.

Bana sarılıyor ve rahatlamış bir sesle, "Teşekkürler, Scout," diyor. Henüz genç olabilir; ama hislerini benden hiçbir zaman saklamaya çalışmadı.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Rica ederim. Geldiğine çok sevindim." Ondan ayrılıp geri çekiliyorum. Gözlerinin içi gülüyor. Son görüşmemizden bu yana uzamış, neredeyse aynı boydayız. Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Benim gözümde on yedi yaşında bir yetişkin değil, hâlâ bir çocuk.

Gustov'un kapısı açılıp kapanınca Paxton'ın dikkati birden oraya yöneliyor. Paxton hayran bakışlarla onu izliyor. Daha önce söylediğim gibi, hislerini benden hiçbir zaman saklamaya çalışmadı.

"Sen Paxton olmalısın. Kuzeninin otostopçulara ilgisi yoksa tabii. Ama bence sorun değil. Herkesin bir hobisi olmalı." Gustov yanımda duruyor.

Paxton gergin bir kahkaha atıyor. Gustov bir tanrıymış gibi ona bakıyor. Paxton yabancıların yanında hep utangaç ve korumacı davranır. Kimseye hemen güvenmez. Onu suçlamıyorum, güvene dayalı ilişkilerin olduğu bir ailede büyümedi. Verilen sözler hiç tutulmadı. Bu duruma alışkın olduğumdan ve daha olgun olduğumdan ben uyum sağlayabildim. Paxton hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı. Genç ve hassastı, ebeveynleri bir şeye söz verdiğinde sözlerini tutmalarını beklerdi. Genelde tutmadılar. Sanırım tanıdığı herkes ona yalan söylediği için Paxton bu dünyada yalan söylemeyeceğim tek insan.

"Paxton, bu Gustov Hawthorne. Gustov, bu Paxton."

Gustov elini uzatınca Paxton gönülsüzce elini sıkıyor. "Bana Gus diyebilirsin, Pax. Güney California'ya hoş geldin, dostum. Yolculuk nasıl geçti?"

Paxton, Gustov'un elini hâlâ tutuyor; ama artık sallamıyor. Gözlerini dikip ona bakıyor. Omzundan dürterek onu bu rüyadan uyandırıp gerçek hayata geri getirmeye çalışıyorum.

Hızlıca göz kırparak aramıza dönüyor. Tek kelime etmeyince, "Yolculuk nasıldı?" diye tekrar soruyorum.

Başını sallıyor. "İyi. İyi geçti. Gayet iyiydi. Sadece ortabatıda türbülansa girince biraz kötü oldu. Onun dışında iyiydi. Gayet iyiydi," diyerek boş boş konuşuyor. Genelde böyle konuşmaz, gerginliğin etkisinden olmalı.

Gustov'un fark edip etmediğini bilmiyorum; ama fark ettiyse de saklıyor. "Hadi, valizlerini kamyonetin arkasına yerleştirelim, Pax." Birini Gustov, diğerini de Paxton alıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Paxton başını sallarken nedense utanmış görünüyor. "Evet."

Gustov kamyonetin ön tarafına geçerken hafifçe Paxton'ın omzuna vuruyor. "Az eşyalı bir hayat. Sen de benim gibisin, Pax. Seninle çok iyi anlaşacağız."

Gustov'un bu sözleri üzerine Paxton'ın yüzünde bir rahatlama beliriyor. Bunun küçük bir şey olduğunu biliyorum, yine de ona minnettarım. Bu kibarlığı Paxton'ı inanılmaz sevindirdi. Gülümsüyorum. Her şey güzel olacak gibi hissediyorum.

29 Ağustos, Salı

Gus

Pax bugün okula başlıyor. Sabırsız dün okula kaydını yaptırdı; ama bu sabah işe geç gitmesi için bir neden yoktu. Ben buradayım. Hiçbir şey yapmıyorum. Ayrıca bu çocuğu sevdim. Dün bayağı kaynaştık. Bazen biriyle tanışırsınız ve bu tanışmanın tesadüf eseri olmadığını düşünürsünüz. Bazen onlara ihtiyacınızın olduğunu, bazen onların size ihtiyacı olduğunu, bazen ikisini de hissedersiniz. Bu çocuğun birine ihtiyacı var. Arkadaşa ihtiyacı var. Bu konuda biraz eksik kaldığını düşünüyorum.

Pax'i beklerken Sabırsız'ın dün akşam yaptığı muzlu ekmekten birkaç dilim atıştırıyorum. Mutfağa girdiğinde birazdan heyecandan kusacak ya da bayılacak kadar gergin görünüyor. Üstüne gidip her şeyi daha da berbat hâle getirmek istemiyorum, bu yüzden hiç fark etmemiş gibi davranıyorum. "N'aber sabah şekeri?" Gözlerini elimdeki muzlu ekmeğe dikiyor. Arkamdaki tezgâhın üstündeki kilitli poşetleri göstererek, "Biraz enerji almak ister misin?" diye soruyorum.

"Bunu Scout mu yaptı?"

Bir ısırık daha alıp ağzımdakini bitirmeden konuşmaya başlıyorum. "Evet. Tadı harika."

Az önce söylediğim hayatında duyduğu en ilginç şey-

miş gibi gülümsüyor. "Annem hiç yemek yapmaz. Bazen Scout'un açlıktan ölmemem için yemek yaptığını düşünüyorum."

Söylediklerinde samimi olduğunu düşündüğüm için bu yorum bana biraz tuhaf geliyor. Gerçekten. Sabırsız'ın geçmişi hakkında tek bildiğim şey Paxton'ın annesinin ara sıra telefonda konuştuğu Jane teyzesi olduğu. Ah, bir de lanet olası Michael'ı biliyorum. Hepsi bu kadar.

Pax birkaç dilim ekmek yedikten sonra yola çıkmayı teklif ediyorum. "Artık gitsek iyi olur, dostum. İlk günden geç kalırsan kuzenin beni öldürüp parçalarımı köpek balıklarına yem yapar. Dakiklik konusunda çok hassas."

Bunu söylememi bekliyormuş gibi tam bu sırada cep telefonum çalıyor. Sabırsız'dan bir mesaj. *Yola çıktınız mı?*

Pax'in mesajı okuyabilmesi için telefonu havaya kaldırıyorum. Gözlerini kısarak bakıyor, Sabırsız'a lens ya da gözlük kullanıp kullanmadığını sormam gerektiğini aklıma not ediyorum. Mesajı okurken zorlandığı çok açık. Şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Sabırsız kim?"

Onu aylar önce telefonuma bu şekilde kaydettiğimi unuttuğum için gülüyorum. "Üzgünüm, kendisi Scout oluyor."

Bir süre düşündükten sonra gülümsüyor. "Bazen biraz sabırsız olabiliyor."

"Bazen mi?" diye soruyorum. "Ne kadar mütevazısın."

Şaka yaptığımın farkında. Yani öyle sayılır. Gülüyor. Gülüşünü bastırmaya çalışıyor gibi, daha çok bir kıkırdamaya benziyor. Bu çocuğun içinde ortaya çıkma isteğiyle yanıp tutuşan bir ışık var gibi; ama bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyor. Bunu düşününce biraz kafam bozuluyor. Gülmeyi hep hayatımın normal bir parçası olarak görürdüm. Yıllarca hiç sorgulamadan güldüm, güldük. Sonra Gün Işığım gidince hayatımdaki gülücükler de yok oldu. Gülmeyi yeniden öğrenmem gerekiyor gibi hissediyorum. Onu anlayabiliyorum. İkimizin de o ışığı bulması gerek.

Okula yaklaşırken ona yandan bir bakış atıyorum. "Seni

okulun önüne mi, yoksa sokağın sonuna mı bırakmamı istersin? Bu hurda yığınıyla okulun ilk gününde itibarını zedelemek istemiyorum." Kamyonetimi seviyorum ama herkesin sevebileceği bir araç olmadığının farkındayım. Onun daha büyük sorunlarla baş etmeye çalışan bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Aşağılık bir herifin onu kamyondan inerken görüp ona sataşmasını istemiyorum. Başına gelebilecek şeylere karşı önceden önlem almaya çalışıyorum.

Gülümsüyor. "Okulun önüne bırak. Hurda yığınını dert etmiyorum."

"Tamam." Bana bir beşlik çakması için elimi kaldırıyorum.

Kamyoneti durdurunca kocaman gözlerle bana bakıyor. Alnı hafif terlemiş. Panik olduğu her hâlinden belli. Bu yüzden ona kendi tarzımda bir moral konuşması yapıyorum. "Sen inanılmaz havalı bir çocuksun, Pax. Bunu unutma. Şimdi git ve onlara günlerini göster!"

Gülümsüyor. "Teşekkürler, Gus."

"Rica ederim. 15.30'da görüşürüz. Buraya park etmeye çalışırım. Eğer geç kalırsam seni ararım. Şimdiden uyarayım, yüzde doksan dokuz geç kalacağım çünkü ben hep geç kalırım. Böyle biriyim.

Bilin bakalım kim Pax'i almaya on beş dakika erken gitti? Bu adam. Kendimle gurur duyuyorum. Bu çocuğu üzmek istemiyorum; çünkü onun üzülmesi yeterince berbat bir durum değilmiş gibi, o üzülürse Sabırsız da üzülür. Böyle bir şey olsun istemiyorum.

Pax başı öne eğik şekilde dışarı çıkıyor. Acaba tüm gün ortalarda böyle mi dolandı? Fark edilmemeye, araya kaynamaya çalışarak. Başını kaldırıp gülümsüyor. Onun gülümseyişini görünce sırıtıyorum.

"Hayatının geri kalanının ilk günü nasıldı?"

"Oldukça iyiydi." Çok ortada bir cevap, her yöne çekilebilir. Onu ne demek istediğini anlayabilecek kadar iyi tanımıyorum.

"Hatunlarla tanıştın mı?"

Onunla dalga geçiyormuşum gibi bana bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne var? Gayet mantıklı bir soru. Biz erkekler kızlar tarafından yönetiliriz. Bu, hayatın bir gerçeği."

Hafifçe gülümserken yanakları kızarıyor.

"Şimdiden yavru bir ceylanı gözüne kestirmişsin. Adı ne?"

"Mason." Yanakları daha çok kızarıyor.

Gülerek omzuna bir yumruk atıyorum. "Seni The Ice Shack'e dondurma yemeye götüreyim, orada sevgili Mason'dan uzun uzun bahsedersin."

Dondurmacıya gidiyoruz.

Bana Mason'ı anlatıyor.

Şimdiye dek onu bu kadar mutlu görmemiştim.

2 Eylül, Cumartesi

Gus

Bodruma inen merdivendeki ışığı açarken, "Pax, seni uyarıyorum," diyorum. "Eğer çırılçıplak uyuyorsan aletini ört çünkü aşağı geliyorum."

Vakit henüz erken. Günlerden cumartesi. Şu an uyuyor olmamız gerekiyor. Onu uyandırdığım için kendimi kötü hissediyorum; ama bu kadar kısa sürede başka bir saate randevu alamadım.

Pax çekyatta dönerek ışığı önlemek için gözlerini eliyle kapatıyor.

"Üzgünüm, dostum. Hadi, kaldır kıçını. Gitmemiz gereken yerler ve görmemiz gereken insanlar var."

Kolunu kaldırmadan uykulu uykulu konuşuyor. "Saat kaç, Gus?"

"6.15. Az önce söylediğim gibi, çok üzgünüm ama kısa süre içinde çıkmamız gerek. Şimdi hazırlan, yirmi dakika sonra yukarıda buluşuruz."

Kolunu çıkarıyor, kısık gözlerle bakıyor. "Nereye gideceğiz?"

"Sürpriz." Aslında değil. Göz doktoruna gideceğiz ama bunu ona tamamen ayıldığında söyleyeceğim.

Randevuya birkaç dakika kala yetişiyoruz.

Arabayı kenara çekip dışarı çıkınca Pax şaşırıyor. "Buraya neden geldik?"

"Hiç gözlerini kontrol ettirdin mi?"

Hayır anlamında başını sallıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır. Hadi, gidelim dostum."

Pax formları doldurup doktorun yanına gidiyor. Beklerken yanımda oturan yaşlı kadınla sohbet ediyorum. Katarakt kontrolü için gelen kocasını bekliyor. Seksenlerinde, bembeyaz saçlı, inanılmaz havalı bir kadın. Kaç tane çocuğu, torunu ve torununun çocuğu olduğunu bilmiyorum; ama Pax'in muayenesi bitene kadar birçoğunun fotoğrafını bana gösteriyor. Ayrıca Maine'de doğduğunu ama eşinin işi dolayısıyla kırk yıl önce San Diego'ya taşındığını öğreniyorum. Bitsy adında bir Pomeranya köpeği var. Ve bebek pudrası gibi kokuyor. Onunla sohbet etmek hoşuma gidiyor.

Pax başını öne eğerek ağır adımlarla bana doğru yürüyor.

"Doktor ne dedi?"

"Gözlük kullanmam gerektiğini söyledi."

Evet, kesinlikle, diye düşünüyorum. Günlerdir gözlerini kısarak baktığını gözlemliyorum. "Güzel. Hadi, gidip alalım."

Brandy adında şirin bir gözlükçüye girip bir masaya oturuyoruz. Pax'e gözlük mü, yoksa lens mi istediğini sorduğunda Pax dönüp bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Karar senin, Pax. Hangisini istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Gözlerime dokunmaktan hoşlanmıyorum. Lens takabileceğimi sanmıyorum; ama gözlükle de bir ezik gibi görünmek istemiyorum."

Gülüyorum. "Ezik mi? Yakışıklı birisin, dostum. Bence gözlük sana çok yakışır." Brandy'ye bakarak, "Bak, o da gözlük takıyor ve gözlüğü çok iyi taşıyor," diye ekliyorum. Ardından göz kırpıyorum. Brandy az önceki iltifattan kızarıp gülümsüyor.

Pax az önce söylediklerinin onu incitmiş olabileceğini dü-

şünerek kekeliyor. "Üzgünüm. Saygısızlık etmek istememiştim. Seninki gayet güzel görünüyor."

Sevimli bir ifadeyle gülümsüyor. "Birkaç tane çerçeve deneyip hangisini beğeneceğini görmeye ne dersin?"

Pax sonraki otuz dakikayı ona verdiğimiz her gözlüğü denemekle geçiriyor. En sonunda siyah kemik çerçeveli bir gözlükte karar kılıyor. Gözlük, siyah saçları ve solgun teniyle uyum sağlıyor.

Brandy, Pax'in gözlüklerini almamız için 14.00'ten sonra tekrar gelmemizi söylüyor. Ödemeyi yaptıktan sonra gidip birkaç mağazada dolanıyoruz. Çocuğun yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Bir önceki okulunda üniforma giydiği için açık mavi yakalı tişört, beyaz gömlek ve haki pantolon dışında pek kıyafeti yok. Pax'i tanımıyorum; ama haki pantolon ve polo yaka tişört giyecek biri olmadığını biliyorum. Ona birkaç tişört ve kot seçmesini söyleyince kararsız kalıyor. Ya gerçekten ne seçeceğini bilemiyor ya da onun için para harcamamı istemiyor. Sanırım ikisi de.

Sonunda birkaç tane seçip aralarından karar vermeye çalışırken, "Ne düşünüyorsun, Gus? Sence bu güzel mi?" diye soruyor.

İlk birkaçına, "Bunu giyecek olan ben değilim. Sen beğendin mi?" diye cevap veriyorum. Hiçbir şeyi sadece ben beğendiğim için almasını istemiyorum. Bir süre sonra biraz bunaldığını fark edince, aynı zamanda bunu daha önce hiç yapmadığını fark ediyorum. Alışverişini hep annesinin yaptığından eminim. "Gözlerini kapat."

"Neden?" diye soruyor.

"Soru sorma, dediğimi yap, küçük Jedi."[4]

Gözlerini kapatıyor.

"Şimdi gözlerini açmanı söylediğimde, gidip *hey, Pax, ben çok havalıyım. Beni seç,* diye bağıran şeyi seçmeni istiyorum. Tamam mı?"

4 Yıldız Savaşları filmlerinde, barışın koruyucuları olarak adlandırılan kurgusal gruptur (e.n.)

Gülümseyerek başını sallıyor. "Tamam."

"Gözlerini aç."

Gözlerini açtıktan sonra birkaç saniye düşünüyor ve arka taraftaki rafta üzerinde "Efsane olmak, bir ruh hâlidir" yazan bir tişörte doğru yürüyor. Tişört siyah, yazıları ise soluk beyaz.

"Güzel seçim. Senin havanı söndürmek istediğimden değil; ama sanırım ben de bundan bir tane istiyorum."

Kendi bedenime uygun bir tane bulmaya çalışırken seve seve bana yardımcı oluyor.

Bu ilk adımdan sonra kısa süre içinde birkaç tişört, hırka, kot seçiyoruz ve deneme odasına gidiyor. Haftanın her günü için giyecek farklı bir şeyi olmasını, böylece sadece hafta sonları çamaşır yıkamasını istiyorum.

Öğle yemeğinden sonra ayakkabı almak için spor mağazasına gidiyoruz. Yırtılmış ve muhtemelen küçük gelen bir çift koşu ayakkabısı giyiyor. Bundan başka da kahverengi deri klasik bir ayakkabısı var. Bu ayakkabılar orta yaşlı bir adama ait gibi göründüğünden, üniformasının bir parçası olduğundan eminim. Açık mavi, yarı boğazlı bir ayakkabı seçiyor ve eski ayakkabısını bırakarak yenisini giyiyor.

Eve dönerken yeni gözlüğünü de alıyoruz. Hiçbir şey söylemeden eve gidene kadar onu göz ucuyla izliyorum. Etrafa önceden körmüş ve görme yetisini yeni kazanmış gibi bakıyor. Sessizce her şeye yakından ve uzaktan bakarak kavramaya çalışıyor. Mutluyum. "Pax, harika görünüyorsun. Demedi deme. Mason seni görene kadar bekle."

Utançla gülüyor, kızın adını her söylediğimde olduğu gibi yanakları kızarıyor ve camdan dışarı bakıyor. Hâlâ gülümsediğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Eve gelince tüm yeni kıyafetlerini aşağı götürüyor ve birkaç dakika sonra yeni kotu ve Nirvana tişörtüyle geri geliyor.

Odamı işaret ederek, "Benimle gel," diyorum.

İlk defa odama giriyor ve kocaman gözlerle etrafa bakıyor. Yerdeki kirli kıyafet yığınını saymazsak odamda pek eşya yok.

Sadece bir yatak, bir komodin ve küçük bir dolap. Üç gitarım var: ikisi dolap kapısının hemen yanında kapalı kutusunda, eski akustik gitarım ise her zamanki gibi köşede duvara dayalı. "Dağınıklık için kusura bakma. İki hafta önce çamaşır yıkamam gerekiyordu."

Dolabımdan Rook tişörtleriyle dolu bir koli çıkarıp yere koyuyorum. "Bizi daha önce dinledin mi, bilmiyorum; ama tişörtlerimizden istersen hiç çekinme. İstemiyorsan da sıkıntı değil."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. "Elbette."

Kolinin önünde diz çöküp karıştırmaya başlıyor. İki tane seçip bana bakıyor. "Rook benim en sevdiğim grup. Teşekkür ederim."

Şaşırıyorum. "Yok artık!"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet, geçen güz albümünüz çıktığından beri sizi dinliyorum."

"Harika. Teşekkürler, dostum." Bazen dışarıda tanındığımızı biliyorum; ama birinin Rook'u bilmesi beni hâlâ şaşırtıyor.

"Aslında babam Jim Ridgely sizin turne yöneticiniz," diyor özür diler bir tavırla.

Bunu dışımdan söylemediğimi umarak, aniden, "Hitler senin baban mı?" diye soruyorum.

Gülünce söylediğimden alınmadığını anlayarak rahatlıyorum. Ayrıca kendi kendime bu durumu düşünüp parçaları yerine oturtmaya çalışıyorum. Hitler, Paxton'ın babasıysa, aynı zamanda da Sabırsız'ın eniştesi. Bu yüzden onunla daha kolay başa çıkabiliyordu. Aile bağları varmış gibi görünmüyordu; ama sadece Sabırsız onun sorunlarıyla ilgilenip ona açık açık her şeyi anlatabiliyordu. Sabırsız'a neden güvendiğini şimdi anlıyorum.

Pax, Hitler yorumumu takmıyor. "Burada, senin odanda olduğuma inanamıyorum. Şarkıları burada mı yazıyorsun?"

"Genelde evet. Uzun zamandır pek bir şey yazmadım."

Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Peki, yeni albümünüz ne olacak? Bir albüm daha çıkaracaksınız, değil mi? Lütfen bana bir albüm daha çıkaracağınızı söyle."

İsteksizce başımı sallıyorum. "Bir albüm daha çıkaracağız."

Gülümsüyor. Sesimdeki kuşkucu tonun farkına varmadı. "Güzel. Bir albüme daha ihtiyacım var. Beni yanlış anlama, ilk albümü hayatımın sonuna kadar her gün hiç bıkmadan dinleyebilirim; ama..." Beklenti içinde bana bakıyor.

Ama.

Bu benim hayatım.

Ama.

Kararsızlıklar ve bilinmezlikler de buna dâhil.

10 Eylül, Pazar

Gus

Annem, Sabırsız ve Pax sinemaya gitti. Normalde ben de onlara katılırdım; ama bu filmi birkaç yıl önce Franco'yla izlemiştim. Koltukta uzanıp boş boş televizyon kanalları arasında gezinmek dışında bir şey yapmalıyım ama ne yapacağımı düşünmeye bile üşeniyorum.

Kapı çalıyor, her kimse benden küfrü yiyor; çünkü koltuktan kalkmak istemiyorum. İki kere çaldıktan sonra artık duymazdan gelmeyi bırakıp kıçımı koltuktan kaldırıyorum. Her kim geldiyse ona şimdiden çok kızgınım. Açınca, sinirlerim iyice tepeme çıkıyor. Lanet Michael gelmiş. Bu orospu çocuğuna hiç tahammülüm kalmadı.

Derin bir nefes alıp ona bakıyor ve, "Burada değil," derken yavaşça nefesimi veriyorum.

Kolundaki pahalı saate bakıyor, sinirli görünüyor. "Ne zaman gelecek?"

"Tüm öğleden sonrayı dışarıda geçirecek," diyerek omuz silkiyorum. Aslında siktir git, demek istiyorum.

Son hareketimi yakalayıp öfkeyle kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Evet, eminim." Bu konuşma benim için burada bitti. Şimdi koltuğa geri dönüp televizyon izlemeye devam edeceğim.

Herif düşünürken ayakucunu yere vurmaya başlıyor. Gergin ama baskıcı bir hareket. Bundan nefret ediyorum.

Tam kapıyı üstüne kapatırken uzanıp eliyle kapıyı tutuyor. Konunun tamamen kapandığını düşünecek olursak oldukça küstahça bir davranış.

"Ona uğradığımı söyle," diyor. Bunu bir rica gibi eğil, emrederek söylüyor.

Hâlâ kapıda duran eline bakıyorum. "Alyansını çıkarmayı unuttuğunu da söyleyeyim mi, yoksa bu kısmı atlayayım mı?"

Elini hızlıca geri çekip pantolonunun cebine sokuşturuyor. Az önce tüm suçu ortaya çıktı ve şu an bunun üstünü kapatmak için kıvranıyor. Bu pişman birinin değil, hayatı boyunca hatalarının sorumluluğunu almamış bir sahtekârın kıvranışı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Sabırsız'ın bundan haberi yok.

Hiçbir şey söylemesini beklemiyorum. "Siktir git buradan," diyerek kapıyı yüzüne kapatıyorum.

19 Eylül, Salı

Scout

Uzun bir gündü. İşten eve daha yeni geldim ve şimdiden uyumayı iple çekiyorum. Uykuyu onunla günlerdir hiç görüşmemişiz gibi özledim. Son birkaç haftadır uyku düzenim berbat. Endişe benim can düşmanım. Aklınıza gelebilecek her konu benim için ayrı bir endişe sebebi. Audrey'yle çalışmak âdeta bir rüya gibi; ama yine de iş performansım, işi hızlı ve güzel bir şekilde öğrenebilme yeteneğim ve müşterilerle ilişkim konusunda endişeleniyorum. Sürekli benden memnun olduğunu dile getirse de, kendime güvensizliğim o kadar derinlerde yer etmiş ki, endişelenmeden edemiyorum.

Audrey için endişeleniyorum. Asistanı olarak onu düşünmek benim görevim; ama onunla iş dışında özel bir ilişkimiz var. Bana yol gösteriyor, ondan ilham alıyorum. Ona büyük bir hayranlık duyuyorum ve onun için her şeyin en iyisini istiyorum. Bu da bir şekilde endişeye yol açıyor.

Paxton için de endişeleniyorum. Okuldaki durumunu merak ediyorum. Jane, onun sağlığı ve psikolojik durumu için de endişeleniyorum. Michael'ı tamamen geride bırakmış olsam da, geçmişimizi düşününce endişeleniyorum ve bu durumdan rahatsız oluyorum. Gustov ve arkadaşlığımız

için endişeleniyorum. Bazen Paxton dışında kimseyle arkadaşlık kurmayı beceremediğimi düşünüyorum; ama Gustov'un arkadaşı olmak istiyorum.

Ara sıra ona karşı hissettiğim çekimden ötürü arkadaş olmamız biraz zorlaşıyor. Bu his en tuhaf zamanlarda geliyor: bana iyilik yaparken, o sersem gözleriyle bana bakarken ya da hiç beklenmedik bir şey söylerken. Öylece kendiliğinden oluveriyor, bununla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyorum. Yeni ve uzak olduğum bir durum.

Kısaca, hayatımdaki her şey için endişeleniyorum. Bazen haklı sebeplerden ötürü, bazen de boş yere. Endişe işte. Ben de böyle biriyim. Ve bu beni tüketiyor.

Bir miyavlama duyar duymaz gözlerimi açıp pürdikkat koridordan odama gidiyorum. Küçük, gri ve beyaz bir kedi yavrusu. Etrafımda dönüyor, sevimli hareketlerle bacağıma sürtünüyor. Eğilip sevince mırlamaya başlıyor. "Selam," diye fısıldıyorum. Başını kaldırıp bana bakınca gülümseyerek tutup elime alıyorum. "Ah, seni zavallı." Yaraları yeni değil, ama kimse yardım etmeden kendi kendine iyileşmiş gibi görünüyor. Sol gözü yok, göz çukuru aldığı darbeyle zarar görmüş. Sol kulağının yarısı da yok. Sol ön ayağının kırılmış ve tam iyileşmemiş gibi garip bir duruşu var.

Mırlaması artıyor.

"Seni küçük hain." Gelen Gustov.

Elimdeki kediyle korkup donakalıyorum. "Ne?"

Kediyi işaret ediyor. "Kaburga."

Şaşkına dönüyorum. "Kaburga mı?"

"Evet, adı Kaburga. Onu bu sabah yolun aşağısında buldum. Cominsky'nin çöplüğüne girip biraz..."

Gülümseyerek sözünü kesiyorum. "Kaburga. Şimdi anladım."

Başını sallıyor.

Bazen, hatta çoğu zaman yaratıcılığı çok hoşuma gidiyor. İçimi ferahlatıyor. Kim kedisine Kaburga adını verir ki? "Na-

rin ve dişi bir kedi yavrusu için çok uygun bir isim gibi görünmüyor."

"Kaburga gayet uygun bir isim. Ayrıca o narin bir kedi değil, Sabırsız. Seni kandırmasına izin verme, üçkâğıtçının teki." Kollarındaki çizikleri gösterebilmek için iki kolunu da havaya kaldırıyor. "Kahramanca dövüştü. Artık arkadaşız." Tekrar kollarımdaki kediye bakıyor. "Yani arkadaş sayılırız. Sanırım seni daha çok sevdi. Yalan söylemeyeceğim, biraz alındım, Kaburga. Sana barınacak bir yer sunuyorum ve bir hatun görünce hemen döneklik yapıyorsun. Bu hareketini hiç beğenmedim."

Tekrar Kaburga derken gülümsüyorum; çünkü komik bir isim. Yaralı başına dokunarak, "Veterinere götürdün mü? Kötü görünüyor," diye soruyorum.

"Bu sabah götürdüm. Yaralar geçmişten kalmış. Hepsi iyileşmiş. Onun için üzülme, turp gibi. Kendini acındırmaya çalışıyor."

Bu sözlerle irkiliyorum: geçmişten kalmış yaralar, iyileşmiş, turp gibi, onun için üzülme, kendini acındırmaya çalışıyor. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu benim. İyileştim. Sağlıklıyım. Ama insanların benim için üzülmesini istemiyorum. Beni görmezden gelmelerini istiyorum. En azından San Diego'ya taşınana kadar hep böyle olsun istedim. Artık ne istediğimi bilmiyorum. Bu kötü bir şey değil. Değişim kararsızlıkla başlar. Belki de artık değişimin zamanı gelmiştir.

Kedi onu duyamasın diye şakasına eliyle ağzını kapatıyor. "Ama harika bir kedi. Bunu duyup kendini bir şey zannetmesinden ve bana sahibem gibi davranmasından korkuyorum. Yoksa kedi manyağı kadınlar gibi olacağım. Onu henüz sekiz saattir tanıyorum ve şimdiden beni etkisi altına aldı. Canıma okuyacak. Hem de çok fena. Buna eminim."

Gustov bu hareketiyle iyilik yapma kategorisinde on puan kazandı. Dış görünüşüne bakılırsa, kocaman bir adam. Ayrıca

bir rock yıldızı. Annesiyle yaşıyor ve ona bayılıyor. Paxton'la hemencecik arkadaş oldu. Ve yaralı, evsiz bir kediyi kurtardı. Birkaç ay önce düşündüğüm adam olmadığını kanıtladı. O, iyi biri. Bu iyiliği de onu gözümde daha çekici kılıyor.

25 Eylül, Pazartesi

Gus

Annem hafta sonu posta ofisinde çalışan elemanın büyükannesini kaybettiğini söyledi. Cenaze Seattle'da olduğu için tüm hafta işe gelemeyecek. Ona yardım etmek için gönüllü oldum; çünkü doğruyu söylemek gerekirse evde tek başıma önümdeki bu engelle oturmamak için her şeyi yapabilirim. Boş kâğıt parçalarına uzun uzun bakıyorum. Gitarı elime alıp sessizliği dinliyorum. Piyanonun başına oturunca tuşlar müzik yeteneğimle âdeta dalga geçiyor.

Yeni şarkı yapamıyorum.

Yapmak istemiyorum.

Herkes benden şarkı yapmamı bekliyor.

Bundan nefret ediyorum.

Bu yüzden posta ofisinde seve seve çalışacağım.

"Öğle yemeği vakti." Sesiyle daldığım zarfları ayırma ve sıralama işinden sıyrılıp kendime geliyorum. Sabırsız, posta ofisinin kapısında dikiliyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, teşekkürler." Bu sabah evden yiyecek bir şey getirmedim ve köşedeki salata dükkânına da gitmek istemiyorum. Oraya son gittiğimde beni tanıdılar. Benim açımdan hoş olmayan bir durumdu. Kendimi kapana kısılmış hissettim ve panik oldum. Bu yüzden karnım gurul-

duyor olsa da binanın arkasında birkaç sigara içerek geçiştirmeyi tercih ediyorum.

Elindeki poşeti kaldırıyor. "Antonio'da indirim vardı. İki dilim alana iki dilim bedava. Yarısını ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Elbette. Beni beslemeyi mi teklif ediyorsun, dostum?"

Gülüyor. "Sana yemek vermeyi teklif ediyorum. Git kendin beslen." Son zamanlarda aramız daha iyi. Onunla şakalaşabiliyorum. Benim yanımda eskisi kadar gergin değil, artık birlikte gülebiliyoruz.

Arka tarafta bir piknik masasına oturup sessizce yemeğimizi yiyoruz. Yemek bitince gitmiyor, sigara içerken yanımda duruyor.

Açıkça, "Ne yaptığını biliyorum," diyor.

Alaycı bir ifadeyle elimdeki sigaraya bakarak, "Kendimi öldürüyorum," diyorum.

"Saklanıyorsun," diyor. "Neden burada saklanıyorsun? Beni yanlış anlama, burayı, Audrey'yle çalışmayı çok seviyorum. Ama sen burada olmamalısın." Açık sözlü bir yaklaşım.

"Neden?"

İç çekiyor. "Gustov, burada oyalanıp vakit öldürüyorsun. Gerçekten yaşamıyor gibisin. Sevdiğin şeyi yapmıyorsun."

"Sevdiğim şey neymiş?"

"Müzik yapmak. Büyük bir hayran kitlen var, konserde gördüm," deyip susuyor. "Seni seviyorlar." Bu itiraf ona zor gelmiş gibi üzgün gözlerle başını eğiyor.

Bana bakmasa da başımı sallıyorum. Bu anın büyüsünü kaçırmamak ve onu utandırmamak için iltifatına sessizce karşılık veriyorum. İçine kapanık biri, bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. "Evet, şey, müzik yapmak bu aralar biraz zor."

Tekrar gözlerime bakıyor. "Zor mu? Ne demek istiyorsun?"

Onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. "Önemli değil."

Öylece kestirip atmıyor. "Önemli olmadığını söyleyemezsin. Evet, önemli. Müzik senin her şeyin." Sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyor.

Burada tek başıma durup az önce olanları idrak etmeye çalışıyorum. Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Bir an önce tam gaz çalışmaya başlamalıyım.

Ama yapamıyorum.

11 Ekim, Çarşamba

Gus

"Sanırım artık taşınmamızın vakti geldi." Sesi sakin. Onun için bile fazla sakin.

Sözleri tokat gibi yüzüme çarpıyor. "Ne? Taşınmak mı?"

Mutfak tezgâhında büyük bir kâsenin içinde kurabiye hamuru yapıyor. Çok sık hamur işi yapıyor. Pek yemiyor, sanırım sadece herkesi mutlu etmek için yapıyor. Oldukça lezzetli şeyler pişirdiği için biz de mutlu oluyoruz. Yaptıklarının tadı berbat olsa da yerdim; çünkü o sevgisini bu şekilde ifade ediyor. Sevgisini açık açık göstermeye çekiniyor, önünde bir engel var gibi. İstemediğinden değil, istediğini en ufak hareketlerinden bile anlayabiliyorum; ama belki de nasıl yapacağını bilemediğindendir. Gözlerini kâseden ayırmıyor. "Paxton'la burada sonsuza kadar yaşayamayız, Gustov. Audrey bu kadar uzun süre kalmamıza izin vererek bize yeterince iyilik yaptı."

"Burada kalmanız annemin hoşuna gidiyor. Bu konuyu dert etme." Gerçekten de öyle. Annemle sık konuşuruz ve onlardan sürekli sevgi dolu bir sesle bahsediyor. Hiçbir şey annemi insanlara yardım etmekten daha mutlu edemez, özellikle de bu insanlarla bir bağı varsa. Herkese annelik eder.

Bencillikten uzak ve sevgi dolu bir karakteri var. Sevdiklerini aileden biri gibi görür ve öyle davranır.

"Ama dert ediyorum. Ayrıca, Paxton hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı. Beni işe alıp burada kalmamı teklif ederken Paxton hiç hesapta yoktu."

"Pax on numara biri. Muhteşem bir çocuk."

Sonunda gülümseyerek bana bakıyor. Bu sabah ilk defa yüzüme bakıyor. "Evet, öyle."

"Evde katlanamadığı tek şey Kaburga," diye ekliyorum. Onu güldürmeye çalışıyorum. Annem Kaburga'yı seviyor. Hem de çok seviyor. Bu kedi evdeki herkesi patisinin ucunda oynatmayı başarıyor.

Şakamı duymazdan gelerek sözüne devam ediyor. "Paxton seni bir idol olarak görüyor. Eminim bunu sen de fark etmişsindir, seninle vakit geçirmeye bayılıyor. Önünde bir erkek figürünün olmasının onun açısından iyi olduğunu düşünüyorum."

Bu sözlere gülüyorum. "Saçmalık. Ben kimsenin erkek figürü falan değilim."

Gülüşüme eşlik etmiyor. "Gustov, seninle dürüstçe konuşabilir miyim?"

"Elbette. Dürüstlük benim için her zaman önemlidir." Sakladığı birçok şey olduğunu biliyorum. Yalan söylemiyor, sadece bazı şeyleri içinde tutuyor. Hislerini, hakkındaki bilgileri... O kadar kısa ve öz konuşuyor ki, içini dökmek onu bunaltıyor gibi hissediyorum.

Gözlerini tekrar hamura çeviriyor. Kurabiye hamurunu kaşıkla çıkarıp pişirme kâğıdına koyuyor. Az önce söylediklerimi düşünüyor. İstediğimden daha çok düşünüyor; ama inanmasına yetecek kadar değil. Birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Mesaj alındı."

Bana bakıyor, başımı sallayarak söylediklerimi onaylıyorum.

Devam ediyor. "İlk tanıştığımızda senin aşağılık herifin teki olduğunu düşünmüştüm."

Tekrar başımı sallıyorum. "Muhtemelen haklıydın. Özellikle de o zamanlarda."

Başını sallayarak yorumumu reddediyor. "Sus. Bırak da sözümü bitireyim." Nefes alıyor. "Yanılmışım. Kendi sorunlarımla meşgulken seni yanlış yargılamışım. Her gördüğüm adam, her tanıştığım erkek benim gözümde aynıydı. Sadece seninle ilgili bir konu değildi. Ama işimden dolayı seninle muhatap olmak zorunda kaldığım için içimdeki kin gitgide arttı. Geçmişte yaşadığım bazı şeyler var," diyerek bir süre duruyor ve iç çekerek, "kötü seçimlerim oldu. Gurur duymadığım şeyler yaptım. Uzun süre suçu başkalarına atmaya çalıştım. Şimdi sorumluluk almaya çalışıyorum," diyor. Kafasındakileri toparlamaya çalışırken tekrar duruyor. "Üzgünüm, bu benimle ilgili bir durum değil. Senin hakkında yanıldığımı söylemeye çalışıyorum. Sen iyi bir erkek figürüsün. Kibarsın. İnsanları sana çeken bir karizman var. Bunun için özel bir çaba sarf etmiyorsun, kendiliğinden oluyor. İnsanlar senin yanında mutlu oluyor. Şu an kötü bir süreçten geçtiğini biliyorum; ama kalbinin derinlerinde, aslında mutlu birisin. Ve iyi birisin. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama sen böyle birisin. Bu yüzden sana hayranlık duyuyorum ve Paxton'ın yanında senin gibi biri olsun istiyorum. Bence o da böyle biri; sadece şimdiye kadar yanında böyle insanlar olmadı. Onun için elimden gelenin en iyisini yapıyorum; ama ben, Audrey ve senin gibi değilim."

Kendine bu kadar şüpheci yaklaşması beni üzüyor, aslında düşündüğünden çok daha yüksek kapasitede. Bunu ona daha önce söyleyen biri oldu mu, bilmiyorum. "Kendini tanımıyorsun, Sabırsız. Bizim görebildiğimiz özelliklerini göremiyorsun."

Kurabiyeleri yerleştirmek için fırına doğru yönelirken söylediklerime inanmadığını belirten bir tavırla başını sallıyor. Kendine üzülmenin yanı sıra bir de kendinden nefret ediyor.

Fırının kapağını kapattıktan sonra, nazikçe kolundan tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Yüz yüze gelince gözlerini kapatıyor. "Lütfen, bana bak." Bana bakıyor. "Hiç kimse mükemmel değildir. Bunu biliyorum, inan bana. Ama sen kendini küçümsüyorsun. İnanılmaz zeki birisin. Annem seninle çalışmaya bayılıyor. Aslında bu çok şey ifade ediyor; çünkü annemin kendi zekâsına ayak uyduracak birine ihtiyacı var. Mikayla'nın yerine geçip işleri hiç sektirmeden yürütebilmen hayret verici. Ayrıca etrafında olup biten her şeye çok dikkat ediyorsun. Olayla yakından ilgin olmasa bile dikkat ediyorsun. Ayrıca bunu her şeye burnunu sokarak yapmıyorsun, sadece çok dikkatlisin ve bu da etrafındakileri umursadığın anlamına gelir. Pax'ten bahsetmeme gerek bile yok. Bu çocuk seni çok seviyor. Sensiz yapamaz. İçimden bir ses bunun geçmişten gelen bir durum olduğunu söylüyor. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Kendini hayal kırıklığına uğrattın mı? Muhtemelen. Ama ona aynısını yapmayacaksın. Asla. Bu, kişiliğinle ilgili çok şey anlatıyor. Şimdi o seninle burada. Ailende neler olup bittiğini bilmiyorum; ama Jim onunla ilgilenmediği için sen ilgileniyorsun. Bu, her şeyi açıklıyor.

"Jim olayını biliyor musun?" Daha önce bu konuda hiç bahsetmediğimiz için şaşırıyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyor. "Sadece Paxton'ın benden daha iyi bir ortamda yetişmesini istiyorum."

Ona sarılarak, "İkinizin hayatında da her şey yoluna girecek," diyorum.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Yuvası tehdit edilince annem çok öfkelenir. Bunun olmasını istemezsin. İnan bana."

19 Ekim, Perşembe

Gus

Telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum, bölge kodu da yabancı. Genelde bu tip aramaları telesekretere yönlendiririm ama canım sıkılıyor. Bu yüzden cevap veriyorum. "Selam."

"Selam?" Telefonun diğer ucunda şaşırmış bir kadın var.

Ben de ona, "Selam?" diye soruyorum. Yanlış numara olduğu hissine kapılsam da telefonu yüzüne kapatarak kabalık etmek istemiyorum.

"Gustov?" Aynı şaşırmış kadın.

"Evet."

"Gustov, ben Clare." Araya uzun bir sessizlik giriyor. "Nasılsın?" Sesinde tedirginlikten çok daha fazlası var.

Clare mi? Hatırlamam birkaç saniyemi alıyor. Avrupa turnesindeki Clare. "Ah, selam, Clare. Burada her şey yolunda. Sen nasılsın?" Turneden sonra onu ne gördüm, ne de onunla konuştum. Neden aradığını bilmiyorum ama merak ediyorum.

"İyiyim. Daha iyiyim." Sesindeki gerginliği hissediyorum. İç çekiyor. "Son görüşmemizden bu yana pek çok şey değişti. Kendime odaklandım. Temizlendim."

Tekrar susuyor. Konuşurken zorlandığı, kelimeleri seçer-

ken takıldığı için söze girme ihtiyacı hissediyorum. Clare'den pek hoşlanmasam da, şu an bana ulaşmaya çalışıyorken onu bir başına bırakamam. "Aferin."

Derin bir nefes verip rahatlıyor. "Çok üzgünüm, Gustov. Geçen bahar hayatımdaki o felakete seni de alet ettiğim için üzgünüm."

"Bugün benimle bir akşam yemeği yemek ister misin? Birkaç gün önce teyzemi ziyaret etmek için San Diego'ya geldim. Yarın sabah gidiyorum. Seninle görüşüp bir kez daha özür dilemek istiyorum."

Bu konuşanın tanıdığım Clare'le hiç alakası yok. Benimle açık açık, normal bir insan gibi konuşuyor. Bana dürüst davranıyor. Sesi hassas ve kibar geliyor. Kibar insanlara bayılırım, ayrıca kin tutabilen biri değilim. Bu yüzden, "Güzel fikir. Seni almamı ister misin?" diye cevap veriyorum.

"Hayır, ben seni alırım. Sonuçta özür dilemek isteyen benim." Gülüyor; gülüşü eskisi gibi tiz ve kulak tırmalayıcı değil. Daha yumuşak, sakin bir kıkırdama gibi.

"Peki, hanımefendi." Ona adresimi veriyorum ve saat 19.00'da buluşmayı kararlaştırıyoruz.

Catfish And The Bottleman tişörtümü çekiştirirken yatak odamın kapısı çalıyor. "Gus, orada mısın?"

Pax, yüzünde yarı korkmuş yarı şaşkın bir gülümsemeyle kapımda dikiliyor. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. "N'aber, dostum?"

Omzunun üstünden başparmağıyla işaret ederek, "Seni bekleyen bir kız var," diye fısıldıyor.

Komodinin üstündeki saate bakıyorum, saat 18.45. "Erken gelmiş."

Korku biraz daha ağır bassa da Paxton'ın yüzünde hâlâ o karmaşık ifade var. "Randevun mu var?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Hayır, randevu değil, sadece..." ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü Clare'le ne olduğumuzu bilmiyorum. "Sadece bir arkadaş. Bir süredir görüşmedik. Birlikte bir şeyler yiyeceğiz, hepsi bu."

Yavaşça başını sallıyor. "Çekici biri, Gus. On üzerinden on beş veriyorum."

Gülüyorum çünkü bu çocuk birkaç hafta önce buraya geldiğinde böyle bir şey söylemesinin imkânı yoktu.

"Güzel kız, değil mi? Reşit olsaydın onu sana ayarlayabilirdim."

"Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına gireceğim," diyerek kendini savunuyor.

"Dostum, böyle leopar gibi bir kadınla başa çıkamazsın. Sen Mason'a odaklan."

Gülümsüyor ve yeni lise aşkından bahsedilince yanakları kızarıyor.

Çorabımı ve Vans ayakkabımı giyip Pax'in hemen ardından salona doğru yürüyorum. Clare sürgülü cam kapının hemen yanından okyanus manzarasına bakıyor. Bir süre sessiz kalıp tadını çıkarması için onu manzarayla baş başa bırakıyorum. Sakinlik ve güzelliğe dalıp gitmek hoş bir yetenek.

Eski Clare olduğunu bilmesem şu an aynı insan olduğuna inanmam. Bedeni her zamankinden daha yumuşak ve daha kıvrımlı. Tüm vücudunu pazarlamak istiyor gibi ortaya çıkarmak yerine düz bir tişört ve kot giymiş. Omzuna dökülen sade kesimli siyah saçları parıldıyor. Dikkatini çekebilmek için boğazımı temizliyorum. "N'aber, Clare?"

Sesimi duyunca bana doğru dönüyor, gördüğüm yüz aylar öncekinden çok daha genç ve mutlu görünüyor. Teni berrak, âdeta parlıyor. Ağır makyajı ve baştan çıkarıcı kıyafetlerinden arınınca tüm olumsuzluklarından sıyrılmış ve derinlerde gizlenen bu yeni kişiliği ortaya çıkmış gibi. "Selam Gustov."

"Gustov mu? Gerçekten insanlar sana Gustov mu diyor? Bunu sadece Scout'un kullandığını düşünüyordum." Konuşan Pax. Hâlâ bir gölge gibi arkamda dolanıyor.

Gülüyorum. "Adım bu, Pax."

Utanıyor. "Biliyorum. Sadece sana herkesin Gus dediğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "Evet, çoğu insan Gus'ı kullanıyor. Ya

da dangalak diyorlar, takma adım bu. Bana hangi isimle seslenirlerse seslensinler genelde cevap veriyorum. Franco'ya sor."

Clare gülümsüyor. "Evet, bu doğru. Franco nasıl?"

"İyi. Bir süre buralarda takılacağımızdan kendine eski bir motosiklet yapıyor. Kendini onunla oyalıyor." Motor konusunda takıntılı ve vaktinin çoğunu ona harcaması çok güzel. Kendini sevdiği bir şeyle meşgul ettiği için çok mutluyum.

"Ne güzel." Clare odaya bakıp gülümsüyor. "Annenin harika bir evi var. Ne kadar büyüleyici bir manzara." Hafifçe arkasına dönüp pencereden dışarı bakıyor.

"Evet, muhteşem bir manzara. Oldukça şanslıyız."

Başıyla onaylıyor.

"Pax, bize katılıp bir şeyler yemek ister misin?"

Tek kelime etmeden hayır anlamında başını sallıyor. İçten içe havalı davranmaya çalıştığını biliyorum; ama dışarı farklı bir mesaj veriyor. Bayılacak gibi duruyor.

"Tamam, asker. Ben yokken buralara göz kulak ol." Clare'le nereye gideceğimize karar verirken Sabırsız odasından salona geçip ön kapıya doğru yürüyor. Bu saatte koşu kıyafetlerini giymesi çok ilginç, genelde koşuya sabah çıkar.

Hiçbir şey söylemiyor. Pax onu kapıda durduruyor. "Scout, nereye gidiyorsun? Birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi sanıyordum. Lazanya yapmıştın."

Dönüp arkasına bakıyor, gözlerini önce Clare ve bana dikip sonra Paxton'a yöneltiyor. "Aç değilim. Sen ye." Yüzü solgun, somurtuyor ve gözlerinde acı var. Sesi çok üzgün geliyor. Dünyasındaki her şey yıkılıyor ve buna engel olamıyor gibi. Ümitsizce hayatına yön vermek isterken her şey tam zıt yönde ilerliyor gibi üzgün. Bu hissi çok yakından tanıyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboluyor.

Clare'le evin birkaç sokak ötesindeki küçük İtalyan mekânına gidiyoruz. Yakın olduğundan yürüyerek gidiyoruz, içeri girip iki kişilik küçük bir masaya oturana dek havadan sudan konuşuyoruz. Sonra iş ciddiye biniyor.

"Üzgünüm, Gustov. Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Berbat hâldeydim. Oldukça uzun süre berbat hâldeydim." Özür diler bir ifadeyle gülümsüyor. Sözlerinde samimi olduğunu anlayabiliyorum. Bazı konularda numara yapamazsınız. "Rehabilitasyon merkezinden çıkalı birkaç hafta oldu."

"Ne kadar kaldın?" diye soruyorum. Buna ihtiyacı vardı. Bunu daha önce biliyordum; ama onun nasıl değiştiğini gözlerimle görünce daha iyi anladım ki, tedavi üzerinde şaşılacak bir etki bırakmış.

"Altı ay. Amerika'ya döner dönmez giriş yaptım. İlk başta işverenimin ricası üzerine gittim; ama oraya gitmeden bile buna ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Buna yıllardır ihtiyacım vardı, ama gerçeklerle yüzleşemiyordum. Umursamaz davranıyordum. Bazen kendini cezalandırmak korkularınla yüzleşmekten daha kolay, bunu biliyor musun?"

Evet, biliyorum. Başımı sallıyorum. "Bu konuda yanındayım."

Demek istediğimi anlayarak kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum, ayrıca başın sağ olsun. O zamanlar sorununun ne olduğunu bilmiyordum. Sadece seni gördüğüm ilk an acı çektiğini anlamıştım. Tıpkı benim gibi acı çekiyordun. Sanırım bu yüzden kendimi sana o kadar kaptırdım. Bu acıdan beslenmek zorundaydım. Acımı biriyle paylaşmak zorundaydım. Bir dert ortağım var gibi hissetmiştim. Benden hoşlanmadığını bilsem de beni anlayan birinin varlığını hissetmiştim."

Başımı sallıyorum. Onu anlıyorum. Felaketler bağımlıların seçimi değildir. Felaketler gelip onları bulur. Bunun sonucunda da bağımlılık doğar. "Daha önce söylediğim gibi, yanındayım. Olanlardan dolayı seni suçlamıyorum, Clare. Lütfen böyle düşünme. Bana verdiklerini kabul eden bendim. Reddedebilirdim. Reddetmeliydim. Ama etmedim." Derin bir nefes alıyorum. "Birbirimizi kullandık. İçimizdeki boşluğu doldurduk. Bu konuda çok üzgünüm. Hiçbir insan kullanılmayı hak etmiyor."

Gözleri doluyor. "Teşekkürler. Şu an benden nefret et-

mediğin için teşekkürler. Bugün seni ararken çok korktum. Tedavim hâlâ devam ediyor. Durumum takip ediliyor. Muhtemelen uzun bir süre böyle olacak. Hâlâ çözmeye çalıştığım büyük sorunlarım var. Bağımlılığımın zarar verdiği tüm insanlardan özür diledim; kendimi bir özür borçlu hissettiğim son insan sensin. Tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Gustov."

Gülümseyerek peçetemi ona uzatıyorum, alıp gözlerini siliyor. "Özrün kabul edildi," diyorum. "Hislerimiz karşılıklı. Ben de üzgünüm. Çözmek için çırpındığın büyük bir sorunun olduğunu biliyordum ama sana hiç yardımcı olmaya çalışmadım; çünkü bencildim ve kendi bokumda boğulmakla meşguldüm."

Tekrar hafifçe gözlerini silerek gülümsüyor. "Şimdi iyiyim. Temizim. Altı aydır temizim. Belki de buna inanmayacaksın ama on sekiz yaşından beri hiç temiz olmamıştım. Çok iyi hissediyorum. Yeme bozukluğumun da üstesinden gelmeye çalışıyorum. Göründüğünden çok daha zor. Yaşamak için kokaine ihtiyacım yok ama yemek yemek zorundayım. Her gün çaba göstermem gereken bir konu ama şimdilik galip benim. Bugün galip benim. Sağlıklıyım ve sağlıklı kalmak istiyorum. Ama hâlâ şu lanet olası sigarayı bırakamıyorum," derken gülüyor ve, "ama bir gün bırakacağım," diye ekliyor.

Somurtarak ona katılıyorum. "Sigara benim de başımın belası. Ben de bırakamıyorum." Bunu sormadan önce iki kez düşünüyorum ama sonra içimdeki bu hisse engel olamıyorum. "Peki, ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" Şaşırmış görünüyor.

"On sekiz yaşındayken ne oldu?" Beni buraya çağırmasının özür dilemekten başka sebepleri olduğunu düşünüyorum. Belki de konuşmak, anlatmak istediği başka şeyler de vardır. Ve ben harika bir dinleyiciyim.

Gözlerini önündeki tabağa deviriyor. "Tecavüze uğradım."

Bu kelime her zaman midemi bulandırmıştır. Birinin karşısındakinin rızasını almadan zorla ona sahip olma düşüncesi çok korkunç. Tekrar gözlerime baktıktan sonra söze giriyorum. "Bu senin hatan değildi. Çok üzgünüm." Tanrım, çok üzgünüm.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Artık bunun farkındayım. Yıllarca kendimi suçladım; ama şimdi benim hatam olmadığını biliyorum."

"Değildi," diye tekrar ediyorum. Hiçbir zaman tecavüz kurbanın suçu olmamıştır. Bu imkânsız. Asla.

Başını sallıyor. "Sana dönelim. Nasılsın? Daha iyi misin? Acın hafifledi mi diye sormak istemiyorum; çünkü birini kaybetmenin acısının hafifleyebileceğini düşünmüyorum. Ama şimdi bununla daha iyi baş edebiliyor musun?"

"O benim hayatımdı. En yakın arkadaşımdı. Her şeyimdi." Bunları en samimi duygularımla söylerken aniden boğazım düğümleniyor.

Başını sallıyor. "Franco hakkındaki her şeyi anlattı. Turnenin son günü sormuştum."

"Evet. Bilmiyorum. Bazı günler boş boş yaşıyorum, sadece yapmam gerekenleri yapıyorum. Hayatımı sürdürebiliyorum. Ama bazı günler içim o kadar acıyor ki, hiçbir şeye gücüm kalmıyor. Anlatabiliyor muyum? Bazı günler iyiyim, bazı günlerse hiç iyi değilim."

"Bu konuyu paylaştığın birileri var mı?" Kibarca konuya girmeye çalışıyor, lafi nereye getireceğini biliyorum. Terapi almamı önerecek.

Espriyle konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Seninle konuşuyorum. Sayılır, değil mi?" Gülümsüyorum ama onu kandırabildiğimi sanmıyorum.

"Benimle bu konuyu paylaştığına çok sevindim ama altı ay aralıklarla gördüğün birini kastetmemiştim. Daha sık görüştüğün insanlardan bahsediyordum."

Gözüm arkasındaki Pisa Kulesi posterine takılıyor. "Ondan bahsederken acı çekiyorum. Şu an çektiğim acıdan faz-

lasını istemiyorum. Bu yüzden hayır, kimseyle konuşmuyorum."

"İlk başta acı veriyor. Hem de çılgınlar gibi. Ama ya sonunda bu acı biterse? Ya iyileşirsen? Ya bir gün ondan bahsetmek, onu düşünmek seni mutlu ederse? Buna değmez mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu kulağa gerçekleşmesi imkânsız bir hayal gibi geliyor. Bu hedefe çok uzağım."

"Ama çabalayabilirsin. Bir gün bu hedefe ulaşacaksın. Yaşadığımız onca şeye rağmen, birbirimize o kadar kötü davranmamıza rağmen, senin taş kalpli biri olmadığını biliyorum. Sen iyi birisin, Gustov."

"İyi olmaya çalışıyorum, dostum."

Kocaman bir gülümsemeyle, "Öylesin, dostum," diye cevaplıyor.

Bir dilim tiramisuyu birlikte yedikten sonra eve doğru yürüyoruz. Bir sigarayı paylaşırken birbirimize bırakmamız gerektiğini söylüyoruz. 21.00'de evin önüne park ettiği arabasına varıyoruz. Onu içeri davet ediyorum ama teyzesine gidip biraz dinlenmesi gerektiğini söylüyor. Uçağı yarın sabah 6.00'da.

Tüm yüzünü kaplayan rahatlamış bir ifadeyle bana bakıyor. "Görüşmeyi kabul ettiğin ve beni affettiğin için teşekkürler. Sanırım üstümden atmam gereken son yüklerden biri buydu. Kendimi sana karşı suçlu hissediyordum. Şimdi o iyi kalbin sayesinde hafiflemiş hissediyorum. Teşekkürler, Gustov."

"Aramana sevindim. Görüşmemiz iyi oldu. Beni ve o aşağılık hâllerimi affettiğin için ben de teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum, Clare. Farklı bir insana dönüşmüşsün. Mücadeleye devam et."

Başını sallıyor. "Edeceğim. Etmek zorundayım." Göz kırpıyor. "Yeni, muhteşem hayatım buna bağlı sayılır."

Kollarımı açıyorum. "Buraya gel."

Sarılınca bir şeyler tanıdık geliyor. Cinsellikle alakası ol-

mayan bir his, onun yakınlığını hatırlıyorum. Bana sıkıca sarılırken sadece rahatlık hissediyorum. Bir arkadaşıma sarılır gibi. Sözleri hislerimi güçlendiriyor. "Ne zaman konuşmak istersen yanındayım, Gustov. Konu ne olursa olsun. Geçtiğimiz aylarda iyi bir dinleyici olmayı öğrendim."

Geri çekilip gülümsüyorum. "Ben de öyle, hanımefendi. İyi uçuşlar. Arayı soğutmayalım. Sigarayı bırakırsan bundan haberim olsun istiyorum. Eğer bırakabilirsen bu işin sırrını benimle de paylaş."

"Sanırım sırrı bir şeyleri değiştirmek istemek ve bunun için çabalamak. Henüz bırakabilecek durumda değilim. Muhtemelen sen benden önce bırakırsın."

"İddiaya girelim. İlk bırakana elli dolar."

"Anlaştık. Bol şans."

"Bol şans."

Arabaya binip uzaklaşana kadar dışarıda bekliyorum. Kendimi birkaç saat öncesine göre çok daha hafiflemiş hissediyorum. Şu an aylar önceki hâlinden çok daha güzel görünse de, ona karşı hiçbir fiziksel çekim hissetmedim. Yaydığı enerji çok iyiydi. Onunla vakit geçirince kendimi iyi hissettim. Son zamanlarda kendimi insanlardan soyutladım, belki de haklıdır. Belki de böyle her şey kötüye gidiyor.

Scout

Ön kapının açılma sesiyle uyanıyorum. Gelen Audrey mi, yoksa Gustov mu diye merak ediyorum. İkisi de dışarıdaydı. Ahşap zemindeki ayak seslerini duyunca, Gustov'un geldiğini anlıyorum. Koltukta uyuyordum. Nedenini bilmiyorum. Duştan çıkınca yatağıma gitmeliydim. Ama gidemedim. Onu başka biriyle görünce bu kadar etkilendiğim için kendime kızıyorum. Güzel biriydi, birbirlerini bir süredir tanıdıkları da her hâllerinden belliydi. Sıradan bir kız değildi. Onu kıskanmıyorum, yani en azından kıskanmadığımı düşünüyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum; ama onu düşünme-

den edemiyorum ve onun gibi birinin karşısında hiç şansım olmadığının farkındayım.

Ayak sesleri koridor boyunca yankılanıyor. Salona yaklaşıyor. Koltuğun tam arkasında durunca gözlerimi kapatıp uyumuş gibi yapıyorum. Tekrar yürümeye başlıyor, sonra koltuğun altındaki halı ayak seslerini kesiyor. Yanımda olduğunu hissedebiliyorum. Sonra, üzerime bir battaniye örtüp dudaklarını hafifçe alnıma dokunduruyor ve beni öpüyor. "İyi geceler, Sabırsız."

Gözlerimi açmak istiyorum.

Onu kendime çekmek istiyorum.

Sadece istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Odasına gidip gözden kayboluyor.

Ben de burada tek başıma kalıyorum.

24 Ekim, Salı

Scout

Bu sabah Jim enişte beni aradı. Jane'in rehabilitasyona başladığını söyledi.

Kısa ve net konuştu; hep böyledir. Sesi donuk ve hissizdi; hep böyledir.

Kötü biri değil ama insanlarla kopuk bir ilişkisi var. Fakat ben onunla nasıl muhatap olunması gerektiğini biliyorum, bu yüzden Paxton'ı değil, beni aradı.

Paxton'a söylememi istiyor.

Paxton'a söylemek istemiyorum.

Bu durumu Paxton'dan saklamak istiyorum. Paxton burada geçirdiği son birkaç haftadır hayatında hiç olmadığı kadar mutlu. Ailesi dünyasına tekrar dalmadan önce biraz daha mutlu olmayı hak ediyor.

Bu yüzden ona söylemiyorum. En azından şimdilik.

28 Ekim, Cumartesi

Gus

Keşke tüm gün yataktan hiç çıkmadan uyusam. Bugünü atlamak istiyorum. Cuma gecesinden pazar sabahına atlamak istiyorum.

Geçmişi hatırlatan şeylerden nefret ediyorum.

Bugün, bana fena hâlde geçmişi hatırlatıyor.

Saat sabah 5.30 ve tekrar uykuya dalamıyorum. Annem uyanmış, kahve makinesinin sesini işitiyorum. Her zaman erken uyanır, tıpkı Gün Işığım gibi.

Yerdeki kıyafetler arasından bir şort bulmaya çalışıyorum. Sanırım artık çamaşırlarımı yıkamalıyım. Durum iyice ciddileşti. Bir mayo bulup koklayarak kirlilik testinden geçiriyorum. Kötü kokuyor ama temiz görünüyor, bu yüzden giyiyorum.

Mutfağa gidince annemle karşılaşıyorum. Kahve fincanını ağzına götürüyor. Bu kadar erken uyandığımı görünce hiç şaşırmıyor. Hiç düşünmeden fincanını tezgâhın üstüne bırakıp bana doğru yürüyor. Birbirimize günaydın deyip sohbet ettiğimiz kısma geliyoruz. Sıradan bir gün gibi davrandığımız kısım.

Ama bugün sıradan bir gün değil.

Kollarını belime doluyor, ben de kollarımı boynuna dola-

yıp sıkıca kendime çekiyorum. İkimiz de öylece duruyoruz. Gergin, ağlamamak için kendini zor tutuyor. Duygularını saklamaya çalışırken hep gerilir. Duygusallık doğasında olduğu için saklaması zor. Sürekli ağlayan biri değil; ama içi dışı bir. Duygularını tanıdığı herkesle paylaştığı için içinden geçenleri anlayabilmek kolay.

Uzun süre hiç konuşmadan öylece sarılıyoruz. "Yirmi bir. İnanabiliyor musun, anne? Bugün Gün Işığım yirmi bir yaşına girecekti."

Başını sallıyor ve, "Yirmi bir," diye tekrar ediyor.

Nedenini bilmiyorum ama onu düşünürken gülümsüyorum. Bir an aydınlandığını hissediyorum. Gün Işığım beni aydınlatıyor. Işığı gerçekten bulaşıcıydı. "Eminim bugünü alkolün su gibi aktığı berbat partilerden birinde geçirirdi."

Annemin titreyerek güldüğünü hissediyorum, sessiz kıkırdamasını işitiyorum. Gülüşünü duymak beni mutlu ediyor.

"Partiyi bilmem ama bugünün tadını çıkarırdı. Kate'in en iyi yaptığı şey. Yaşadığı her günün tadını çıkarmak."

Hâlâ gülümsüyorum. "Evet. Yirmi bir yaş partisinin hakkını kesinlikle verirdi. Efsane bir parti olurdu, buna eminim."

Annem tekrar gülüyor. "Belki de haklısın."

Ondan ayrılıp kendime bir fincan kahve alıyorum. Birkaç kaşık şeker atıp karıştırdıktan sonra tekrar ona dönüyorum. "Bugün mezarlığa gidecek misin?"

Gülümseyip başını sallıyor. "Evet. Sen de gelmek ister misin?"

Hiç düşünmeden verdiğim bu cevap beni bile şaşırtıyor. "Hiç kaçırır mıyım?"

İkimiz de duş alıp giyindikten sonra annemin arabasıyla çiçekçiye gidip iki buket sarı lale alıyoruz. Sonra da bir markete uğrayıp dört tane Twix alıyoruz. Mezarlığın otoparkına park ederken annem direksiyona öyle sıkıca yapışıyor ki, üstünde parmaklarının izi çıkacak sanıyorum. Tüm yol boyunca ne yaptığımızı düşünmemeye çalıştım. Büyük bir

korkuya kapılırım diye düşünmüştüm. Buraya gelince sakinleşmem çok tuhaf. Gün Işığım yanımda gibi hissediyorum. Buraya gelmenin beni mahvedeceğini düşündüğüm için onu cenazeden beri hiç ziyaret etmedim. Buraya gelmenin öfkemi azdıracağını düşünüyordum. Onsuz hayatımın bok gibi olduğunu hatırlatacağını düşünüyordum. Ama şimdi, burada kendimi son aylarda olduğumdan çok daha sağlam hissediyorum. Olur da Gün Işığım hortlarsa; onunla birlikte mezarından korku değil; güneş, gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar çıkar ancak.

"İyi misin, anne?" diye soruyorum.

Başıyla onaylıyor. Konuşamıyor. Sağ elini okşayıp arabadan çıkıyor ve bagajdan çiçekleri, çikolataları ve battaniyeyi aldıktan sonra annemin kapısını açıyorum. Hâlâ tüm gücüyle direksiyonu tutuyor. Eşyaları tek elime alarak parmaklarını hafifçe direksiyondan çekiyorum. Onu elinden tutup arabadan çıkarıyorum ve el ele Gün Işığım ve Gracie'i ziyarete gidiyoruz. Küçük, sade ve birbirinin aynı mezar taşlarının önüne gelince annemin elini bırakıp battaniyeyi seriyorum. Annem gözlerini bir an olsun mezar taşlarından ayırmadan oturuyor. Yaşlarla dolu gözlerini hiç kırpmıyor.

Daha önce Gün Işığım'ı ziyarete gelip gelmediğini bilmediğimden soruyorum. "İlk kez mi geliyorsun?" Gün Işığım ocakta öldü. Dokuz ay olmuş.

Yavaşça hayır anlamında başını sallayarak gözlerini mezar taşlarından uzaklaştırıp bana bakıyor. "Her hafta geliyorum. Çok kalmıyorum, sadece kızlarımın iyi olup olmadığına bakıp gidiyorum."

Dünyadaki en iyi kalpli anneye sahibim. Onları beni sevdiği gibi sevdi. Tüm kalbiyle. "O zaman ben aşağılık herifin tekiyim."

Gülüyor.

İki buketin de kâğıdını çıkarıp her mezar taşının başına bir demet bırakıyorum. Bugün hava sıcak, çiçekler hemen solacak ama şimdi taze ve canlılar. Gracie sarı laleyi çok se-

verdi. Gün Işığım da Gracie'in sevdiği her şeyi severdi, bu yüzden ikisini de mutlu ettiğimi biliyorum. Sonra her biri için bir paket Twix açıp çiçeklerin yanındaki çimlerin üstüne bırakıyorum. "Üzgünüm, Gün Işığım. Dondurup getiremedim. Bugünkü ziyarete hazırlıksız yakalandım, dostum. Lütfen şikâyet etme," diyerek dalga geçiyorum.

Annem gülüyor. "Twix'i donmuş severdi, değil mi? Unutmuşum."

Battaniyeye geri dönüp anneme Twix'ini veriyor ve kendiminkini de açıyorum. "Tabii ki donmuş severdi. Kahve ve çikolata konusunda çok seçiciydi. Kahve sade, çikolata ise donmuş olmalı."

Annem tekrar gülüyor. Sonra sessizce Twix'lerimizi yiyoruz. Sessizlik huzur verici.

Çikolataları bitirdikten sonra, Gracie ve Gün Işığım hakkında hikâyeler anlatmaya başlıyoruz. Ailemizin birer parçasıydılar. Her şeyi birlikte yapardık. Anlatacak milyonlarca hikâye var.

Güneş tepeye çıkmaya başlayınca gitme vaktinin geldiğine karar veriyoruz. Burada biraz yalnız kalıp kafamızı dinledik. Huzurlu ve sıcak bir ortamdı. Hava da okyanus mavisi. Annem eğilip parmaklarını adlarının üzerinde gezdirerek mezar taşlarını okşuyor. Yüzündeki ve dokunuşundaki sevecenlik ve hayranlığı görmek çok hoş. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. İnsanın her şeyi güzelleştirme gücü olduğunu hatırlatıyor. İkisine de iyi olmalarını tembihliyor. İkisine de onları sevdiğini söylüyor. İkisine de onlara sıkıca sarıldığını söylüyor. Sonra da onlara veda ediyor. İçimden bir ses her geldiğinde bunu yaptığını söylüyor. Bir ritüele dönüştürmüş. Samimi ve sevecen bir ritüel.

Annem arabaya giderken battaniyeyi katlayıp Gracie'in mezar taşının önüne çömeliyorum. Eğilip taşı öpüyorum. İkisini de alınlarından öperdim, yine onları öpüyor gibi hissediyorum. "Hoşça kal, Gracie. Kardeşine iyi bak, tamam mı, dostum? Seni seviyorum." Sonra Gün Işığım'ın mezar taşına

yöneliyorum. Onu da öpüyorum. İsmine bakıyorum. Kate Sedgwick. Bu isim bana güç veriyor. İlham verici, cesaretlendirici ve muazzam bir güç. İnsana iyi gelen türden. Bu isim bana hep gözünü tamamen karartıp cesur olmayı hatırlatır. Bu isim her şeyin mümkün olduğu anlamına gelir. Bu isim içinde sevgi, iyilik ve incelik barındırır. "Mutlu yıllar, Gün Işığım. Umarım bu akşam her şeyi sen organize edersin. Bu büyük gün için senden inanılmaz bir performans bekliyorum, bil istedim. Seni zorlamak istemem ama bence çık ve bir efsane yarat." Duraklıyorum. Onunla konuşmak tuhaf geldiğinden değil, ona veda etmek istemediğimden. "Seni özlüyorum, dostum. Seni çok özlüyorum." Mezar taşını okşayıp anneme bakıyorum. Arabanın yanında durup sabırla beni bekliyor. Gerekirse saatlerce bekler. "Seni seviyorum, Gün Işığım. Seni hep seveceğim. Huzur içinde uyu."

Eve dönünce Franco'yu arıyorum. İkinci çalışta telefonu açıyor. "Göt oğlanı?" Sesi endişeli geliyor. Neler olduğunu merak ediyor gibi. Bugünün önemini o da biliyor.

"Selamlar, asalak herif. Hey, yardımına ihtiyacım var."

"Hiç sorun değil." Şimdiden kabul etti. Gerçek arkadaşların en iyi yanı bu, ne zaman ve nerede olursa olsun her ihtiyacınız olduğunda yanınızda olurlar.

"Bugün kardeşini görmem gerek. Ayarlayabilir misin?"

Şaşkınlıkla, "Dövme mi yaptırmak istiyorsun?" diye soruyor. Franco'nun belden yukarısı dövmeyle dolu, bense boş bir tuval gibiyim. Vücudumun hep böyle kalacağını düşünüyordum ama bu sabahtan sonra bunun artık mümkün olmadığına karar verdim.

"Evet."

"Büyük bir tane mi yaptıracaksın? Julian'a söyleyip ne zaman uygun olduğunu öğrenmem gerekiyor. Genelde cumartesileri çalışmıyor."

"Küçük. İki kelime," diye cevaplıyorum. Bu kadarını bilmesi yeterli.

"Anlaştık. Kardeşimle konuşup birkaç dakika içinde sana

döneceğim, adamım." O kadar heyecanlı ki, telefonu hoşça kal demeden kapatıyor.

Yaklaşık beş dakika sonra telefonum çalıyor. Birbirimize aşağılayıcı isim takma kısmını geçip direkt konuya giriyoruz. "Evet?"

"On beş dakika içinde seni alacağım. Julian'la dükkânda buluşacağız."

"Harika. Bekliyorum."

Franco gelmeden dışarı çıkıp bir sigara içiyorum. Kamyonetinde sigara içmeme izin vermeyeceğini bildiğimden bu işi aradan çıkarmaya çalışıyorum. Arabayı evin önüne çekerken yüzünde neşe, heyecan, merak ve biraz da gurur barındıran bir sırıtış var. Arabaya binince omzuma vuruyor. "İnanamıyorum. Bu çıtkırıldım çocuk sonunda pes ediyor. Hani iğnenin düşüncesi bile seni çok korkuturdu?"

Yutkununca midem bulanıyor. İğneden nefret ederim. "Hatırlatma." Sonra teypte çalan şarkıya kulak veriyorum. "Kapa çeneni de dinleyeyim. Bu yeni albüm mü?"

Sesini açıyor. "Evet. Sunset Sons çok iyi, değil mi?"

"Müthiş, dostum. Kusursuzlar." Giderken dinlemeye devam ediyoruz. Kardeşinin dövme salonu yirmi dakika uzaklıkta. Bu konu üzerine uzun uzun düşünüp daha da gerilmeye yetecek kadar vaktim var.

Salonun önüne park edince gerginliğim tavan yapıyor. İçeri girerken bunu yapmaya kesinlikle kararlı olduğumu düşünerek korkumu bastırıyor ve kafamı biraz olsun boşaltıyorum.

Yetenekli sanatçı Julian bizi selamlıyor. Önce elini uzatıyor, elini sıkınca beni kendine çekerek bir dost selamı verir gibi sırtıma iki kez vuruyor. "Nasıl gidiyor, Gus? Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Sakin ve keyfi yerinde.

Fakat ben hiç öyle değilim. Başımı sallıyorum. "Seni gördüğüme sevindim, dostum. Beni dinle, yavşaklık etmek istemem ama bu işi ben tekrar kahvaltı edip yerlerin içine etmeden önce halledebilir miyiz?"

İkisi de kahkahalarla gülüyor, bu sırada Julian oturup eline bir kâğıt ve bir kalem alıyor. "Ne çizeceğiz, koca adam?" Julian bana hep koca adam der. Benden yirmi santim kadar kısa. Aynı zamanda da sıska. Aslında Franco'nun bir küçük modeli gibi. Franco'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, bebek yüzlü olduğu için daha genç gösteriyor.

Sağ kolumun iç kısmını işaret ederek aklımdaki görseli anlatmaya çalışıyorum.

Koluma yumruk atmadan önce göz ucuyla Franco'nın sırıtışını yakalıyorum. "Biliyordum."

Devam ediyorum. "Sade bir şey olsun istiyorum. Ama biraz da serseri bir tarzı olsun. Bir de renksiz, sadece siyah."

Julian başıyla onaylayıp çizmeye başlıyor.

Harflerin şekillendiğini görünce gülümsüyorum. Anlatmak istediğimi gayet iyi anlamış. Harfler el yazısıyla ama sert ve erkeksi. "İşte bu, dostum. İşte bu."

Julian'ın ardından odasına giderken Franco kıçımın dibinden ayrılmıyor. Arkamı dönüp ona uzamasını söylemek ya da boğazına bir yumruk atmak istiyorum. Bunu kasıtlı yaptığının farkındayım. Gergin olduğumu bildiği için üstüme geliyor. Lanet olsun. Korkudan altıma edeceğim.

Julian kolumu temizleyip hazırlarken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, ancak kalemle çizdikten sonra açıyorum. Taslağa bir bakmamı istiyor, ben de kalıcı hâle getirmeden önce bakıp onaylıyorum.

Çok korkutucu görünüyor ama sadece başımı sallıyorum. Ağzımı açarsam kusacağım.

Tabancası vızıldamaya başlayınca tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Franco, "Elini tutmamı ister misin?" diye soruyor. Sesi tiz ve komik.

"Siktir git, dostum. Hep bu anı beklediğini biliyorum ama şu an şaka kaldıracak durumda değilim."

Gülüyor ve neşeyle ellerini çırpıyor. Franco'nun en sevdiğim yönlerinden biri, espri anlayışı. Ne zaman espri yapa-

cağını çok iyi biliyor. Her zaman tam yerinde espriler yapıyor. Benim ihtiyacım olan şey de bu.

Şaşırtıcı bir şekilde, dövme yaptırırken fiziksel acıdan çok tenim tahriş oluyor gibi hissediyorum. Batırılan bir iğneyle tenimin delik deşik edildiği gerçeğinden uzaklaşabilirsem, aslında dayanılabilir bir his. Sayılır.

Julian, "İyi misin?" diye soruyor. "Ara vermek ister misin? Neredeyse yarısı bitti."

Gözlerimi hiç açmadan hayır anlamında başımı sallıyorum. "Devam et. Durunca daha kötü olur."

"Bu sahneyi bir gün göreceğimi hiç düşünmezdim." Takıma yeni bir ses katılıyor.

Kapalı gözlerle, "Bu da neyin nesi? Sadece davetlilerin girebildiğini sanıyordum," diyorum.

Jamie, "Franco bize mesaj attı. İnanabilmek için gelip kendi gözlerimizle görmek istedik," diyor.

Tek gözümü hafif aralayınca, Jamie ve Robbie'nin girişte dikilip kafalarını içeri doğru uzattıklarını görüyorum. Bu dar alana başka biri daha sığamaz. "Artık inanırsın, lanet herif," diye mırıldanıyorum.

Düzenli nefes almaya çalışıyorum ama sigara içme isteği o kadar içimi kemiriyor ki, göz ardı edemiyorum. Sakinleşmem gerek. Bedenimin sakinleşmesi gerek. Zihnimin sakinleşmesi gerek. Ayrıca tenime sürekli batan iğneler artık tahriş hissinden çok acı veriyor. Gergin bir sesle, "Sigara içmem gerek," diyorum. Bu iş bitene kadar bu sandalyeden kalkmayacağım, sadece isteğimi dışa vurup yatıştırmaya çalışıyorum. Dayanabilmek için.

Julian gülüyor. "Çok iyi gidiyoruz, koca adam. Bana birkaç dakika daha ver, sonra dışarı çıkıp birlikte içeriz.

İstemeye istemeye, "Anlaştık," diyorum.

Tabancanın vızıltısı susunca işi bitirdiğini anlıyorum. Gözlerimi açıyorum ve onun sözlerini kolumda görünce boğazım düğümleniyor.

Onun sözleri.

Efsane yarat.

Kahretsin, bu kızı ve tüm fikirlerini çok sevdim.

"Efsane bir dövme oldu, bok kafa." Yorumu yapan Franco. Sözlerinde samimi.

Herkes daha yakından bakabilmek için eğiliyor.

Tenim kızarık ve kabarık; ama artık kolumda yirmi santime beş santim boyutunda güzel bir parça taşıyorum. "Picasso kadar yeteneklisin, Julian. Teşekkür ederim."

Julian sırıtıyor. Franco ve Julian'ın kocaman sırıtışları birbirinin aynı. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Beğendiğine sevindim, koca adam."

Ben ayağa kalkınca, yerimi Jamie kapıyor. "Sırada ben varım. Aynı dövme." Kararlı görünüyor. Sırtında birkaç dövmesi var ama kolları bomboş.

"Ben de." Franco ve Robbie aynı anda söze giriyor.

Gruba, yani dert ortaklarıma, şöyle bir bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Hepsi başını sallayarak onaylıyor. Büyük bir ciddiyetle. Grubumuz. Herkesin kardeş olduğu grubumuz.

Jamie söze giriyor. "Kate'in listesinde vardı. Efsane yarat. Rook'a sesleniyordu. Bu dövmeyi hepimiz yaptırmalıyız. Bunun için doğum gününden daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bugün onun doğum günü olduğunu hatırladın mı?"

Başını sallıyor. "Elbette." Jamie, aramızdaki en masum kişi. Çok iyi biri. Elbette hatırladı.

Tekrar herkes başını sallıyor. Hepsi hatırlamış. Julian'a bakıyorum. "Başka planın var mı? Bunu yapabilir misin? Hepsini ödeyeceğim. Hatta bugün aslında tatil günün olduğu için iki katını ödeyeceğim."

"Gidip bir sigara içelim, sonra hepsini yaparız."

Julian dövmeleri yapıyor. Hepimiz kolumuzda aynı dövmeyle salondan ayrılıyoruz. Franco'nunki daha küçük ve bileğinde; çünkü bankanın verdiği kredi o kadarına yetti.

Yolda yürürken aniden duruyorum. Güneş batıyor. Gökyüzünde bir ateş topu gibi duruyor âdeta.

Parlak.

Göz alıcı.

Turuncu.

Dört adam sessizce yanımda duruyor. Gün Işığım'ın gün batımını izlemeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorlar.

Güneş son hamlesini yapıp karanlığa karıştıktan sonra kocaman gülümsüyorum. Bu akşam her şeyi Gün Işığım'ın organize ettiğine eminim.

"İşte benim hatunum."

Efsane yarat

31 Ekim, Salı

Scout

Audrey'nin arabasındayız, ofisten eve dönüyoruz. Son birkaç gündür çok sessiz. Bu işe burnumu sokmak bana düşmez ama onun için hiç olağan bir durum değil. Gözlerindeki üzüntüyü görmemek imkânsız.

Üzüntülü ortamlarda bulunmayı sevmiyorum; çünkü üzüntü, içimde bastırmaya çalıştığım tüm hisleri açığa çıkarıyor. Hislerimi bastırmak konusunda çok başarılıyım. Kötü hisleri ayağımın altına alıp yok oluncaya kadar ezebilirim. Fakat bazen iyi hisleri bulmak zor gibi görünüyor. İkisinin tam ortasındayım. Genelde duygularımı kapatıp acılara göğüs geriyorum. Böylesi daha kolay.

Eve geliyoruz, Gustov dışarıda Audrey'yi bekliyor. Sigara içiyor fakat onu görür görmez sigarasını yere atıp ona sarılıyor. Konuşmuyorlar. Sadece sıkıca sarılıyorlar. Sarılarak rahatlıyorlar. Birbirlerine sevgilerini gösteriyorlar. Daha önce onlarınki gibi bir anne oğul ilişkisi görmedim. İlişkilerinde karşılıklı sevgi, hayranlık, sadakat ve sevgi var. İlk başta buna maruz kalmak beni biraz rahatsız ediyordu. Yapmacık geliyordu. Anne babaların çocuklarıyla köklü bir arkadaşlık ilişkisi olmaz. Ama onlarınki farklı. Birbirlerini anlamaları, birbirlerine destek olmaları çok hoş. En yakınımdaki kişiler

Paxton ve Jane teyze. Jane'in beni farklı dünyasında kendi tarzıyla sevdiğini biliyorum ve ben de onu seviyorum. Ya Paxton? Paxton'la birbirimizi kardeş gibi seviyoruz ama on yedi yaşında bir çocuğun benim duygusal yükümü taşımasını bekleyemem. Bu yüzden genelde bu konuyla kendim başa çıkarım.

İçeri girerken Audrey ve Gustov'u konuşabilmeleri için yalnız bırakıyorum.

Odama gidince kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Kaybolmuş gibi. Son dokuz aydır bastırmaya çalıştığım tüm duygular ortaya çıkıyor ve gitgide artıyor. Sebepsizce ağlıyorum. Ağlamak istemiyorum. Sonra, bir anda Michael'ın yüzü gözümün önüne geliyor. Michael'ın artık beni etkilemesini istemiyorum. Bu konuyu kapatmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Ona her şeyimi verdim. Şimdi, eskisinden daha eksik bir insanım. Bir boşluk var. Bir yarım yok gibi. Aklımdan aynı anda milyonlarca şey geçiyor, endişelerim tavan yapıyor. Belki bir duş iyi gelir. Normalde sabah koşusundan sonra duş alırım; ama şu an bir süre bu içimdeki acıyla sırılsıklam olmam gerek gibi hissediyorum. Sıcak su tenime değince kötülüklerin suyla akıp gittiğini hayal ediyorum. Kaybettiklerimin, pişmanlığımın ve acımın da. Duşta uzun bir süre ağlıyorum. Aylardır ağlamamıştım. Geçen gün Michael'la tekrar görüşmem derinlerdeki tüm kötü hisleri gün yüzüne çıkardı. Aynı zamanda aşkı da. Lanet olası Michael. Onu sevmiştim ve o zamanlar sevgi önemli bir kavramdı. En azından benim için. Başlarda seks sadece bir eylem değildi. Bir bağlılıktı. Bu aşkın göstergesiydi. Sonradan sadece cinsel ihtiyaçlarımızı karşılamak için seks yapmaya başlayınca kendimden nefret ettim. Kendime kötü olanın ben olmadığımı söyleyip durdum. Ama şimdi, gerçeklerden uzaklaşıp kendimden nefret ediyorum. Yaptıklarımdan pişman oluyorum. Seks ve aşk, doğru ve yanlış arasındaki çizgiyi göremiyorum. Bundan nefret ediyorum.

"Kapa çeneni." Kendimle konuşuyorum. Yüksek sesle. Duştan çıkıp gerçek hayata geri dönmem gerek.

Altıma bir eşofman giyip üstüme de bir tişört geçirdikten sonra yapılacak en iyi şeyin kendimi meşgul etmek olduğunu düşünerek yemek yapmaya karar veriyorum. Hem Audrey'ye de yardımcı olmuş olurum.

Mutfağa gidiyorum, Audrey ve Gustov'un burada olmaması çok tuhaf; çünkü Audrey her salı sebzeli taco yapar. Gustov evde olduğu zamanlar ona yardım eder. Sörf yapmadığı zamanlarda genelde evde olur. Giderek suda daha çok vakit geçirmeye başladı. Onun için iyi oldu. Şimdi daha iyi görünüyor. Kilo verdi ve kas yaptı. Yüzüne bir renk geldi. Hayata geri dönmüş gibi görünüyor. Sanırım yolda olmak onu mahvediyor. Evde bambaşka biri. Bu farkı artık görebiliyorum.

Salondan televizyonun sesi geliyor. Çocuk sesleri. Saf ve masum gülüşler. Evin içini bir mutluluk kaplıyor. Odaya giriyorum, Audrey ve Gustov koltukta oturuyor. Gustov koltuğun bir ucuna boylu boyunca uzanmış. Kollarını dirseklerinden kıvırıp ellerini başının arkasına yaslamış. Mutlu ve huzurlu görünüyor. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Hafifçe gülümsüyor, hâlinden hoşnut görünüyor. Audrey koltuğun diğer ucunda oturuyor. Bacaklarını kıvırıp bir yanına toplayarak oturmuş. Hâlâ iş kıyafetleriyle oturuyor olması çok tuhaf, genelde eve gelir gelmez üstünü değiştirir. O da gülümsüyor. Gustov'un yüzündeki hoşnut gülümsemenin aynısı. Birbirlerine bu kadar benzemeleri beni çok şaşırtıyor. Aynı sarı saç, aynı gözler, aynı uzunluk. Duruşları korkutucu görünüyor ama onları biraz tanıdıktan sonra dünyadaki en sıcak insanlardan olduklarını fark ediyorsunuz.

Odada olduğumu fark etmediler. Küçük kızın sesiyle gözlerimi televizyona çeviriyorum. Kızın altın rengi dalgalı saçları beline kadar uzanıyor. Bu hayatta hiçbir şey onu üzemez gibi kıkırdıyor. "Yakala onu, Gracie!" diye bağırıyor.

Kızdan biraz daha büyük bir erkek çocuğu görüntüye giriyor. Uzun, açık sarı saçları arkadan atkuyruğu yapılmış ve teni güneşten koyulaşmış. Altında mayosu var ve elinde üç tane içi su dolu balon tutuyor. Küçük kızın peşinden koşuyor. Kız neşeli bir sesle çığlık atıyor. Çocuk, "Koşabilirsin ama saklanamazsın, Gün Işığım. Ayrıca, Gracie benim takımımda," derken çocuktan kaçmaya çalışıyor. Görüntüden kayboluyor. "Öyle değil mi, Gracie?"

Görüntüde olmayan biri konuşuyor. Kıkırdayarak cevap veriyor. "Ben Kate'in takımındayım." Sonra küçük kız görüntüye girip balonu çocuğun göğsüne fırlatıyor.

Bu duruma şaşırmış görünüyor ama gülerek cevap veriyor. "Gracie, en çok beni sevdiğini sanıyordum. Bu da neyin nesi?"

Diğerlerinden daha yüksek sesli olduğu için kamerayı tutan kişiden geldiğini düşündüğüm bir kahkaha sesi yükseliyor. "Bravo, Gracie. Yakala onu!"

Çocuk kameraya bakıyor. "Anne, ne yapıyorsun? Kimin tarafını tutuyorsun?" Bunu söylerken hâlâ gülüyor. Son sözlerini duyup yüzünü gördükten sonra bu çocuğun Gustov olduğunu fark ediyorum. On üç ya da on dört yaşında gibi görünüyor.

Kamerayı tutan kişinin Audrey olduğunu yeni fark ediyorum. Audrey tekrar gülüyor, sonra da, "Gus, sözlerine dikkat et," diyerek onu azarlıyor. Bir yandan da azarlar bir ifadesi yok. Gus'ın annesini hayatı boyunca parmağının ucunda oynattığı çok açık.

Diğer kız özür diler bir ifadeyle gülümsüyor. "Üzgünüm, Gus." Sesi toy ve masum. Sonra kameraya, Audrey'ye bakıyor ve yüzünde bir sevinç beliriyor. Down sendromlu olduğunu şu an fark ediyorum. Haylaz bir şekilde, "Ama eğlenceliydi," diyor.

Sonra dalgalı saçlı diğer kız tekrar görüntüye girip üç balon fırlatıyor. Bir tanesi kafasına, diğer ikisi sırtına geliyor.

"Haklısın, Gracie. Eğlenceliydi." Gustov ona dönüp merdivenlerden aşağı kumsala doğru kovalamaya başlayınca çığlık atıyor. Video burada, arka tarafta çekilmiş olmalı. Merdivenler ve kumsal tanıdık geliyor.

Kız hızlı koşarak bir süre kaçmayı başarıyor ama Gustov uzun bacaklarıyla daha hızlı koşuyor. Onu yakalayınca kuma yatırıp gıdıklıyor. Altında kımıldanarak onunla savaş veriyor. Kızı kucağına alarak ayağa kalkıyor. "Beni aşağı indir, Gus! Eğer indirmezsen pişman olursun. Evini biliyorum, seni gelip uykunda yakalarım, dostum."

Gülüyor. "Hadi, yap bakalım, Gün Işığım. Sıkıysa yap," diyor ve sudan çıkıp kızı da suya batırıyor. Onu hemen serbest bırakıp kendisiyle gurur duyar bir ifadeyle kasıla kasıla yürüyor.

Kız sudan çıkıp hızla arkasından koşuyor. Hiç beklemediği bir anda sırtına zıplayıp onu kuma düşürüyor. Odada olduğumu fark etmelerini istemesem de, gülmekten kendimi alamıyorum. Kıza sesli tezahürat etmek istiyorum. Ona haddini bildiriyor. Bu kızı sevdim.

Gülüşümü duyunca Audrey ve Gustov bana dönüyor. Audrey DVD oynatıcıyı durdurup gülümsüyor.

Aniden çok özel bir ana izinsiz dâhil olmuş gibi hissederek özür diliyorum. "Üzgünüm."

Audrey, "Hiç sorun değil," diye cevaplıyor. Koltuğa vurarak, "Gel, otur," diyor.

Daha önce Audrey'yle televizyon izledim ama Gustov da varken hiç izlemedim. Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum."

Gustov, Audrey'yle arasında kalan boş yere bir yastık fırlatıyor. "Çok geç, dostum." Bunu dalga geçer bir tavırla söylemeseydi alınırdım. Tavrı tıpkı videodaki gibi. Ya da Franco'yla konuşurken olduğu gibi.

Her nasılsa kedimi koltuğa oturmuş ve yastığı göğsüme bastırıp sarılırken buluyorum. Gerginim ama kendimi ra-

hat hissediyorum. Belki de ikisi de bu videoları izlerken çok mutlu olduğu ve gülümsediği içindir.

Audrey videoyu tekrar başlatıyor. Siyah görüntü birkaç saniye daha ekranda kalıyor.

Sonraki görüntüde Gracie dedikleri kız Audrey'nin yemek masasında bir tabak dolusu minik kekin önünde oturuyor. Pembe kremalı keklerin her birinin üstünde mum var. Diğer videodakinden daha büyük görünüyor. Kekleri ve mumları sayıyorum. On yedi tane. Üç dört kişi doğum günü şarkısını söylüyor. O da şarkıya eşlik ediyor. Şarkı bitince ellerini çırpıyor.

Gustov'un Gün Işığım, Gracie'nin Kate dediği sarışın kız arkasına geçiyor. O da büyümüş. Önceki videoda sevimliydi, şimdiyse nefes kesen bir güzelliği var. Saçları hâlâ uzun ve dalgalı. Saçları güzelliğine güzellik katan ayrıntılardan biri. Özgür ve mutlu görünüyor. Hiçbir güç onu zapt edemez gibi. Ellerini Gracie'nin omuzlarına koyup kulağına eğiliyor. "Bir dilek tut, Gracie."

Gracie gözlerini sımsıkı kapatıyor. Dudaklarını büzüyor. Dilek tutarken tüm dikkatini vererek yoğunlaşıyor.

Yüzündeki ifade biraz değişince Kate dedikleri kız, "Güzel bir dilek diledin, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Dileğim..."

Kalın bir erkek sesi sözünü kesiyor. "Dileğini söyleme, Gracie. Eğer bize söylersen dileğin gerçekleşmez." Bu sesin Gustov'a ait olduğuna bahse girerim.

Gracie, o engel olmasa dileği ağzından kaçıp gidecek gibi dudaklarını büzüyor.

Kate, "Mumları üflemeye hazır mısın?" diye soruyor.

Gracie heyecanla başını sallıyor. Sandalyede zıplamaya başlıyor.

Kate gülüyor. Harika bir gülüşü var. Derinlerden gelen samimi bir gülüş. "Bunu başarabilirsin. Tek üfleyişte tüm mumları söndüreceksin, tamam mı?"

Gracie tekrar başını sallıyor. Tekrar tüm dikkatini topluyor. Kaşlarını hafifçe çatıp odaklanıyor. Kate saymaya başlayınca gözlerini kapatıyor.

"Üç deyince, Gracie. Bir. İki. Üç!"

Gracie kapalı gözlerle öne eğilip mumları üflüyor. Yalnız iki tanesi sönüyor; ama Gracie gözlerini açmadan Kate ve başka bir sarışın kalan mumları söndürüyor.

Geri çekilip gözlerini açınca tüm mumların söndüğünü görüyor ve çok şaşırıyor. "Başardım!" diyerek seviniyor.

Kate ve Gustov, "Başardın!" diyerek sevinçle bağırıyor.

Gracie yerine geçip ümitli gözlerle Kate'e bakıyor. "Dileğim gerçekleşecek mi?" diye soruyor.

Kate kollarını Gracie'nin boynuna dolayıp ona sarılıyor. "Kesinlikle. Hiç şüphen olamasın."

Bu masumiyeti keyifle seyrederken ekran tekrar kararıyor.

Gus, "Gracie doğum günlerini çok severdi, öyle değil mi?" diye soruyor. Eski günlerden bahseder gibi konuşuyor.

Audrey başını sallayarak onaylıyor. "Evet. Keki mi, mumları mı, yoksa dilek dilemeyi mi daha çok severdi, bilmiyorum."

Ekranda tekrar bir görüntü beliriyor. Bir konser salonu sahnesi gibi duruyor.

Bir ses, "Şimdi karşınızda Kate Sedgwick," diye anons ediyor.

Seyirciler ıslık çalıp alkışlıyor.

Kate elinde bir kemanla sahneye çıkıyor. On sekiz yaşında gibi görünüyor, hâlâ eskisi kadar güzel ve zarif. Kalabalığı görmezden gelmeye çalışır gibi yere bakıyor.

Seyirciler arasından bir ses, "İşte benim hatunum," diye bağırıyor. Gustov'un sesi gibi.

Başını kaldırıp korku dolu bir ifadeyle gülümsüyor. Gülümseyişi aynı anda hem *sus, beni utandırıyorsun* hem de *teşekkürler*, der gibi.

Kemanı çenesinin altına yerleştiriyor ve on dakika boyunca gözlerimi ekrandan alamıyorum. Donakalıyorum. Muhteşem bir yeteneği var. New York'ta bir senfoniye gitmiştim. En az onlar kadar yetenekli.

Kemanın sesi kesilince, "İnanılmaz," demekten kendimi alamıyorum. Bunu fısıldayarak, sadece kendi duyabileceğim şekilde söylüyorum.

Gustov gurur dolu gözlerle bana bakıyor. "Aynen öyle," diyor.

Ekran tekrar kararırken Audrey burnunu çekiyor. Görüntüyü durduruyor. "Kemana can verirdi. Çok güzel çalardı. Bir peçete almam gerek."

Audrey dönünce videoyu tekrar oynatıyor. Bu kez gencecik hâlleriyle Rook'u bodrumda bir şarkı çalarken izliyoruz. Franco'nun daha az dövmesi var. Biraz dil döktükten sonra, kaba sözlerine rağmen Franco, Kate'i birlikte şarkı söylemeye ikna ediyor. Sesine vuruluyorum. Videonun ses kalitesi düşük olsa da bu kadar minik bir kadın için derin bir sesi var. Gustov kadar iyi söylüyor ve Gustov'un da mükemmel bir sesi var. Birlikte iyi bir uyum yakalıyorlar.

Tekrar beliren siyah ekrandan sonra keman solosu ve hemen ardından fotoğraf gösterisi başlıyor. Rook ve Kate'in birlikte söylediğini düşündüğüm üç dakikalık hüzünlü bir şarkı eşliğinde Gustov, Gracie, Kate ve Audrey'nin onlarca fotoğrafını izliyoruz. Fotoğraflar yirmi yılı kapsıyor olmalı. Çocuklar bazı fotoğraflarda emekliyor; bazılarıysa daha yakın zamanda çekilmiş. Beni duygusal sarsıntıya uğratan şarkı mı, bilmiyorum ama izlerken bir mutlu oluyorum, bir geriliyorum.

Tümünü izleyince bitkin düşüyorum. Kate ve Gracie'nin kim olduğunu bilmiyorum ama içimde kötü bir his var. Bu kızların hayatları boyunca onlara aileden biri kadar yakın oldukları ortada ve aylardır Hawthorne ailesiyle olmama rağmen onları ne gördüm, ne de duydum.

Gustov koltuktan kalkıyor. "Teşekkürler, anne. Ben dışarı çıkıyorum."

Sigara içecek. Ya da kaçmaya çalışıyor. Sesinden anladığım kadarıyla sanırım ikisine de ihtiyacı var. Duygularını saklamıyor. Konuşmadığı zamanlarda bile ne hissettiği hareketlerinden açıkça anlaşılıyor.

Dışarı çıkıp yalnız kalması gerektiğini biliyorum. Onlar için çok özel bir şeyi benimle paylaştılar, bana verdikleri bu hediyeyi içtenlikle kabul edip çenemi kapatmalıyım. Ama yapamıyorum. Gustov'un hayatında bir kırılma noktası var, bu yüzden Gustov'un anlayamadığım yanları var. Videolardaki Gustov çok özgür ve mutluydu.

Dışarı çıkıyorum, terastaki şezlongların birinde oturuyor. Yaklaşırken dönüp bakmıyor, sadece sigarasını yakıyor. Tamamen sigaraya odaklanarak derin bir nefes çekiyor.

Apar topar dâhil olmadan önce biraz arayı ısıtmak için sorma gereği duyuyorum. "Oturabilir miyim?"

Gözlerini ufuk çizgisinden ayırmadan sakince, "Elbette. Gösteri zamanı," diye cevaplıyor. Bunu beklemiyordum; ama isteğimi kabul edince ne kadar rahatladığıma inanamıyorum.

Yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Gösteri zamanı mı?" diye soruyorum.

Parmakları arasında sıkıca tuttuğu sigarayla suyu işaret ederek ne demek istediğini anlamam gerekiyor gibi bana bakıyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördükten sonra açıklama yapıyor. "Gün batımı. Gösteri zamanı."

İşte şimdi ne demek istediğini anladım. Alçak sesle, "Ah," diyorum. Sandalyeme yaslanıyorum ve on dakika boyunca Gustov'la okyanusun o turuncu küreyi içine alışını izliyoruz. Issız karanlığı konuşarak dağıtmak ürkütücü olduğu için söze sessizce giriyorum. "Sanırım hiç gün batımını izlemedim." Çünkü gerçekten hiç izlemedim. New York'ta, yüksek binaların ve koşuşturmanın içinde büyüdüm. Güneşin her

gün battığının farkındaydım; ama hiçbir zaman vakit ayırıp gün batımını izlemedim. Kendimi kandırılmış hissediyorum çünkü az önceki manzara nefes kesiciydi.

Gözlerini kısıyor. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Asla." Hayatta kaç önemli şeyi daha böyle geçiştirdiğimi merak ediyorum.

"Bir insan nasıl yirmi küsur yaşına kadar bir kez bile gün batımını izlemez? Mağarada ya da yer altında falan mı büyüdün? Doğa ananın en iyi gösterilerinden biri ve bu her akşam gerçekleşiyor." Dalga geçer bir ifadeyle gözlerini kocaman açarak tekrar ediyor. "Her akşam."

Gülmek istiyorum ama iç çekiyorum. Yine de eğlendiğimi gizleyemiyorum. "Biliyorum. New York'ta büyüdüm..."

Sırıtarak sözümü kesiyor. "Ah, haklıymışım. Mağarada büyümüşsün. Bu, aksanının neden böyle olduğunu da açıklıyor."

Bir şey söylemeden dik dik bakıyorum.

O da bana dik dik bakıyor.

Sonra ikimiz de gülüyoruz. Mutluyum, olayları akışına bırakıyorum.

"New York'u seviyorum; ama evet, gün batımı gibi şeyleri görme şansı çok az. Ufuk çizgisi yüksek binalar arasında kayboluyor."

Başını sallıyor. "Orayı özlüyor musun?"

"Pek özlemiyorum."

"Burayı, San Diego'yu seviyor musun?" Beni bu kadar dikkatle dinliyor olmasaydı bakışları cesaretimi kırardı. Cevabımı gerçekten duymak istiyor. Hayatta karşılaştığım insanlar genelde sadece konuşur, kimseyi dinlemezdi. En yakınımdakiler bile. Herkesin kafası kendi dertleriyle dolu olduğu için beni dinlerken tüm dikkatlerini vermekte zorlanıyorlardı. Sorun değil. Anlıyorum. Ben de öyle yapıyorum. Kafamın bir tarafıyla karşımdakini dinleyip diğer tarafıyla başka şeyler düşünüyorum. Böylece birçok işi aynı anda ya-

pabiliyorum. Her şeyi kavrayabiliyorum. Gustov benim gibi değil. Gustov tüm dikkatini o an yaptığı işe veriyor.

Cevap verirken gözlerimi kaçıramıyorum. "Seviyorum. İnsanlar çok farklı. Hiç kimse telaşlı değil. İnsanlar çok daha konuşkan. Alışması zor ama seviyorum."

"Çünkü San Diego kusursuz bir şehir." Göz kırpıp bir sigara daha yakıyor. "Nasıl oluyor da sigara içmemden şikâyet etmiyorsun? Sigara içmiyorsun ve sağlığına çok dikkat ediyorsun. Bence sigaradan da pek hoşlanmıyorsundur."

Omuz silkiyorum. "Seni yargılamak bana düşmez. Önceden ben de içiyordum. Bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Sigara içmekten artık rahatsız oluyor gibi hâlâ sigarasına bakıyor. "Bırakmalıyım." Sesi alçalıyor. "Bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Daha önce birçok kez denedim." Onu avutmamı bekler gibi bana bakıyor.

"Bir yolunu bulursun. Vakti geldiğinde elbet bırakırsın. Ama bunu kendin istemen gerek. Başkaları bu konuda sana yardım edemez."

Ciddi bir ifadeyle başını sallıyor ve araya bir sessizlik giriyor.

Bu sessizliği değerlendirmek istiyorum. "Gracie ve Kate kim?"

Tekrar yüzünde minik ve sevecen bir gülümseme beliriyor. Samimi bir gülümseme. Bir kez gördükten sonra sürekli görmek istediğim gülümseme. Onu başka bir insana dönüştüren gülümseme. "En yakın arkadaşlarım," diye cevaplıyor.

"Onları küçüklüğünden beri tanıyorsun gibi görünüyor."

Gülümseyerek başıyla onaylıyor.

Tereddütle, "Şimdi neredeler?" diye sorarken içimdeki o kötü his geri geliyor.

Bakışlarını yukarı, gökyüzüne çeviriyor. "Sanırım cennetteler. İlk giden Gracie oldu ve Gün Işığım kardeşinin orada olduğunu öğrenince cennetin kapısını kırıp içeri girmiştir. Birlikteler, bundan hiç şüphem yok."

İçim ürperiyor. "Üzgünüm."

Bana bakıyor, hâlâ gülümsemesine rağmen gözlerindeki neşe yok oluyor. "Evet. Berbat bir durum. Yaşasaydı Gracie bugün yirmi iki yaşına girecekti. Üç gün önce Gün Işığım'ın yirmi birinci yaş günüydü."

Şüphe içinde, "İkisi de çok gençmiş," diyorum.

Tekrar başını sallıyor. "Genç bedenlerdeki yaşlı ruhlar. Gracie hastalanıp öleli yaklaşık bir buçuk yıl oldu. Hepimiz şok olduk. Ocak ayında da Gün Işığım kansere yenik düştü." Yüzündeki gülümseme tamamen yok olup yerini ağlamaklı gözlere bırakıyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden az önce söylediğimi tekrar ediyorum. "Üzgünüm."

Düşüncelere dalıp gidenlerin yaptığı gibi hiç durmadan başını sallıyor. "Evet."

Daha önce Paxton ve Jane dışında kimseye karşı böyle bir istek duymamıştım ama ona sarılmak istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum; fakat konudan uzak olduğum için birdenbire burnumu sokuyor gibi görünmek istemiyorum. "Üzgünüm," diye tekrarlıyorum. Umarım kelimelerimdeki rahatlatıcı etkiyi hissedebiliyordur. Duygularımı dışa vurmakta pek iyi değilim.

Hüzünlü gözlerle bana bakıyor. "Michael'la neler yaşadınız?"

Hazırlıksız yakalandım. "Ne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, geçmişte neler yaşadığınızı soruyorum." Sadece benim duyacağım kadar kısık sesle konuşuyor. Ona hesap vermemi istemiyor, sadece soruyor.

"Eski erkek arkadaşım," diyerek sorusuna cevap veriyor ve susuyorum.

"Üzgünüm, geçmişini deşmek istemem ya da şimdiki hayatını," diye ekliyor. Dolaylı yoldan hâlâ birlikte olup olmadığımızı soruyor.

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Hayır, sorun değil. Bu ilişki bittiği için mutluyum." Susuyorum.

Yumuşak bir tavırla, "Peki hâlâ ona âşık mısın?" diye soruyor. Kahretsin, keşke içimden geçenleri bu kadar iyi anlamasaydı.

Omuz silkiyorum. "Âşığım. Aynı zamanda da değilim. Karışık bir durum." Şu an doğru bir zaman olduğunu düşünerek, "Peki ya birkaç hafta önce dışarı çıktığın kadın kim? Kız arkadaşın mı?" diye soruyorum.

Birkaç saniye şaşkınlıkla baktıktan sonra, "Clare mi? Tanrım, hayır. İyi bir kız. En azından şimdi. Ama hayır. Kesinlikle hayır," diyor.

Nedense bunu duymak içimi rahatlatıyor.

İç çekip sohbete devam ediyor; ama konuyu değiştirdiğini hissediyorum. Şimdi acıya yoğunlaşıyoruz. "Aşk berbat bir şey."

Başımı tekrar yastığa koyup çevirerek yüzüne bakıyorum. O da bana bakıyor. Gözlerinden ruhunu okuyabiliyorum. Dürüst, kibar ve en önemlisi de beni hiçbir şekilde yargılamıyor. Başımı sallayarak ona katılıyorum. "Evet, kesinlikle öyle." Bu kanıya nereden vardığımı bilmiyorum ama onun da kalbinin kırık olduğunu hissediyorum. "Hiç âşık oldun mu?"

Gözlerini kırpmadan cevap veriyor. "Bir kez."

"Ne kadar sürdü?"

Gökyüzüne bakarak, "Yirmi bir yıl ve üç gün," diye cevap veriyor.

Beynimden vurulmuşa dönüyorum. Kate'ten bahsediyor. Gün Işığı'ndan. Ortalarda ölü gibi gezmesine şaşmamak gerek. Hayatının aşkını kaybetmiş. Bu kez içimden gelenleri kontrol etmekle uğraşmıyorum. Bacaklarımı şezlongdan kaldırıp sandalyelerimizin arasına yerleştiriyor ve ona yaslanıyorum. Orada, şezlongunun tam köşesinde oturup öylece ona bakıyorum. Sanırım ondan izin istiyorum. Genelde böyle şeyler yapmam. İnsanları rahatlatmaya çalışmam. Tişörtümün tam kalçamın üstündeki kısmını avcuna sıkıca alıp

buruşturuyor. Gözleriyle ona arkadaşlık etmem, onu rahatlatmam ve teselli etmem için âdeta yalvarıyor. İçini dökmesi gerek. Olayı tüm ayrıntılarıyla dinleyip tüm enerjimi harcayana kadar konuşabilirim. Ama yapmıyorum. Yavaşça başımı göğsüne yaslıyor ve kollarımı doluyorum. Tüm sıcaklığını bedenimde hissediyorum. Kocaman kollarını bedenime dolayınca, hayatımda şimdiye kadar kimsenin bana gerçekten sarılmadığını fark ediyorum. Bu, gerçek bir sarılma. Bir insana dokunmak böyle bir şeymiş. İnsan yerine konduğumu hissettiriyor. Bir insanın başka bir insana tamamen saf ve çıkarsız dokunuşlarla destek olmaya çalışması. Onun da aynı şeyleri hissettiğinin farkındayım; birkaç kez kesik kesik nefes aldıktan sonra gözyaşlarına hâkim olamıyor. Nefesi düzelene kadar onu sıkıca tutuyorum, sonra beni çekip başımı yanındaki yastığa koyuyor. Bedenimin ön tarafı, onun yan tarafıyla bir bütün hâline geliyor. Hâlâ sarılıyoruz, o da bana sıkıca kenetleniyor. İkimiz de birbirimizi bırakmak istemiyoruz.

Sesi titreyerek, "Bir süre burada böyle uzanabilir miyiz?" diye soruyor. Sesindeki savunmasızlığı duyunca içim burkuluyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. Ben de onu bırakmak istemiyorum. Bana sarılması, ağlayarak bana açılması... Bu yaşadığımız yakınlığı yüreğimin derinlerinde hissediyorum. Duygularım beni bir girdabın içine alıp yok edecek gibi hissederken, bir yandan da yüreğimin başıma ne gelirse gelsin ayakta kalabilecek kadar güçlü olduğunun farkındayım. Buna körü körüne inanıyorum. İçimdeki umut kırıntılarına sığınıyorum. İkimizin de içinde derinlerde gömülü olduğuna inandığım zayıf bir umut...

1 Kasım, Çarşamba

Gus

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Bu konuşmayı başlatmaya çalışırken biraz gerginim çünkü hemen savunmaya geçeceğinden eminim. Dün akşamki gibi bana açılmasını istiyorum, iletişimimiz bu seviyeye gelmişken geri adım atmak istemiyorum. Bana başından geçmiş her şeyi anlatacak kadar güvenmesini istiyorum. Her şeyimi ortaya dökmeye yavaş yavaş alışıyorum, onun da aynını yapmasını istiyorum. Çünkü böyle yapınca kendimi çok iyi hissediyorum. Sanırım her şeyden çok, daha önce kimsenin yanına kendi gibi davranmamış olsa bile, benim yanımdayken Scout gibi davranmasını istiyorum. Kendini sürekli saklamaya çalışıyor. Bu çok yorucu olmalı. Üzerindeki bu yükü kaldırmak istiyorum. Her insan özgür yaşamayı hak ediyor.

"Bana her zaman soru sorabilirsin. Elbette bu, sorunu cevaplayacağım anlamına gelmiyor."

Evet, korkmakta haklıymışım. Fakat bence kendini koruma altına almak onun için öyle bir alışkanlık hâline gelmiş ki, böyle şeyleri düşünüp sorgulamadan söylüyor. "Yara izlerin nasıl oldu?" Lafı dolandırmıyorum, allayıp pullamadan direkt soruyorum. İkimizin karakterinin de samimiyete daha yatkın olduğunun farkındayım. Ayrıca, onunla konuşurken

direkt söze girmek her zaman için daha kolay bir iletişim yöntemi.

Gözlerinde hafif şaşkın bir ifade olsa da belli etmemeye çalışarak, "Bunu sorman çok kaba," diyor. Bu konudan her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalışıyor. Olanları açık açık nasıl anlatacağını bilmiyor.

"Kaba değil. Bu senin bir parçan, tıpkı ela gözlerin ya da kötü davranışların gibi." Bana öyle bir bakış atıyor ki, gözlerinde kızgınlıktan çok utanç var. Bakışlarına gülümseyerek karşılık verince, kötü davranışlarından bahsederken şaka yaptığımı anlıyor. "Ya da mükemmel bacakların gibi," diye ekliyorum.

Hafifçe başını sallıyor. Yumuşak ama kararlı bir hareket. Sonra gözlerini televizyona çeviriyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Bu kadar mı?" diye soruyorum.

"Evet. Bu kadar."

"Tartışmayacak mıyız?"

"Hayır." Gözlerini televizyondan ayırmıyor; o reklamı gerçekten izlemediğinin farkındayım. Hayır derken aslında belki demek istemiş gibi.

"Neden?" diye ısrar ediyorum.

"Bu konuyu tartışmıyorum." Konuşurken duraklayınca, bu konunun onu yaraladığını kavrıyorum. Bana anlatmak istiyor, ama bu konuşmayı nasıl yapacağını bilemiyor gibi. Bu yüzden konu burada kapanıyor. Son sözünü söyledi.

Konudan tamamen kaçmak için kalkıp odayı terk edecek diye korkmuyor değilim. Bu yüzden sormak istediğim milyonlarca soru olmasına rağmen çenemi kapatıyorum. Soru sormayı çok severim. Ama her şeyin gerçekten nasıl, nerede, ne zaman ve neden olduğunu bilmek istiyorum. Hastalık derecesinde meraklı olduğumdan değil. Onu rahatsız etmek de istemiyorum. Aksine, onu rahatlatmak için soru soruyorum. İçinde bulunduğu bedenle barışık olmasını istiyorum. Bunu hem gerçek, hem de mecazi anlamda söylüyorum. Sadece,

"*Lanet olsun. Ben böyleyim. Hiç kimse mükemmel değil,*" demesini istiyorum. Çünkü hiç kimse mükemmel değil. Bazı insanların yaraları bakınca görülebilir, bazılarınınkiler ise içindedir. Bir fark yok. Seni gerçekten sen yapanlar karakterin, kalbin ve benliğindir. Dış görünüş ve maddi şeylerin hiçbir önemi yok.

4 Kasım, Cumartesi

Scout

Sabah erkenden koşuya çıktığım sırada telefonum çalıyor. Ekrana bakıyorum. Michael'dan bir mesaj. *Seni 11.30'da alacağım.*

Aniden karnıma giren krampla durmak zorunda kalıyorum. Midem bulanıyor. Onunla tekrar böyle bir ilişki yaşamak istemiyorum. Son görüşmemiz zayıf bir anıma denk geldi ve bu zayıflık birine yakın olma ihtiyacıyla perçinlendi. Koşmayı bırakıp Audrey'ye geri yürüyorum. Yavaş yavaş. Üzülerek. Utanç içinde.

Eve gidip terli kıyafetlerimi çıkarıyor ve içimden *onunla buluşmayacağım*, diye kendi kendime tekrarlıyorum.

Duş alırken aynı şeyi söylemeye devam ediyorum. *Onunla buluşmayacağım.*

Saçımı tararken de. *Onunla buluşmayacağım.*

Kollarıma ve bacaklarıma krem sürerken de. *Onunla buluşmayacağım.*

Elbisemi giyerken de. *Onunla buluşmayacağım.*

Ayakkabımı bağlarken de. *Onunla buluşmayacağım.*

11.25'te çantamı alırken de. *Onunla buluşmayacağım.*

11.27'de ön kapıyı açarken de. *Onunla buluşmayacağım.*

11.30'da her zamanki gibi tam vaktinde gelip kiralık arabasını park edişini izlerken de. *Onunla buluşmayacağım.*

Ön koltuğa otururken de. *Onunla buluşmayacağım.*

Ve onunla buluşuyorum.

Çünkü ona aramızdaki her şeyin bittiğini söylemem gerek. Bu konuda çok ciddiyim. Evet, bir kez daha.

Çünkü artık ona karşı bir şey hissetmiyorum. Sonunda bu aşkın üstesinden geldim.

Ve şimdi Gustov'u düşünmemeye çalışıyorum.

Öğle yemeği faslını geçip direkt otele doğru yol alıyor. Geçen sefer gittiğimiz Audrey'ye yürüme mesafesindeki otele.

Beni etkilemek için hayattaki başarılarından söz ettiği kısmı da es geçiyor. Bu kısmı hiçbir buluşmada atlamazdı, bu sefer sanırım telaştan unuttu. Pantolonundaki kabarıklık gözümden kaçmıyor. Normalde kendini kontrol etme konusunda başarılıdır.

Arabayı otelin arka tarafına park ediyor ve hemen elimi alıp kasıklarına götürüyor. Dokununca, gözlerini kapatıp hafifçe inliyor. "Kahretsin, seni özledim, meleğim." Beni değil, bedenimi özledi. Elimi bırakıp telaşla pantolonun düğmesinden ve fermuarından kurtulmaya çalışıyor. İç çamaşırı giymemiş, bugün işi ağırdan almak planları arasında yok gibi. Gözlerini kapatıp başını arkaya yaslıyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Şaşkınlıkla bakakalıyorum. Bunu yapmayacağım. Yapmak isteseydim bile bir otoparkta ve gün ortasında böyle bir teklifi asla kabul etmezdim.

Benden bir karşılık alamayınca gözlerini açıyor. Öfke ve uyarılmanın etkisiyle gözlerini kocaman açarak, "Şimdi, Scout," diyor. Başımın arkasından saçımın bir parçasını sertçe tutarak kafamı kasıklarına doğru bastırmaya çalışıyor. "Beni ağzına al, meleğim. İhtiyacım olan şeyi ver."

Canımı yakıyor, gözyaşlarımı zor tutuyorum. Ağzımı açmayı reddediyorum. Zorla, "Hayır," diyorum.

Gözlerine bakabilmem için başımı serbest bırakırken sa-

çımın bir parçasının elinde kaldığını hissediyorum. Hiç bu kadar çıldırdığını görmemiştim. Gözlerini kısıp dişlerini sıkarak konuşurken aklını kaybetmiş gibi görünüyor. "Az önce bana ne dedin?"

Korkuyorum. Tehlikeyle uyarılan beynim çığlık atıyor. *Git buradan! Kaç!* Gözlerim doluyor; korkudan mı, öfkeden mi, yoksa acıdan mı bilmiyorum. Şu an üçünü de çok yoğun hissediyorum. "Bırak beni, Michael. Seninle işim bitti. Bugün seninle bu yüzden buluştum. Bunu artık yapamayacağımı ve yapmayacağımı sana söylemek için."

Saçımı bırakıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan arabadan inip benim kapımı açmak için koşmaya başlıyor. Ondan hızlı davranıp kaçmaya çalışırken kapıda beliriyor. İki bileğimi de sıkıca kavrıyor. O kadar sıkıyor ki, canım acıyor. Nasıl acı vereceğini iyi biliyor. Önceden bunu zevk için yapardı ama her şeyin bir sınırı vardı. Şu anki durum çok farklı. Canımı acıtmaya çalışıyor ve bunu başarıyor. Bileklerimi öne arkaya kıvırıyor. Acı içinde boğazım düğümleniyor.

Ağzını kulağıma yaslıyor, sıcak nefesini tenimde hissetmek hiç hoş değil. "Sen benimsin, meleğim. Sadece benimsin. Hadi, küçük orospum. Gerginlik yaratmayı kes ve benimle içeri gel. Seni acımasızca sikeceğim. Bunu tatlılıkla ya da zor yoldan yapabiliriz. Karar senin."

Tüylerim ürperiyor, gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Tehditlerini duyunca içimden bir şey boğazıma doğru ilerliyor, sonra aniden yere ve tişörtüne kusuyorum.

Hemen beni bırakıp geri çekiliyor; ama önce elini suratımda hissediyorum. Bana yumruk atıyor. Darbenin ve acının etkisiyle yere yığılıyorum. Başım dönüyor. Hâlâ ağlıyorum. Gözyaşlarım hiç durmadan yanaklarıma süzülüyor.

"Zırlamayı kes, Scout. Ağlayınca tüm çekiciliğini kaybediyorsun." Duygularımı ve kalbimi incitmek için saygısızca bana hakaret ediyor. Bu sözler üzerine kaşlarımı çatıp dik dik ona bakıyorum. Küstah ve bencil biri; ama bu yanını hiç görmemiştim. Hâlâ korkuyorum ama öfkeden deliye döndüm.

Hâlâ tehditkâr gözlerle bana bakıyor. Ağzını açmadan birazdan iğrenç bir şey söyleyeceğini anlıyorum. "Ağlayınca tüm dikkatleri yüzüne çekiyorsun." Pis pis sırıtıyor. "Sana güzel olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Cevap vermiyorum. Evet, hatırlıyorum. Bunu bana söyleyen tek insan.

"Yalan söyledim." O pis sırıtış tüm suratını kaplıyor, şeytani gözlerle bana bakıyor. Vahşi bir hayvan gibi. "Neden seni sürekli karanlıkta becerdiğimi sanıyorsun? Çünkü seni görünce boşalamıyorum. Basit birisin. Basitsin," diyerek tükürüyor. "Ve amın çok güzel."

Bir yumruk daha yemiş gibiyim, yüzümdeki öfkeli ifade yok olurken ağzım hafifçe aralanıyor. İşte bu ilişkinin asıl amacını kavradığım an. Ben bir avım. Yakalaması kolay bir av. Basit bir hedef. Fiziksel ve ruhsal olarak zarar görmüş bir kız. Bunu ilk tanıştığımız an anlamış olmalı.

Zar zor ayağa kalkıyorum ve koşmaya başlıyorum. Olabildiğince hızlı koşuyorum.

Bu sefer ardımdan gelmiyor.

Yolda telefonuma bir mesaj geliyor. *Birkaç hafta sonra görüşürüz.* Az önce yaşadığımız olağan bir durummuş gibi soğukkanlı bir mesaj atmış.

Cevap vermiyorum.

Asla cevap vermeyeceğim.

Bana bir daha asla böyle davranamayacak.

Audrey'ye varıyorum, evde kimse yok. Saat 12 civarı. Hiçbir zaman evde yalnız olduğuma bu kadar memnun olmamıştım. Banyoya gidip elbisemi çıkarıyorum. Üstünde kusmuk olduğu için elbiseyi çöp kutusuna atıyorum. Sıra külotumda. Onu da elbisenin yanına fırlatıyorum. Keşke hepsini ateşe verip yanışını izleyebilsem. Yanıp kül oluşunu. Keşke onunla ilgili anılarım da yanıp kül olabilse. Az önce olanlar yok olup gitse. Bu sondu. Bugün berbat bir kâbus gibiydi. Artık onunla işim bitti.

Tekrar ağlamaya başlıyorum. Aslında hep ağlıyordum. Duşa girip kaynar suyu açıyorum. Sıcaktan tenim yanıyor. Bu yeni acı bana bir öncekini unutturuyor. Hâlâ taze olan fiziksel acımı. Her yerim mahvolmuş. Bana zarar verirken zerre kadar acımadı.

Yüzümün sağ tarafı ağrıyor.

Kafamın içi, saçımı çektiği kısım yanıyor.

Kolumda morluklar oluştu. Beni bastırmaya çalışırken verdiği hediye morluklar. Ellerinin boyutunu ve gücünü hatırlatan izler. Acı ve güçsüzlüğün göstergesi.

Canım acıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, kendimi kaybetmek üzereyim.

Yıkanıp arınarak ondan kurtulamıyorum.

Ondan kurtulmam gerek.

Kendimden kurtulmam gerek.

Olanları düşündükçe kendime gelemiyorum. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Daha önce yaptıkları bugünkünün yanında bir hiç kalır.

Tüm olanlardan kendimi sorumlu tutuyorum. Onunla buluşmamam gerektiğini biliyordum ama buluştum.

Bir onu, bir kendimi suçluyorum. Tek suçlunun o olduğunu biliyorum. Fakat altüst olmuş zihnim tüm okları bana geri çeviriyor. İnsanlar bana kötü davranınca suçu kendimde arıyorum, hayatım boyunca bu hiç değişmedi.

Sevdiğim insanlar beni nasıl seveceğini bilmiyor. Canımı acıtıyorlar. Beni böyle seviyorlar.

Beni böyle seviyorlar.

Su soğumaya başlayınca duştan çıkıyor ve üzerimdeki su damlaları fayansa süzülürken öylece dikiliyorum. Lavabonun üstündeki aynadan kendime bakıyorum. Sağ yanağım morarmış. Gözlerim şiş ve kızarık. Hafifçe yüzüme dokunuyorum. Bileklerimdeki morluklar, yanağımdakinin yanında daha da kötü görünüyor. Korkunç bir morluk üçgeni. Yaralar ortaya çıkınca aynaya yaklaşıp yakından bakıyorum. Sağ

yanağımdaki morluğun içinde bir kesik var. Bana sol eliyle yumruk attı. *Lanet olası sol eli. Seni aşağılık herif.* Her şey o kadar hızlı bir şekilde gelişip kâbusa dönüştü ki, alyans taktığını fark edemedim. Alyans.

Üzüntüyle hıçkırıyorum ama ağlayamıyorum. Gözyaşlarım tükendi.

Duştan çıkıp odama gidiyor ve çırılçıplak şekilde örtünün altına giriyorum. Uyumam gerek.

Günlerce uyumam gerek.

Belki de uyanınca her şeyin bir kâbus olduğunu fark ederim. Uyanınca Michael'la bir daha konuşmayacağım. Asla.

Zihnim bedenime acıyarak hızlıca uykuya dalmama yardımcı oluyor.

Gus

Gece yarısı eve geliyorum. Franco'yla, Joe'nun barına gidip yerel bir grubu dinledik. Güzel çalıyorlardı. Barın arka tarafında karanlık bir köşeye saklandık. Kimse bizi tanımadı. Harika bir geceydi.

Annem salonda kitap okuyor. "Selam, tatlım. İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, anne." Verdiğim cevap beni şaşırtıyor. İyi vakit geçirdim.

"Harika. Bir şeyler yemek ister misin? Akşam yemeğinden kalanlar buzdolabında. Açsan ısıtayım."

Esneyerek, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verirken göbeğime vuruyorum. "Joe'nun barında üç kızarmış peynir ve bir kova patates kızartması yedim. Midem ağzına kadar dolu."

Gülüyor. Gülüşünü duymaya bayılıyorum. Bu aralar gitgide daha sık duyar oldum.

Koltuğun arka tarafından eğilip başına bir öpücük konduruyorum. "Ben yatıyorum. İyi geceler, anne. Seni seviyorum."

Uzanıp yanağımı okşuyor. "Ben de duş alıp yatacağım. Seni seviyorum, Gus. İyi geceler."

Koridora doğru yürürken, "Gus, yatmadan Scout'a bakabilir misin? Tüm gece odasından çıkmadı. 19.00 gibi yemek yemek isteyip istemediğini sormak için kapısını çaldım ama cevap vermedi," diye sesleniyor.

"Muhtemelen uyuyordur, anne. Gece yarısı oldu. Onu uyandırmak istemiyorum."

"Sadece gidip her şey yolunda mı diye bir kontrol et."

Omuz silkerek isteğini yerine getiriyorum. Hafifçe kapıyı çalıyorum. Onu uyandırmak istemediğim için çok ses çıkarmamaya çalışıyorum. Uyanık değilse ve işitme cihazı takılı değilse kapı sesini duymayacağını biliyorum. İşitme kapasitesini artık öğrendim. İçeriden hiç ses gelmiyor. Yavaşça kapı kolunu çevirip içeri giriyorum. Kendi evimde hırsız gibiyim. Kapı açılınca içeri süzülen ay ışığıyla, bir an Gün Işığım'ı Grant'e gitmeden önceki gece gibi, tişörtüyle ve iç çamaşırıyla orada dururken görüyorum. Gözlerimi kırpınca sanrı yok oluyor. Bu gece yalnızca bir bira içtim. Ortada halüsinasyon görecek bir durum yok.

Yatağa bakınca, Gün Işığım'ın oksijen ve seruma bağlı şekilde uzandığını görüyorum. Son günlerinin tadını çıkarmak için çırpınırken... Burada geçirdiği son haftalarında hiç uyumadım. Tüm gece durup onu izledim. Hâlâ vaktim varken onunla geçireceğim hiçbir saniyeyi kaçırmak istemiyordum. Belki bir ihtiyacı olur diye durup onu izledim. Hâlâ gerçek olduğunu, benim hatunum olduğunu anlamak, onu hissedebilmek için elini tuttum. Bu odada, onun hatıraları arasında hapsolmak istemiyorum. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu görünce aklımdaki tüm düşünceler bir toz bulutu gibi uçup gidiyor. Kapıyı ardına kadar açınca oda, koridorun ışığıyla aydınlanıyor. Yatağa yaklaşıyorum, gördüklerimin gerçek olduğuna ikna oluyo-

rum ve aniden içim burkuluyor. Sabırsız'ın yanağında, gözünün kenarına kadar yayılan bir morluk ve elmacık kemiğinin ortasından geçen bir kesik var. Morluğun ortasından geçen kesik koyu rengiyle göze çarpıyor. Sonra bileklerindeki yaklaşık sekiz santimlik mor halkaları görünce kendimi daha da berbat hissediyorum.

"Bu da ne böyle?" Bunu sesli söylememem gerekiyordu. Sadece aklımdan geçiriyordum. İçimden hiç durmadan tekrar ediyordum ama bu kelimelerin dudaklarımın arasından sıyrılmaması gerekiyordu.

Sabırsız kımıldayınca onu uyandırmak istemediğim için korkuyla geri çekiliyorum. Ama aynı zamanda neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Bunu yapan orospu çocuğunun kim olduğunu bulup onu öldürmek istiyorum.

"Gustov?" Sesi boğuk. Uyandığında sesi hep boğuk olur ama bu seferki farklı, boğazı zarar görmüş gibi.

Yanında durup yere eğiliyorum. Gözlerimiz aynı seviyede. Onu üzmemek için sakince konuşuyorum. Bir yandan da işitme cihazının takılı olmadığından emin olduğum için beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

Birden gözleri parlıyor. Panik olmuş görünüyor. Örtüyü yanağına kadar çekip kollarını ve ellerini içine sokuyor. Yara izlerinden mi, yoksa morluklarından mı daha çok utandığını bilmiyorum. Daha önce sol kolunu hiç görmemiştim. Yara izleri omzundan başlayıp neredeyse bileğine kadar devam ediyor.

Kaburga yanına kıvrılmış huzur içinde uyuyor. Sabırsız'ın gerginliğini hissetmiş olacak ki, koruma içgüdüsüyle kalkıp miyavlıyor. Kediyi susturup bir kez okşadıktan sonra alıp yere bırakıyorum.

"Hey." Gözlerine bakabilmek için örtüyü biraz indiriyorum. Gözleri parlıyor. Yumuşak bir sesle tekrar, "Hey,"

diyorum. Ondan bir cevap bekliyorum. Vereceği cevabı duymak istediğime emin değilim ama ona yardım etmeliyim. "Ne oldu?"

Gözlerini dikip bana bakıyor. Yüzünde kararlı bir ifade var. Konuşmak istemiyor. Alnı buruşup ağzı hafifçe aşağı bükülünce bu ifadenin yerini yavaşça acı ve üzüntü alıyor. Ağlamamak için kendini zor tutan birinin ifadesi. Gücünü yitirip gözyaşlarına boğuluyor ve hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Ne yapacağımı bilemeden yatağın ucuna, az önce kedinin durduğu yere oturuyorum. Bana fazla yer yok, göbeğinin kenarına ilişiyorum. Başından omuzlarına doğru saçını okşamaya başlıyorum. Çocukken üzüldüğümde annem bana hep böyle yapardı ve işe yarardı. Hâlâ ağlıyor ama biraz olsun rahatladığını hissedebiliyorum. Ağlamayı kesip gözlerini açınca ne diyeceğimi bilemediğimden parmaklarımı yumuşak saçları arasında gezdiriyorum. Tekrar ve tekrar.

Burnunu çekip gülümsemeye çalışıyor. "Sen aşağılık biri değilsin, Gustov."

Bunu beklemiyordum. Omuz silkiyorum. "Bazen öyleyim."

Başını sallıyor. "Hayır, değilsin. Sen iyi adamlardansın. İnan bana."

Bunu söyleyerek nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum ama bir şekilde bana cevap vermesi için onu yönlendirmem gerekiyor. "O zaman kim aşağılık?" Ne kastettiğimi biliyor ve aklıma sürekli lanet olası Michael geliyor.

Hayır anlamında başını sallıyor.

Hafifçe yanağına dokununca yarasını saklama güdüsü acıyla birleşiyor. Hemen parmaklarımı çekiyorum. "Üzgünüm. Buz ister misin?"

Omuz silkiyor. "Fark etmez."

"Konu acı ve şişkinlikse fark eder. Biraz buz ikisini de hafifletir. Sonra da konuşuruz."

Odadan çıkıp mutfağa gidiyorum, annem duşa girmiş. Sabırsız'a ne olduğunu öğrenmeden onu telaşlandırmak istemediğim için ona olanları sabah anlatmaya karar veriyorum. Öğrendiğim küçük ayrıntıları anlatsam bile tüm gece uyumayacağının farkındayım.

Mutfaktan havlu ve bir poşet buz aldıktan sonra Sabırsız'ın yanına geri dönüyorum. Tam odaya varmak üzereyken bir ses işitiyorum. Biri kapıyı çalıyor gibi; ama koridordan yükselen sese bakılırsa kapıyı kibarca çalmak yerine yumrukluyor.

Bu sesle öfkeden deliye dönüyorum. Kapıya gidince menteşeleri çıkararak diğer tarafta her kim varsa kafasına geçirmek istiyorum. Kapıyı açıp, "Ne var?" diye bağırıyorum.

Lanet olası Michael karşımda. Sinirden kuduruyorum.

Takım elbisesiyle soğukkanlı ve profesyonel görünmeye çalışıyor. Fakat titremesine ramak kalmış. Ayrıca şakağındaki damarın atışını görebiliyorum. İçmemiş de havuzunda yüzmüş kadar yoğun bir cin kokusu etrafı sarıyor.

Cevap vermediği için tekrar deniyorum. "Tanrım, kapıyı böyle yumruklamak zorunda mıydın, sik kafalı? Zili görmüyor musun?"

"Nerede o?" diye homurdanıyor.

Bu soru hiç komik gelmese de gülüyorum. O bunu şu an kabul etmeyecek olsa bile, morlukları bu herifin yaptığını biliyorum. Burada olması onun açısından hiç iyi değil. Gelip önümde dikilmesi için zırdelinin teki olması gerek. "Ona el kaldırdığın an bu soruyu sorma hakkını kaybettin. Şimdi, burada canına okumalıyım, seni orospu çocuğu. Ama yapmayacağım; çünkü inan bana, pislik herif, başlarsam canını alana kadar durmam. Git buradan."

Başını sallarken vücudu da birlikte sallanıyor. Zil zurna sarhoş. "O benim."

Başımı sallayarak bir adım öne çıkıyor ve onunla burun buruna geliyorum. "Ne kadar sapıkça bir tavır. Kızı rahat bırak."

"Onu beceriyor musun?" Şakağındaki damar daha hızlı atmaya başlıyor.

"Seni ilgilendirmez."

Öfkeden deliye dönüyor. "Biliyordum."

"Dinle, ne bildiğini düşünüyorsun bilmiyorum ama Scout'tan uzak durman gerek. Herhangi bir yerde, bir şekilde onunla iletişim kurduğunu duyarsam, seni bulurum, lanet herif. Ve imha ederim. Anladın mı?"

Cevabını beklemeden içeri girip kapıyı suratına kapatıyorum.

Salondan geçip koridora çıkarken kendi kendime, "Kahretsin, sigara içmem gerek," diyorum. Sabırsız'ın yanına gitmeliyim.

Odaya dönüyorum, gece lambası açık. Odayı loş bir ışık kaplamış. Uzun kollu pijama üstünü ve şortunu giymiş. Yastıkları yatağın başına koyup uzanmış. Bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerine yaslamış. Saçları dağınık ve gözleri günlerce ağlamış gibi şiş.

Buz poşetini uzatarak, "Al bakalım," diyorum.

Michael'la karşılaştığım için sinirden hâlâ ellerim titriyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Poşeti alıp yanağına bastırınca acı içinde yüzünü buruşturuyor.

Yatağa oturuyorum. Rahatlamış görünüyor ama huzurdan değil. Tüm enerjisi tükenmiş gibi. "Evet. Şimdi sana birtakım sorular soracağım ve şansım varsa senden cevap alacağım kısma geldik."

Başını sallayarak onaylıyor.

"O lanet olası Michael'la ne zaman tanıştın?"

"Lanet olası Michael mı?" diye soruyor. Ses tonu benimle kesinlikle aynı fikirde olduğunu anlatıyor.

"Evet. Ona kendi kendime böyle hitap ediyorum. Özellikle bu gece bu isim ona tam uyuyor gibi." Sinirlerime hâkim olmaya çalışıyorum fakat zorlanıyorum.

Derince nefes alıp veriyor. Tam sessizliği sürdüreceğini düşündüğüm sırada konuşmaya başlıyor. "Tanışalı iki yıldan biraz fazla oldu. Metro durağının yakınındaki bir kahve dükkânında vakit öldürüyordum. Dışarıda fırtına vardı. İçeri girdi, kahve aldı ve her yer dolu olduğundan yanıma oturmak için izin istedi. Bunun iyi bir fikir olmadığını bile bile kabul ettim. Orada öylece oturup beni görmezden geleceğini düşündüm, genelde insanlar böyle yapar. Yara izlerime bakmak istemedikleri için ben yokmuşum gibi davranırlar."

"Seni görmezden gelmedi mi?"

Üzgün bir ifadeyle başını sallıyor. "Hayır. Benimle konuştu. Sıradan şeylerden bahsetti. Vakit geçirmek için havadan sudan konuşuyordu ama bana hiç öyle gelmedi. Bir saatten fazla konuştuk. Bu süre içinde kendimi bir an olsun çirkin ya da kusurlu hissetmedim." Yavaşça konuşsa da sesinde çok fazla duygu yüklü. Her saniye değişebilecek ve hangi yöne gideceğini bilemediğiniz bir duygu. Üzgün. Kızgın. Yenilgiye uğramış. İntikam dolu.

"Ne çirkinsin, ne de eksik."

Gözlerinde benimle aynı fikirde olduğunu gösteren bir ifade yok. Yorumuma aldırış etmeden devam ediyor. "Metroyu yakalamak için kalktığımda telefon numaramı istedi." Omuz silkiyor. "Ben de verdim. Yakışıklı ve ilginç biriydi. Üstünde güzel bir takım elbise vardı. Etkileyiciydi. Ve gerçekten arayacağını düşünmemiştim. Daha önce kimse benden numaramı istememişti. Kapıdan çıkar çıkmaz numaramı çöpe atacağından emindim."

Susuyor. Devam etmesi için söze giriyorum. "Ama aradı mı?"

Başını sallayıp yavaşça derin bir nefes veriyor. "Evet. Bir ay sonra aradı. Florida'da yaşıyor ve her ay iş için birkaç günlüğüne New York'a seyahat ediyordu. O akşam beni yemeğe çıkardı." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor; ama neşeli değil, iğrenmiş bir ifadesi var. "Ne kadar gergin ve mutlu olduğumu hatırlıyorum."

"O gece onunla birlikte oldun mu?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum ama o lanet olası Michael'ın onun bekâretini elinden alması düşüncesi beni deli ediyor.

Başını sallıyor. "Üçüncü ziyaretine kadar seks yapmadık. Beni oteline götürdü. Birkaç ay boyunca görüşmelerimizi birlikte akşam yemeği yiyip ardından seks yaparak geçirdik. Sonraları sadece seks yapmaya başladık."

"Ama onu seviyor muydun?"

Bu sefer kabul eder bir ifadeyle başını sallarken yüzü düşüyor. "Evet. Ve beni sevdiğine inanacak kadar aptaldım. Bir gün birlikteliğimizi evliliğe taşıyacağımızdan bahsediyordu." Bana bakıyor; yüzündeki ifadeyi görünce içim acıyor. Lanet Michael onunla yıllarca oynamış. "Sürekli bundan bahsediyordu, Gus. O kadar aptaldım ki, ona inandım."

"Aptal değilsin, Sabırsız. Ona güvendin. Adi piçin teki." Bu pislik yüzünden kendini aşağıladığını görünce herifi boğazlamak istiyorum.

Başını sallayarak odanın diğer tarafına, pencereye doğru bakıyor. "Sonra hamile kaldım." Sesindeki öfke yok olup yerini üzüntüye bırakıyor.

Ne? Üzerimdeki şoku bir an önce atıp çenemi kapatmaya çalışıyorum.

Sessizce pencereden dışarı bakarken derinlere dalıyor. Sonra yüzü düşüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Yeni yıl arifesinde oldu. Ben şubat ortalarında öğrendim." Gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekiyor ama gözyaşları sessizce yanaklarına süzülüyor.

Ona sarılmak istiyorum ama konuşmaktan vazgeçecek diye yapamıyorum. Bu yüzden elini tutup sıkıyorum. Ona yalnız olmadığını, yanında olduğumu böyle gösteriyorum.

Tekrar konuşmaya başlayınca gözünden gelen yaşlara rağmen tüm duyguları tükenip gidiyor. Yüzünde şaşkın ve perişan bir ifade var. İnsanı boşluğa sürükleyen türden bir perişanlık. "Bu haberi vermek için onu aradım çünkü her ne

kadar korksam da, bir yandan da mutluydum." Omuz silkiyor. "Hiç çocuk sahibi olacağımı, kimsenin benden çocuğu olmasını isteyeceğini düşünmemiştim. Bu yüzden kazara yaşadığım bu hamilelik benim için bir mucize gibiydi. Bana verilmiş bir armağandı." Durup tekrar burnunu çekiyor. "Fakat o benimle aynı şeyleri hissetmiyordu. Haberi öğrenince bana evli olduğunu söyledi. Ve dünya başıma yıkıldı." Boşta kalan eliyle yüzündeki gözyaşlarını siliyor. Yaşadığı yıkım gözünde tekrar canlanıyor. O anları tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissediyor. O kadar acı çekiyor ki, buna bir son vermek istiyor. "Bilmiyordum... Onca zaman... Bilmiyordum." Ona inanmam için bana yalvarıyor gibi.

Ona inandığımı söylemek için başımı sallıyorum.

"Sanırım konuşma süresince bir insanın yaşayabileceği tüm kötü hisleri yaşadım. Üzüldüm. İhanete uğramış hissettim. Sinirlendim. Çok sinirlendim. Bir aptal gibi hissettim. Ve bu hislerin hepsini hak ettiğimi düşündüm; çünkü en çok da tüm bu olanlar için kendimi suçlu hissettim. Suçluyum işte... Çünkü iki yıl birinin kocasıyla birlikte oldum ve bundan hiç haberim yoktu. Bu suçluluk hissine katlanamıyorum. Evliliğe ve ilişkilere saygı duyulması gerek ve ben evli bir adamla yattım. Kendimi kirlenmiş ve kullanılmış hissediyordum; ama aynı zamanda tüm bunların benim hatam olduğunu düşünüyordum. Bunu bir şekilde bilmem gerekirdi. Tüm sohbetlerimizi, buluştuğumuz vakitleri gözden geçirip bir ipucu aradım. Ve hiçbir şey bulamadım. Sonraki günlerimi hep yalnız geçirdim. Konuşacak hiç kimsem yoktu."

"Peki ya teyzen? Onunla konuşamadın mı?"

Başını sallıyor. "Benim sorunlarımla uğraşmasını zaten istemezdim; ama şubat, teyzem için oldukça acımasız bir aydı. Tüm ailem için. Şubat başlarında Jane intihara teşebbüs etti. Sonraki birkaç hafta gözlem altında tutuldu." Sesinden teyzesini sevdiği ve ona değer verdiği apaçık anlaşılıyor.

Ah, demek Hitler turneyi bu yüzden yarıda bırakmak zorunda kaldı. Bunu duyunca onun adına üzüldüm.

Devam ediyor. "Her neyse, birkaç gün bu suçluluk hissi içinde boğulduktan sonra onsuz daha iyi olduğumu fark ettim. Kendi başıma bir çocuk yetiştirebilirdim. Bebeği ikimizin yerine de sevebilirdim. Seviyordum da." Bebekten bahsederken sesine bir neşe geliyor ve içim burkuluyor; çünkü bebeğini kaybettiğini bir şekilde hissedebiliyorum. Bana bakıyor, yüzündeki gülümseme yavaşça yok oluyor ve yerini büyük bir keder kaplıyor. Gözyaşlarıyla boğuşurken sesi bir fısıltı gibi çıkıyor. "Bu bebeği çok seviyordum. İyi bir anne olurdum, Gustov."

Boğazım düğümleniyor, aynı fikirde olduğumu söylemeden önce yutkunuyorum. "İyi bir anne olurdun." İyi bir anne olurdu. Yaptığı işe odaklanabilen, sorumluluk sahibi ve tutkulu insanlardan biriydi.

Cevabıma gülümseyerek karşılık vermeye çalışıyor ama bunun yerine başını omzuma yaslıyor. Başı da tıpkı kalbi gibi, düşüncelerle bitkin düşmüş. Bana yaslanıyor. "29 Mart günü bebeğimi düşürdüm. İşte o gün birini kaybetmenin ne demek olduğunu anladım. Michael'ı kaybetmek bebeği kaybetmenin yanında solda sıfır kalırdı. Her işte bir hayır vardır deyişini biliyor musun?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. Beni göremese de hissediyor.

"Bunu söyleyen insan hiç bir yakınını kaybetti mi, merak ediyorum." Bu bir soru değil.

Yine de cevap veriyorum. "Muhtemelen hayır. Birini kaybetmek korkunç bir şey."

"Evet, öyle. Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Yanlış bir şey yapmış gibi. Doktor yapabileceğim bir şey olmadığını söylemişti ama hâlâ bebek düştüğü için kendimi suçluyorum."

Tekrar elini sıkıyorum. "Düşük yapmak çok sık rastlanan bir durum. Senin hatan değil. Bu habere lanet Michael nasıl tepki verdi?"

"Bir sonraki gün ona mesaj atıp durumu anlattım, bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Ayrıldıktan sonra onunla ilk kez konuşacaktım. Mesajı onda olmayan yeni numaramdan attım. Birkaç dakika sonra beni arayıp defalarca mesaj bırakarak ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Karısının ilişkimizi öğrenince onu terk ettiğini söyledi. Bunun doğruluğuna pek inanmadım. Beni ne kadar sevdiğini, tekrar görmek istediğini söyledi. Bu durum böyle bir hafta sürdü. Tekrar numaramı değiştirdim ve birkaç hafta önce buraya gelene dek onunla hiç görüşmedim."

"Ve buraya geldiğinde onunla görüştün."

Tekrar burnunu çekiyor. "Evet. Yaptığımla gurur duymuyorum. Sanırım yakınlık hissine ihtiyacım vardı. Kendimi bir şeylere yakın hissetmek istiyordum. Her şeyi kendi tercihimle net bir şekilde bitirmek istedim. Ama her şeye rağmen bir yanım ona hâlâ âşıktı."

"Yakınlaşmanız nasıldı?"

Bu soruya cevap vermek istemiyor gibi elimi sıkıyor. "Her zamanki gibi. Defalarca sikildim."

Sinirden kuduruyorum. "Orospu çocuğu."

"Hayır. Hata bende. Otel odasından ayrıldığımda her şeyin bittiğine kesin gözle bakıyordum. Önceden ona karşı hissettiklerim aşk değilmiş. Bu sana mantıklı geliyor mu, bilmiyorum ama benim için daha çok bir alışkanlıkmış. Birçok kez tekrarladığım için aşk sandığım his meğer aşkın yanından bile geçmiyormuş. Başta en azından benim için öyleydi; ama sonra tümüyle farklı bir hâl aldı. Bugün geldiğinde onunla her şeyin bittiğini söylemek için buluştum. Çünkü benim açımdan her şey sona ermişti. Tabii bu haberi pek hoş karşılamadı."

Elini bırakıyorum çünkü çok öfkeliyim. Bu durumdan kurtulmak için fiziksel bir rahatlamaya ihtiyacım var; ama bunu onun yanında yapmak istemediğimden yataktan zıplayıp iniyorum. İki yumruğumu da sıkıyorum, bir şeylere

çok fena vurmak istiyorum. Mesela lanet Michael'ın yüzü olabilir. "Orospu çocuğu. Bunları sana o yaptı, değil mi?" Yüzündeki morlukları işaret ediyorum.

Başıyla onayladıktan sonra gözleri tekrar doluyor.

Odada geziniyorum. "Hangi hasta orospu çocuğu bir kadına vurabilir?" Sırtımı dönüyorum. "Uzaklaştırma emri alması gerek. Az önce buraya gelip seni sordu."

Dehşete kapılıyor. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. "Ne? Buraya mı geldi?"

Başımı sallıyorum. "Sana buz almaya gittiğimde ön kapıyı çalıyordu. Zil zurna sarhoştu. Seni sordu. Seni rahat bırakmazsa onu mahvedeceğimi söyledim. Ona orada tekme tokat dalmalıydım."

Bu kez hiçbir şey söylemiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış.

Odaya bakınıyorum. "Telefonun nerede?"

İlk olarak komodinin üstüne bakıyor. Genelde orada şarj eder. Fakat orada değil. "Sanırım çantamda." Emekleyerek yataktan çıkıp banyo kapısının yanında yerde duran çantasını karıştırıyor. Telefonu bulduktan sonra şifresini girip bana uzatıyor.

Telefonunda otuz iki cevapsız arama ve elli üç mesaj var. Mesajları açıp göz gezdiriyorum. Hepsi ondan. Yemin ederim bu adam sapık. Son birkaç saat içinde onu tehdit etmek, aşkını ilan etmek, ona siktirip gitmesini söylemek ve ayaklarına kapanmak arasında gidip gelmiş. Tekrar ve tekrar. Bir de sikinin fotoğrafını atmış. Bu adam hasta.

Cevapsız aramaları açıyorum. Otuz iki arama da ondan gelmiş. Telefona bakarak başımı sallıyorum. "Bu herife uzaklaştırma emri dün gelmeliydi. Adam tam bir ruh hastası. Ayakkabılarını giy. Karakola gidiyoruz. Sonra da acil servise uğrarız."

Reddederek başını sallıyor. "Karakola gidelim ama acil servise gitmeyelim."

Önce fiziksel istismar için şikâyette bulunuyor. İfadesini

kaydedip birkaç fotoğrafını çekiyorlar. Sonra da uzaklaştırma emri için gerekli belgeleri dolduruyor.

Sabah saat 3.30'da eve dönüyoruz.

Söz veriyorum, ona bir daha asla dokunamayacak.

5 Kasım, Pazar

Scout

Öğlene doğru odamın kapısını açınca yerde bir tabak dolusu tuzlu krakerden yapılmış fıstık ezmeli sandviç ve bir bardak üzüm suyu buluyorum. Kapıda Gustov'dan bir not var. *Bir şeye ihtiyacın olursa söyle.*

Yerdekileri alıp komodinin üstüne koyduktan sonra ben de ona bir not yazıyorum. *Teşekkürler. Her şey için.* Notu odasının kapısına yapıştırıyorum. Odama dönüp kapıyı kapatıyor ve hayatımın en ince düşünülerek hazırlanmış yemeğini yiyorum.

9 Kasım, Perşembe

Gus

Sabırsız hafta boyunca çok sessizdi. Morluklar geçiyor fakat asıl ruh hâli için endişeleniyorum. Duygusal olarak zaten hassas bir dönemden geçiyordu. Yaşadığı tam bir travmaydı. Fiziksel, duygusal ve psikolojik bir travma. Bu travmayı kafasından silemem. Keşke yapabilsem; ama yapamam. Bu yüzden istemese bile burada, yanında olacağım. Arkadaşlığa en çok ihtiyaç duyduğu bu hassas dönemde beni kendinden uzaklaştırmaz diye düşünüyorum.

Yatmadan önce kapısına bir not yapıştırıyorum. *Mangala. Pizza. Bu akşam. Ya gelirsin ya da Kaburga'yla gelip seni zorla oyuna sokarız. Ama tüm keyfi kaçar. Bu yüzden işleri zora sokmadan saat 19.00'da bizimle salonda buluşmaya ne dersin?*

10 Kasım, Cuma

Scout

Tüm ihtiyacım olan şey Mangala ve pizzaymış. Gustov, Audrey, Paxton ve ben Mangala turnuvasında kıyasıya mücadele ettik. Gece geç saate kadar oynadık. Bu hafta ilk defa bugün gülümsedim. Michael'ı düşünmedim. Hiçbir şey düşünmedim. Sadece keyfime baktım. Hayatımda ilk defa beni yargılamayan insanlarla olduğumu ve doğal davrandığımı hissettim. Yara izlerimi umursamadan benliğimi görmeye çalışan insanlarla. Ne kadar özgür hissettiğimi tarif bile edemem.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra Gustov'un kapısına bir not bırakıyorum. Onu gülümsetebilmek için onunla alay ediyorum, tıpkı onun bu akşam yaptığı gibi. *Hâlâ berbat Mangala oynuyorsun. Pizza için teşekkürler.*

13 Kasım, Pazartesi

Gus

Zamanla kapımın diğer tarafında ondan bırakılmış bir not bulabilmek için sabahları uyanmayı dört gözle bekler oldum. Bana otobüste ilk kez not bıraktığında bunu çocukça ve rahatsız edici bulmuştum. Şimdi dönüp bakınca onu anlayabiliyorum. Perişan hâldeydim. Onun yerinde olsam ben de kendimle uğraşmak istemezdim. Hatta görüldüğü üzere kendimle uğraşmak istemediğim için durmadan sarhoş geziyordum.

Kapımı açıp sarı ve kare not kâğıdını gördüğüm an sırıtmaya başlıyorum.

Yazdıklarını okuduğum an yüzümdeki ifade yok oluyor. Araba kazası = yangın = yanıklar = insanların bakışları = utanç + öfke + içe kapanma + üzüntü

Kahretsin.

Şimdiye kadar bana içini hiç bu kadar dökmemişti. Anahtarlarımı kapıp ona gitmek istiyorum. İşyerine gidip her ne yapıyorsa bir kenara bıraktırarak sadece ona dokunmak istiyorum. Hem kazadan hem de onu mükemmel bir insan olduğu gerçeğinden uzaklaştıran duygusuz heriflerden dolayı duyduğu acıyı hafifletmek istiyorum.

Bunun yerine, elime bir kalem ve bir kâğıt alıp her zaman-

ki gibi not yazıyorum. Bana cevap verecek mi, bilmiyorum. Belki de sorumu görmezden gelir. Fakat yine de denemem gerek. Notu kısa kesiyorum çünkü Sabırsız başkalarına ait ayrıntıları çok sever; ama kendisiyle ilgili paylaşmadığı çok ayrıntı var. *Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?*

14 Kasım, Salı

Scout

11 yaşındaydım. Babam alkolikti. Bu yüzden teyzem ve eniştemle yaşıyordum.

15 Kasım, Çarşamba

Gus

İşitme kaybı kazada mı oldu?

16 Kasım, Perşembe

Scout

Doğuştan bana vuran bir piyango. Büyütülecek bir şey değil.

17 Kasım, Cuma

Gus

Son notu beni gülümsetti. Sanırım bu ciddi tenis maçı şimdilik son buldu. *Muhteşem espri anlayışım gibi mi? Benimki de doğuştan vuran bir piyango,* diye cevap veriyorum.

18 Kasım, Cumartesi

Scout

Buna inanmaya devam et.

Gus

Böylece, aramızın iyi olduğunu anlıyorum. Ne zaman iğneleyici bir cevap verse mutlu ve rahat olduğunu fark ediyorum. Onun hep rahat olmasını istiyorum. Özellikle de benim yanımdayken.

19 Kasım, Pazar

Gus

"Anne, üstündeki sabahlıkla kapımızın önüne yürüteciyle gelip gazetelerimizi yürüten hanımefendi kim?" Mutfak penceresinden saçları gri-mor karışımı, sabahlığı pembe ve mor çiçekli kadını izliyorum. Ağır çekimde hareket ederek günlük gazetemizi çalıyor.

Annem yanıma gelip benimle dışarı bakınca gülümsüyor. "Ah, o Bayan Randolph. Geçen ay kızı Francine yan tarafa taşındı. Bayan Randolph kızını Şükran Günü için birkaç haftalığına ziyarete gelmiş. Çok konuşkan biri. Tanısan çok seversin."

"Konuşkan mı? Hırsızın teki. Az önce gazetemizi çalarken gördüm. Sanırım ona âşık oldum." Bayan Randolph'un farklı bir karakteri olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Annem gülüyor. "İkiniz çok iyi anlaşacaksınız. Ayrıca gazeteyi her gün öğlen yemeğinden sonra getirip aldığı yere bırakıyor. Tam olarak çalmak sayılmaz. Sabahları ödünç alıyor diyelim."

Dışarıda sigara içerken Bayan Randolph gazeteyi bırakmaya geliyor. Yürüteci asfaltta ilerlerken gıcırdıyor. Selam veriyorum. "Merhaba, Bayan Randolph."

Sesimi duyunca irkilip elindeki gazeteyi yere düşürüyor.

Elini göğsüne götürüp öfkeyle bana bakıyor. "Tanrım! Bana böyle sinsice yaklaşma, evlat."

Onun üç metre yakınında dururken aslında kendi kapımın önünde olduğumu ve sinsi olanın kendisi olduğunu söyleyip tartışma yaratabilirim ama yapmıyorum. Yaklaşıp kendimi tanıtıyorum. "Ben Gus Hawthorne." Başparmağımla arka tarafı işaret ediyorum. "Burada annem Audrey'yle yaşıyorum."

Gözlerini sigarama deviriyor, tam beni azarlayacağını düşünürken, "Başka sigaran var mı?" diye soruyor. Başını kaldırıp bana bakınca gözlerinin bulanık olduğunu fark ediyorum. Sanırım kataraktı var. Gözlerini kısarak, "Adın neydi, evlat?" diye soruyor.

Cebimden sigara paketini çıkarıp bir tane uzatırken, "Gus," diye cevaplıyorum.

"İsimleri artık pek aklımda tutamıyorum. Kusura bakma." Titreyen eliyle sigarayı alıp dudaklarının arasına koyuyor ve ağzında sallanan sigarasıyla konuşuyor. "Orada öylece dikilecek misin, yoksa sigarayı yakacak mısın? Akşama kadar seni bekleyemem."

Sözleri beni güldürüyor. Çakmağımı çıkarıp sigarasını yakıyorum. İlk nefesini o kadar zayıf çekiyor ki, alev almayacağını düşünüyorum; ama alıyor. Hemen dumanı dışarı üflüyor. Pek duman çıkmadığından dumanın ciğerlerine gidip gitmediğini merak ediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en zayıf çekişti ama sigarayı bitirene kadar aynı şekilde devam ediyor. Mutlu bir ifadeyle sigarasını ayağının ucuna atıp üstüne basarak söndürüyor.

Paketi tekrar çıkarıp açık kısmını ona doğru tutuyorum. "Bir tane de yolluk ister misiniz, Bayan Randolph?"

El hareketiyle teklifimi reddedip yürütecini arka tarafa çevirerek evinin yolunu tutuyor. "Günde bir taneden fazla içersen bu şey seni öldürür, evlat." Konuşurken yüzüme bakmadan yürüteciyle ilerliyor. "Ayrıca, birazdan kızım gelecek ve yine gizli gizli sigara içtiğimi öğrenirse beni öldürür."

Başını bana çeviriyor, yüzünde kırışık yanaklarına kadar yayılan sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bu ikimiz arasında bir sır, evlat. Eğlenmeme hiç izin vermiyor," diyerek göz kırpıyor ve yolculuğuna kaldığı yerden devam ediyor.

Ardından, "İyi günler, Bayan Randolph," diye sesleniyorum.

Cevap vermiyor.

23 Kasım, Perşembe

Gus

Her gün öğlene doğru sigara paketimi alıp kapının önünde Bayan Randolph'la buluşuyorum. İnanılmaz dakik biri. Her gün tam 12.00'de gazetemizi geri getiriyor. Onu her gün görüyorum; benden bir sigara istiyor ve ben de veriyorum. Ateş için bana bağırınca sigarasını yakıyorum. Bu ritüele bayılıyorum. Bana o kadar bağırmasına rağmen kötü davranmıyor. Bunu onu ilk gördüğümde anlamıştım ama daha çok sohbet ettikçe ne kadar havalı bir yaşlı çıtır olduğunu daha iyi kavradım. Ona bir sürü soru soruyorum, cevap vermek istemiyor gibi görünse de gizli gizli onun da hoşuna gittiğinin farkındayım; çünkü her gün benimle daha fazla vakit geçiriyor.

Seksen üç yaşında olduğunu öğrendim. Yaşını sorunca beni fena haşladı. Lise aşkı Fritz'le elli iki yıl evli kalmış. Kocasının üstün başarılarla dolu bir askeri geçmişi varmış ve kanun yaptırımıyla emekli olmuş. On üç yıl önce ölmüş. Açık açık söylemese de, ondan bahsederken onu özlediğini yüzünden okuyabiliyorum.

Bugün kızı Francine'den bahsediyor. Francine, hemşire. Haftanın dört günü San Diego'daki bir hastanede çalışıyor. Genelde mesaisi sabah üçten öğlen üçe kadar. Kaç yaşında

olduğunu sormadım ama Bayan Randolph'un anlattığı diğer hikâyeleri düşününce ellilerinin sonlarında olduğunu tahmin ediyorum. Bayan Randolph, Francine'le gurur duyuyor. Bunu direkt söylemese de arada yaptığı yorumlardan anlaşılıyor.

Sorumun cevabının evet olduğunu bilerek, "Francine bugün çalışıyor mu?" diye soruyorum. Bugün perşembe; Francine her perşembe çalışır.

"Evet. Zaten hep çalışıyor." Bu konuda pek hoşnut görünmüyor.

"Ama işini seviyor." Francine'le birkaç gün önce tanıştım ve mesleğinden bahsettik. Mesleğini çok seviyor. Ayrıca işini mükemmel yaptığına da eminim çünkü inanılmaz iyi biri.

Bayan Randolph mızıldanıyor. "İşini sevdiği için mutluyum; ama bu mesleği uğruna kendini öldürmesi anlamına gelmiyor. Hiç düzeni yok. Yeteri kadar dinlenmiyor. Ve yeteri kadar hayatın tadını çıkaramıyor. Charlotte'ta yaşarken beni her hafta tombalaya götürürdü ama buraya geldiğimden beri hiç götürmedi. Sanırım nasıl eğlenildiğini unuttu."

Tombaladan bahsedince gülümsüyorum. Ara sıra Gün Işığım, Gracie ve ben tombala oynamaya giderdik ve oradaki yaşlı kadınlar kuzu postuna girmiş kurt gibiydi. En güzel kıyafetleri ve yapılı saçlarıyla masum ve sevimli görünürlerdi. Ta ki ilk top atılana kadar. Sonra kanlı suda gezinen köpek balıklarına dönüşürlerdi. Oyunun fanatikleriydiler. Buna rağmen ona gülümsüyorum. "Ben seni tombala oynamaya götürürüm."

Gülümsüyor. Çok nadir gülümsediğinden bunu görmek hoşuma gidiyor. "Şimdi götürebilir misin?"

Başımı sallıyorum. "Elbette. Tombala oynamaya her zaman varım. Bildiğim bir yer var. Programına bakıp sana haber vereceğim."

El sallayıp yürütecini diğer tarafa çeviriyor. Hâlâ gülümsüyor. "Tamam, evlat. Bu konuda sana güveniyorum."

"İyi günler, Bayan Randolph." Evine giderken bunu söylemem de ritüelimizin bir parçası.

Bana cevap vermemesi de.

Dert etmiyorum. Bazen insanların söylemediği şeylere kulak vermeniz gerekebilir.

25 Kasım, Cumartesi

Scout

Sabah koşusundan dönünce Gustov ve Paxton'ı salondaki koltukta oturup yüksek sesle televizyon izlerken buluyorum. Futbol maçı izliyorlar. Spikerlerin ağır bir İngiliz aksanı var. İkisinin de futbol fanatiği olmaması ve televizyonun sesinin bu kadar açık olması durumu tuhaf hâle getiriyor. Ama daha da tuhafı, televizyonun birkaç metre önünde tekerlekli sandalyede oturan yaşlıca bir kadın olması. Saçları açık mor, pencereden gelen gün ışığıyla hafif gri görünüyor. Şimdiye kadar hiç kimsenin bir spor müsabakasını bu kadar dikkatle izlediğini görmemiştim. Bir anı diğerini tutmuyor. Televizyondaki İngiliz aksanını taklit ederek olayları dakikası dakikasına aktarıyor. Hemen ardından yavaş güney aksanıyla oyunculara küfür ediyor. İşler onun istediği gibi gidince de çığlık atarak tezahürat ediyor. Koşudan dolayı yorulduğumu biliyorum ama bu kadını izlemek bile enerjimi tüketiyor. Gidip duş almam gerekse de koltuğun arkasına doğru ilerleyip olaya daha yakından şahit olmak istiyorum. Paxton beni yakalıyor. "Günaydın, Scout." Her şey normal gibi davranıyor.

"Günaydın."

Gustov arkasını dönüyor. Bu gürültüde bunu nasıl başardığını bilmesem de Kaburga dizine kıvrılıp uyumuş.

Yaşlı kadına doğru başımı sallıyorum. Konuşmadan orada neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorum. Sanırım beni ilgilendiren bir şey yok ama yine de merak ediyorum.

Gustov sessizce, "Bu Bayan Randolph. Yan komşumuz Francine'in annesi. Futbol izlemek istedi. Pardon, İngiliz futbolu demek istedim," diyor. "Francine'in kablolu televizyonu yok. Futbol aşkıyla yanıp tutuşuyor. Sanırım Arsenal'i tutuyor. Oliver adındaki oyuncuyu çok seviyor. Az önce Oliver bir gol attı ve sevinçten çılgına döndü. Mükemmel biri."

Paxton yüzündeki kocaman gülümsemeyle başını sallayarak Gustov'a katıldığını söylüyor. Bu kadına hayran kalmış.

Kadın hâlâ stadyumdaymış gibi her şeyi canlı canlı yaşıyor. Üzerinde on iki numara bir Giroud forması var ve koltuğunda hafifçe öne eğilerek duruyor.

"Otur, Scout. Bu maçı sen de izlemelisin. On beş dakika önce başladı." Paxton yanındaki koltuğun yastığına vuruyor.

Normalde spor müsabakalarını izlemem ama bu sefer maçtan daha öte bir durum var. Bu büyük gösteriyi kaçıramam. "Duşa gireceğim. On dakika sonra buradayım."

On dakika sonra gelip temiz kıyafetler ve ıslak saçlarla Paxton'ın yanına oturuyorum. Odaya girince Kaburga uyandı ve Gustov'un dizinde gerindikten sonra gelip benimkine kıvrıldı.

Kedi kucağıma yerleştikten sonra, Gustov başını sallıyor. "Adını Benedict Arnold'dan[5] almalıydı."

Devre arasında Bayan Randolph televizyonun sesini tamamen kısıyor. "Bu saçmalıkları dinleyemeyeceğim. Çocuklarım gayet iyi oynuyor. İkinci yarıda her şeyi mahvedeceklerini söyleyecekler." Kendi kendine konuştuktan sonra

5 Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Amerikan Kıta Ordusu'nda hizmet ettikten sonra Britanya Ordusu tarafına geçtiği için ABD'de adı hainlikle eşanlama gelen subay (ç.n.)

arkasını dönüyor. Benimle göz göze gelince gözlerini kısıyor. Ayağa kalkıp sandalyesinin arkasına tutunuyor. Gustov hemen ayağa kalkıp elini veriyor. Elini tutup tam önüme gelene kadar yürüyor. Kızgınlıkla Gustov'a bakıyor. "Görgü kurallarını unuttun mu, evlat? Beni bu genç ve güzel hanımla tanıştırmayacak mısın?"

Yanaklarım kızarıyor.

Gustov sırıtıyor. "Bayan Randolph, bu Scout MacKenzie. Paxton'ın kuzeni. Burada bizimle yaşıyor." Daha önce adımı hiç söylememişti. Adımı söyleyiş tarzına bayılıyorum.

Elimi uzatıyorum. "Merhaba, Bayan Randolph. Tanıştığıma memnun oldum." Soğuk eliyle elimi sertçe sıkıyor.

"Seni her sabah koşarken görüyorum."

Başımı sallıyorum. "Her gün koşmaya çalışıyorum."

"Ve her sabah seni Audrey'yle giderken görüyorum."

Tekrar başımı sallıyorum. "Audrey'yle çalışıyorum. Asistanıyım. Aynı arabayla işe gidiyoruz."

"Onunla çalışmayı seviyor musun?" Soruların ardı arkası kesilmiyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Beni sorguya çekiyor ama küstah bir tavrı yok. Ne olduğunu anlamadan kendimi ona kabul ettirmeye çalışırken buluyorum. "Evet. Çok seviyorum. Bu bahar mezun oldum ve bu ilk gerçek iş deneyimim. Çok şey öğreniyorum."

Cevaplarımdan bir şekilde tatmin olunca soru sormayı bırakıyor. "İşin sırrı bu. Sevdiğin şeyi bul ve peşinden git. Hayat, vitesi boşa alıp gitmek değil, gaza sonuna kadar basmak demektir. Aynısı eğlenmek ve aşk için de geçerli. Vitesi boşa alıp gidemezsin. Son gaz gitmelisin." Sabit durmasını sağlamak için hâlâ sol elini tutan Gustov'a bakıyor. "Şimdi gidip yerime oturabilirim." Onu sandalyesine yürütüp oturmasına yardımcı oluyor. Kendini rahat hissedince Gustov'a bakıp gülümsüyor. "Sen iyi bir çocuksun."

Gustov sırıtıyor. "Teşekkürler, Bayan R."

Televizyonun sesini açıp tüm dikkatini önünde gümbür gümbür devam eden oyuna vermeden önce, "Ve o da iyi bir kız," diye ekleyip göz kırpıyor.

26 Kasım, Pazar

Gus

"Anne, Şükran Günü'nde ne yapacağız? Her zamankinden mi?"

Annem balkabaklı turta yapıyor. Perşembe günü gerçekleştireceği dev gösteriden önceki ısınma turları. Her yıl, Şükran Günü'nden önceki hafta sonundan başlayarak yaklaşık üç hafta balkabaklı turta pişirir. Her gün, sabah, öğlen, akşam turta yerim. Sonlarına doğru turtadan gına gelir ve bakmaya bile dayanamam. Bir sonraki yıl Şükran Günü'nden önceki hafta sonu gelinceye dek. Şimdi burada bir balkabağı bağımlısı gibi beklerken bırakmaya çalışma, titreme gibi bağımlıların geçtiği tüm evreleri yaşıyorum. İlkinin fırından çıkmasını ve yarısının üstüne altı kaşık krema döküp yumulmayı bekliyorum. Evet, zoru severim.

"Evet, planım aynı. Her zamankinden," diyor dalga geçerek. "Senin için bir mahsuru var mı? Bu yıl başka bir şey mi denemek istiyordun?" Sesindeki ümidi duyar gibiyim. Ona yeni bir şey önermemi istiyor. Böylece Gün Işığım ve Gracie'yle geçirdiğimiz eski Şükran Günlerini düşünmeyecek.

"Belki de gelip bizimle vakit geçirmeleri için Keller ve Stella'yı davet edebiliriz. Ne dersin?"

Bana dönüyor. Bu fikrin hoşuna gittiğini gözlerinden okuyabiliyorum. "Keller'la hiç konuştun mu, Gus?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, birkaç ay önce denedim; ama ulaşamadım. Sen?"

"Bence harika bir fikir." Soruma cevap vermekten kaçınınca cevabının evet olduğunu anlıyorum. Elbette onunla konuşmuş, annem dört dörtlük bir insan.

"Süper. Şimdi gidip onu arayacağım."

Odaya gidip adını telefonumun ekranında gördükten sonra arama tuşuna basmak için on dakika bekleyerek cesaretimi topluyorum. Minnesota'da saat 20.30; umarım Stella'yı uyandırmam.

Üçüncü çalıştan sonra telefonu açıyor. Sesini duymayı beklerken yaşadığım duygu seliyle derin bir nefes alıyorum.

Telefona minik, sevimli ve uykulu bir ses cevap veriyor. "Merhaba?" Telefondaki, kızı Stella.

"Merhaba, Bayan Stella." Tüm gerginliğim yok oluyor.

Keller'a gelen telefonları kontrol eder gibi, "Kim arıyor?" diye soruyor.

"Ben Gus. Beni hatırladın mı, Stella?"

"Baba, Gus arıyor!" diye bağırıyor. Sonra normal bir tonda, "Babam tuvalette. Kakasını yapıyor," diyor.

Gülüyorum, kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Ah, peki, herkesin arada bir yapması gerek. Nasılsın, Stella?"

"İyiyim. Anaokuluna gidiyorum. Öğretmenimin adı Bayan Cooper. Çok iyi biri ama kayısı jölesi gibi kokuyor. Kayısı jölesini hiç sevmem. Ama Chicago'daki büyükbabam seviyor. Kızarmış ekmeğinin üstüne koyuyor."

Bunun üzerine bir kahkaha patlatıyorum. Küçük çocuklara bayılıyorum. Ağızlarından çıkan her kelime masum ve içten. "Kaplumbağan nasıl?"

Sesine bir neşe geliyor. "Bayan Higgins iyi. Minnesota'yı çok seviyor." Susunca Keller'ın onunla konuştuğunu işitebiliyorum. "Bir saniye, baba. Gus'la konuşmam henüz bit-

medi." Sonra tekrar bana dönüyor. "Annenle California'da mısın, Gus?"

"Evet. Burada hava harika. Mutlaka gelip bizi ziyaret etmelisin, Stella."

Keller'la konuşuyor. "Gus California'ya gidip onları ziyaret etmemi söylüyor. Gidebilir miyim? *Lütfeeeen.*"

Onu ikna etmeye çalışan Keller'ın sesini az çok duyabiliyorum. "Bu konuyu Gus'la konuşayım bebeğim, sonra sana haber vereceğim. Lütfen telefonu bana verir misin?"

"Bir saniye, baba. Henüz vedalaşmadım." Sonra tekrar bana dönüyor. "Babam seninle konuşmak istiyor, Gus. Hoşça kal."

"Hoşça kal, Stella. Bayan Higgins'e selam söyle."

"*Tamam.*"

Keller'ın sesi biraz çekingen ama biraz da memnun geliyor. "Hey, Gus. Stella'nın seni birkaç dakika oyalamasına izin verdiğin için teşekkürler."

"Evet, yüz numarada kütükten bir ev inşa ettiğini söyledi."

Kahkahalarla gülüyor; sesi hem rahatlamış hem de utanmış geliyor. Şimdiye kadar bu konuşmada bir zorluk yaşamadığımız için en az benim kadar mutlu gibi. "Lütfen küçük kızımın bu kelimeleri kullanmadığını söyle."

"Kullanmadı. Tuvalette kakanı yaptığını söyledi."

İç çekiyor. "Tanrım, bunun da pek hoş olduğu söylenemez."

Böylece ikimiz de üzerimizdeki gerginliği atıyoruz. "Harika bir çocuk, Keller."

"Evet, harika bir çocuk. Şu noktada utanç duygumu neredeyse tamamen yitirdiğimi söyleyebilirim. *Küçük çocukların* dürüstlüğü insanı kendine getiriyor, dostum. Vakitsizce ortaya çıkıyor ve engel olamıyorsun."

Sesi iyi geldiği için gülümsüyorum. "Dürüstlük insanı asla yanıltmaz."

"Neler yapıyorsun, Gus? Sürekli aklıma geliyorsun ve

aramaya niyetleniyorum. Sonra ödev, iş ya da Stella'nın bale dersleri bir şekilde araya giriyor. Hep bir şeyler çıkıyor. Konuşamadığımız için üzgünüm." Bunu içten, inanarak söylüyor.

"Sorun değil. Ben de aynı durumdayım. Biraz da bu yüzden arıyorum. Annemle konuşuyorduk ve Stella'yla Şükran Günü için bir planınızın olup olmadığını merak ettik. San Diego'daki kankalığımızı tekrar alevlendirebiliriz." Geçen yıl Şükran Günü'nde Keller'ın yardımlarıyla Minnesota'ya gidip Gün Işığım'a sürpriz yapmıştım. Erkeğini elinden aldığım için onunla dalga geçmiştim.

"Kutsal kankalık." Durup olanları hatırlayınca tekrar gülüyor. "Tanrım, bu baştan çıkarıcı bir teklif. Epey yakışıklı bir erkeksin." Espri yeteneğini kaybetmemiş. Buna sevindim. "Ama sanırım Stella'yla burada, Grant'te olacağız. Vakit bulabilirse babam ziyaretimize gelecek."

Tekrar deniyorum. "Mutlaka gelmelisiniz. Eğer sorun paraysa, ben hallederim."

"Gus, bunu teklif etmen çok düşünceli bir davranış ama kabul edemem."

"Elbette edebilirsin. Sadece, 'Evet, Gus. Şükran Günü'nü sizinle geçirmeyi çok isteriz. Tatil için harika bir fırsat gibi görünüyor,' diyeceksin. Bu kadar basit. Sonra bana ne zaman gelebileceğini ve ne zaman dönmen gerektiğini söyleyeceksin, gerisini bana bırakacaksın." Nedenini bilmiyorum ama bana bu fırsatı vermesini istiyorum. Olanlarla başa çıkabilmek için onu ve Stella'yı görmem gerek.

"Gus, bu çok büyük bir şey. Bunu kabul edemem."

İç çekiyorum. "Peki ya annemin Stella'yı göremezse ağlayacağını söylersem? Hem de hıçkıra hıçkıra ağlamaktan bahsediyorum. Şaka yapmıyorum, büyük yaygara kopacak. Her şey berbat olacak, dostum. Olanları kaydedip videosunu sana göndermek zorunda kalacağım. Muhtemelen kendini hayatının geri kalanı boyunca suçlu hissedeceksin. Ruhunun derinlerine işleyen acımasız bir suçluluk hissi."

Sessiz kalıyor. Pes etmek üzere olduğunun farkındayım.

"Hadi, dostum. Sizi görmeyi çok istiyoruz." Mümkün olduğunca samimi davranıyorum.

İç çekiyor. "Borcumu daha sonra ödememe izin verirsen geliriz."

Onun parasını kesinlikle kabul etmeyeceğimden gülümsüyorum. "Elbette, nasıl istersen."

Tekrar iç çekiyor. "Bunu yapmak istediğine gerçekten emin misin? Çok pahalıya patlayacak."

"Paramı harcayacak başka bir yerim yok dostum." Gerçekten de yok.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra teklifimi kabul ediyor. "Tamam. Gelmeyi çok isteriz. Birkaç günlük bir kaçamak iyi gelecek." Birden sesi bitkinleşiyor.

"Mükemmel. Sana uyan uçuşların ayrıntılarını bana gönder, ben halledeceğim."

"Teşekkürler, Gus."

Hayır, ben teşekkür ederim. "Sizinle tekrar görüşmek müthiş olacak."

"Sonra görüşürüz, dostum."

"Görüşürüz."

Nedenini bilmiyorum ama omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

27 Kasım, Pazartesi

Gus

Bugün hava soğuk, bu yüzden sörf yapmak yerine sahilde yürüyorum. Telefonuma bir mesaj geliyor.

Keller: E-postanı şimdi gördüm. Uçak biletleri için teşekkürler. Bu sabah babam arayıp birkaç gün izni olduğunu söyledi. Her şeyi berbat etmek istemem ama sence o da San Diego'ya gelse Audrey için bir mahsuru olur mu?

Ben: Sorun değil. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi.

Keller. Teşekkürler, Gus. Perşembe görüşürüz!

28 Kasım, Salı

Gus

Bu sabah 10.30'da Bayan Randolph'la tombala oynamaya gideceğiz. Onu 9.30'da almam için ısrar etti. Oysa on beş dakikalık bir yol gideceğiz. Üstünde mor kumaş pantolonuyla uyumlu mor bir bluz var. Kıyafeti, saçındaki hafif mor tonu ortaya çıkarıyor. Hoş görünüyor, kıyafetine ve saçına özen gösterdiği her hâlinden belli. Onu almaya on dakika geç gidince deliye döndü; her şeyi berbat ettiğimi, biz gidene kadar hiç güzel yer ve kart kalmayacağını söyledi. Bir sorun çıkmayacağını söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Sonuçta bu bir şans oyunu, iyi kart diye bir şey yok. Yer konusuna gelince, salonun dört bir yanında numaraları gösteren ekranlar var, bu yüzden kötü yer diye bir şey de yok. Ayrıca, ben buraya daha önce gittim; ama o gitmedi.

Varınca, girişin önünde durup kamyonetten inmesine yardım ediyorum. Park ederken beni bekleyeceğini umarken geri döndüğümde onu bulamıyorum. Bir an paniğe kapılıp Francine'e annesini kaybettiğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum ama sonra kart almak için muhtemelen çoktan içeri girdiği aklıma geliyor.

Onu tam da düşündüğüm yerde buluyorum. Kasadan bir yığın kart ve iki tombala kalemi alıyor.

Cebimden birkaç yirmilik çıkarıp ödemeye çalışırken elime vuruyor. "O parayı cebine koy, evlat. Ben ısmarlıyorum."

Elimin arka tarafında bıraktığı sinek ısırığı kadar hafif acıya gülerek paraları cebime geri sokuyorum.

Ödedikten sonra odayı baştan sona gözüyle tarayıp ön köşedeki masayı işaret ediyor.

Ben de tam önümüzdeki boş masayı işaret ediyorum. "Neden buraya oturmuyoruz?" Onu salonun diğer tarafına yürüme zahmetinden kurtarmaya çalışıyorum.

Kimse duymasın diye eliyle ağzının kenarını kapatıyor. "Bu insanlar pek cana yakın görünmüyor." Boş masanın karşısında oturan üç kadına bakıyor.

Evet, cana yakın görünmüyorlar. Buranın sahibi gibi duruyorlar ve bize pis pis bakıyorlar. Yaydıkları enerjinin çok hoş olduğunu söyleyemeyeceğim. Bu yüzden onu rahat ettirebilmek için elimden geleni yapıp köşedeki yere doğru gidiyorum. Saatime bakıyorum. 10.05. "Hey, oyun başlamadan biraz vaktimiz var." Büfeye dönüp neler var diye bir bakıyorum. "Değişik aromalı leziz donutları ve muhteşem kahveleri var gibi duruyor. İster misin?"

Kartlarını önüne diziyor. İşini özenerek ve bir profesyonel edasıyla yapıyor. Yüzüme bakmadan konuşuyor. "Leziz ve muhteşem, öyle mi? Sakın bir satıcı gibi konuşup beni kandırmaya çalışma. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Haklısın. Tek çeşit ve dünden kalma donutları ve iğrenç kahveleri var gibi duruyor. İster misin?"

Gülümsüyor ama hâlâ yüzüme bakmıyor. "Bayat bir çikolatalı donut ve iğrenç bir kahve istiyorum. İki şekerli."

Kendi kendime gülerek uzaklaşıyorum. Bu kadına bayılıyorum.

Şans eseri gerçekten çok leziz çıkan donutlarımızı yiyip iğrenç ama bol şekerli kahvemizi içerek ilk oyunun başlamasını bekliyoruz.

İlk top düşünce, Bayan Randolph'un görüşünün ve kısa dönem hafızasının ne kadar kötü olduğunu fark ediyorum.

Ekranda yazanları hiç okuyamıyor ve önündeki kartları okumak için gözlüğüyle bile gözlerini kısarak bakıyor. İlk birkaç tur ne kadar bocaladığını gördükten sonra, çıkan harfi ve numarayı oyun yöneticisinin ardından tekrarlamaya başlıyorum. Sessizce kendi kendime söylüyor gibi yaparken duyabileceği bir tonda konuşuyorum. Kendi kartlarımı ve onunkileri gözden geçirirken kendime hatırlatmam gerekiyor gibi, "B on, B on," diyerek tekrar ediyorum. Bu şekilde oyunu daha kolay takip ettiğini görünce oyunun sonuna kadar böyle devam ediyorum.

Bayan Randolph oyunu elinde dört tane yüzlük banknotla bitiriyor. Eve giderken yüzünde beliren gurur ve memnuniyet gözümden kaçmıyor. Evinin önünde durup onu indirirken motoru kapatıp kapısını açıyor ve kamyonetin arkasından yürütecini indiriyorum. Elindeki paranın yarısını vermeye çalışıyor. "Al evlat, bu senin olsun. Sabit bir işin yok. Herkesin biraz cep harçlığına ihtiyacı vardır."

Başımı sallıyorum. "Hayır, bunu kabul edemem. Bunu sen kazandın. Senin hakkın. Ayrıca neden bir işim olmadığını düşünüyorsun?"

"Sürekli evdesin. Sahil dışında hiçbir yere gitmiyorsun. Eski püskü bir kamyonetin var. Ve umudunu yitirmiş gibisin. Peşinden koştuğun bir şey yok sanki."

"Ben müzisyenim. Grubum var."

"Ne dedin sen? Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

Omuz silkiyorum. "Bir süredir çalmıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de haklısındır." İç çekiyorum. "Belki de umudumu yitirmişimdir."

Sıkıca elimi tutuyor. Parmakları kireçlenmeden yamulmuş ama hâlâ sapasağlam. "Beni dinle, evlat. Hayat denen bu gösteride yalnızca tek şansın var. Kalabalığın arasına karışıp sahnede olup bitenleri izlemek yerine git ve başrolü kap. Yitirdiğin umudu işte orada bulacaksın."

"Ya umudum kaybettiğim biriyle tükenip yok olmuşsa?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sana hayatla ilgili söylemem gereken bir şey var, evlat. Bu yolculuk boyunca birçok insanla tanışırız. Bazıları tam bir orospu çocuğudur, bazılarıysa özeldir. Özel insanlarla karşılaşınca her anın kıymetini bilirsin çünkü onlara ne zaman veda edeceğini asla bilemezsin. Fritz'le elli yıldan uzun bir süre birlikteydim. Elli muhteşem yıl. Öldüğünde, birkaç ay perişan oldum. Umudumu yitirdim. Ama sonra hayatın kısa olduğunu ve bir seçim yapmam gerektiğini fark ettim. Ya kendimi yıpratacaktım ya da tekrar eski neşeme kavuşup yaşamaya devam edecektim." Elimi biraz daha sıkıyor. "Bu çılgın yaşlı kadının nasihatlerinden birine kulak vereceksen, o da bu olsun: Kaybettiğin umudu senden başka kimse geri getiremez, evlat."

Başımı sallıyorum.

Gülümseyerek elimi bırakıyor. "Peki, iyi misin?"

"Hangi konuda?"

Ofluyor. "Müzik konusunda."

"İdare eder işte."

"İdare eder mi?" Azarlar bir ifadeyle bana bakıyor. "Biraz kendine güven. İyi olduğunu söyle. Bana iyisin gibi geliyor. Alçakgönüllü davranmana gerek yok, artık uzun süredir arkadaş sayılırız."

Gülümseyip başımı salladıktan sonra abartılı bir tepki veriyorum. Çünkü bu konuda beni düşündürmesine rağmen duruma ciddi yaklaşamıyorum. "Olağanüstüyüm!"

Bu alaycı tavrım karşısında gözlerini devirip aynı şekilde cevap veriyor. "Kim olduğunu sanıyorsun, Elvis Presley mi? Tanrı bu yetenekten sadece bir tane yarattı." Çantasından tombala programı broşürünü çıkararak kendini serinletiyor. "Bu adamın kesinlikle kendinden umudu vardı," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "İyi günler, Bayan Randolph."

30 Kasım, Perşembe

Gus

Annem mutfakta, belinde parlak kırmızı bir önlükle, kollarını dirseklerine kadar ölü bir hayvanın içine sokmuş bir şekilde görkemli bir yemek hazırlıyor. On beş yaşından beri vejetaryenim, Gün Işığım ve Gracie de öyleydi. Bu yüzden annem yıllardır Şükran Günü'nde hindi pişirmiyordu. Bu devasa hindiye bakılırsa, bu yıl et yiyenlerin arasında azınlıkta kaldım. İyi ki balkabaklı turtanın yanında bir sürü güveçte bezelye ve tatlı patates de yapıyor. Tüm günümü yemek cennetinde geçireceğim.

Etrafta öylece dolanıyorum, annem ve Sabırsız mutfakta. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Annem gülümsüyor. Uzun zamandır onu böyle mutlu görmemiştim. Önlüğünü sadece işlerin ciddiye bindiği durumlarda kullanır. "Sanırım yok, tatlım. Scout'la her şeyi hallettik. Ama havaalanından dönerken biraz daha krema alabilir misin?" Bana bakıyor. "Biri hepsini yemiş."

Masum görünmeye çalışarak kaşlarımı kaldırıp omuz silkiyorum.

Tekrar gülümsüyor. "Stella'nın turtasını kremasız yemesini istemiyorum."

"Tamam, alırım." Scout'a bakıyorum. "Benimle havaalanına gelmek ister misin?" Neden böyle bir teklifte bulunduğumu bilmiyorum. Anneme yardım etmesi gerektiğini biliyorum. Fakat geçen hafta yaşadıklarından sonra ona karşı korumacı davranmaktan kendimi alamıyorum. Ayrıca onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

Ön kapıya doğru başını sallıyor. "Burada işim bitince hazır vaktim varken koşuya çıkacağım. Yine de teşekkürler."

Evet, anlıyorum ama hayal kırıklığı beni içine çekiyor.

Hızlıca bir sigara içtikten sonra herkes kamyonete sığmayacağından annemin arabasını alıp markete gidiyorum. Dört kutu krema ve bir Twix aldıktan sonra havaalanının yolunu tutuyorum. Keller ve Stella'nın uçağı babasınınkinden yirmi dakika önce inecek. Bulabildiğim en yakın yere park ediyorum. Hafta sonuna tatil de eklenince park yeri aramak, samanlıkta iğne aramak gibi. Bagaj teslim bölümüne doğru ilerliyorum. Erken geldim; bu bir mucize olmalı. Bir yere oturup insanları izliyorum. Havaalanı aceleyle bir yerlere yetişmeye çalışan insanlarla dolu. Bazı insanların yüzünde öfkeden kuduran bir ifade var, bazılarıysa görmeye alışkın olmadığım derecede mutlu. Kimlerin zorunluluktan seyahat ettiğini, kimlerin tatili iple çektiğini görmek ve hissetmek mümkün. Mutlu insanları izlemek hoşuma gidiyor. Bana hayatın, iyiliklere kucak açıp kısa da olsa güzel anların tadını çıkarmaktan ibaret olduğunu hatırlatıyor.

Kalabalığı izlerken gözüm genç bir çocuğa takılıyor. Yaşı on altı civarında. Bagaj alım bölümünde yanında iki kişiyle duruyor. Sanırım anne ve babası. *Bu insanlarla birlikte değilim*, der gibi onlardan biraz uzakta duruyor; ama bir aile olduklarını seziyorum. Kulağında kulaklık ve üstünde bir Rook tişörtü var. Bir süre ne yapacağıma karar veremiyorum. Fark edilmemeye büyük özen gösteriyorum. Sahnede dinleyicilerle bir bütün oluyorum. Normal hayattaysa sadece Gus'ım. Ağzını açmış şaşkınlıkla bana bakıyor; beni tanıdığı için ona

el sallıyorum. Başka birine el salladığımı düşünerek arkasına bakıyor. Tekrar bana bakınca başımı sallayıp gülümsüyor ve tekrar el sallıyorum. Hızlıca annesine bir şeyler söyleyip beni işaret ediyor. Annesinin de gözleri büyüyor. Çocuk gözlerini annesinden almış. Annesi gülümseyip başını sallarken dudaklarını okuyabiliyorum. "Git," diyor. Sonra çocuk hemen yanıma geliyor. Elbette acele ederken kasılarak yürümeyi ihmal etmiyor. Gençler karizmalarını 7/24 nasıl koruyacaklarını iyi biliyor.

Önüme gelip durunca, yumruk çakmak için elimi uzatıyorum. "N'aber? Tişörtünü beğendim."

Ne diyeceğini bilmiyor gibi eğilip tişörtündeki kargaya bakıyor ve kulaklığını çıkarıyor.

"Adın ne, dostum?"

"Josh." Az önceki karizması yerini gerginliğe bırakıyor. Kısa bir süre önce ben de bu çocuk gibiydim.

"Ne dinliyorsun, Josh?"

Gülümsüyor. Havalı tavrını bozmamak için kendini tutmaya çalışsa da, fazla heyecanlı ve gergin. Elindeki kulaklıkla oynuyor. "Rook," diye cevap veriyor.

"Hadi ya!"

Başını sallayarak bir çırpıda, "Evet. Süpersiniz," diyor.

"Teşekkürler, dostum. Bugün ailenle seyahat mi ediyorsun?"

"Evet, Şükran Günü için La Jolla'ya, büyükannemi ziyarete gidiyoruz." Arkasına bakıyor ve anne ve babasının uzakta sakince valizleriyle onu beklediğini görüyor.

"Peki, iyi eğlenceler. Şimdi yanlarına dönsen iyi olacak. Sanırım seni bekliyorlar." Elimi ön cebime sokunca bir avuç dolusu bozuk para çıkıyor. Bozuklukların arasında iki tane pena var. Nedenini sormayın ama gitar çalmaya başladığımdan beri cebimde birkaç pena taşıyorum. Penalardan birini ona veriyorum.

Aniden yüzünde bir gülümseme beliriyor. Şu an on ya-

şında gibi görünüyor. Saf neşenin insanı bu kadar genç göstermesi hayret verici. "Teşekkürler, Gustov."

Hafifçe omzuna vuruyorum. "Bana Gus de, dostum. Rica ederim. Büyükannene selam söyle."

Başını sallarken hâlâ elindeki penaya bakıyor. Utangaç bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye soruyor.

"Tabii ki." Fotoğraf çektirmekten nefret ederim ama bu çocuğun böyle gülümsemeye devam etmesi için ne gerekiyorsa yaparım.

Telefonunu cebinden çıkarırken arka tarafa doğru sesleniyor. "Anne, bir fotoğrafımızı çekebilir misin?"

Annesi hayatı boyunca bu anı beklemiş, oğlu için yapmayacağı şey yokmuş gibi koşar adımlarla yanımıza geliyor. Aklıma annem geliyor. Birbirlerine sahip oldukları için çok şanslılar.

Elimi uzatıyorum. "Merhaba, Josh'un annesi. Ben Gus."

Elimi sertçe sıkıyor. "Ah, sizi tanıyorum. Josh'un odası grubunuzun posterleriyle dolu."

Josh utanarak karşı çıkıyor. "Anne ya!"

Özür diler bir ifadeyle Josh'a doğru başını salladıktan sonra bana dönüp gülümsüyor. Birkaç fotoğraf çekiliyoruz. Hatta bir tane de benim telefonumla çekmesini rica ediyorum.

Josh ve annesi uzaklaşırken kendimi çok iyi hissediyorum. Beni tanıyıp bana övgüler yağdırdıkları için değil. Övgüye falan ihtiyacım yok. Bu çocuğu mutlu ettiğim için. Ona penamı verince elinde bir külçe altın varmışçasına sevindi. Gün Işığım hep müziğimizin insanların duygularını harekete geçirdiğini söylerdi. Sanırım ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Çünkü şimdi ben de farklı hislere kapıldım.

Birkaç dakika sonra telefonuma bir mesaj geliyor.

Keller: İndik. 23C'de buluşalım.

Gus: Acele etmeyin. Ben geldim.

On dakika sonra, Stella tüm gücüyle bana doğru koşup tiz sesiyle bağırıyor. "Gus!"

Bacaklarıma çarpınca ayağa kalkıp onu kucaklıyorum. Onu en son ocakta görmüştüm, o zamandan beri çok büyümüş. "En sevdiğim minik kızım nasıl bakalım?"

Kıkır kıkır gülüyor. "İyiyim. Uçağa bindik. Çok eğlenceliydi."

"Uçmayı seviyor musun?"

Sağ kolunu omzuma uzatıp atkuyruğumu tutarken dalgınca, "Evet," diyor. Elini baştan sona saçımda dolaştırdıktan sonra boynunu omzuma dayayıp bakıyor. "Saçın gerçekten çok uzun, Gus." Gerçekten derken iki ayrı gelime gibi söylüyor.

"Çok güzel," diyor.

Kendimi oyuncak bebeklerinden biri gibi hissetsem de iltifatını kabul ediyorum. "Teşekkürler, Stella."

Sonunda Keller da geliyor; havaalanının bir ucundan diğer ucuna Stella'nın peşinden koşmuş gibi nefes nefese kalmış. Elini uzatıyor ve, "Hey, Gus. Seni hazırlıksız yakaladığı için üzgünüm. Kendisi iyi bir koşucu," diyor.

"Sorun değil. Stella'ya yakalanmak benim için bir zevk."

Biraz yorgun görünüyor ama keyfi yerinde. Son görüşmemizden bu yana saçı uzamış. Şapkasının kenarlarından çıkan bir sürü saç var. "Çantamızı ve Stella'nın koltuğunu almam gerek."

"Acele etme. Önümüzde koca bir gün var, dostum."

Ona getirdiğim Twix'i birlikte yerken, Stella kucağımda kaplumbağası Bayan Higgins'den ve Grant'teki yaşantısından bahsediyor. Grant'i seviyor ama sanırım yanında Keller varsa her yeri sevebilir. Babasını idol olarak görüyor. Nasıl bir his olduğunu biliyorum; ben de anneme karşı aynen öyle hissediyorum.

Keller eşyaları almaya gittikten bir süre sonra babası geliyor. Stella onu görür görmez deliye dönüyor. Heyecanla çığlık atarak kucağımdan iniyor ama tam ona doğru kaçarken Keller tişörtünün sırtından tutup yakalıyor. Hızlı davranıyor.

Bana bakıyor ve, "Görüyor musun? Tam bir koşucu," diyor; ama bir yandan da gülümsüyor. Stella kıkırdayıp kollarını sallayarak kaçmaya çalışıyor; fakat tüm çabası boşa.

Babasının Stella'ya sarıldıktan sonra Keller'a da sarılması içimi rahatlatıyor. Gün Işığım mesafeli bir ilişkileri olduğunu söylemişti.

Onunla tanışmak için elimi uzatıyorum. "Hey, Doktor Banks. Ben Gus." Onu Gün Işığım'ın cenazesinde görmüştüm ama cenazede uzun süre kalmadığım için kimseyle konuşmadım. İlk kez karşılaşıyoruz.

Elimi sıkıp ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "Tabii ya. Tanıştığıma memnun oldum, Gus. Hakkında çok şey duydum."

Başımı sallayarak Keller'a bakıyorum. "İyi mi, yoksa kötü mü?" diye soruyorum. "Ona neler anlattın?"

Keller gülerek sırtıma vuruyor. "İyi şeyler dostum. Hepsi iyi şeyler."

Eve giderken çoğunlukla arkadaki çocuk koltuğunda oturan kızıl kafa konuştu. Zaten başka türlüsünü beceremezdik.

"Baba, Gus'lara gidince yine kumdan kale yapabilir miyiz?"

"Yarın yaparız, bebeğim. Bugün Şükran Günü. Audrey bütün gün uğraşıp bize müthiş yemekler yapmış. Belki akşam yemeğinden sonra evde bir şeyler oynarız, tamam mı?"

"Tamam." İşte bu kadar basit.

Ne kadar uzlaşmaya açık bir çocuk olduğunu görünce gülümsemeden edemiyorum.

"Gus, yarın oyun günümüze katılıp sahilde bizimle kumdan kale yapmak ister misin?"

"Çok isterim, Stella."

Sevinerek, "Yaşasın!" diye bağırıyor. Sonra, "Oyun günümüz var. Oyun günümüz var," diyerek şarkı söylüyor.

Eve gidince annem her zamanki gibi bizi kapıda kucaklayarak karşılıyor.

Bolca kucaklaştıktan sonra, Keller ve Stella'ya beni odama doğru takip etmeleri için işaret ediyorum. Tam yaklaşırken Sabırsız odasından çıkıyor. Odanın kapısı açılıp içeriden biri çıkınca Keller irkiliyor. İçeri bakınca gözlerinde beliren üzüntüyü fark ediyorum. Gün Işığım'ı düşünüyor. Ben burada yaşıyorum ama Keller, Gün Işığım'ın son günlerinden sonra bir daha buraya gelmedi. Bunca ay sonra öldüğü odayı görmek sarsıcı olmalı.

Stella sessizliği bozuyor. Merakla, "Sen kimsin?" diye soruyor.

Sabırsız ona bakıyor ve önünde eğilirken gözleri parlayarak gülümsüyor; onu hoşgörülü ve sevgi dolu birine dönüştüren bir gülümseme. Bazı insanlar çocukları çok sever. Ben onlardan biriyim. O da. "Ben Scout. Senin adın ne?"

"Ben Stella." Keller'ın bacağını dürtüyor. "Bu benim babam. Adı Keller."

Stella'nın bu sevimli hâlleri beni gülmekten kırıp geçiriyor. Sabırsız ayağa kalkmadan Keller'a bakıyor. "Selam Keller."

"Hey... Scout'tu, değil mi?" Nazik davranmaya çalışıyor ama şu an çok uzak diyarlara dalmış gibi görünüyor.

Scout başını sallıyor.

Keller'a benimle gelmesini işaret ediyorum. "Eşyalarınızı buraya koyun. Benim odamda kalabilirsiniz."

Keller hayır anlamında başını sallarken kafası hâlâ bulanık. "Seni odandan etmek istemem. Stella'yla koltukta uyuyabiliriz. Birkaç gün idare edebiliriz."

Sabırsız ayağa kalkıp konuşmaya başlıyor. "Yatağımın çarşafını daha yeni değiştirdim. Siz bu odaya geçin. Ben koltukta yatarım."

Keller akıl almaz bir şey duymuş gibi tutulup kalıyor. Bu durumu hemen düzeltmeliyim. Sabırsız'a, "Sorun değil," diyorum. Sonra Keller bana dikkatini vererek bakana kadar omzunu tutuyorum. Odamın kapısını göstererek başımı sal-

lıyorum. "Hadi, benim odamda uyuyabilirsin. Ben de çarşafımı yeni değiştirdim. Boşa gitsin istemem. Bu yıl ilk defa temiz çarşaf serdim."

Keller belli belirsiz gülümsüyor.

İşi tatlıya bağlamaya çalışarak Scout'a bakıyorum. "Neden gidip Keller'ın babasını getirmiyorsun? Senin odanda o yatabilir."

Başıyla onaylıyor. Biraz şaşkın, biraz utanmış, epey de endişeli görünüyor. Bu gördüklerinin hiç normal olmadığının o da farkında.

Stella uzanıp Sabırsız'ın elini tutuyor. "Ben seninle gelirim. Hadi gidip büyükbabamı getirelim."

Keller valizlerini giysi dolabımın yanına bıraktıktan sonra ifadesizce bana bakıyor. Yüzündeki üzgün ifadeyi yok etmek isterken yerine hangi ifadeyi takınması gerektiğine karar veremiyor gibi. Onu böyle görünce içim acıyor. Gün Işığım'ın hayaleti etrafımızdayken burada olmak ne kadar zor biliyorum. Aylardır bu hisle boğuşuyorum. Bununla yaşamayı öğreniyorum. Şimdiye kadar her şeyin olup bittiği yere bu kadar yakın olma sorunuyla hiç karşılaşmamıştı. Bu yakınlık onu aylar öncesine geri götürdü. Bunu görebiliyorum. Aklıma yapılacak tek şey geliyor. Ona sarılıyorum. O da bana sarılıyor. İlk başta isteksizce sarılsa da, sonradan tüm kaslarıyla bana kenetleniyor. Bana sıkıca kenetlenirken aslında sarılmıyor; duygularını, acısını ortaya döküyor. Hafifçe sırtına vuruyorum. "Az önce olanlar için üzgünüm, dostum. Scout bu odada olanları bilmiyor. Ortada kasıtlı bir şey yoktu."

Beni bırakmadan önce derin ve sesli bir nefes veriyor. Kafasını sallayıp toparlanmaya çalışıyor. "Hayır, üzgün olan benim, Gus. Buraya gelmeye hazır olduğumu, bununla başa çıkabileceğimi düşünüyordum." Susup yere baktıktan sonra tekrar gözlerime bakıyor. Ona ne kadar âşık olduğunu biliyorum. Şimdi her şeyi en baştan yaşıyor. "Gerçekten çok zormuş." Gözlerime bakarak onu anlamamı bekliyor.

"Anlatmana gerek yok, dostum. Biliyorum. Zor olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler, dostum. Hadi gidelim. Katie bugünün sonuna kadar tadını çıkarmamızı isterdi."

"Gün Işığım Şükran Günü'ne bayılırdı. Umarım balkabaklı turtadan onun payıyla birlikte iki porsiyon yemeye hazırsındır."

Gülerek karnını ovuşturuyor. "Sanırım bunu yapabilirim. Dün geceden beri hiçbir şey yemedim."

Yemek masası yiyeceklerle ve insanlarla bezenmiş. Her Şükran Günü yemeğinde, birbiriyle hiç alakası olmayan insanlar bir araya gelir. Bunu insanları hor gördüğümden söylemiyorum; sadece bunun doğru bir tespit olduğunu düşünüyorum. Annem böyle toplu etkinliklere gidecek başka yeri olmayan insanları davet eder. Bu kadar eli açık bir insan ancak masallarda insanın karşısına çıkar. Her yıl soframızı şenlendiren yüzlerin değişmesi duruma ayrı bir renk katıyor. Kimin yanına oturacağınızı ya da nelerden bahsedeceğinizi asla tahmin edemiyorsunuz. Bugünkü masa her zamankinin iki katı kadar kalabalık.

Keller'la masanın ucundaki iki boş sandalyeye oturuyoruz.

Annem masanın diğer ucunda oturarak hepimize gülümsüyor. "Gelecek bir kişi daha var ama az önce arayıp hava koşullarından dolayı uçuşunun iptal olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi, bu yüzden onsuz başlayacağız. Bu Şükran Günü'nü bizimle geçirdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Burada olmanız bizim için büyük bir onur." Kadehini kaldırıyor. "Leziz yiyeceklere ve iyi dostluklara." Hepimiz kadeh kaldırıp söylediklerini tekrar ediyoruz. "Şimdi her şeyi silip süpürün. Scout'la tüm gün uğraştık, bir sürü yiyecek var. Çekinmeyin."

Yemeğe başlıyoruz. Yemek yerken bir yandan da sohbet ediyoruz. Aynı anda birçok kişi konuştuğu için odadan bir

uğultu yükseliyor ama dostluk ve sevgiyle dolu bir uğultu. Masada göz gezdirince, tuhaf ikilileri görüp şaşkına dönüyorum. Sabırsız, Doktor Banks'in yanında oturuyor. New York'tan bahsediyorlar. Pax, Keller, Stella, Bayan Randolph ve Francine'le martılardan ve Bayan Randolph'un onları okyanusun üzerinde uçarken izlemeyi ne kadar sevdiğinden bahsediyor. Annemle göz göze gelince gülümseyip göz kırpıyor. Şarap kadehini bana doğru kaldırıyor. Ben de benimkini kaldırıyorum.

Beni duyamayacağı için sadece dudaklarımı oynatarak, "Şükran Günün kutlu olsun. Seni seviyorum," diyorum.

O da aynı şekilde bana cevap veriyor.

Etrafıma bakıp hayatın mükemmel olmadığını düşünüyorum. Eğer olsaydı, Gün Işığım ve Gracie şu an burada bizimle olurdu. Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Ve ilk kez, Gün Işığım'ın neden yaşadığı hiçbir şeyden pişmanlık duymadığını söylediğini anlıyorum. Çünkü anı yaşıyordu. Geçmişle bir alıp veremediği yoktu. Çok bir şeyi olmasa bile elindekilerin kıymetini bilip tadını çıkardığı için hiç pişman olmadı. Hayatı olumsuzluklarla dolu olsa da hiçbir zaman umudunu yitirmedi. Toz tanesi boyutundaki iyiliklerin peşinden koşup onları tüm hayatını kaplayacak kadar büyütebiliyordu. Hayatındaki tüm olumsuzlukları yok edecek kadar. Şimdi, burada, onu özlüyorum. Onu hep özleyeceğim. Ama bugün onu bir başka özlüyorum. Onu hatırlayıp gülümsüyorum. Kolumdaki dövmeye bakıyorum; kelimeler içime işliyor. Eğer nasıl bakacağını bilirsen hayatın her gününün bir efsane olduğunu bilirsin. Ve her gün bir efsane yaratma şansınız var. Önemli olan çabalamak. O, çabalıyordu. Her gün çabalıyordu. Hepimiz aynısını yapmalıyız. Zor, değil mi? Elbette zor. Şikâyet etmek, kendine zarar vermek ya da hiçbir şey yapmamak çok daha kolay. Ama o zaman ne anlamı var ki? Bayan Randolph'un dediği gibi, kaybettiğim umudumu geri getirmem gerekiyor. Bayan R. ve Gün Işığım tanışsa çok iyi anlaşırdı, bundan eminim.

Masadakilere bakınca, tıpkı benim gibi herkesin kendi problemleri, kendi sorunları olduğunu düşünüyorum. Ama ne kadar mutlu olduklarına bir bakın; çünkü anın tadını çıkarıyorlar. Bunu görmek çok güzel. Her şey bundan ibaret. Arkadaşlar ve aile. İkisinin de en iyilerine sahibim.

1 Aralık, Cuma

Gus

Stella, Sabırsız ve Pax'le kumda oynarken, Keller ve ben katlanan sandalyelerde oturuyoruz. Güneş tam tepede; bir yandan da havayı serinleten hafif bir esinti var.

"Stella'yı nasıl temizleyeceksin, dostum? Sadece saçında üç kova kadar kum var." Son üç saattir dışarıdayız ve Stella çok iyi vakit geçiriyor. Pax ve Sabırsız onunla oynamaya gelince Keller'la kumdan kale yapma maratonundan sıyrılıp biraz dinlenmeye vakit bulduk.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım eve dönme vakti geldiğinde bir çaresine bakacağız. Belki de onu kıyafetleriyle suya sokup temizlemeye çalışırım. Ya da onu ayak bileklerinden tutup ters çevirerek işi yerçekimine bırakırım." Konuşmasını bitirince gülümsüyor çünkü konu Stella olunca eli kolu bağlanıyor. Dünya bir yana, Stella bir yana. Onun etkisi altında yaşıyor.

"Ailen nasıl? Annenle baban boşandı, değil mi?"

Olanları hâlâ sindirmeye çalışıyor gibi başını sallıyor. "Evet, çılgın bir dönemden geçtik. Geçen yıl Noel'den hemen önce babam boşanma davası açıp evden taşınmış. Ben durumu ancak Katie'nin cenazesinden sonra öğrenebildim. Annem avukat olduğu için," deyip duruyor ve, "ve tuhaf ka-

rakterli bir insan olduğu için çekişmeli bir süreçti. Aylarca uzadı," diye devam ediyor. Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "O her konuda haklıdır ve hep son sözü o söyler. Bu yüzden olanlar babam açısından oldukça zordu. Elinde, üstündeki kıyafetlerden başka hiçbir şey kalmasa bile çekip gitmek, uzaklaşmak istedi. Annemse kavga etmek istedi çünkü bu, en başarılı olduğu alandı."

"Berbattı, öyle mi?" İkisi adına üzüldüm. Bir zamanlar âşık olduğun insandan nasıl nefret edebilirsin ki? Karşındakine zarar verecek, incitecek kadar nefret etmekten bahsediyorum.

"Berbat kelimesi olanları anlatmaya yetmez. Neyse ki babamın iyi bir avukatı vardı. Evi annem aldı ama babamın da rahat etmesine yetecek kadar para kaldı."

"Çok kötüymüş, dostum. Üzgünüm."

"Üzülme. Aslında böylesi çok daha iyi oldu. Babam yıllardır annemin gölgesinde yaşıyordu. Bu yüzden onunla hiç yakınlaşamamıştım. Boşanmadan sonra bambaşka birine dönüştü. Her zaman istediğim ve ihtiyacım olan baba oldu. Böyle zorlu bir süreçten geçmek zorunda kalsa da, sonuç olarak bu şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi. Artık mutlu. Orta yaşlı bir adamın kendi benliğini bulmasını izlemenin ne demek olduğunu hayal bile edemezsin. Hayranlık uyandırıcı bir durum."

"Şimdi nerede yaşıyor?"

"Chicago'daki hastaneden birkaç sokak uzakta stüdyo bir daire kiraladı. Sade ve rahat bir yer. İşe yürüyerek gidiyor. Yeni dairesini çok seviyor."

"Harika. Baban gerçekten iyi biri. Gün Işığım'ın cenazesine geldiğinde onunla tanışmadığıma üzgünüm. Biraz çıldırmıştım."

"Sorun değil. Hepimiz aynı durumdaydık. Katie'nin cenazesine gelmek onun için bir kırılma noktasıydı. O hafta sonu başka bir hayata adım attı. İkimiz yakınlaştık. Audrey'yle tanıştı. Geçen yıl tüm olanlarla başa çıkmaya çalışırken

Audrey'nin arkadaşlığının payı çok büyük. Harika bir annen var, Gus."

"Kesinlikle. Düne kadar annemin babanla konuştuğunu, arkadaş olduklarını bilmiyordum. Yılın büyük kısmında turnede oluyorum ama yine de bana ondan hiç bahsetmedi. Dün onları öyle görünce birbirlerinin can dostu olduklarını düşündüm. Harika bir sahneydi."

"Sık sık telefonda konuşuyorlar. Çok iyi anlaşıyorlar."

"Ee, başka neler var? Gün Işığım'ın arkadaşları nasıl? Yurtta karşı odada kalan çocukları hiç görüyor musun? Clayton ve yanındaki sapık olandan bahsediyorum. Adını hatırlayamadım."

Bana bakıp gülüyor. "Sapık mı?"

Ben de gülmeye başlıyorum. "Gün Işığım'la onun bağlamalı ve kostümlü sert sekse düşkün olduğu konusunda dalga geçerdik."

Kocaman bir kahkaha patlatıyor. "Aman Tanrım, hayır. Bence Pete hâlâ bakir ve evlenene kadar da öyle kalacak. Sonra da karısıyla ayda bir sadece misyoner pozisyonunda sevişecek. Bu çocuk çok içine kapanık. Bunda yanlış bir şey yok ama böyle çılgın bir seks hayatı olması imkânsız." Gülümseyerek başını sallıyor. "Asla."

"Onu hiç görüyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, onu ve kız arkadaşını arada bir görüyorum. Bazen Grounds'a uğrayıp kahve içiyorlar. İyi bir çocuk. Katie'nin ölümü onu çok etkiledi. Aylarca Katie'nin adını bile söyleyemedi."

"Peki Clayton'u?" Clayton değişik biriydi. İlginçti, tıpkı Gün Işığım gibi. Onu sevmiştim.

"Clayton iyi. Şimdi erkek arkadaşıyla Los Angeles'ta yaşıyor. California Üniversitesi'ne gidiyor ve batı Hollywood'un lüks restoranlarından birinde garsonluk yapıyor. Ara sıra konuşuyoruz. Orayı çok seviyor. Grant'te çok zorlandığını biliyorum. Kendini evinde gibi hissedeceği bir yer bulmasına

sevindim. Sonunda kimseden çekinmeden kendi gibi olabileceği bir yer."

Gün Işığım'ın onun için endişelendiğini biliyordum, bu duyduklarıma sevindim.

Stella, "Baba, bir deniz kabuğu buldum!" diye bağırarak Keller'a doğru koşuyor.

Gülümseyerek kabuğu elinden alıyor. "Muhteşem, bebeğim. Bunu eve götürüp odandaki özel rafına koyacağız."

Stella'nın gülümseyişi, uzun zamandır gördüğüm en masum şey. "Tamam, baba." Sonra hemen geri gidip Pax ve Sabırsız'la kumdan kale yapmaya kaldığı yerden devam ediyor.

"Peki ya oda arkadaşı? Sugar'dı, değil mi? Ondan hiç haber aldın mı?"

Keller başını sallıyor. "Evet, Sugar." Lafını orada bitireceğini düşünürken devam ediyor. "Katie'ye sürekli bir sürtük gibi davrandığını biliyorsun, değil mi?"

"Bir striptizci adına, ününe ve vücuduna sahip olduğunu biliyordum ama bir sürtük olduğunu bilmiyordum. Gün Işığım'la çok samimi olmadıklarını biliyorum ama..."

"Tam bir sürtüktü," diyerek sözümü kesiyor. "Fakat o dönem aralarında bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama Katie geçtiğimiz aralık buraya gelmeden önce çok iyi geçiniyorlardı. Çok yakın olduklarını söyleyemem; ama yine de konuşuyorlardı. Sugar sonunda hayatında böyle mükemmel bir insan olduğunu anlamış ve onun yardımını istiyor gibiydi." Başını sallıyor, bu konu hâlâ kafasını karıştırıyor gibi. "Bilmiyorum; çok tuhaftı. Güzel ama tuhaf. Sanırım Katie ona hastalığından bahsetmemişti. Sadece San Diego'ya taşındığını söylemişti. İkinci dönem dersler başladıktan iki hafta sonra yaşlı gözlerle Grounds'a geldi. Bu haberi birileri konuşurken duyduğunu ve doğru olup olmadığını öğrenmek istedi. Doğru olduğunu söyleyince, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlarken neredeyse kendini kaybetti. Zor bir durumdu."

"Onu görüyor musun?" diye soruyorum.

"Bazen görüyorum. Ara sıra arkadaşlarıyla kahve içmeye geliyor. Onunla arkadaş olmamama rağmen gözle görülür şekilde değiştiğini fark edebiliyorum. Daha farklı giyiniyor; iyi anlamda bir farklılıktan bahsediyorum. Biraz daha kapalı şeyler giyiyor. Bir seks bağımlısı gibi görünmüyor. Saçı artık sarı değil, kahverengi. Sanırım doğal rengi. Bilmiyorum; yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Bazen bunu yapmak cesaret ister. Sanırım ona bu cesareti veren birkaç olay yaşamış."

Gün Işığım şu an bunları duyuyor olsaydı gülümserdi. "Peki, Duncan ve Shelly? İyiler mi?"

"Evet, çok iyiler. İkisi de geçen bahar mezun oldu. Dunc gerçekten iyi bir yerde kamu görevlisi oldu. Minneapolis'te önemli birinin asistanlığını yapıyor. Pozisyonunu tam olarak bilmiyorum ama işini seviyor. İleride devlet dairesinde çalışmak istiyor ve ilk deneyimiyle işlerin nasıl yürüdüğünü öğreniyor. Shel hâlâ annesinin çiçek dükkânında çalışıyor. Neredeyse her şeyi kendi hallediyor. Annesi emekliye ayrıldı sayılır. Ayrıca piyano dersleri vermeye başladı. Öğrencileri genelde çocuklar. Çocuklar Shel'in sabrını zorluyor ve bu da ona iyi geliyor." Gülümsüyor. "Shel küçükken epey zorluk yaşamış. Yıllarca amcası tarafından cinsel tacize uğramış. Kötü zamanlar geçirmiş. Dunc ona çok yardımcı oldu ama Katie'yle tanışması hayatını değiştirdi. Bir yılı aşkın süredir terapi görüyor. Durumu epey iyiye gidiyor. Onunla gurur duyuyorum. İkisi bana Stella konusunda çok yardımcı oluyor. Ben cuma akşamları barmenlik yaparken Stella onlarla kalıyor. Stella onlarla vakit geçirmeyi çok seviyor. Onlar da Stella'yla. Hayatımda oldukları için çok mutluyum."

Çalışıyor, okula gidiyor ve çocuk yetiştiriyor. Nasıl bir hayatı olduğunu tahmin bile edemiyorum. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, dostum. Tükenmiş olmalısın."

Yorgun ama mutlu bir sesle gülüyor. "Yorgun ve meşgulüm, orası kesin. Ama gerçekten, hiçbir şeyin şu ankinden farklı olmasını istemezdim. Stella benim her şeyim.

Her sabah uyanmamın ve yaşamamın sebebi o. Dersler ve iş Katie'yi kaybetme acısıyla başa çıkmama yardımcı oluyor. Özellikle de o gittikten sonraki ilk birkaç ay. Boş kaldığım her an umutsuzluğa sürükleniyordum." Durup düşünürken elini saçında gezdiriyor. "Tanrım, o hâlimi görse nefret ederdi. Bana birçok şey öğretti ama tüm zorluklara karşı cesur olup hayatı dolu dolu yaşamak ve tüm kalbinle sevmek onun yaşam felsefesiydi. Bu yüzden hatıralarını yaşatabilmek için her günümü bu sözlerini gerçekleştirmeye çalışarak geçiriyorum. Bir de arada bir anlık kararlar vererek yaşamak var." Gülümsüyor. "Nedenini bilmiyorum ama anlık kararlar alarak bir şeyler yaptığımda kendimi biraz daha güçlü hissediyorum."

Bu dürüstlüğüne gülüyorum. "Asi birisin, dostum," diyorum.

O da gülüyor. "Biliyorum. Serserinin tekiyim."

"Öylesin, arkadaşım. Öylesin." Serseri bir baba ve bir arkadaş.

3 Aralık, Pazar

Gus

Odamın kapısı ürkekçe çalıyor. Kapıyı çalmak istemeyen ya da içeridekinin cevap vermesini istemeyen birinin işi bu.

Saat sabahın dokuzu. Uyanığım ama hâlâ yataktayım. "Gir!" diye bağırıyorum.

Kapı yavaşça açılınca aralıktan Pax'in kafası beliriyor. "Hey, Gus. Günaydın."

"Günaydın. N'aber?" Ona elimle içeri gelmesini işaret ediyorum çünkü hâlâ kapının eşiğinde kafasını içeri uzatarak dikiliyor.

Kapıyı sonuna kadar açarak, "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

"Tabii ki."

Hemen ardından kapıyı kapatıp yatağın köşesine oturuyor. Gergin görünüyor. Onu haftalardır böyle görmemiştim.

"Dostum. Anlat hadi. Neler oluyor?" O gerilince ben de geriliyorum.

Gözleri uzaklara bakıyor ve yanakları inanılmaz derecede kızarıyor. "Mason'la bir randevum var," diyerek ağzındaki baklayı çıkarıyor. Sonra derin bir nefes veriyor. Sakinleşmeye çalışıyor. Nefesinin kesileceğinden korkuyorum.

Onu neşelendirmek için ellerimi çırpıyorum. "Aferin sana, dostum. Aferin."

Sonunda bana bakıp gülümsüyor fakat gözlerinde panik olmuş bir ifade var. "Son zamanlarda okulda sıkça konuşuyoruz ve cuma günü ondan telefon numarasını istedim. Dün akşam onu arayıp bugün bir şeyler yapmayı teklif ettim ve kabul etti."

"Harika. O zaman sorun ne?" Bir problemi olmasaydı burada olmazdı.

Derin bir nefes alıyor ve gözlerindeki panik geri geliyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Daha önce hiç kimseyle çıkmadım."

"Gerçekten mi?" Kızlar konusunda pek deneyimli olmadığını biliyorum; ama artık on sekiz yaşında sayılır. Birkaç kaçamak yapmıştır diye düşünüyordum.

"Evet. Hiç," diyerek onaylıyor.

"Peki dostum, ben de hiçbir zaman randevu insanı olmadım ama onu öğlen yemeğine, sinemaya ya da sahile götürebilirsin. Bir sürü seçenek var."

"Yürüme mesafesinde bir yerlere gitmemiz gerek. Sanırım onun arabası tamirde ve benim arabam olmadığından..."

Sözünü kesiyorum. "O zaman benim kamyoneti al. Bugün gitmem gereken bir yer yok."

Gözleri açılıyor. "Gerçekten mi? Hurda yığınını almama izin verir misin?"

"Tabii ki. Ehliyetin var, değil mi?"

Hızlıca başını sallayarak onaylıyor. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Bugünlük senin. Ama ona iyi bak. Pek iyi olmasa da onu seviyorum."

Hâlâ durmaksızın başını sallıyor. "Peki, bakacağım. Mason'ı 12.00'de alacağım. 17.00'de evde olurum."

"Acele etme. Bugünü suda geçirmeyi planlıyorum. Keyfine bak."

Yataktan çıkıp dün akşam giydiğim kotun ceplerini yokluyorum. Anahtarları bulunca Pax'e fırlatıyorum.

Anahtarları yakalarken gülümsemeye yelteniyor; fakat hâlâ çok gergin. "Teşekkürler, Gus."

"Rica." Sonra aklıma ihtiyacı olabileceğini düşündüğüm başka bir şey geliyor ve komodin çekmecesini deşeliyorum. Ona bir avuç dolusu kapalı ve minik paket uzatıyorum.

Paketleri eline alıyor ama elindekilerin ne olduğunu fark ettikten sonra hepsini yere düşürüyor. Sonra eğilip yerdekileri topluyor. Şaşırdığı ve utandığı apaçık ortada.

Onu biraz olsun yatıştırabilmek için gülüyorum. "Yağmurluk giymeyi asla ihmal etme, dostum."

Elindeki kondomlara bakarak başını sallıyor. "Bunlara ihtiyacım yok."

Tekrar gülümsüyorum; bu çocuğun saflığı beni öldürüyor. Daha önce hiç randevusu olmamış; belli ki hâlâ bakir. Bundan adım gibi eminim. "Bunu bilemezsin, dostum. Belki bugün..."

Söz kesme sırası şimdi onda. "O gün kesinlikle bugün değil." Korkudan neredeyse tir tir titreyecek.

Başımı sallayarak gülmemek için kendimi tutuyorum. "Tamam. Bugün olmasa da elbet bir gün seks gelip kapını çalacak. Sonuçta sen de bir insansın. Bunları al ve sakla. Kendini hazır hissettiğinde kullanırsın. Eğer almaya çekinirsen gelip benden biraz daha isteyebilirsin. Senin işine burnumu sokmam ama sana yardımcı olurum."

Şaşkınlıktan fal taşı gibi kocaman olmuş gözlerle elindekileri cebine koyuyor. "Tamam. Tekrar teşekkürler, Gus."

Tam giderken onu durduruyorum. "Pax?"

Elini kapı koluna koyarak bana dönüyor. "Efendim?"

"Başaracaksın. Kendin ol yeter. Harika birisin."

Odaya girdiğinden beri ilk defa gerçekten gülümsüyor. "Teşekkürler."

Kapı kapandıktan sonra kahkahalarla gülmeye başlıyorum. Son beş dakikadır tuhaf bir kamu spotunda gibiydim. Bu çocuğu seviyorum.

4 Aralık, Pazartesi

Gus

Bu sabah haftalar sonra ilk defa gitarımı elime aldım ve yapamayacağımı fark edince annemin piyanosunun başına geçtim. Gitar beni reddediyor, orada olmamı istemiyor gibiydi. Bu yüzden onu odadaki köşesine geri bırakıp bodruma geldim.

Bir yıldan fazla süredir piyano başına geçmedim. Müzik yaparken çok nadir piyano kullanırım. Neredeyse tüm şarkıları gitarla yaparım ama bazen öylesine piyano çalarken ilham gelir ve yeni bir melodi üretirim. Umarım bu yöntem işe yarar. Şansa ihtiyacım var. Müziğe de. Müziksiz kendimi bomboş hissediyorum.

Piyanonun tuşları soğuk. Bakımsız. Artık annem de eskisi kadar sık çalmıyor.

Parmaklarımı tuşlar arasında gezdiriyorum. Düşünüp aklıma gelen ilk şeyi çalmaya başlıyorum. Parmaklarım tanıdık bir ritimde hareket ediyor ve klasik bir parçaya başlıyorum. Mozart. Küçükken piyano dersi alıyordum ve birkaç konçerto çalmayı öğrenmiştim. Ders almam için annem üstelemişti. Kendisi çok iyi çalıyor. Piyano kesinlikle onun enstrümanı.

Hafızamı yoklayarak art arda birkaç şarkı çalıyorum. Çalınca kendimi iyi hissediyorum. Parmaklarım tuşları, nota aralıklarını ve sesleri hatırladıkça tatmin oluyorum. Başarımı onaylıyorum. Ev sessiz ve sakin. Müzik odayı sarıyor. Canlı bir varlık gibi boşluğu dolduruyor. Birden yalnızlık hissini unutuyorum.

Yalnızlık. Sanırım Gün Işığım'ı kaybettiğimden dolayı en çok üzüldüğüm konu bu. Onunla hiçbir zaman yalnız değildim. Yüzlerce kilometre ötede yaşarken bile yalnız değildim. Onu hissedebiliyordum. İçimi sarıyordu. Tıpkı şu an müziğin odayı sardığı gibi.

Şu an çaldığım şarkı, onun en sevdiklerinden biriydi. Debussy. Debussy'nin seksi olduğunu düşünürdü. Buna gülüp geçerdim ama haklıymış. Bu şarkıyı tekrar tekrar çalmamı isterdi. Çok severdi.

Bu yüzden şu an bu şarkıyı ona çalıyorum. Dışımdan, "Umarım dinliyorsundur, Gün Işığım," diyorum. Buralarda olduğunu biliyorum. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bazen yakınımda olduğunu hissediyorum. Bir anlığına rahatlıyorum, sonra gözlerimi kırpıyorum ve yok oluyor.

Onu çok özlüyorum.

Parçanın son kısmına gelince bir şeylerin hareket ettiğini göz ucuyla fark ediyorum. Arkamı dönünce Sabırsız'ın merdivende oturup beni izlediğini görüyorum.

Biraz korkarak, "Hey," diyorum. "Ne zamandır oradan beni gözetliyorsun?"

Omuz silkip hafifçe gülümsüyor. Gülümsemesine bayılıyorum, muhtemelen çok nadir gördüğümden. "Bir süredir." Az önce bahsettiğim rahatlık, bu iki kelimeyle can buluyor. Yalnız değilim.

Başımı sallıyorum. "Debussy'yi sever misin?"

Evet anlamında başını sallıyor. "Eğer az önce çaldığından

bahsediyorsan, evet. Güzeldi. Piyano çaldığını bilmiyordum."

"Çocukken annemin ısrarlarıyla öğrendim. Annemden bahsetmişken, senin işte olman gerekmiyor mu?"

Anın etkisinden çıkmak ister gibi başını sallıyor. "Evet. Audrey bir dosyasını çalışma masasında bırakmış. Onu almaya geldim. Bir de yumurta salatası yaptım. Sandviç yapmamı ister misin? Salatadan çok yaptım." Sürekli beni beslemeye çalışıyor.

"Olur. Birazdan yukarı geleceğim. Teşekkürler."

Birileri için bir şeyler yapmanın onu mutlu ettiğini gitgide daha sık fark ediyorum. Bu bir sandviç olsa bile. Bu yüzden tekliflerini asla geri çevirmiyorum. Aç olmasam bile. Onu gülümsetebilmeyi seviyorum.

Yukarı çıkmadan önce bir parça daha çalıyorum çünkü üzerimdeki rahatlık hissi beni hâlâ terk etmedi.

Bu hissin gitmemesi için ona sımsıkı sarılıyorum.

Çalarken birkaç nota öne çıkıyor. Birlikte yakaladıkları uyum daha önce hiç duymadığım şekilde beni etkiliyor. Parçayı bırakıp o notaları tekrar çalıyorum. Sonra aynı notaları kalın perdeye aktarıyorum. Melodiyi kafamdan hızlıca geçirirken hemen uçup gidiyor.

Parçaya tekrar başlıyorum ve o notalara gelince duruyorum. Yeni melodi kafamda canlanıyor ve o bölümü tekrar çalıyorum.

Birkaç kez daha tekrar ediyorum.

Bas notaları sol elimle bulunca, ses toklaşıyor. Tekrar çalıyorum.

Sonra bir anda şarkıyı kafamın içinde duymaya başlıyorum. Gitarımın perdeleri ve telleri gözümün önüne geliyor. Kendi kendime mırıldanıyorum. Sıradan değil, dikkat çekici bir nakarat. Ve kulağa çok hoş geliyor.

İşte şimdi gülümsüyorum. Nakarat kafamın içinde çal-

maya devam ederken gülümsüyorum. Küçük bir ateş parçası bir anda alevleniyor.

Bazen ihtiyacınız olan tek şey biraz ilham. Ve bazen ilham, size doğru insanın doğru zamanda bir gülümseyişi kadar uzak.

5 Aralık, Salı

Gus

Artık zamanı geldi.

Geçen hafta Keller ve Stella'yı gördükten sonra artık zamanının geldiğini biliyorum.

Aylar sonra ilk kez kısa da olsa ilham hissini tattıktan sonra, artık zamanının geldiğini biliyorum.

Tüm gün Gün Işığım'ın bana bıraktığı CD'ye bakıp durdum. Aylardır odada duruyor. Tozlanmış. Dokunmadım bile.

Şu ana dek.

Şu an CD'yi laptopuma koyuyorum.

Nefesimi tutup oynat tuşuna basıyorum. Beklerken bir anda sesini işitiyorum.

"Hey, kanka." Susuyor. Yıllardır bana böyle hitap etmemişti; durumu sindirmemi bekliyor. Sonra gülüyor ve sesi tüm gücüyle kalbimi delip geçiyor. Tanrım, bu gülüşü çok özledim. Küçükken ona kanka dememden nefret ettiğini bildiği için gülüyor. Ona hep sadece kızların birbirine kanka diye hitap ettiğini söylerdim. Bugün, bu kelimeyi duymayı ne kadar sevdiğimi inkâr edemem.

Devam ediyor. "Bunu ben gittikten aylar sonra dinlediğini biliyorum. Kim bilir, belki de çoktan koca bir yıl geçmiş-

tir." Beni tanıyor. Bunu mümkün olduğunca erteleyeceğimi biliyordu. "Son aylarının berbat geçtiğini biliyorum. Nereden mi biliyorum? Çünkü rollerimizin değiştiğini hayal bile edemiyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Gus. Hayatım boyunca kenetlendiğim tek insansın. Benim koruyucu meleğimsin. Ne zaman hayatın çok zor olduğunu ve işlerin sarpa sardığını düşünsem, seni düşünür ya da seninle konuşurdum. Birden her şey yoluna girerdi. Yirmi yıl boyunca. Sen. Senin rahatlığın. Tuhaf espri anlayışın. Şefkatin. Sevgin. Beni kurtardı. Her seferinde. Bana yeryüzünde iyiliğin de var olduğunu hatırlattı. Sen, ben ve Gracie. Dünyayla hep birlikte başa çıktık. Biz bir takımdık. Hem de en iyi takım. Tanrı'nın bazı insanları karşıma onlardan bir şeyler öğrenmem için çıkardığına inanıyorum. Bana sadece yüzmeyi, sörf yapmayı, gitar çalmayı, araba kullanmayı, küfür etmeyi değil," diyerek susuyor ve hoparlörlerden tekrar o güzel gülüşünün sesi geliyor. "Aynı zamanda bana karşılıksız sevginin ne demek olduğunu da öğrettin. Hayatım boyunca, nerede ve ne zaman olursa olsun, ihtiyacım olduğunda yanımda olacağından hiç şüphem olmadı. Müzik yaparken bocaladığım anlarda. Benimle gün batımını izlerken. Gracie'yi en az benim kadar severken. Ya da yalnızca konuşurken. Birinin bana sarılmasına ihtiyacım var diye bana sarılırken. İğnelerden nefret etmene rağmen kan aldırdığımda ya da serum takıldığında elimi tutarken. Farkında olmasan da beni nasıl iyileştireceğini her zaman biliyordun. Aramızda hep bir bağ vardı. Ne düşündüğünü bildiğimden sen konuşmaya başlamadan ne söyleyeceğini biliyordum. Gözlerinden okuyabiliyordum. Tavırlarından anlayabiliyordum. Konuşmasan bile seni duyabiliyordum. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Cümlelerimi tamamlıyordun ve her seferinde benimkilerden daha komik oluyordu. Telefonlarımı açış tarzını özleyeceğim. Güzel ve uyuşuk gülümsemeni özleyeceğim. Bana Gün Işığım demeni özleyeceğim. Bana böyle hitap etmen çok hoşuma gidiyordu. Kendimi çok daha güç-

lü hissettiriyordu. Her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi. Benim için gururla taktığım bir onur nişanı gibiydi. Çünkü kendimi özel hissettiriyordu. Ve bu benim için çok şey ifade ediyordu. En iyi arkadaş ödülünü kesinlikle hak ediyorsun, dostum. Bu konuda uzmansın, hatta Jedi mertebesine ulaştığını söyleyebilirim."

"Seni tüm benliğimle seviyorum. Benim bir parçamsın. Sanırım ruh eşimsin. Annen benim küçükken kaybolan ikizin olduğum konusunda bize takılırdı ama bence bu doğru değil. Birbirimize fiziksel olarak benzemiyoruz bile. Ben senden çok daha iyiyim." Şaka yapmaya çalışsa da sesindeki hüznü fark edebiliyorum. "Her neyse," diyerek fısıldıyor. "Demek istediğim şu ki aralarında kan bağı olan insanların bile ikimiz gibi bir bağ kurabildiklerini sanmıyorum. Bu, bir armağan. Sen, bana verilmiş bir armağansın. Hayatımı değerli kılan bir armağan. Hayatımı eğlenceli hâle getiren bir armağan. İçimi sevgiyle dolduran bir armağan. Gün ışığında yaşamam için ilham veren bir armağan."

"Gus, seni tanıyorum. Yokluğumla başa çıkmayı öğrendiğini biliyorum. Aksi takdirde şu an bunu dinliyor olmazdın. Muhtemelen hayatın seni nereye götüreceğini çözmeye çalışıyorsundur. Müzik yapıp şarkı söylemeye devam etmeni istiyorum. Lütfen. Sana yalvarırım. Dünyaya böyle harikulade bir insan olarak gelmişsin ve bu akıl almaz yeteneğini bizim gibi sıradan fanilerle de paylaşmalısın. Eğer birilerinin seni biraz dürtmesine ihtiyacın varsa, laptopumu aç ve bir göz at. İçinde, *Gus'ın ihtiyacı olan ilham kaynağı* adında bir dosya var. Doğru duydun, muhtemelen şu an müzik yaparken bocalıyorsundur. Stres altındayken içine kapandığını biliyorum ve benim yokluğumla ne kadar çok strese girdiğini tahmin edebiliyorum. Lütfen stresle, üzüntüyle ve öfkeyle başa çıkmayı öğren. Tekrar bir efsane yaratma zamanı, dostum."

Sağ kolumdaki dövmeye bakıp gülümsüyorum. Devam ediyor. "Gus'ın ihtiyacı olan ilham kaynağını dinle ve ondan ilham al. Senin hiç duymadığın birkaç şarkım var. Devamı-

nı getirmediğim birkaç nakarat var. Gitar akorları ve keman aranjmanları var. Bir şekilde bağ kurduğum kelimeler ve deyişler var. Hepsinin en iyisini seçip bir araya getirmeye çalıştım. Ses dosyalarını bir kere dinlemen yeterli olacaktır ama lütfen tamamını dinle. Seni tanıyorum; lütfen zor geldiği için yarıda kesme. Cesur ol; yetişkin bir çocuk gibi davran ve bu işi hallet! Duyduğun bir şey kafanda yer edecek ve onu geliştireceksin. Ve sonra muhteşem bir Rook şarkısı ortaya çıkacak." Haklı. Zamanı geldi.

"İki konu daha var. Şu an sigara içmiyorsan bile içmek istediğini biliyorum, bu yüzden söylemem gerek. Bırakmalısın. Dırdır edip başının etini yemekten kaçınmaya çalıştım ama gerçekten bırakmalısın. En kısa zamanda. Canlı ve sağlıklı kalmanı istiyorum. Bunları sana kendini suçlu hissetmen için söylemiyorum. Söylediklerim doğru olduğu ve senin için en iyisini istediğimden söylüyorum." Derin bir nefes alınca vermek istediği mesaj daha etkili hâle geliyor. Bu videoyu çekerken oksijene bağlıydı ve zar zor nefes aldığını duyabiliyorum. "Kanser berbat bir şey, Gus. Bunu yaşamak istemezsin, dostum. Ben, bunu yaşamanı istemem. Lütfen bırak." Tekrar susuyor. Molaya ihtiyacım var. Sözleriyle boğazım düğümleniyor. Nefesim kesiliyor. Amacı bana acımasızca davranmak, beni suçlamak değil. Sadece sigara içmenin beni öldürdüğünü bu kalın kafama sokmaya çalışıyor. Hayatımda ilk defa sigarayı bırakmam gerektiğini değil, sigarayı bırakmak istediğimi hissediyorum. Arada bir fark var. Artık bu dileğimi gerçekleştirecek motivasyona sahibim. Elimi cebime sokup her zaman yanımda taşıdığım sigara paketini alıp çöp kutusuna atıyorum. Paket kutuya düşerken aniden paniğe kapılıyorum. Tekrar Gün Işığım'ın sesini duyunca panik kayboluyor.

"Son olarak, en az bunun kadar önemli bir konu daha var," diyor kararlı bir ifadeyle. "Umarım gönlünü kaptırabileceğin birini bulursun. Eğer arkadaşlığımız sevgi kapasitenin göstergesi ise, hayatına giren kadın ona âşık olduğunda

neye uğradığını şaşıracak. Umarım onunla en yakın zamanda karşılaşırsın, böylece hem sen onu bir ömür boyu sevebilirsin, hem de o Gus Hawthorne'un ne kadar mükemmel biri olduğunu ömrü boyunca görme fırsatı yakalar. Ayrıca, dünyanın Hawthorne bebeklerine ihtiyacı var. Hem de birçok Hawthorne bebeğine. Çocuklar sana bayılıyor, Gus. Küçük Gus'ın üçüncü sınıfta kariyer gününe gidince diğer tüm babalar arasında öne çıkarsın. Bir hayal et: Küçük Johnny'nin babası kendini borsacı olarak tanıttıktan sonra sen kendini Rook'un Rock Tanrısı olarak tanıtacaksın. Ne kadar havalı olur, bir düşünsene! Bu sahneyi kaçırmak istemediğim için seni izliyor olacağım."

Tekrar susuyor. Konuyu nasıl toparlayacağını düşünmeye çalışıyor. Burnunu çektiğini duyunca ağlamamak için kendini tuttuğunu anlıyorum. "Artık hoşça kal demem gerektiğini biliyorum ama bir daha hoşça kal dememek konusunda söz vermiştik. Ve gerçek şu ki, senden ayrılmak istemiyorum. Bu yüzden her zaman yanında olacağımı söylemek istiyorum. Senin koruyucu meleğin olacağım konusunda Tanrı'yla şimdiden anlaştık." Gerçekten sesli şekilde bu konuşmayı yaptığından hiç şüphem yok. Hep Tanrı'yla karşısında ona cevap veren gerçek bir insan varmış gibi konuşurdu. Bu duruma hep gülerdim ama aynı zamanda bir şeyleri değiştirebileceğine dair böyle arsız bir inancı olması hoşuma giderdi. "Bence o bu konuya sıcak bakıyor. Yani, buralarda olacağım. Seni izliyor ve dinliyor olacağım. Seks yaptığın zamanlar hariç. O yollardan geçtim. Daha önce seni çıplak gördüm, dostum." Dalga geçen gülümseyişi, onu tehdit eden gözyaşları karşısında galip geliyor. "Gönül işlerinle ilgilenirken seni rahat bırakacağım." Sesli gülüyorum. Tanrı'dan, koruyucu meleklerden ve seksten aynı konu içinde ancak Gün Işığım bahsedebilirdi. "Sana teşekkür etmek istiyorum, dostum. Her şey için. Seni seviyorum, Gus. Daima seveceğim."

Göğsüm sıkışıyor ama ağlamıyorum. Bunu dinlemek beni mahveder, aylar öncesine götürür diye düşünüyordum. Ak-

sine, sakinim. Ve huzurluyum. Böyle bir anı bir daha yaşayabileceğimi hiç düşünmezdim. En yakın arkadaşımla tekrar beş dakika geçirebileceğimi. Onun sıcak sesini ve gülüşünü duyabildiğim beş dakika. Beni daha iyi olmam için cesaretlendirdiği beş dakika. Bir efsane yaratmam için.

Hiç vakit kaybetmeden laptopunu açıyorum.

Ve gitarımı elime alıyorum.

Birazdan ortaya muhteşem şeyler çıkacağı hissine kapılmak ne demek bilir misiniz?

Evet, şu an tam olarak böyle hissediyorum.

6 Aralık, Çarşamba

Scout

Gustov bu hafta vaktinin çoğunu akustik gitar çalarak geçirdi. Odasının kapısı sürekli kapalı ama benim odam koridorun hemen karşısında olduğundan ses içeri sızıyor. Kapım kapalı ve işitme cihazım yokken bile sesini hafifçe duyabiliyorum. Babamla hatırladığım en güzel anlarım küçükken uykuya dalmadan önce gitar çalıp bana şarkı söylediği zamanlar. Uzun süredir aklıma gelmemişti ama sanırım bu hafta derinlere gizlenen her şey gün yüzüne çıkıyor.

Saat 22.30 ve yatağımda uzanıyorum. Aslında çoktan uyumuş olmalıydım çünkü yarın sabah Audrey'ye büyük bir sunumda yardım edeceğim. Uyumak yerine Gustov'u dinliyorum. Bugün onu hiç görmediğimden biraz moralim bozuk. Onun yüzünü görmeden günüm son bulamaz gibi geliyor.

Duyduğum sesle üzerimdeki örtüyü bir kenara atıp ayağa kalkıyorum. Hemen işitme cihazımı takıp pijamalarımla koridora çıkıyorum.

Öylece duruyorum.

Ve dinliyorum.

Şarkı söylüyor. Sesi az geliyor. Mırıldanıyor gibi. Ama şarkı söylüyor.

Kapısının önünde sırtımı duvara dayayarak oturup dinliyorum.

Mırıldanma devam ediyor ve bir süre sonra gitarla birleşiyor. Her seferinde bir şeyi değiştirip ince ayarlar yaparak tekrar tekrar çalıyor. Bir süre sonra mırıldanmayı bırakıp şarkıyı sözleriyle söylemeye başlıyor. Her seferinde bir dize. Onu dinlemek, bir büyünün yaratılışına şahit olmak gibi. Kusursuz bir büyü.

Sesi benliğimi ele geçirdi. Sadece duymuyorum, beş duyu organımla algılıyorum.

Sesini ne kadar yakın hissettiğim tarif edilemez.

Normaldeki gibi elle tutulabilir bir yakınlık değil, zihinsel bir yakınlık. Hepsi kafamın içinde. İçimde derinleşip yoğunlaşıyor.

Birkaç saat içinde yaptığı düzenlemelerle bir şarkı doğuyor. Sonunda müzik yerini sessizliğe bırakınca, bu ana şahit olabildiğim, bu deneyimi tadabildiğim ve onunla bu anı paylaşabildiğim için çok şanslı hissediyorum. Onun bundan haberi olmasa bile.

Kapı aralığından komodinimin üstündeki saate bakıyorum ve parlak kırmızı rakamlar saatin neredeyse sabah üç olduğunu söylüyor. Yatmam gerek; ama bu anın bitmesini istemiyorum. Ona yakın olabilmek için kapısının önünde yere kıvrılıp yatmak istiyorum. Gözlerimi kapatıyor ve büyü bozulmadan önce kendime birkaç saniye daha veriyorum. Sonra ayağa kalkıyorum.

Odama gitmeden önce mutfağa yöneliyorum. Yapmam gereken bir şey var.

Gustov'un kapısına dönüp bir tabak ve bardağın yanına not bırakıyorum. Kapıyı çaldıktan sonra üç adımda odama giriyorum. Kapımı kapattıktan hemen sonra onunki açılıyor.

Gus

Kapımı açınca yerde bir tabak üstüne fıstık ezmesi sü-

rülmüş tuzlu kraker ve bir bardak üzüm suyu buluyorum. Yiyecekleri görünce karnım gurulduyor. Öğlen yemeğinden beri hiçbir şey yemedim. Tabağı kaldırıyorum ve altında bir not var. Gülümsüyorum. *Bunları ye. Akşam yemeği yemedin. Ve teşekkür ederim. Bu şarkı bu gece ruhumu besledi.*

En başından beri burada beni dinliyormuş meğer. Kapısını çalmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Son birkaç saatini benimle paylaştığı için ona teşekkür etmek istiyorum.

Nasıl anlatsam bilemiyorum ama şarkının parçaları birleşirken yalnız olmadığımı anlamıştım. En son Gün Işığım varken böyle yazabiliyordum. Bugünlerde onu hep kalbimde hissediyorum çünkü orada yaşıyor. Onu kalbimde taşıyarak yaşıyorum. Bu artık beni üzmüyor. Fakat bu gece hissettiğim içsel değil, fiziksel bir yakınlıktı. Somut bir histi. Sanki odada biri var ve bana ilham veriyor gibiydi. Bu hissin kapının diğer tarafından geldiğinden habersizdim.

Ruhumu besledi.

8 Aralık, Cuma

Gus

Bu hafta hiç durmadan şarkı yazdım. Gün Işığım'ın laptopundaki zula, yaratıcı yanımı tekrar harekete geçirdi. Hatta başlamama yardımcı olsun diye melodilerinden birkaç tanesini kullandım. Diğer şarkılar yazdığı sözlerden ortaya çıktı. Kelimelerden değil, kelimelerin ardında saklı duygulardan. En sevdiklerim işte bu duygular. Her sabah Sabırsız'ın kapıma bıraktığı notlardan da esinleniyorum. Çoğu sabah, ben kapımı açana kadar çoktan işe gitmiş ya da koşuya çıkmış oluyor. Sadece birkaç kelimelik notlar bıraksa da, notlar sayesinde beni dinlediğini, yalnız olmadığımı, yaptığım şeyle ilgilendiğini biliyorum. İlgilenmediği zamanlar da oluyor. Bir gece çalışırken onu da davet etmeliyim ama bir yanım ilhamım kaçar diye korkuyor. Diğer yanım ise bu zor beğenen kadın, onay beklediğim nadir insanlardan biri olduğu için nefesimin kesileceğini düşünüyor. Önüne gelen herkese iltifat yağdırmaz; seçici davranır ve söylediklerinin her zaman arkasında durur. Hiçbir zaman boş konuşmaz. Şimdilik, kapının diğer ucundan beni dinlediğini bilmek hoşuma gidiyor. Onun varlığı beni daha çok uğraşmaya, daha iyi olmaya, bir efsane yaratmaya sürüklüyor. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Şimdilik beni zorlayan, tehdit eden, yanımda

olmasalar da duygusal olarak varlıklarını gösteren en sevdiğim iki insan yanımda. Tuhaf bir durum ama işe yarıyor. İşe yaramaktan da öte, beni besliyor.

Doğru adımlar attığınızda, müzik içgüdüsel bir deneyime dönüşür.

Bu hafta doğru adımlar atıyorum.

Bu sabah Sabırsız notunda şöyle yazmış: İkinci şarkı. Nakarat. Harika.

Komodinimden bir kalem ve not kâğıdı çıkararak ona cevap yazıyorum. *Teşekkürler. Zamanla daha iyiye gidiyor.*

9 Aralık, Cumartesi

Scout

Vakit henüz erken. Güneş doğuyor. Koşuya çıkıyorum. Odamın kapısını açıyorum. Gustov'unki de açık. Göz ucuyla bakıyorum, içeride değil.

Salona giderken nedenini anlıyorum. Terasta geziniyor. Sürgülü cam kapıdan onu görüyorum. İleri geri. İleri geri. Dudakları oynuyor. Kendi kendine konuşuyor ve gergin görünüyor. Çok sinirli gibi. Yaklaşınca, söylediklerini cam kapıdan duyabiliyorum.

"İhtiyacın yok. İstemiyorsun. İhtiyacın yok. İstemiyorsun." Kendi kendine söyleniyor.

Şaşkınlıkla kapıyı açıyorum. "Gustov? Her şey yolunda mı?"

Ürkerek sayıklamayı kesiyor. Başını kaldırıp bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Huzursuz görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu aralar hep rahat ve sakin.

"Sorun ne?"

Gezinmeyi bırakıp ellerini beline koyuyor. Derin bir nefes aldıktan sonra başını öne eğiyor. "Birkaç gün önce sigarayı bıraktım."

"Harika," diyorum.

Gözlerime bakıyor. Biraz öfkeli, biraz da çaresiz görünüyor. "Hayır, hiç harika değil. Çılgınlar gibi sigara içmek istiyorum. Çılgınlar gibi." Tekrar gezinmeye başlıyor.

"Belki de sadece ağzını oyalamaya ihtiyacın vardır." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar berbat geldiğini fark ediyorum. Gerçekten berbat.

Gezinmeyi bırakıp bana doğru sırıtıyor. "Tanrım. Az önce gerçekten düşündüğüm şeyi mi söyledin? Konu ne ara saksoya bağlandı?"

En azından dikkatini başka yöne çekmeyi başardım. Yanaklarım yanıyor. "Sakız. Kürdan. Bu tip ağzını oyalayacak şeyler. Sigaranın yerine geçebilecek bir şey. Ben sigarayı bıraktığımda sakız çiğnemiştim. Kulağa saçma geliyor ama işe yarıyor. Çantamda sakız var. Gidip getireyim."

Dönünce sakızı alıp paketini açıyor ve ağzına atıyor. "Teşekkürler. Tıka basa nikotinle dolu olmadığı takdirde işe yaramayacağını düşünüyorum ama yine de teşekkürler."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dirayetli ol, tatlım."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Dirayetli olursam becerebilir miyim?"

Sahile giden merdivenlerden inerken başımı sallıyorum. "Evet, aynen öyle. Ben yaptıysam, sen de yapabilirsin."

Ardımdan, "Yapamam!" diye sesleniyor.

"Evet, yapabilirsin!" diye bağırıyorum.

Gus

Sabırsız gittikten ve sigara içme isteğim yatıştıktan sonra biraz rahatladım. Sakızın etkili olduğunu düşünmüyorum ama Kaburga'yla yatağa girip birkaç saat uyumayı başardım.

Öğlene doğru odamın kapısını açınca yerde onlarca paket

sakız buldum. Aklınıza gelebilecek her marka ve aromadan sakız var. Birinin üstünde de bir not var. *Dirayetli ol.* :)

"Dirayetli ol," diye tekrar ediyorum. Bunu sürekli hatırlayabilmek için notu banyomdaki aynaya yapıştırıyorum.

13 Aralık, Çarşamba

Gus

"Hey, n'aber, bok kafa?"

"Bize gel. On altı şarkı yaptım."

Telefonun diğer ucunda yaşanan uzun bir sessizlikten sonra, "Gerçekten mi?" diyor.

Beni göremese de abartılı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Gerçekten."

Bir uzun sessizlik daha. "On dakikaya oradayım."

On dakika sonra, sigara içiyor olmayı dileyerek; ama en önemlisi de bir haftadır içmediğimden bu beladan kurtulmaya kararlı olduğum için sigara içmeyerek kapının önünde dikilirken Franco evin önüne park ediyor. Franco için bile kocaman denilebilecek bir sırıtışla kamyonetinden iniyor. Kulaklığı boynuna asılı; arka cebinde bir çift baget ve elinde bir paket Modelo var.

Bira paketini işaret ediyorum. "Demek bize öğlen yemeği getirdin."

"Ben ona ilham kaynağı demeyi tercih ediyorum." Aslında alkol kullandığında gerçekten çok yaratıcı oluyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

Yapılması gereken eleme ve ince ayarların ikimize kaldığını biliyor. Önceden bu konuda Gün Işığım'a güvenirdim.

Onun yerini doldurmanın zor olduğunun farkında; ama Franco müziği kalbiyle dinleyenlerden. Müzik onu heyecanlandırıyor. Bu kez ona ihtiyacım var.

Odama giderken mutfağa uğruyoruz. Franco tezgâhtan Sabırsız'ın ev yapımı kurabiyeleri koyduğu kabı ve meyve kâsesinden iki portakal alıp bira paketinin üstüne koyuyor ve yürümeye devam ediyor.

İçindekilerin en ufak bir uyum yakalayamadığı menüye bakakalıyorum.

"Ne var, dostum?" diye soruyor.

"İğrençsin. Gerçekten bira içerken portakal ve kurabiye mi yiyeceksin?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor. "Evet."

"Dostum, çok kötü bir seçim. Portakal suyu ve diş macunu gibi."

"Alakası yok. Scout'un kurabiyeleri her şeyle iyi gider."

"Bir bardak süte ne dersin? Yemekten önce midesini sıvıyla dolduranlardanım." Dolabı açıp bir bardak çıkarıyorum.

"Gerçek bir rock yıldızısın." Benimle daha güzel dalga geçemezdi ama bardağı doldurduğumu görünce, boğazını temizliyor. "Bana da bir tane koy."

Şimdi gülme sırası bende. "Gerçek bir rock yıldızısın," diyerek dalga geçiyorum. Sonra buzdolabının yanındaki çekmeceden pipet bulmaya çalışıyorum. "Körüklü pipet ister misin, dostum?"

Mavi ve beyaz renkli plastik pipeti görünce yüzü gülüyor. Yüzündeki ifadeyi fark edince kendini dizginlemeye çalışıyor; çünkü yetişkin bir insanın bir pipete bu kadar tepki göstermesi hiç normal değil. Tekrar boğazını temizliyor. "Evet. Tabii. Yani, kendine de alacaksan."

Bardaklara birer tane koyup uçlarını kıvırıyorum. "Evet. Körüklü pipet çok fena. Hadi şimdi gidip rock yıldızı gibi davranmaya devam edelim."

Süt ve kurabiyeden sonra on sekiz saat çalışıyoruz. Güneş

batıp tekrar doğuyor. Biramız bitti. Şarkılar eskisinden daha iyi durumda. Ve Franco çok heyecanlı.

Franco'yu heyecanlı görmeyi seviyorum.

Bana karşı her zaman dürüst olduğundan heyecanlanınca şarkılara onay verdiğini anlıyorum. Uzlaşmaya vardığımız anlamına geliyor.

Benim de içim rahatladı. Son bir yılımı hayal kırıklığıyla, kendimden duyduğum şüpheyle ve umursamazlıkla geçirdim. Tüm işi tamamlamış değiliz. Şarkıları grubun geri kalanına ve AHY'ye de çalmak zorundayız ama artık üzerimde bir yük var gibi hissetmiyorum. Tekrar eski Gus gibi hissediyorum.

Franco gitti, evde yalnızım. Uyumadan önce elime bir kâğıt ve bir kalem alıp Sabırsız'a not yazıyorum. Şarkılar bitti. *Sen olmasan bunu başaramazdım. Teşekkürler.*

14 Aralık, Perşembe

Gus

Kapımda iki tane not kâğıdı var. Bıraktığı bu uzun mesaj beni gülümsetiyor. *Ben bir şey yapmadım. Dinledim. Hepsi bu. Şarkılarında mutluluk, hüzün, öfke, kızgınlık ama en çok da umut hissettim. Kulak misafiri olmaktan hiç bu kadar onur duymamıştım.*

Övgüye ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı. Her zaman tüm yaratıcı yönümü ortaya çıkarmaya, en iyisini yapmaya ve her şeyimi ortaya koymaya çalıştım.

Peki ya notu? Şarkılarımdaki umudu hissedebilmesi için her gün bıkmadan ona defalarca çalabilirim.

16 Aralık, Cumartesi

Gus

Kapısını yüksek sesle çalıp biraz aralayarak içeri doğru bağırıyorum. "Merhaba, doğan güneş! Uyan ve etrafına ışık saç, Sabırsız!"

Uyur uyanık, "Ne?" diyor. "Erkenciler giremez. Git başımdan."

Kapıyı sonuna kadar açıp içeri göz gezdiriyorum. Utanmasın diye üstünün örtülü olup olmadığına bakıyorum. "Gitmeyeceğim. Bugün biri araba alıyor. Ve adı Scout MacKenzie." Derince nefes alıp nefesim kesilmiş gibi yapıyorum. "Ne tesadüf, bu sensin!"

Gözlerini açıp komodinin üstündeki saate bakıyor. "Sabah 7.30'da mı?"

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Evet. Lütfen şımarıklık yapma. Kıçını kaldır ve duşa gir. Bu sabah koşuya çıkmayacaksın. Carlsbad'de sana bir araba buldum. Kısa süre içinde yola çıkmamız gerek. Franco bizi bırakacak. Pax'i uyandırmaya gidiyorum."

Aslında dün gece heyecandan uyuyamadım. Onları da zorla bu göreve dâhil ediyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyerek homurdanıyor. Yalan söylemeyeceğim, bunu gülümseyerek söylemesi çok çekiciydi.

"Biliyorum. Acele et, tembel şey!" Ben ona bakarken örtünün altından çıkmayacağını bildiğimden odadan çıkıp hemen kapıyı kapatıyorum. Onun bilgiçlik taslayan bir tavırla vereceği cevabı da duymak istemiyorum. Tamam, kimi kandırıyorum, cevabını tabii ki duymak istiyorum. Kapıyı tam zamanında açıyorum. "İltifatlarla bir yere varamazsın. Ayrıca sen daha tembelsin!" diyor. Bana saydırmaya devam ederken hızlıca kapıyı kapatıyorum.

Sabırsız ve Pax uyandıktan sonra yola çıkıyoruz. Franco geldi ve Jamie ve Robbie'ye giderken bizi galeriye bırakacak. Sabırsız, Pax ve Franco biraz uykulu ve yol boyunca pek sohbet edilmiyor. Dün gece indirdiğim yeni bir albümü dinliyoruz. Royal Blood. Efsane bir grup. Yüksek bas ve davul, mükemmel bir güne başlamak için muhteşem bir seçim. Bayıldım.

Sabırsız ve Pax'in ehliyetleri var ama daha önce hiç arabaları olmamış. Pax Boston'da yatılı okulda kalırken arabaya ihtiyacı yokmuş ve Sabırsız da hep şehirde yaşadığından toplu taşıma kullanmak arabadan daha rahatmış. Güney California'da araba büyük bir ihtiyaç. Sabırsız araba almak için para biriktiriyordu. Sadece sekiz bin dolarlık bir araba arıyor. Haftalardır internetten araba modellerini araştırıyor. Sanırım bu süreç onu korkuttuğu için adım atmaya pek cesaret edemiyor. Dün Scout işe, Pax okula gittikten sonra Carlsbad Honda galerisinde birkaç arabaya baktım. Aslında kaporayı çoktan verdim. Fakat onun bundan haberi yok. Umarım bu saçma planım tıkır tıkır işler, yoksa eve yürümek zorunda kalacağız.

Satış görevlisi Donovan, bir araba satıcısı için oldukça iyi biri. Hepsinin dangalak olduğunu düşünürdüm ama Donovan'la epey iyi anlaştık. İçeri giriyoruz; Donavan bizi bekliyor.

Tanıtım bölümü bittikten sonra Donovan bizi ayırmalarını istediğim arabaya doğru götürüyor. Sabırsız arabayı deniyor ve çok beğeniyor. Bunu görebiliyorum. Genelde sersem

hareketler yapan biri değildir ama on dakikalık test sürüşü boyunca gülümseyip durdu. Bu, onun için büyük bir olay. Donovan'a arabayı beğendiğini ve fiyatını konuşmak istediğini söylüyor. Satış ofisine dönerken Donovan bana bakıyor ve başımla onay veriyorum. Bu bölüme dün çalışmıştık. Küçücük ofise dört kişi sığmaya çalışırken Donovan Sabırsız'a dönüyor. "Bu modelin fiyatı dokuz bin, Scout."

Şaşırıyor, sonra kibarca, "Bize bir dakika müsaade edebilir misiniz?" diye soruyor.

Donovan ofisten ayrılırken, Scout gözlerini kısıyor. Olanları bir türlü anlayamıyor. "Bir yanlışlık olmalı." Tabii ki şüpheleniyor. "İnternetteki fiyatlara bakılırsa bu araba en az on beş bin olmalı."

Omuz silkip galeriyi çevreleyen afişleri gösteriyorum. "İndirimli satış yapıyorlar. Sanırım bugün şanslı günün. Ayrıca, bunun onaylı bir ikinci el olduğunu ve iki yıl garantisi olduğunu söyledi. Kontrol edildi bile. İstiyorsan bu fırsatı kaçırma."

Derin bir nefes alıp bir Pax'e, bir bana bakıyor. Arabayı istiyor. Hem de çok. Alt dudağını ısırarak düşünüyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sekiz binim var ve bu fiyata vergiler ve harçlar da dâhil olmalı. Pazarlığa nasıl gireceğimi bilemiyorum."

Tekrar omuz silkiyorum. "Sana ne desem bilmiyorum. Bu kamyoneti on altı yaşındayken sahilde bir adamdan iki bin nakit ve birkaç sörf dersi karşılığı almıştım. Pek senin tarzında bir alışveriş değil. Bence direkt konuya girip Donovan'a ne istediğini söyle ve ısrarcı davran. Ya evet ya hayır diyecek. Eve ya arabayla ya da arabasız döneceksin."

Gözlerini hiç kırpmadan durup düşünüyor. Kafasında ölçüp biçiyor. "Bu arabayı gerçekten istiyorum."

Bunu o kadar sevimli bir ifadeyle söyledi ki, gülümsüyorum. Sevimli ama kendinden emin bir ifade. Buna çok az rastlanır. "İstediğini biliyorum."

Başını sallayıp tekrar duygularını açık etmeyen bir ifadeye

bürünüyor. "Hadi bunu yapalım." Elini sallayarak camdan Donovan'a işaret ediyor.

Çok havalı ve kendinden emin şekilde teklifini sunuyor.

Donovan, patronuna danışmak için yanımızdan ayrılıyor. Tuvalete gittiğini düşünüyorum. Üstüne bir şeyler karalanmış bir kâğıtla geri dönüyor. Kâğıt tanıdık geldi; dün de aynısının üstünden geçmiştik.

Teklif kabul edildi.

Sevinçten havalara uçuyor.

Hep birlikte dün gittiğim ofise gidiyoruz ve Scout belgeleri imzalıyor.

İşimiz bitince anahtarları Scout'a teslim ediyorlar. Anahtarları sıkıca tutup otoparka gidene kadar tüm yol taparcasına gözünü hiç ayırmadan anahtarlara bakıyor. Arabaya varınca bana bakıp gülümsüyor. Zamanı dondurup yüzündeki ifadeyi saatlerce izleyebilmek için her şeyi yapardım. Güven, memnuniyet, gurur ve katıksız bir neşe... Hepsi bir arada. Sadece maddi bir aidiyetin değil, başarıyla sonuçlanan bir sürecin mutluluğu. Tam bir şey söyleyecekken vazgeçip bana sarılıyor. Var gücüyle sarılıp on saniye kadar öylece kenetleniyor. Teşekkür ediyor. Milyonlarca kez teşekkür ediyor.

Bu arabanın on beş bin dolar olduğundan haberi yok. Dün yarısını ödediğimden de.

Hiçbir zaman da olmayacak.

İlk albümden epey para kazandım ve büyük bir kısmını hâlâ harcamadım. Çok para harcamıyorum. Çok paraya ihtiyacım da yok. Bu parayı sevdiğim insanlarla paylaşmak istiyorum.

Şu an mutlu ve kendisiyle gurur duyuyor. Hileli bir pazarlık olsa da oldukça iyi iş çıkardı. Görevine odaklandığında kendinde değil gibiydi. Sanırım aklında sürekli dış görünüşü var. Bazen ön planda, bazense arka planda. Bu sabah, dış görünüşünü dert etmedi. Saklanmadı. Mükemmeldi.

Pax, "Öne ben oturacağım," diye bağırıyor.

Elimi cebime sokup anahtarı çıkarıyor ve Pax'e fırlatıyorum.

Anahtarı yakalayıp şaşkın bir ifadeyle bakakalıyor.

"Öne ben oturacağım, arabayı sen kullanacaksın, dostum."

Scout hayır anlamında başını sallıyor. "Onunla hiç arabaya binmedin, Gustov. Arabamı o kullanmayacak."

Gülümseyerek dalga geçiyorum. "Konu araba sürmek olunca çok ödleksin. Ne kadar kötü sürebilir ki?"

Sözlerimden alınmıyor ama başıyla onaylayarak, "Çok kötü," diyor.

Pax, kendini işaret ediyor. "Buradayım. Seni duyabiliyorum." Scout'un sözlerine alınmış görünüyor.

"Tamam o zaman, dostum. Lütfen beni öldürme. Ve yeni arabanı mahvetme."

Gözleri bir çizgi film karakteri gibi kocaman açılıyor. "Ne?" Ondan duymaya alışkın olmadığım bir şekilde bağırıyor. Otoparktaki diğer insanlar gözlerini dikip bize bakıyor.

Gülümseyerek Sabırsız'ınkinin yanında duran arabayı işaret ediyorum. On beş yıllık ve binlerce kilometre yapmış; ama temiz bir parça ve gayet güzel çalışıyor. Artık Pax'in arabası. Dün aldım. "Bu senin. Erken verilmiş bir doğum günü hediyesi gibi düşün." Doğum günü yarın.

Donup kaldı.

Sabırsız da donup kaldı.

Bunu görmek paha biçilemez.

İnsanlara iyilik yapmayı seviyorum. Bu kadar büyük bir şey olmasına gerek yok; çünkü açık konuşacak olursak, araba biraz abartılı bir hediye. Küçük bir iyilik de olabilir. Yaptığım iyilikler alçak gönüllülüğümü sürdürmem konusunda bana yardımcı oluyor. Hayat denen bu oyunda birlikte olduğumuzu hatırlatıyor. Bu bir döngü. Bugün sen iyilik yaparsın, yarın başka biri sana iyilik yapar.

Bugün bir iyilik yaptım.

Onlara bakınca o kadar mutlu oluyorum ki, yaptığım iyilik bana on kat fazlasıyla geri dönmüş gibi hissediyorum.

Şimdi bana sarılma sırası Pax'te.

Sonra ikimize birden sarılma sırası Sabırsız'a geçiyor.

Burada durup birbirimize sarılıyoruz, birazdan *Kumbayah*[6] şarkısını söyleyecek gibiyiz.

Tüm insanlar hayranlıkla bize bakıyor.

Eve giderken Pax'in arabasına biniyorum.

Scout kesinlikle haklıymış. Pax'in sinyal verme, şerit değiştirme, durma, hatta tek şeritte gitme konularında ders alması gerek. İnançlı biri değilim; ama eve gidene kadar onlarca kez dua ettim.

Pax önden eve yürürken, Sabırsız'la dışarıda duruyorum. "Haklısın. Berbat araba kullanıyor. Bu çocuğun hiç derinlik algısı yok. Çekiciyle giden bir araba gibi önündekinin burnunun dibine kadar giriyor. Yan koltuktaki hayali fren gerçekmiş. Bugün o pedalın canını çıkardım."

Sırıtıyor. "Sana söylemiştim." Yumruğunu uzatıyor.

Bir yumruk çakıyorum. "Sakız çiğnemem lazım. Çok gerginim."

6 1950'lerde popüler olmuş, genelde yaz kamplarında sıklıkla söylenen dinsel bir şarkı (ç.n.)

20 Aralık, Çarşamba

Scout

"Beni aramadılar bile, Scout. Bugün benim doğum günüm ve bana bir telefon bile etmediler." Sesi üzgün. Hayal kırıklıkları denizinde tek başına yüzüyor gibi.

Başımı sallayıp annesi hakkındaki gerçekleri söylemem için doğru zaman olup olmadığını düşünerek içimde büyük bir savaş veriyorum.

Benden önce davranıp konuşmaya devam ediyor. "Aslında şaşırmamam gerek. Gerçekten. Annemin sarhoş, babamınsa meşgul olduğuna eminim."

O an kararımı veriyorum. "Paxton, Jane rehabilitasyon merkezinde."

Sırtı dönük bir şekilde yatağımın ucunda otururken bana dönüyor. Söylediklerimi doğru duyup duymadığına karar vermeye çalışır gibi ağır hareket ediyor. Kaşlarını çatıp şaşkınlıkla bana bakıyor. Ama gözlerinde bir umut var. Yüzünde çelişkili bir ifade var; yıllardır istediğini almış ama içinden bir bomba çıkma ihtimali var gibi. "Rehabilitasyon mu?"

"Evet. Yaklaşık iki ay önce yattı. Bildiğim kadarıyla programı tamamlamadan dışarıdan herhangi biriyle iletişim kurması yasak. İki ya da üç hafta daha orada kalacak." Ona bunları söylerken nefesimi tutuyorum çünkü programı ta-

mamlayamazsa hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. Babam profesyonel bir alkolik olduğundan Paxton'ı anlayabiliyorum. Bir şeyi ümit etmenin ne demek olduğunu bilmiyorum.

Yüzü düşüyor. Düşünüyor; fakat tekrar bana baktığında gözlerindeki umut kayboluyor. Şüpheli bir tavırla başını sallıyor. "Yeterince güçlü değil. Asla başaramayacak."

Kalbim sıkışıyor. "Her şey güçlü olmakla çözülemez, Paxton. Alkolizm bir hastalık."

"Bana bunları anlatma, Scout. Senin de buna şahit olduğunu biliyorum. Her sabah uyanıp içki içmek bir tercih meselesi. İçkiyi bana tercih ediyor. Hem de *her gün*." Derin bir nefes alıyor ve son birkaç haftanın mutluluğu gözlerimin önünde yok olup gidiyor gibi.

Neler hissettiğini biliyorum. On bir yaşından beri babamla yaşamamamın sebebi alkolik olması. Bu yüzden Jim enişte onlarla yaşamamın daha iyi olacağını düşünmüştü. Alkolizm hakkındaki gerçek şu: Birçok kişiye her şekilde zarar veriyor. Jane depresyondan ve yetersizlik hissinden kaçarak alkole sığınırken, babam içki içerek eğlenirdi. Olmak istediği insana dönüşmek için alkol kullanırdı. Sorun, ayıkken kim olduğunu unutup alkollü hâline sığınmasıydı. O andan sonra gerçek babamı bir daha göremedim. Âdeta yok olmuştu. Sarhoş babam benimsediği yeni yaşam tarzıyla bana babalık etmeyi unutmuştu. Beni tamamen unuttuğunu söyleyemem tabii. Hâlâ yılda bir kez konuşuyoruz. Beni seviyor mu? Elbette. Bu sevgiyi gösterebiliyor mu? Kesinlikle hayır. Hayat böyle bir şey. Ben de onu böyle kabullendim.

Paxton kabullenmedi. Kabullenmesi gerektiğini söylemiyorum. Henüz on sekiz yaşında. Jane'in depresyonu onu tutuklaştırıyor. Alkolle de birleşince, Paxton'ın öfkesi artıyor.

Gözleri doluyor. Bu kısımdan nefret ediyorum. O ağlayınca mahvoluyorum. Daha önce onu ağlarken birçok kez gördüm. O kadar narin bir kalbi var ki, bu kalbin sürekli kırıldığını görmeye dayanamıyorum.

Yumuşak bir sesle, "Buraya gel," diyorum.

Sırtımı yatak başına yaslayarak oturuyorum. Bana doğru gelip sarılırken hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Ona sıkıca sarılıp tıpkı öncekilerde yaptığım gibi ağlamasını izliyorum. Tanrı'ya Jane'e yardım etmesi ve bu tatlı çocuğu bir daha ağlarken görmemem için dua ediyorum.

Bir süre sonra nefesi normale dönüyor ve yanağını omzuma yaslıyor. "Güzel bir doğum günü geçirdin mi, Paxton? Bundan öncesini kastediyorum," diye soruyorum. Cevabın evet olduğunu biliyorum.

Omzuma dayalı başını sallayarak onaylıyor.

"En iyi kısmı hangisiydi?" Dikkatini dağıtıp ona güzel şeyler düşündürmeye çalışıyorum.

Birkaç kez burnunu çekip temizliyor. "Bilmiyorum. Minik kekler gerçekten çok güzeldi."

Bana bakmak için hafifçe başını kaldırıyor. Sonra hemen özür dileyerek, "Sakın darılma, Scout. Senin kekin de çok lezzetli," diyor.

"Darılmadım. Katılıyorum. Audrey'nin kekleri benimkinden çok daha güzel."

Gülümseyip tekrar başını omzuma yaslıyor. "Sanırım en sevdiğim kısmı sen, Gus ve Audrey'yle takılmak oldu. Gerçek bir aileyiz gibi hissettim. On sekiz yaşındaki erkeklerin barbeküye, en sevdikleri filmi izlemeye ve kek yemeye heyecanlanmamaları gerektiğini biliyorum ama ben heyecanlandım. Bugün herkes beni mutlu etmek için çabaladı."

"Elbette. Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz, Paxton."

"Senin mutlu olmamı istediğini biliyorum. Ama onlar böyle bir çaba göstermek zorunda değil. Yine de yapıyorlar. Ve sadece doğum günümde de değil. Her gün. Her gün çok iyi davranıyorlar, Scout. Burayı çok seviyorum. Neden Audrey ve Gus'la on yıl önce tanışmadın ki?"

"Çünkü o zaman on dört yaşındaydım. Pek iş arayacak durumda değildim."

"Sanırım haklısın." Birkaç saniye sessizlikten sonra, "O pislikten ayrıldığına sevindim," diyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" Michael'ı hiç sevmediğini biliyorum. İlk görüşmelerinden beri ona pislik diye hitap ediyor.

"Çünkü mükemmel uyum sağlayacağın biri var. Sadece henüz bunun farkında değilsin."

Gülümseyerek, "Sence bir gün ruh eşimle tanışacak mıyım?" diye soruyorum.

"Bence onunla tanıştın bile." Gustov'dan bahsettiğini biliyorum.

Cevap vermiyorum.

22 Aralık, Cuma

Gus

"Rezil Joe'nun Yeri'nin sahibi Joe ile mi görüşüyorum?"

"Selam, dostum. Gustov *dünya gezgini rock efsanesi* ile mi görüşüyorum?"

"Hayır, ben Gus. Şu an market alışverişinin tam ortasındayım. Bugünlerde ancak bu kadar efsane olabiliyorum." Market arabamı mısır gevreği reyonuna iterken Fruity Pebbles ve Captain Crunch arasında bir seçim yapmaya çalışıyorum.

"Seni çok tutmayacağım. Rook'un ün kazandığını ve benim barımda çalmak için fazla iyi olduğunu biliyorum ama yılbaşında çalacak grup anlaşmayı bozdu. Durumu idare edip barda çalabilir misiniz? Yönetimle falan konuşmam gerekiyor mu? Söylediğim gibi, ünlü olduğunuzu biliyorum ve bana siktir git diyebilirsin ama sizin burada çalmanızı özledim."

İlk başta bu teklif beni gerse de, hiç düşünmeden, "O zaman, gelecek hafta mı çalıyoruz?" diye soruyorum.

"Evet. Daha önce haber veremediğim için üzgünüm, dostum."

Sonra onaylayarak, "Orada olacağız," diyorum. Bu da nereden çıktı? Yatak odasında çalmak farklı bir şey tabii. Tekrar kalabalığa karışmaya hazır mıyım, bilmiyorum.

"Gerçekten mi?" Sesi şaşkın geliyor.

"Diğerlerine de haber vereyim ama, evet. Sanırım çalabiliriz. Sana döneceğim."

"Tamam. Beni ara."

"Arayacağım. Bana beş dakika ver."

Franco, Robbie ve Jamie'ye mesaj atıyorum. Hepsi anında cevap veriyorlar, ki bu da heyecanlı olduklarını gösteriyor. İşte şimdi ben de heyecanlandım.

Joe'ya dönüyorum. "Bizim iş oldu, dostum. Kaçta orada olalım?"

"On birde sahneye çıkabilirsiniz."

"Harika. Cumartesi görüşürüz." Konuşmanın ardından içimi büyük bir heyecan kaplıyor. Umarım güzel şeyler olur.

23 Aralık, Cumartesi

Gus

Telefonum çalıyor. Ekrandaki ismi görünce gülümsüyorum.

"Umarım arayan kuzey soğuğundan azgın bir herif değildir."

Keller telefonun diğer ucunda kahkaha atıyor. "Hayır, dostum, azgın herif değil. Baba desek nasıl olur? Minnesota'nın soğuk ve karlı şehri Grant'ten selamlar."

Burada hava tüm yıl genelde sabit olduğundan pek üstünde durmam; ama ülkenin diğer kısımlarındaki aşırı sıcaklık değişimleri beni hayrete düşürüyor. Oralarda yaşamak istediğimden değil, sadece hayret verici. "Demek oralar soğuk."

"Evet, bugün biraz serin. Sanırım sıcaklık sıfırın üstüne çıkmayacak. Dün gece eksi yirmiye kadar indi."

"Kuzey kutbunda da yaşayabilirsiniz, dostum."

"Bu kadar soğuk olmasının tek kötü yanı Stella'nın dışarı çıkıp oynayamaması. Son zamanlarda kardan adam yapma makinesi gibi. Kendini filmlerdeki karlar prensesi gibi hissediyor. Kardan adam bitmeden filmin tüm şarkısını baştan sona söylüyor."

"Ah, Bayan Stella bir şarkıcı. Doğuştan yetenekli." Gerçekten de öyle. Tanıdığım birçok yetişkinden daha düzgün karakterli ve daha etkileyici biri.

"Katie gibi şarkı söylemek istediğini söylüyor. Benim açımdan bir sıkıntı yok ama ona başka bir film almam gerek; çünkü bu şarkılar artık rüyalarıma girmeye başladı. Hiç aklımdan çıkmıyorlar. Onlardan kaçamıyorum." Kıkırdıyor, bense gülümsüyorum. Bu küçük kızın mutluluğu için o şarkıları hayatının sonuna kadar her gün dinleyebilir. Keller'ın en sevdiğim özelliklerinden biri bu. Her zaman başkalarını kendinden daha çok düşünüyor.

"Stella başka neler yapıyor?"

"Noel'e hazırlanıyor. Şu an elişi kâğıdı, yapıştırıcı ve simle uğraşmayı çok seviyor. Bu yüzden dairemizdeki her düz alan parlak kâğıttan yapılmış rengeyiği, çan, ökseotu, ağaçlar, süslemeler ve benzeri şeylerle bezenmiş durumda. Stella böyle bir şey yapmadığına yemin etti; ama Bayan Higgins bile bu bayram dönemini simli bir kabukla geçiriyor. Suçu uykumuzda bizi ziyaret eden Noel Baba'nın cinlerine atıyor. Bu hikâyenin gerçek olmasını o kadar çok istiyor ki, ben de ona inanmayı tercih ediyorum."

Gülüyorum. "Stella kaplumbağasını mı süsledi?"

"Evet. Sanırım bu hayvan hakları ihlaline girer, bu yüzden kimseye söyleme."

"Ağzımı sıkı tutacağım. Stella'nın Noel'i gri ve taş bir motelde turuncu bir tulumla geçirmesini istemiyorum. Noel'de Chicago'ya gidecek misiniz?"

"Hayır. Yarın babam buraya gelecek ve birkaç gün bizimle kalacak. Noel günü hep birlikte Shel'in ailesine gideceğiz. Dunc sonunda ona evlenme teklif edecek. Aylardır bugünün planını yapıyor. Shel'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Sesi mutlu geliyor.

"Harika haber, dostum. İkisi de iyi insanlar."

"Evet, öyleler," diyor samimi bir ifadeyle. Keller'ın gerçekten sevdiğim bir diğer özelliği de bu. Büyük bir içtenlikle herkes için en iyisini diliyor. "Peki ya sen? Noel'de ne yapacaksın?"

"Pax ve Scout'la burada takılacağız. Onlara sabah erkenden sahilde tarçınlı çörek yeme geleneğimizi tanıtacağım."

"Stella Noel sabahı tarçınlı çörek yapıp yapmayacağımı sordu. Katie'nin geçen yıl yaptıklarını hatırlıyor."

"Yapacak mısın?"

"Elbette. Fakat hamur işinde pek iyi değilim. Dün gece marketten bir paket çörek aldım. Önceden hazırlanmış olanlardan. Sadece tepsiye koyup pişireceğim. Ev yapımı gibi olmayacak; ama benim ev yapımı denememden çok daha iyi olacağı kesin."

"Harika bir babasın, dostum."

"Elimden geleni yapıyorum. Stella'nın bale dersi bitmek üzere. Şimdi kapatsam iyi olacak. Sadece arayıp sana Mutlu Noeller dilemek istedim. Lütfen Audrey'ye de ilet."

"İletirim. Sana ve küçük karlar prensesine de Mutlu Noeller."

"Teşekkürler. Hoşça kal, Gus.

"Görüşürüz, Keller."

Bu sohbetle, Noel şenlendi. Bu beklenmedik konuşma ile hayatın insanlardan ibaret olduğu gerçeği pekişmiş oldu.

Diğer işlerin başına geçmeden önce hemen Amazon'a girip Stella'ya Gracie'nin izlediği ve şarkılarına bayıldığı tüm Disney filmlerini alıyorum. Kaç tane aldığımı bilmiyorum ama en az on tane var. Ayrıca yeni Disney film müziklerinin CD'lerinden birkaç tane ve Keller'a da minik, mor bir CD çalar alıyorum. Siparişin yarın sabah Grant'e ulaşabilmesi için ekstra kargo ücreti ödüyorum.

24 Aralık, Pazar

Scout

Audrey dün şehir dışından misafirinin geleceğini söylemişti, bu yüzden sabah koşusundan dönerken evin önünde bir taksi görünce şaşırmadım.

Şoför bagajdan bir valiz çıkarırken, uzun, kibar görünümlü ve orta yaşlı bir adam cebinden birkaç banknot çıkarıyor. Şoförü uğurladıktan sonra misafir valizini çekerek ön kapıya doğru ilerliyor.

Tam kapıyı çalmak için elini kaldırınca, ona doğru sesleniyorum. "Çalmanıza gerek yok. Audrey'nin arkadaşı olmalısınız." Terli ve nefes nefese olduğum için pek yakınlaşmıyorum.

Sözlerimi duyunca bana dönüp oldukça resmi bir tavırla cevap veriyor. "Evet, hanımefendi." Farklı bir aksanı var, doğu Avrupa'dan olabilir.

Yaklaşıp elimi uzatıyorum, o da uzatıyor. İnce ve aşırı uzun parmaklarıyla elimi tutup sertçe sıkıyor. Bunu sıklıkla yapan biri gibi, profesyonel ama bir yandan da samimi bir tokalaşma. Samimiyetiyle gerginliğimi biraz olsun atıyorum. Yeni biriyle tanıştığımda hep gerilirim. Boğazımı temizliyorum. "Selam. Adım Scout MacKenzie. Audrey'nin asistanıyım."

Yüzünde beliren gülümsemeyle gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar ortaya çıkıyor. "Ah, Scout. Hakkında çok şey duydum." Gergin olduğumu anlamış olacak ki hemen ardından, "Harika, tatlım, harika," diyor.

Bu sözlerin üstüne gülümsemeden edemiyorum. Çekici biri olduğundan mı, yoksa aksanından mı, bilmiyorum ama iltifatından hemen etkileniyorum. "İçeri gelin..."

Tam adını söyleyecekken susunca boşluğu benim yerime dolduruyor. "Gustov."

Gustov mu? Bu sık rastlanan bir isim değil. Bu bir tesadüf mü?

Şaşkınlığımı görüp kısık sesle gülüyor. "Gus'ın babasıyım."

Birden isimler ve bu isimlerle anılan insanlar kafamda değişiyor. Bu Gustov ve Gus da Gus. Başımı sallıyorum. "Tanıştığıma memnun oldum, Gustov." Aynı zamanda onunla ilgili tüm ayrıntıları inceliyorum. Hep Gustov'un, yani Gus'ın, Audrey'ye benzediğini düşünürdüm. İkisi de uzun ve sarışın; burunları ve gözleri aynı. Varlıkları, eşsiz kibarlıklarıyla renkleniyor. Ama Gustov'a bakınca, Gus'ın koyu kahverengi gözlerini, yüzündeki kemik yapısını, uzunluğunu, geniş vücut yapısını ve sıcaklığını görüyorum. Herkese huzur verebilen esrarengiz bir yetenek.

Kapıyı açıyorum ve birlikte içeri giriyoruz. Yün ceketini çıkarıp duvara yasladığı valizinin üstüne koyarken onu bekliyorum. Tam ona gidip Audrey'ye sesleneceğimi söyleyecekken, Audrey çıkageliyor.

"Gustov!" diye bağırıyor. "Seni görmek ne güzel." Yüzü sevinçle parlıyor.

"Audrey'im. Buraya gel." Yüzünde sadece en yakınındakilere, değer verdiklerine sakladığını düşündüğüm sıcak ve sevgi dolu bir gülümseme var.

İkisi sarılınca kafama birden dank ediyor. Eğer Gustov Gus'ın babasıysa, Audrey'nin eski erkek arkadaşı ya da eşi olması gerek. Bilmiyorum. Her şey tuhaf bir hâl alıyor. Gus

odaya girip, "Sperm donörü geri dönmüş. Nasıl gidiyor, şef? Boston'dan buraya yolculuk nasıl geçti?" deyince her şey daha da tuhaflaşıyor. Şimdi Gus da gülümsüyor.

Üç kişi.

Bir aile.

Herkes birbirine sarılıp gülümsüyor.

Onlara dik dik bakmaya engel olamadığımdan odayı terk etmem gerektiğini düşünüyorum. Benim ailem geleneksel olmaktan çok uzak ve ortaya dökülmeyen bir sürü sırları var; ama Audrey ve Gus çok normal görünüyor. Baba figürünün eksikliğine rağmen son derece mükemmel insanlar. Hep birbirlerini tamamladıkları için ikisinin evde başka bir erkeğe ihtiyacı olmadığını, Gus'ın doğumunun Meryem Ana'nınki gibi olduğunu düşünmüştüm.

Kendimi utanç duyduğum bu sahneden çıkarmaya çalışırken Gus beni durduruyor. "Bizimle kahvaltı etmek ister misin? Pax de gelecek."

"Duş almam gerek."

"İyi ki bunu söylemek zorunda kalan ben olmadım." Göz kırpıyor.

Gustov, "Gus," diyerek azarlıyor. Bir yandan da gülümseyerek başını sallıyor.

Gus ona dönüyor. "Sadece gerçekleri söylüyorum, dostum. Çılgın bir koşucu. Aşırı miktarda enerji kaybedince ter bezleri de aşırı miktarda çalışıyor." Bana dönüyor. "Bugün kaç kilometre koştun, Sabırsız?"

"Yirmi," diyerek cevaplarken tüm dikkatler üstümde olduğundan kızardığımı hissediyorum.

Gus, Gustov ve Audrey'ye sırtını dönerek bana bakıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve sırıtarak bana doğru ağzını oynatıyor. "İşte bu!" Şaşırdığını ve hoşuna gittiğini bir arada belirtiyor. Sonra da, "Gördünüz mü? Bu sabah maratonun yarısı kadar yol kat etmiş. Bu kadar koşan herkes kokar," diyor.

Kendimi tutamayıp gülümsüyorum ve davetini kabul edi-

yorum. "Tamam. Kahvaltıya ben de geleceğim. Bana yirmi dakika ver."

Kafede kahvaltı yaparken hikâyenin aslını öğreniyorum. Gustov gerçekten sperm donörüymüş. On üç yaşındayken ailesiyle Ukrayna'dan San Diego'ya taşınmış. Audrey'yle aynı müzik okuluna gidip kısa sürede arkadaş olmuşlar. İlk başta arkadaşlıklarının temelinde müzik varmış; Audrey piyano çalıyormuş, Gustov da keman. Fakat diğer ilgi alanları da arkadaşlıklarını pekiştirmiş. Mezun olduktan sonra Audrey müziği bırakıp San Diego State Üniversitesi'nde pazarlama eğitimi almış. Gustov, Julliard Müzik Okulu'na gidip Boston Filarmoni'de çalarak başarılı müzik kariyerine devam etmiş. Son zamanlarda koro şefliği yapıyormuş. Yakın arkadaş olmaya hep devam etmişler. Audrey çocuk sahibi olmaya karar verdiğinde Gustov'a danışmış. Audrey ne istediğini bilen; bekâr olmanın ve kariyerin bu isteğinin önüne geçmesine izin vermeyecek bir kadın. Gustov'un San Diego'ya yaptığı ziyaretlerden birinde bu konuyu tartışmışlar ve Gustov hiçbir şart öne sürmeden, en yakın arkadaşının hayatta en çok istediği şeye, bir bebeğe kavuşabilmesi için bu teklifi kabul etmiş. Şehri terk etmeden, bir dahaki gelişinde donörlüğün gerçekleşeceğine ve sürecin başlayacağına dair anlaşma yapılmış. Döllenme laboratuvar ortamında gerçekleşmiş.

Hikâyeyi anlatırken, Gus'ın laf arasına soktuğu şakalarla bu kadar serinkanlı olduklarını görmek çok tuhaf. Sıra dışı insanlar tarafından anlatılan sıra dışı bir hikâye.

Hikâyeyi dinledikten sonra bir şey daha kafama dank ediyor. Belki de sıra dışı olmakta bir sorun yoktur. Belki de aileler mükemmel olmak zorunda değildir. Onlarınkinin mükemmel olmadığı apaçık ortada. Ve işe yarıyor. Hem de harikulade şekilde. Birbirlerini yılda sadece bir ya da iki kez görüyorlar. Audrey, Gus'ı tek başına büyüttü ve istediği gibi bekâr bir anne oldu; ama bu durum Gustov'un Gus'ı ya da Gus'ın Gustov'u tüm kalbiyle sevmesine engel olmadı. Her şey yolunda.

Kendimi hep sıra dışı olarak tanımladım. Beni yanlış anlamayın, beni büyüten teyzem ve enişteme minnettarım; fakat kendimi hep farklı ve tuhaf hissettim. Çünkü babam ve annem yoktu. İkisinden biri dahi yoktu. Bunun öncesinde babamla yaşarken o kadar küçüktüm ki, normalliğin ne olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Çünkü aslında hiçbir şey hiçbir zaman normal olmamıştı.

Bugün bu insanlarla vakit geçirmek bedava bir terapi gibi. Onları izleyerek farklı bir bakış açısı kazanıyorum. Şimdiye kadar yaşadıklarımla bakış açım oldukça genişlemiş olsa da, daha önce böyle bir farkındalık yaşamamıştım. Kendimi ailemle tanımlamak zorunda değilim. Bir annem var. Bir babam var. Bir teyzem ve eniştem var. Onları oldukları gibi kabul ettim. Kusurlarından dolayı onlara kızmıyorum. Hepimizin kusurları var. Sadece onlarla bir arada, bir aile gibi olmayı kabullenemedim. Bence ebeveynlik görevlerini düzgün yerine getiremiyorlardı. Hep düzenli, sakin ve mükemmel bir ailem olsun istedim. Belki de böyle bir şey yoktur.

Burada yaşadığım en büyük farkındalık da, ailemdeki herkesi ne kadar çok sevdiğim oldu. Onlar beni aynı şekilde ya da aynı miktarda sevmese de önemli değil. Belki de hepsi benimle ilgili. Belki de sevginin hiçbir zaman mükemmel olmadığını kabullenip elimdekiyle tatmin olmalıyım. Huzurlu olduğum sürece tek taraflı sevginin bir mahsuru olmamalı. Belki de kafamdaki aile kavramını genişletip arkadaşlarımı da buna dâhil etmeliyim. Çünkü arkadaşlar, seçebildiğiniz aile üyeleridir.

25 Aralık, Pazartesi

Gus

Erkenden uyandım. Bugün Noel. Geçen yıl berbat hâlde olduğumdan kutlamak istememiş olsam da, Noel'i hep çok sevmişimdir. Gün Işığım'ın ölmesine sayılı günler kalmıştı. Uzun bir turneden eve yeni dönmüştüm. Beynim bitkin düşmüştü. Her gün yaşadığım acıyla yarı ölü gibiydim. Berbat hâldeydim.

Ya bugün? Bugün farklı. Bugün Noel'i kutlayacağız. Gustov yıllardır bayramları bizimle geçirmiyordu.

Uyandıktan hemen sonra dışarı çıkmak alışkanlık olmuş. Sabah sigarası içmesem de ritüellerime devam ediyor ve sakız çiğniyorum. Kapıyı açıyorum; Gustov elinde bir fincan kahveyle terastaki şezlonglardan birinde oturuyor.

"Günaydın, şef."

Bana dönüp gülümsüyor. Bana böyle gülümsemesi hep hoşuma gitmiştir. Benimle, hayatının bir parçası olmamla gurur duyduğunu gösteren bir gülümseme. Kendimle ilgili şüphe duyduğum birçok şeyi tasdik eden bir gülümseme. "Gus. Günaydın. Ve Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller." Elindeki kahveye bakarak başımı sallıyorum. "Java kahvesini yapmışsın bile."

Fincanını kaldırırken yüzünde yaramaz bir gülümseme

beliriyor. "Tabii ki yaptım. Çok lezzetli. Sen de bir fincan alıp bana eşlik etmelisin."

Bize ziyarete gelirken hep kendi kahvesini getirir. Avrupa'dan, sanırım Türk kahvesi. Sert bir kahve. O kadar sert ki, fincanın yarısını sütle doldurup bir ton şeker ekliyorum. Normalde kahvemi sütlü içmem ama bu kahveye ancak bu şekilde dayanabiliyorum. "Ben almayayım, dostum. Bu şey seni nasıl mahvetmiyor, anlamıyorum."

Gülüyor, sonra birkaç dakika sessizce güneşin doğuşunu izliyoruz. "Kahvemi sadece Kate severdi."

Gülümsüyorum. Haklı. Bir tek o severdi. "Sevmek ne kelime, bu kahveye bayılırdı. Sen, dostum, Gün Işığım'a kötü örnek oluyordun."

Bu sözüme alınıyor. "Nasıl yani?"

"Hayatındaki iki alışkanlığı senden edindi: kahve ve keman." İkisi de bana hep onu hatırlatacak.

Gülümseyip düşünceli bir ifadeyle başını sallıyor. "İkisinin suçunu da seve seve üstlenirim." Gün Işığım'a ve Gracie'e hep böyle gülümserdi. Biz büyürken her zaman yanımızda olmasa da, her ziyaretinde kendilerini özel hissetmeleri için Kate ve Gracie'yle vakit geçirirdi. Onların babası hiçbir zaman yanlarında olmadı ve Gustov'un ikisine karşı bir zaafı vardı. "Onlar yokken burada olmak çok tuhaf, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Öyle."

Bana bakıyor ve birazdan söyleyeceği şeyi dinlemem gerektiğini anlıyorum. Her zaman olgun ve bilge biriydi, sanırım Gün Işığım onu bu yüzden bu kadar seviyordu. "Hepimizin farklı bir hikâyesi var. Yaşlandıkça senin gibi gençlere örnek olmak adına var olduğuma inanmaya başladım. Fakat Kate, Gracie," derken onu dikkatle dinlediğimden emin olmak için bana bakıyor ve, "ve sen, evlat, bana benim öğretmen değil, bir öğrenci olduğumu öğrettiniz. Siz üçünüz tanıdığım en samimi, en tutkulu insanlarsınız. Arkadaşlığınıza eşsiz bir değer veriyorsunuz," diyerek devam ediyor. Bana

tekrar gülümserken yüzünde yumuşak bir ifade beliriyor. "Tıpkı annen gibisin."

Gülümsüyorum. Tek yapabileceğim şey bu; çünkü hayatımda duyduğum en güzel şeylerden birini söyledi.

Başını sallıyor ve iltifatını sessizlikle kabul ettiğimi anladığını belirtmek için gülümsüyor. "Kate'in kemanı nerede?"

"Odamda. Bana bıraktı." Bir süre durakladıktan sonra, "Keman sende kalmalı. Ona sen vermiştin," diyorum.

"Kemanı ona ben vermiş ve çalması için ben cesaretlendirmiş olabilirim; ama keman senin."

Bu konuyu uzun süredir düşünüyordum. "Kemanı cam bir kaba yerleştirip duvara asmak istiyorum. Ne dersin?"

"Bence böyle yetenekli ve sevgi dolu biri için tam yerinde bir anıt olur."

Kendimi üzgün değil, rahatlamış hissediyorum. "Bugün bir kez daha çalacak mısın? Bence Gün Işığım kemanı emekliye ayrılmadan bir kez daha çaldığını görmek isterdi."

Gökyüzüne bakıyor ve o Gün Işığım gülümsemesi geri geliyor. "Onur duyarım."

Birkaç dakika sessizliğin ardından, "Geldiğimden beri sigara içtiğini görmedim. Bıraktığını düşünmek fazla mı iyimser bir yaklaşım olur, bilmiyorum," diyor.

"Bıraktım. Dirayetliyim. Ama artık sakız bağımlısıyım." Ağzımı işaret ediyorum. "Pis bir alışkanlığın yerine bir başkası geldi."

"Güzel. Bir konu daha var, Gus. Kariyerin hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum fakat seni gözlemliyorum. Elbette haberlerini Audrey'den alıyorum. Ama aynı zamanda da turne programlarını, albüm satışlarını, kritiklerini ve röportajları internetten takip ediyorum. Henüz o inanılmaz potansiyelinin hepsini ortaya çıkaramadığını düşünüyorum. Potansiyelin, vereceğin yön ile sana başarı ya da başarısızlık getirebilir. Onu nasıl geliştirdiğin, büyüttüğün ve sahiplendiğinle alakalı. Sanırım şu an her şeyi seni tatmin edecek şekilde yaptığın bir konumdasın. Umarım başarın seni ele

geçirmeden onu kontrol etmeyi başarabilirsin. Herkesin bir sınırı vardır ve bazı insanlar kırılma noktasına daha kolay ulaşır. Şöhret ve paranın etkisi altında kalırlar." Bir süre ciddiyete büründükten sonra gülümseyerek bana bakıyor. "İkisiyle de ilgilenmediğini biliyorum. Akıl sağlığını koruman adına bunun hiç değişmemesini diliyorum."

"Bunun akıllıca olmadığını söyleyen de kim?" diyerek dalga geçiyorum; fakat kelimeleri kulaklarımda yankılanıyor. Umutlarımla birlikte korkularım da güçleniyor. Haklı. Gustov her zaman haklıdır.

Annem meşhur tarçınlı çöreklerinden iki tepsi pişirmiş. Hepimiz battaniyelere sarılarak sahilde oturuyoruz; kumsal biraz serin. Pax'le açgözlü barbarlar gibi bir tepsisini silip süpürüyoruz. Diğerleri de medeni insanlar gibi bir tepsiyi aralarında paylaşıyorlar.

Çöreklerimizi yerken Keller'dan bir mesaj geliyor. Mesajdan Stella'yla şarkı söyledikleri bir video çıkıyor. Yanlarındaki masanın üstünde de minik ve mor CD çalar var. Stella şarkıyı gerçekten büyük bir coşkuyla söylüyor. Video saf neşe ve sevgi dolu olduğundan ve bu duygular bugünün asıl anlamını oluşturduğundan hepimiz gülümsüyoruz. Şarkı bittikten sonra ikisi de bana Mutlu Noeller dileyip hediyeler için teşekkür ediyor. Hediyeleri böyle bir teşekkür için göndermemiştim ama bu mesajı hep saklayacağım.

Eve dönünce hemen çam ağacına gidip herkese hediyelerini dağıtıyorum. Bayramların en sevdiğim yanı herkese hediye verip hiç hediye almamak. Pax'e güzel bir kulaklık, Sabırsız'a en sevdiği kitabın ilk baskısını ve Gustov'a da bir şişe en sevdiği şaraptan aldım. En çok annemin hediyesi için heyecanlandığımdan onu sona bırakıyorum. Gün Işığım ve Gracie, Noel sabahlarını hep bizimle geçirirdi çünkü anneleri ebeveynlik görevini yerine getirmek yerine aylak aylak gezmeyi tercih ederdi. Birbirimize el yapımı hediyeler verirdik. Gün Işığım ve Gracie'in hiç parası yoktu ama her seferinde içten ve düşünceli bir hediye yapmayı başarırlardı. Bu

yıl annemle bu geleneği sürdürmeye çalıştık. Anneme Gün Işığım'ın müziğini hediye ediyorum. Gün Işığım'ın ne zaman yazdığını bilmediğim birkaç satır şarkı sözü ve sözlere eşlik eden geçen hafta yazdığım piyano ölçüleri. Parşömen kâğıda elimle yazıp sabitleştirdim ve çerçevelettim. Paketi açmadan önce anneme hediyenin benden ve Gün Işığım'dan olduğunu söylüyorum. Henüz açmadan mutluluk gözyaşları yanaklarına süzülmeye başlıyor.

Daha güzel bir gün olamazdı.

Şef, Gün Işığım'ın kemanını çalınca günümüz daha da güzelleşiyor. Hepimiz akşam yemeğinden sonra salonda otururken kemanı getirip Gustov'a uzatıyorum. Annem, Sabırsız, Pax ve ben koltukta otururken Gustov, yan tarafa bir sandalye çekiyor. Altında yay var gibi oturuyor; sadece müzik onu böyle bir pozisyona hapsedebilir. Hemen kemanı akort edip yaya reçine sürüyor. Sonra çalmaya başlıyor. Gün Işığım ve Gustov'un tarzları farklı. Ustalık ve incelik ikisinin ortak yanı; fakat duyguları farklı şekillerde yansıtıyorlar. Gün Işığım'ı kulaklarınızı tıkayıp dinleseniz bile şarkıyı duyabileceğinize yemin edebilirim. Aynı zamanda yansıttığı duyguları da hissedebilirsiniz. Şef çalarken duygudan çok enerji hissediliyor. Enerjiyi varabileceği son noktaya çıkarıp özgür bırakmak gibi. Keman, böyle bir güne güzel bir kapanış oldu. Hayat şarkısının finali çalınıyor gibi. Sonunda Gün Işığım'ın bu yanı huzur bulacak gibi hissediyorum. Sonsuza kadar çaldığı kemanı zihnimde dinleyeceğim; bu bana yeter.

26 Aralık, Salı

Scout

İşe götürmek için öğlen yemeğimi hazırlarken Gus içeri giriyor. Paxton hâlâ uyuyor ve Audrey uçağını yakalayabilmesi için Gustov'u erkenden havaalanına götürdü.

"İstiyorsan hâlâ biraz muzlu ekmek var."

Durup bir süre düşünüyor. Yorgun görünüyor. Sonra kararını vermiş gibi başını sallayarak, "Evet, istiyorum," diyor.

Şimdiye kadar hiç tok olduğunu görmedim. Ona pek bir şey yapamasam da onu beslemeyi seviyorum. Bunu her gün yapabilirim. Böylece her gün iletişim kurmamız kesinleşmiş olur. Ona iyilik yapmayı seviyorum çünkü bana hep iyi davranıyor.

"Gustov'u sevdim."

Kilitli poşetten üç dilim ekmek çıkarıp cevap vermeden önce bir ısırık alıyor. "Şef iyi biridir."

Aklımda onlarca soru var ve şu an bunları sormak için doğru zaman olmayabilir; ama yine de deneyeceğim. "Onunla daha sık görüşmek ister miydin?"

"Hımm... Bilmiyorum, zor bir soru. Nasıl anlatsam, şimdiye kadar hep böyle oldu. O doğu kıyısında yaşıyor, biz ise burada. Onunla konuşuyoruz. İhtiyacım olan her an ya-

nımda olacağını biliyorum ve onunla görüşmek bizim için çok önemli. Böyle işte."

"Audrey'yle hep yakın arkadaşlarmış gibi duruyor."

"Her zaman."

"Ve birbirlerini seviyorlar. Bu çok bariz. Acaba hiç sevgili oldular mı?" Beni ilgilendirmez ama bu kadar ortak yönleri olduğu düşünülünce sevgili olmamaları tuhaf geliyor.

Gus, ikinci dilimine geçerken ağzı tıka basa dolu şekilde cevap veriyor. "Ah, sevgili oldular. Sanırım lisedeyken bir süre çıktılar. Ama yürümedi."

"Neden?"

Cevabı çok açıkmış gibi omuz silkiyor. "Gustov gey. Bu aralarındaki bağın romantik bir ilişkiye dönüşmesine engel oldu."

"Gustov gey mi?" Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Önemli değil. Aile geçmişindeki sıra dışı olaylardan yalnızca biri.

"Evet. İlk açıldığı insan annem. Duyduğum kadarıyla annem ona bu konuda çok yardımcı olmuş. Sanırım böyle bir zorluğun üstesinden birlikte geldikleri için bunca yıldır bu kadar sıkı dostlar. O günden beri hep birbirlerini kollamışlar." Ekmeğin son lokmasını ağzına atıp buzdolabındaki süte yöneliyor. Bu hikâye de böylece son buluyor.

Bu eşsiz ve sevecen aile beni her hikâyesiyle tekrar hayrete düşürüyor.

27 Aralık, Çarşamba

Gus

Bugün öğlen Franco'da yeni yıl programımızın üstünden geçtik. İlk birkaç şarkı tam bir faciaydı. Gitarım ve sesim benimle mücadele ediyordu. Gitara her dokunuşumda sinirlerim beni boğuyor gibiydi. Sanırım koca bir paket sakız çiğnedim. Müzik yapmakla sahneye çıkmak farklı şeyler, orası kesin. Ama birkaç denemenin üstüne rahatlayıp kendimi müziğin akışına bıraktığım zaman her şey rayına oturdu. Yarın ve bir sonraki gün tekrar çalıştıktan sonra sahneye çıkmak için hazır olacağız.

31 Aralık, Pazar

Scout

Gerginim. Paxton, Gus ve ben yerel bir barda Rook'un konserine gidiyoruz. Turnedeyken kasıtlı olarak Rook'un konserlerini hiç izlemedim. Kendime hep kargaşadan uzak kalmak istediğim için konserleri izlemek istemediğimi söylemiştim. Kargaşadan nefret ediyordum. Gus'la sadece iş konuşuyordum. Sahneye çıkan Gus fazla yapay, özel ve sürprizlerle dolu gibiydi ve bunun bir parçası olmak istemedim. Onu sahnede görürsem ondan daha çok nefret edeceğimi düşündüm. Şimdi, bunun tam tersinin olmasından korkuyorum. Zamanla yakınlaşınca hakkındaki düşüncelerim tamamen değişti. Son haftalarda evde müzik yaparken onu dinledikten sonra, ondan her zamankinden daha çok etkilenmeye başladım. Bu hisle savaşmak çok zor; çünkü her geçen gün kişiliğiyle ilgili yeni bir şey öğreniyorum ve böylece ona kendimi daha yakın hissediyorum. Bu yüzden gerginim.

"Bu gecenin kapanış şarkısı hangisi, Gus?" Paxton hevesle soruyor. "Umarım *Killing The Sun*'dır."

"Genelde öyle oluyor, Pax." O da gergin görünüyor. Kendinde değil gibi.

Arabaların sıkış tepiş olduğu bir yere yanaşıp barın arkasına, *Park Etmek Yasaktır* tabelasının hemen yanına park ediyor.

Kamyonet durur durmaz Paxton, Gus'ın gitarını arka kasadan indiriyor. Bu sırada Gus'la baş başa konuşma fırsatı buluyorum. "Hey?"

Dalgın şekilde ceplerini kurcalıyor. Beni dinlemiyor.

"Hey, sana diyorum." Dikkatini çekebilmek için elimi sallıyorum.

Bana bakıyor. "Efendim?"

"İyi misin?"

"Çılgınlar gibi sigara içmek istiyorum." Gerçekten istiyor. Ceplerinde her zaman taşıdığı sigara paketini arıyordu. Eski alışkanlıklar işte.

"Hayır, istemiyorsun."

"Çılgınlar gibi sakız çiğnemek istiyorum."

Çantamdan bir tane bulup ona uzatıyorum. "Dirayetli ol."

Parmaklarını oynatarak daha fazla istediğini söylüyor. "Üç tane ver."

İki sakız daha veriyorum ve hemen paketleri açıp ikisini de ağzına atıyor. Çiğnerken konuşuyor. "Bilmiyorum, Sabırsız. Bunu istediğimi sanıyordum; ama şimdi bundan emin değilim."

"Paxton sizi sahnede izleyeceği için gerçekten çok heyecanlı." Onu cesaretlendirmek için söyleyebileceğim tek şey bu. Ve işe yarıyor.

Gülümsüyor, gerçek bir gülümseme. "Gerçekten öyle görünüyor."

"Sanırım bu hayatının en güzel gecesi. Bunu laf olsun diye söylemiyorum."

"Peki ya sen?"

"Ben de çok heyecanlıyım."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin." Bana kırgın değil, sadece dürüst davranmaya çalışıyor.

Benim için zor olsa da ısrarla, "Yalan söylemiyorum," diye cevap veriyorum. Sonra aniden bir enerji patlaması yaşıyorum. Tekrar kendini bulmaya çalışıyor ve bunu başarabi-

leceğine onu inandırmam gerek. "Seni gitar çalarken izlemek istiyorum. Şarkı söylerken dinlemek istiyorum. Bu benim ilk Rook konserim. Performansından etkilenmek istiyorum. Göster kendini, rock yıldızı."

"Demek benimle iddialaşıyorsun." Göz kırpıyor. "Böyle iddialı tavırları severim."

"Öyle mi?"

Gülümsemesi çok daha seksi bir hâl alıyor. "Hem de nasıl."

"Ben de," derken kendime şaşırıyorum.

"Öyle mi?" diyerek tekrar ediyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum. Tüm hayatım böyle geçti. Ama bu? Bu farklı bir iddia. Tüm korkularıma rağmen kabul ediyorum.

Birkaç saniye bana bakıyor, gözleri dudaklarıma kaydığında tek isteğim beni öpmesi. Tek isteğim bu.

Fakat sonra dönüp kamyonetten iniyor. Uzaklaşarak konuşmayı böyle yarıda bırakacağını düşünürken dönüyor ve, "Bu söylediğine pişman olabilirsin, Sabırsız; çünkü söylediğim gibi, iddialara bayılırım," diyor. Sonra kapıyı kapatıp kamyonetin arkasına geçiyor. Beni burada böyle ateşli hâlde bırakıyor. Başım dertte olabilir.

Küçük bir bar. Gus iki yüz kişinin geleceğini söyledi; ama o kadar insan buraya nasıl sığacak bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa, barda yıllardır hiçbir şey tamir edilmemiş ve yenilenmemiş. Eski ahşap duvarlardan sert plastik koltuklara, eski, tümsekli, geniş tahtalı ahşap zemine... Bira fabrikası gibi kokuyor. Yıllar boyu yere ne kadar bira döküldüğünü hayal bile edemiyorum. Burası bir batakhane gibi. Avrupa'nın ve Amerika'nın en iyi sahnelerinde çaldıkları düşünülünce, Rook'un ve Gus'ın yolculuğa buradan başladığını görmek hayret verici.

Paxton'ın keyfi yerinde. Grubun enstrümanları taşıyıp yerleştirmesine yardım ediyor. Üstünde Gus'ın verdiği

Rook tişörtlerinden biri var. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmedim. Keşke bu mutluluk birkaç saatten daha uzun sürebilse.

Kapıdan sesler geliyor. Görevliler onlarca insanı kapıdan geri çeviriyor. Herkes bu Rook konserini izlemek istiyor. Paxton'la sahne arkasında izleyecektik ama Paxton kalabalıkla bir arada olmak istiyor. Sahne hazırlandıktan sonra insanların arasına karışıp kendimize bir yer buluyoruz. Bu kadar insanla sıkış tepiş aynı yerde olmak beni rahatsız ediyor ama Paxton'ın mutluluğu için her şeyi yaparım.

Rook sahneye çıkınca, yer yerinden oynuyor. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Hayranlığın ses boyutunda karşılığı bu olsa gerek. Bu bir aşk. Bu gruba duyulan çılgın aşk. Ve beni mutlu ediyor. Paxton yerinde zıplıyor, bağırıyor ve alkışlıyor. Evet, onu hiç böyle mutlu görmedim. Hayat her zaman böyle heyecanlarla dolu değil ama Paxton'ın her anının böyle geçmesini istiyorum.

Gus, boğazını temizleyerek mikrofona yaklaşıp gülümsüyor; ama yolunda gitmeyen bir şey var. Kalabalığı süzüyor ve gözlerindeki derinlik gülümsemesiyle örtüşmüyor. "Merhaba San Diego!" diye bağırıyor. "Yeniden burada olmak harika!" Hâlâ seyircilere bakıyor. "Bu akşam size birkaç şarkı çalacağız. Ama başlamadan önce birkaç dakikanızı alıp size içimden geçen birkaç şeyi açığa vurmak istiyorum."

Ön taraftan bir kadın tişörtünü çıkarıp kafasının üstünde kırbaç gibi sallıyor. Franco baterisinin ardından gülerek bagetiyle sütyenli kadını işaret ediyor ve, "Açığa vurmak derken bundan bahsetmiyordu ama heyecanın hoşuma gitti," diyor.

Herkes gülüyor fakat Gus hâlâ dalgın görünüyor. Burada olup bitenlerin farkında değil gibi. Hâlâ insanlara bakınırken, "Pax, neredesin?" diye sesleniyor.

Paxton el sallıyor. Normalde böyle bir durumda odak noktası olmaktan utanırdı ama sanırım heyecanı tüm utangaçlığını gölgede bıraktı.

Gus sallanan eli gördükten sonra gözlerini benimkilere kilitliyor ve parmağıyla işaret ederek bizi çağırıyor. "Herkesin Rook tişörtlü gence ve yanındaki güzel kıza öne gelebilmeleri için biraz yer açmasını istiyorum."

Paxton elimi tutup kalabalığa doğru beni çekiştirmeye başlıyor. Geçerken herkese çarpıyorum ve insanlar bana dik dik bakıyor. Kâbus gibi. Hâlâ biraz utanmama rağmen yüzüm kızarırken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çünkü az önce Gus bana güzel dedi. Bir bar dolusu insanın önünde bana güzel dedi. Büyütülecek bir şey olmadığını biliyorum. Önemli olan iç güzelliği zırvalamaları... Bunun farkındayım. Ve saygı duyuyorum. Hayat kurallarımdan biri. Yıllarca kendi kendime bunu tekrar ettim. Tekrar etmek ve inanmak farklı şeyler. Ve büyürken kendini güzel hissetmemişsen, sonra da böyle bir şey başına gelmişse... Bu büyük bir olay hâline geliveriyor.

Tam sahnenin önünde durunca ona bakıyorum. Bana bakınca yüzündeki gülümseme değişiyor. Samimi bir hâl alıyor. Sörf yapınca, Kaburga'yla oynarken, gün batımını izlerken ya da Audrey'ye sarılırken yüzünde beliren gülümseme. Huzur, tüm benliğini sarıyor. Gus'ın en sevdiğim hâli bu. Yanında olduğumu ve onunla gurur duyduğumu belirtmek için ben de gülümsüyorum. Sonra, "Hadi bakalım, göster kendini," diyorum.

Gülümseyerek göz kırpıyor. Mikrofona eğilerek, "İddian kabul edildi, Sabırsız," diyor.

İki kez gitarının tellerine vuruyor ve Franco'ya bakarak başını sallıyor. Ve konser başlıyor. Bir saat boyunca Gus'ın sahneye nasıl hâkim olduğunu izliyorum. Kendini tam anlamıyla gösteriyor. Sahnenin hemen önünde izlerken ona hayran kalıyorum. Basın ve baterinin ritmini bedenimin içinde hissediyorum. Gus'a istesem uzanıp dokunabilecek kadar yakınım. Sahne ışıklarının sıcaklığı yüzüme vuruyor ve müzik üstümden akıp geçiyor gibi. Bedeninin her noktasını dikkat-

le inceleyip benliğime işliyorum. Âdeta bir duygu patlaması yaşıyorum.

Gitar çalarken bir ucundan diğer ucuna kadar tüm sahneyi kullanıyor. Şarkı söylerken ise tam önümde duruyor. Şarkıların sözleri tüm gözeneklerimden girip ruhumu fethediyor. Sözleri duymuyorum; hissediyorum. Her kelimeyi, her heceyi hissediyorum. Sesi, söyleme tarzı beni benden alıyor. Sesindeki duygu yüküyle kalbim yerinden çıkacak gibi. İnanılmaz tutkulu. Ve hayal edemeyeceğiniz kadar seksi.

Konser devam ederken, her arkasını döndüğünde kendimi utanmadan poposunu keserken buluyorum. Aylardır bu poponun hemen karşı kapısında yaşayıp bu kadar mükemmel olduğunu fark edemediğime inanamıyorum. Ve göğsünün tişörtünü kabartmasını, belirgin pazılarını ve sıkı kollarını ilk defa görüyor gibiyim. Sıkı kollarındaki kasılmaları dikkatle izliyorum.

Ve elleri. Elleri. Parmaklarının gitara can vermesini, tellere dokunmasını, gitarı konuşturmasını izlemek... Müzik içgüdüseldir; ama bu elleri izlerken hayal gücüm tavan yapıyor. Bu ellerle bana dokunsa neler yapabilir diye düşünüyorum. Tanrım, aniden aklımı kaçıracak gibi hissediyorum. Önceden sadece bir çekim olduğunu hissediyordum; ama şimdi pantolonundaki kabarıklığa bakıp onunla ilgili fanteziler kuruyorum. Onu istiyorum. Hem de çok istiyorum. Onunla zevkin doruklarına varmak istiyorum.

Ve gözlerim her seferinde arada büyülü bir çekim varmışçasına yüzüyle buluşuyor. Bana baktığının farkındayım. Gözlerinde hain ve cilveli bir ifade var; edepsizce bana bakıyor. Bakışlarıyla insanların ruhu besleniyor.

Benim de.

Ne kadar çaldıklarını bilmiyorum. Yirmi dört saat geçmiş bile olabilir. İnanın bana, tüm gece burada durup onu izleyebilirim. Fakat gitarının askısını çıkarınca, tişörtünün terden sırılsıklam olduğunu görüyorum. Sonra tişörtünü çıkarıyor

ve tüm grup Franco'nun yanında toplanırken tüm kadınlar ıslık çalıp çığlık atıyor. Kalabalığın coşkusu, grup konuşurken de devam ediyor. Ne söylediklerini duyamasak da, yüzlerindeki ifade ciddileşiyor. Ayrıldıktan sonra, Gus sahnenin köşesine gidip bir tabure ve akustik gitarını alarak mikrofonun başına geri dönüyor. Tabureyi ayarladıktan sonra gitarının tellerine birkaç kez vurup konuşmaya başlıyor. "Bu şarkıyı uzun süre önce kaydettik ama hiç canlı çalmadık." Konuşurken omuz silkiyor. Kabulleniş ve özür bir arada gibi. "Grup olarak bile uzun süredir bu şarkıyı çalmıyoruz, bu yüzden şarkıyı batırmamak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ama batırırsak bize küfür etmeyin, anlaştık mı?" Kalabalık bağırarak söz veriyor. Akordu ayarladıktan sonra bana bakıp gergin şekilde gülümsüyor. Ona destek olmamı bekliyor.

"Göster kendini!" diye bağırarak gülümsüyorum.

Başını sallıyor ve mikrofona konuşurken yüzünde sıcak bir gülümseme beliriyor. "Bu şarkının adı *Finish Me*." Başını geri atıp tavana bakarak derin bir nefes alıyor ve kimsenin duyamayacağı kadar sessizce bir şey söylüyor. Sonra kafasını öne eğip çalmaya başlıyor. Tüm içtenliğiyle. Gitarın sesi nefes kesici. Yavaş, tutkulu, biraz da tüyler ürpertici. Grubun diğer üyeleri de şarkıya katılınca, kendimden geçiyorum. Şarkıyı söylemeye başladığında ise, Gus'tan yükselen duygu seline kapılıp boğuluyor gibi hissediyorum. Korkusuz ve saf bir aşk, acı ve yara. Beni içine çekiyor. Şu an duygularının girdabına kapıldım. Beni iten dalgayla sürüklenecekmişim gibi iki elimle Paxton'ı kolundan tutuyorum. Gus tekrar tellere yavaşça vurduktan sonra etraf sessizleşince, her şeyi anlıyorum. Kederini anlıyorum. Bu şarkıyı Kate'e yazmış, bu yüzden daha önce hiç çalmamışlar.

Bu şarkıyı çalamıyordu.

Ama az önce çaldı.

Ve duyduğum en dehşet, güçlü ve güzel parçaydı.

Ama gözleri parlıyor. Bakışlarında bir rahatlama var. Ve

gurur. Ve sevgi. O kadar büyük bir sevgi ki, ona bakıp gülümsemeden edemiyorum.

Bana bakıp gülümseyince her şeyin daha da iyi olacağını anlıyorum. Böyle bir adım atması gerekiyordu. Ve sadece adım atmakla kalmadı, harika bir başlangıç yaptı. Ortalığı kasıp kavurdu.

En iyi yanı da, bunun farkında olması.

Kalabalık salonu büyük bir coşkuyla alkışlara boğuyor. Gus gülümsüyor, alnını silip tabureyi kaldırıyor. Gitarını değiştirip mikrofonu ayarlayarak tekrar yerini alıyor. Her zamankinden daha sakin görünüyor. Daha dik duruyor. Tüm salona göz gezdirirken yüzünde bir gülümseme, gözlerinde ise ışık beliriyor. Kocaman gülümsemek isterken kendine hâkim olmaya çalışır gibi alt dudağını ısırıyor. Sonra yukarı bakarak, "Bu şarkı sana gelsin, Gün Işığım. Umarım oradan beni izliyorsundur, seni küçük yaramaz," diyor. Diğer grup üyeleri onunla birlikte gülüp alkışlıyor. Dönüp Franco'ya bakıyor ve derin derin nefes alıp verirken omuzları oynuyor. Kalabalıktan gelen sesler azalınca, "Kahretsin, çok iyiydi," dediğini duyuyorum. Sonra tekrar arkasını dönüp seyircilere sesleniyor. "Bu akşam size bir şarkı daha çalacağız. Ve hepinizin," derken iki eliyle seyircileri işaret ediyor ve, "her birinizin bana eşlik etmesini istiyorum. Şimdi hep birlikte *Killing The Sun*'ı söylemeye ne dersiniz?" diyor.

Son şarkıyla herkes çılgına dönüyor ve bunu izlemeye bayılıyorum. Şarkının sözlerini bilmiyorum; ama seyircilerden gelen çılgın sese bakılırsa, bilmeyen tek kişi benim. Salondaki herkes şarkıya eşlik ediyor. Bu üç dakika boyunca, kendimi büyük bir topluluğun bir parçası gibi hissediyorum. Ve ilk defa, Gus'ın dövmesinin ne anlama geldiğini kavrıyorum. Çünkü burada tüm gördüklerim, tüm duyduklarım, tüm hissettiklerim efsane.

Gus.

Rook.

Bir efsane yaratıyorlar.

Vakit gece yarısına yaklaşırken konser sona ediyor. Gus, "Geldiğiniz için çok teşekkürler. Yıllardır çaldığımız en iyi seyirci kitlesiydi. Şimdi gidip kutlayın, sizi serseriler. Mutlu Yıllar!" diyor.

Gus ve diğerleri konserden sonra hayranlarıyla konuşurken Paxton'la kola alıyoruz. Yaklaşık bir saat boyunca imza verip fotoğraf çektiriyorlar. Sonra da enstrümanları söküp arabaya taşımalarına yardım ediyoruz.

Eve giderken Paxton yol boyunca tek başına konuşuyor. Daha önce onu hiç bu kadar canlı, bu kadar enerjik görmemiştim.

Eve varıyoruz. Ortalık hiç alışkın olmadığım kadar sessiz. Audrey yeni yılı Doktor Banks'le Chicago'da kutluyor. Paxton, Gus'a sarılıp beşinci ya da altıncı kez teşekkür ettikten sonra bodruma uyumaya gidiyor. Saat sabah iki. Yorgun olmalıyım; ama bedenim ve zihnim bir türlü dizginlenemiyor. Bu kadar geç olmasaydı muhtemelen enerjimi atmak için koşuya çıkardım. Ama bunun yerine Gus'a yiyecek bir şeyler hazırlamayı teklif ediyorum. Kızarmış peynir istiyor. O duş alırken dört sandviç yapıp iki bardak süt koyuyorum. Üzerinde sadece bir şortla geliyor ve mutfaktaki taburelerde oturup sandviçleri yiyoruz. Bu sessizliğin içinde kulaklarım çınlıyor. Az önce yaşadıklarımın bir izi olmasaydı muhtemelen rahatsız olurdum. Tüm yaşananlar bir bir aklımdan geçiyor: sesler, görseller ve duygular.

Gus, bu sessizliğe gömülerek yaşanan gürültülü geceden çıkıp huzur buluyor gibi. Bu yüzden yemek yerken ona düşünmesi ya da ihtiyacı olan tam tersi ise hiçbir şey düşünmemesi için zaman veriyorum. Sandviçleri bitirmek üzereyken uzun süren sessizliği bozuyorum. "Teşekkür ederim."

Bana bakıp son lokmasını çiğnerken söze giriyor. "Neden?"

"Paxton'ın yeni yılını anlamlı kıldığın için."

Birileri ona iltifat ettiğinde ne yapacağını pek bilemiyor. Tabağına bakıyor, sonra yüzünde çekingen bir gülümseme beliriyor. "Eğlendi, değil mi?"

"Gerçekten hayatının en iyi gecesiydi. Sabah sorarsan bunu kendisi de söyleyebilir." Bunu düşünmek bile beni mutlu ediyor.

Endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. "Peki ya sen? Kendimi yeterince gösterebildim mi?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Fazlasıyla." Birden geriliyorum. Sağ tarafımda oturuyor. Yara izlerim görünmesin diye kimseyi sağ tarafıma oturtmam. Taburemi çevirerek onunla yüz yüze geliyorum.

Ben konuşamadan, ellerini dizlerime koyup tabureyi az önceki pozisyonuna geri çeviriyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

"Çünkü bu tarafını daha önce hiç görme şansım olmamıştı." Hafifçe parmağıyla yanağıma, yara izime dokunuyor.

Kendimi tutmaya çalışsam da, gözlerim sıkıca kapandıktan sonra yaşlarla doluyor. Suratımı aşağı eğip dudaklarımı dişlerimin arasında sıkarak birazdan geleceğini bildiğim o duyguyu bastırmaya çalışıyorum. Ellerini dizlerimden çekince derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

Beni sorgulamadan, benden tiksinmeden ve bana acımadan dik dik bana bakıyor. "Bu gece sana hiç görmediğin bir yanımı gösterdim. Şimdi sıra sende." Sesi sakin ve yumuşak. Hayal edemeyeceğim kadar yumuşak.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Görünmeyen taraflarımız çok farklı," diyorum.

Bir süre durup düşündükten sonra uzanıp dizlerimden çekerek tabureyi tekrar döndürüyor. Yüz yüzeyiz. Taburenin köşesine kayıp dizlerimi sıkıştırıyor. Bacakları açık. Dizleri dizlerime değiyor. Elleri tenimde, bacaklarımız birbirine değiyor. Benimle göz göze gelebilmek için adımı söylüyor. "Scout."

Adımı söylerken bana umut veriyor gibi. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tüm bedenim buna tepki veriyor. Yüzüme bakıyor, alışkanlıktan ben yine başka yöne bakıyorum.

"Bana bak," diyor.

Var gücümle gözlerimi kaçırmamak için mücadele ederek ona bakıyorum.

"Uzun süredir sahneye çıkmıyordum. Bu yanımı saklıyordum."

Endişelerinin yersiz olduğunu belirtmek için başımı sallıyorum. Sahneye çıkmak için yaratılmış.

"Ne var?" diye soruyor.

Hâlâ inatla başımı sallıyorum. "Saklamamalısın. Bu gece gördüklerim..." Bu konuyu düşününce duygulandığımdan iç çekiyorum ve kendisiyle ilgili çok fazla kaygısı olduğunu biliyorum. Bu yüzden, sözlerimle onu aksine inandırmam gerek. "Sen, sahnede. Tanrım, inanılmazdın. Sesin, müziğin, sadece varlığın bile muhteşemdi. Beklentilerimi karşılayıp karşılamadığını sormuştun, ama..." Bunu söylerken tereddüt ediyorum fakat bir anda, "Aklımı başımdan aldın," deyiveriyorum.

Tüm ciddiyetiyle bana bakıyor. Hafifçe öne eğilince, dizlerimdeki baskı artıyor ve bununla havanın değiştiğini fark ediyorum. Önce dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Belki de benim diğer yanımı benden farklı bir şekilde görüyorsun. Az önce söylediğin..." Başını sallıyor. "Bu ben olamam."

Söylediklerine inanmayan bir ifadeyle başımı kaldırıyorum. "Neden?"

"Çünkü sürekli yeteneğimden şüphe duyuyorum. Yeteri kadar iyi olup olmadığımı sorguluyorum. Bir yılda bir albümlük şarkı bile yazamadım."

Onu sarsmak istiyorum ama bunun yerine yumruklarımı sıkıyorum. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Tanıdığım en yetenekli insansın. Ve bir albümlük şarkı yazmayı başardın."

Yumruklarımı ellerine alarak nazikçe açıyor. "Yani, tüm endişelerime bir son vermemi, düşündüğümden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun? Bana baktığında benim gördüğümden daha farklı şeyler mi görüyorsun?"

Gözlerimi onunkilere kenetleyip başımı sallıyorum. "Evet. Aynen bunu söylüyorum."

Söze girmeden ellerimi sıkıp kaşlarını kaldırarak vermek istediği mesajı açıklamaya çalışıyor. "Ben de aynısını söylüyorum."

Söylediklerini düşünüp sözlerini kafamın içinde tekrar ederken, baldırlarımdan tutup bacaklarımı tabureyle aynı yüksekliğe gelecek şekilde kaldırıyor. Sonra bacaklarını çekip bacaklarımı dizlerine yaslıyor. "Sen, benim gördüğüm kadını görmüyorsun." Elleriyle bacaklarımı ayırıp ellerini aşağı indirirken dizlerimizi birbirine değdiriyor. Sakin olmaya çalışıyorum; fakat dikkatim dudaklarının söylediklerinden ellerinin söylediklerine kayıyor. Dokunuşuyla, tüm hikâyeyi gözler önüne seriyor. Elleri tekrar dizlerimde, bu kez biraz daha yukarı doğru kayıyor. Üst bacağımın ortalarına doğru ellerini kalçalarıma götürüyor. Kalçalarımdan tutarak beni öne doğru kaydırıp kucağına oturtuyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Daha önce hiçbir dokunuştan bu kadar etkilenmemiştim. Dokunmanın beş duyuyu da harekete geçirebildiğini şu ana kadar bilmiyordum. Onu, bizi, olan biten her şeyi gözlemlemek istiyorum ama nereden başlayacağımı pek bilemiyorum. Gözlerimi aşağı eğip tüm dikkatimi bacağımda aşağı yukarı oynattığı ellerinin tenimdeki seyrine veriyorum. Aşağı, yukarı, yavaş ve yumuşak bir dokunuş. Gözlerim kapanıyor. Karanlığa gömüldüğüm an içimde bir istek doğuyor. Ona dokunmak istiyorum. Hayatta hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Ellerimi belinin iki yanına koyuyorum. Üstünde tişört yok ve duştan yeni çıkmış olmanın verdiği bir sıcaklık var. Gözlerim kapalı olsa da, göğüslerimiz dip dibe gelene kadar eğildiğini ve ağzını kulağı-

ma götürdüğünü hissediyorum. Kelimelerin ve dokunuşların ahengi devam ediyor. "Sen olmasan bu gece çalamazdım. Sahneye çıkıp seni göremeyince paniğe kapıldım. Bu yüzden öne gelmenizi istedim. Sen yanımdayken çok farklı hissediyorum. Seninleyken daha iyiyim, her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum; ama sayende yeniden Gus olmak istiyorum. Gus'ın her iki tarafı da. Bu akşam çok eğlendim. Bir yıldan uzun süredir böyle çalmamıştım."

Sesindeki iyileşmeyi ve umudu duyunca, kalbim hızlanıyor. Omzuna doğru, "Bunu duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin," diyorum.

Ağzı hâlâ kulağımın dibinde. "Teşekkürler. Senin sayende." Ellerini sırtımdan yukarı çıkararak boynumum iki yanına yaslıyor ve başparmaklarını çenemin altına koyuyor. Parmaklarıyla yara izlerimi tamamen görebileceği şekilde başımı sola çeviriyor. "Az önce söylediklerimde samimiydim," diyor. Lekeli yanağıma yumuşak bir öpücük kondurunca gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Güzel kadın. Sen çok güzelsin." Bir yara izimi daha öpüyor. "Her," bir öpücük daha, "yönünle," bir öpücük daha, "çok," bu son öpücük boynuma geliyor, "harikasın," diyor.

Dokunuşlarıyla sersemlediğim için gözlerimi açıp başımı ona doğru çeviriyorum.

Gus

Parlak ve koyu gözlerini açıyor. Bana bu akşam ben sahnedeyken baktığı gibi bakıyor. Bakışlarında saf ve bariz bir cinsel arzu var. Ama bir şey daha var. Sonuna kadar bana güveniyor ve kendini geri çekmiyor. Bu cesaret inanılmaz seksi.

Dayanamayıp yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarımı dudaklarına götürüyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği an, daha fazlasını istiyorum. Alt dudağını dişimle çekip

dilimin ucunu dudağında gezdirerek keşfe başlıyorum. Parmaklarını ayırıp saçımda gezdiriyor. Avuçlarıyla kulaklarımı kapatıyor. Tüm duyabildiğim göğsümde gürleyen kalp atışım. Ne kadar çılgına döndüğümün bir göstergesi.

Dudağını bırakıp derinlere gidiyorum; beni bekliyor. İlk başta dillerimiz hafifçe birbirine değiyor. Fakat saniyeler sonra dürtülerimizi dinleyince ağzının içinde bir çekişme yaşanıyor. Hayatımda tattığım en güzel çekişme.

Kibarca geri çekiliyor. "Gus?" Nefes nefese kalmış.

Bana ilk defa Gus dedi. Beni kabul edip onayladığını, hayatının bir parçası olduğumu söyler gibi. "Bir daha söyle."

"Gus," diye fısıldıyor.

Öpüşüyoruz. Cevap vermeden önce birbirimize kenetleniyoruz. "Efendim?"

Boynumun arkasından saçımı tutarken, aynı zamanda kalçalarıyla da birazdan söyleyeceği şey hakkında ipucu veriyor. "Seni istiyorum..." İstemekten çok teklifimi kabul ediyor gibi.

Bir öpücükle sözünü kesiyorum; çünkü sesi, bu ürkek itirafı, beni çılgına döndürüyor. Ve saçımdaki elleri... Bu, beni her zaman etkilemiştir.

Tekrar kalçalarını yuvarlarken tutup onu bacaklarımın arasına yaslıyorum. Tüm bedeni geriliyor ve saçımı daha sıkı tutmaya başlıyor. Harika hissediyorum. İnliyorum. Mutfak tezgâhının üstünde sevişmeye başlamadan hemen buradan gitmemiz gerek; çünkü eğer odama gitmezsek iki dakika sonra burada sevişeceğiz. Kolları boynumdayken, ayağa kalkıyorum ve bacaklarını belime doluyor. İyi ki bu evde karanlıkta yolumu bulmayı becerebiliyorum; çünkü dudaklarımı ondan ayırmadan, hiç önüme bakmadan ilerliyorum. Odama gidebilmek için hafızama ve içgüdülerime güveneceğim; çünkü şu an çok meşgulüm.

Odama gelince onu yere indiriyorum. İki adım attıktan sonra odanın kapısını kapatıyorum ve şortumu yere fırlatıyorum.

Kotunun düğmesini açmaya uğraşırken başını kaldırıp çıplak olduğumu fark ediyor. Şaşkınlıktan ve arzudan nefesi kesiliyor. Tarif edilemez derecede büyük bir arzu.

Ona doğru yürüyüp ellerini kotundan çekiyor ve görevi devralıyorum. Kendini bana bırakıyor; kotunu ve iç çamaşırını uzun bacaklarından aşağı indiriyorum. Tişörtünün ucundan tutarken sorgulayan bir ifadeyle ona bakıyorum. Yara izlerinin giysilerinin altına doğru devam ettiğini biliyorum. Bu anı her iki yöne de çekebilir. Benim için sorun değil. Sadece benimle kendini rahat hissetmesini istiyorum. Onaylar bir ifadeyle başını sallayıp kollarını kaldırınca, tişörtünü çıkarıp cesaretinden dolayı keyifleniyorum. Yara izi sadece sağ kolunda var. Şaşırmadım. Bunu bekliyordum. Ve sonuçta bahsettiğimiz kişi Scout. Her yönü çok güzel. Tekrar gözlerini yere eğiyor. Çenesinden tutup kaldırarak, "Bana bak," diyorum. Gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Gözlerinde özgüvenini zorlayan bir huzursuzluk görüyorum. "Kimse beni böyle görmedi."

"Ne kadar şanslıyım. Çünkü. Çok. Güzelsin." İşte şimdi kendimi bir zafer kazanmış gibi hissediyorum çünkü o lanet Michael bile bu hissi tadamamış. "Teşekkürler."

Rahatlamış bir şekilde gülümserken özgüveni geri geliyor. "Teşekkürler." Sonra yüzündeki gülümseme tekrar kendini arzuya bırakıyor.

Vücuduna bakıyorum. Sadece beyaz, pamuklu bir sütyenle önümde duruyor. Önceden onun için yanıp tutuştuğumu düşünüyordum; ama şu an arzum tamamen boyut değiştirdi. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açıyorum ve sütyen kollarından düşmeden göğüslerini avuçlarıma alıyorum. Başparmaklarımı hafifçe göğüs uçlarında gezdiriyorum. Dokunuşumla sertleştiklerini hissediyorum. Dokunuşuma verilen bu hızlı tepki beni her zaman heyecanlandırır.

Nefesi hızlanırken bir yandan da kontrollü gitmeye çalışıyor. Ses çıkarmamak için kendini tutuyor gibi.

Gözlerimi bir kez daha bedeninde gezdiriyorum. Görsel bir ön sevişme. Harika bir vücudu var. Sonra gözlerine bakıyorum. "Her şey yolunda mı?" Vücudunun aksine kendisi çok sessiz.

Evet anlamında başını sallıyor.

"Son zamanlarda pek bir şey becerebildiğim söylenemez; ama yemin ederim Scout; sana kendini mükemmel hissettireceğime yemin ederim. İstemen yeter."

Gözleriyle bana yalvarıyor. Elleri sırtımda. Bu hareketiyle hiçbir şeyden çekinmediğini ima ediyor. "Lütfen."

Hemen ardından kollarımı ona sarıp kendime çekiyorum. Tanrım, teni... O güzel, sıcak, hassas, hisli teni. Onu hissediyorum. Aylardır kimseyi böyle hissetmemiştim. Kadınlar sadece ihtiyacımı karşılayan bedenlerdi. Ama Scout'u hissediyorum. Tüm benliğini hissediyorum.

Onu yatağa götürüp dizlerinin arka tarafı yatağa değdikten sonra yatırıyorum. Yavaşça yastıklara doğru hareket ediyoruz. Sırtüstü yatıyor, bense onun üstündeyim. Vücudum onunkinden ayrılmıyor. Bunu istemiyor. İlerlemek için kalçasını her kaldırdığında ben de bedenimle ona bastırıyorum ve bir bütün olarak dalga gibi akıp gidiyoruz. Gitgide artan ve daha güçlü, daha arzulu hâle gelen bir dalga. Dalga her yükseldiğinde, zevk inlemeleri sessizliğiyle birleşiyor.

"Sessiz kalmana gerek yok, güzel kadın. Bunu birlikte hissedelim."

Bunu söylememe ihtiyacı vardı. "Mmm." Heyecan ve rahatlamayla inliyor. Nefes verirken öyle bir ses çıkarıyor ki, hayatımda hiçbir kadından böyle seksi bir şey duymamıştım. Tüm kontrolünü kaybetmiş gibi. İçinde hapsolmuş bir coşkunun olduğunu biliyordum.

Başı yastığımda. Kalçamı ona doğru, onunla hareket ettirirken beni bırakınca yok olacakmışım gibi sıkıca tutuyor.

Öylece gözlerimizin içine bakarken tekrar o seksi inleme geliyor.

"Konuş benimle, Scout. Bana ne istediğini söyle." Hepsini duymak istiyorum.

Nefes nefese, "Şimdi. Seni şimdi istiyorum, Gus. Daha fazla bekleyemem," diyor.

Ben de. Onu öpüp üzerinden yuvarlanarak komodinimin çekmecesinde kondom arıyorum. Rekor bir sürede paketi açıp takıyorum.

Dominant konuma geçmek ya da pozisyonunu değiştirmek için hiçbir şey yapmayınca dizlerimin üstünde bacaklarının arasına sokuluyorum. Kahretsin, uzun zamandır böyle tahrik olmamıştım. Nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Yavaş gitmek istiyorum. Vücudunun her noktasını yalamak istiyorum. Ona dokunup onunla oynamak istiyorum. Bu an hiç bitmesin istiyorum. Fakat o hazır; ben de hazır olduğumu inkâr edemeyeceğim. Deliler gibi hazırım.

Dizlerimin üstünde durup ona bakıyorum. Çok güzel. Koyu saçı başının etrafında yayılmış. Parlak gözleriyle bana bakıyor. Her nefesinde göğsü kalkıp iniyor ve göğüs uçları sert ve belirgin.

Popom topuklarıma değene dek eğiliyorum ve parmaklarımı poposunda gezdiriyorum. Onu sıkıca tutup hafifçe bacaklarıma doğru kaldırıyorum. İnanamıyorum, Scout'un teni. Bana değiyor. Patlamak üzereyim.

Bacakları dizlerinden bükülü şekilde iki yanımda duruyor ve o harika poposu bacaklarımda. Başlamak için kendimi hazırlarken ikimize bakakalıyorum. En yakın, en özel noktalarımız birleşmek, bütünleşmek üzere. Tek isteğim beni karşılaması ve onunla bir olduğumu görmek.

Kalçamı ona doğru iterken onu da kendime doğru çekiyorum. Yavaş ve dikkatlice onunla bütünleşirken tüm dürtülerini özgür bırakıp inliyor. Ona istediğini veriyorum.

Bacaklarının gerildiğini hissediyorum ve vücudu her hareketime karşılık veriyor. Gözleri kapalı; yüzünde aldığı hazdan gevşemiş, bir yandan da odaklanmış bir ifade var. Aylar-

dır tanıdığım Scout bu değil. Bu, aylar önce rüya görürken izlediğim Scout. Hiçbir şeyi umursamadan bedeninin arzularına teslim olan Scout. Benden gelen her şeye razı, kendinden giden her şeye de. Bunu çok istiyor. Ben de.

Ben de.

Kahretsin.

Gözlerim bütünleştiğimiz yere kayıyor. Ona doğru süzülüp geri geliyorum. Tekrar tekrar. Gitgide doyum noktasına yaklaşıyorum. Onun da yaklaştığını hissediyorum.

Teması kaybetmeden pozisyon değiştirerek üzerine uzanıyorum. Tekrar tüm tenini hissediyorum. Kolları ve bacaklarını bana sarıyor. Dudaklarım dudaklarında. Dudak hareketleriyle dünya tersine dönüp mükemmel bir hâle geliyor. Sımsıkı sarılarak titriyor.

Nefes nefese, "İşte böyle, tatlım, bırak kendini," diyorum.

Bırakıyor. Tanrım, evet, bırakıyor. İnlemeler, akıl almaz seksi sesler ve hazla gelen karmaşık sözcüklerle.

İşte bu. Sonun başlangıcı. Geliyor. Geliyor. Geliyor. "Ah, siktir. Siktir!" diye bağırıyorum.

Hâlâ kıvranırken son olarak, "Öp beni Gus," dediğini duyuyorum.

Öpüyorum.

Tekrar.

Ve tekrar.

1 Ocak, Pazartesi

Gus

Gözlerimi açmadan şu an yatakta yanımda olmadığını biliyorum. Kolunu bana sardı, başını yastığıma koydu, uzun bacaklarını bacaklarıma doladı ve öylece uyuyakaldı. Ben uyuyamadım. Uyumadım desem daha doğru olur. Yalnız birkaç saat uyudum.

Burada, onunlaydım.

Ve kendimleydim.

Ve huzurluydum.

Kendimi huzurlu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki, uyandığımda onu kaybetmemek için uykuya yenik düşmek istemedim.

Haklıymışım.

Uyandığımda huzur gitmişti.

O, gitmişti.

Ve uzakta olmadığını biliyorum. Muhtemelen koşuya çıkmıştır ya da kahvaltı yapıyordur. Ama burada değil. O yanımda olunca huzur buluyorum.

İnsan huzuru bir kez bulunca, sürekli hissetmek istiyor. Tıpkı sigara gibi. Onu istiyorum.

Komodinimin üstünden gelen titreşim sesiyle kendime geliyorum. "Tanrım, kim arıyor beni böyle sabahın..." Sa-

bahın köründe diyecektim; ama saatime bakınca saatin 12 olduğunu görüyorum ve, "bu öğle vakti?" diyerek devam ediyorum. Arayan AHY. Boğazımı temizleyip telefonu açıyorum. "Mutlu Yıllar, sevgili dostum."

"Sana da Mutlu Yıllar, Gustov."

Yataktan çıkıp iç çamaşırı ya da en azından bir şort bulmaya çalışırken, "Ee, bugün ne var ne yok?" diye soruyorum.

"Dün akşam yerel bir barda çaldığınız söyleniyor, doğru mu?"

"Haberler ne çabuk yayılıyor. Evet, doğru."

"İyi haber tez duyulur. Ayrıca şarkılarının hazır olduğu duyumunu da aldım."

Şortumu dün gece fırlattığım yerde bulup giyiyorum. "Yok artık! İstihbaratın çok güçlü. Acaba kimi peşime taktın?"

Şaka yaptığımı biliyor. AHY'yle ilk tanıştığımız günden beri iyi anlaşıyoruz. "Hiç kimseyi. Bu sabah Franco'yla konuştum."

"Ah, güzel fikir. Direkt kaynağa gitmişsin."

"Bizde böyle," diye cevap veriyor. Ciddi biri sayılır, bu yüzden ne zaman havalı olmaya çalışsa bana komik geliyor. Böylesi daha iyi. Komik olunca daha iyi baş edebilirim.

Gülüyorum. "Öyle mi? Kısa kes, dostum. Beni neden aradın?"

"Yarın sabah Los Angeles'ta bir stüdyoya gideceğiz. Bir aylık yer ayırttım. Geçen seferki sitede de bir daire ayarladım. Saat 10'da orada olun."

Duyduklarım üzerine karnıma bir ağrı giriyor; dün geceden kalan huzur parçalarının pencereden uçup gittiğini görüyorum. Son albüm kaydı çok stresli geçmişti. Şu an strese girmek istemiyorum. Hayır, tam kurtulmuşken geri dönemem. Ama benden bekleneni söylemek zorundayım. "Orada olacağım. Bir şey daha var."

"Söyle, Gustov."

"Yeni bir yıl, yeni başlangıçlar... Bana sadece Gus diyebi-

lir misin? Bu turnede ve albümde Gustov değil, Gus olmalıyım."

"Elbette, Gus." Sesinde ne olduğunu tam anlayamadığım bir şey var. Beni onaylıyor gibi. Hani küçükken ailenizin hoşuna giden bir şey yaptığınızda size aferin derler ya, ses tonu kulağa tıpkı böyle geliyor.

Franco, Jamie ve Robbie'yi arıyorum. Hepsi çok hevesli. Ve hazır.

Keşke ben de hazır olsaydım. Yani hazırım; ama aynı zamanda da hiç hazır değilim.

Aklıma yapacak başka şey gelmediğinden giysi dolabımdan çantamı çıkarıp kıyafetlerimi hazırlamaya başlıyorum. Fakat şu an yanıma almak istediğim tek şeyi beraberimde götürmem imkânsız.

Onu.

Scout

Bu sabah erkenden kalkıp koşuya çıktım. Dün gece yaşadığım heyecanın etkisiyle daha hızlı ve daha uzun koştum. Bu sabah farklı hissediyordum. Kabul görmüş gibiydim. Özgüvenim yerine gelmişti. Kısa kollu tişörtle koştum. Kazadan beri kollarımı hiç açmamıştım. Bu sabah insanların bakışlarını umursamadım; çünkü değer verdiğim insanın beni güzel bulduğunu biliyordum.

Kahvaltı yapıp duş aldım. Şimdi de şortum ve Paxton'dan çaldığım kısa kollu Rook tişörtümle kapısının önündeyim. Tam kapıyı çalacakken, birden geriliyorum. Yine kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Ne diyeceğim? Nasıl davranacağım? Artık her şey farklı olacak.

Fakat yine de derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Çünkü dün geceden öğrendiğim bir şey varsa, o da tepkisizliğin hiçbir zaman ödüllendirilmediği. Ancak hayatta aktif bir rol üstlenince istediğin sonuçları elde edebilirsin. Çünkü daha önce hiç dün geceki kadar hayat dolu hissetmemiştim.

Kapıyı açıyor. Bitkin görünüyor. Saçını atkuyruğu yapıp toplamış ve altındaki şort belinden düşmek üzere. Tanrım, çok yakışıklı. Hafifçe gülümsüyor; ama birkaç saat önceki gibi mutlu görünmüyor. "Selam," diye fısıldıyorum.

Elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. O da, "Selam," diye fısıldıyor. Ne dediğini pek duyamıyorum; dudaklarının hareketinden çıkarıyorum. Elimi narin bir şekilde tutarken başparmağıyla elimin tersini okşuyor. "Güzel tişört." Sonra, yine hafifçe gülümsüyor. Bu seferki gerçek.

"Evet, bir kere konserlerini izlemiştim. Fena grup değil." Dalga geçtiğimden göz kırpıyorum ve daha içten gülümsüyor. "Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye soruyorum. "Sana yumurta yapabilirim."

Hayır anlamında başını sallayıp beni kendine çekerek sarılıyor. Sarılırken beni sımsıkı kavrıyor. Ters giden bir şey var. İyi işitemediğim için her zaman insanların iletişim kurduğu diğer yolları anlama konusunda daha dikkatli olmuşumdur. Ve bu sarılış korku dolu.

Cevabı duymak isteyip istemediğimi bilmesem de, "Sorun ne?" diye soruyorum. İçinde bulunmadığım ihtimalleri düşünürken üzülüyorum. Üzüntüyle başa çıkabilirim; hayatım boyunca yaptığım gibi. Artık onun üzülmesine gerek yok.

Sarılırken beni, yatağını göreceğim yöne çeviriyor. Yatağının üstünde kıyafet dolu bir çanta var. Turne otobüsünde kullandığı çanta. Seyahat ederken kullandığı çanta. Uzaklara giderken kullandığı.

Uzaklara.

Giderken.

"Gidiyorsun." Ona sormuyorum; sadece bu gerçeği dile getiriyorum.

Hâlâ bana sıkıca sarılıyor.

"Bir turne daha mı?" Bir turne daha olamaz.

"Bir aylığına yeni albüm kaydı için Los Angeles'a gidiyorum."

Kalbim küt küt atıyor; ama bu güzel şeyler hissettiğimden. İhtiyacı olan şey tam olarak buydu. Yeni Rook şarkılarını hayranlarıyla paylaşmalı. "Harika."

Bu kadar heyecanlandım diye darılıyor, bir yandan da eğleniyor. "Ne? Beni bir geceliğine seks kölen yaptın ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi beni başından savacak mısın?"

Dün gece olanlardan sonra aramızdaki buzları kırdığı için rahatlayıp gülüyorum. "Hayır, bunu demek istemedim. Sadece yeni şarkılarını kaydedeceğin için heyecanlı olduğumu söyledim. O şarkılar bu eve, bu odaya hapsolmamalı. Tüm dünyaya duyurulmalı." Beklediğim gibi heyecanlı görünmüyor. "Sorun ne?"

Omuz silkiyor. "Müzik konusunda ben de heyecanlıyım. Ama tekrar gitmek istemiyorum." Tam o sırada kedi miyavlayarak içeri giriyor. "Ayrıca, Kaburga'ya kim bakacak?"

"Sen git insanları büyüleyeceğin şarkılar yap, ben Kaburga'ya bakarım."

"Teşekkürler. Konuşurken şimdi aklıma geldi; markete gidip mama depolamam gerek. Sabah ve akşam, sadece yarım kutu yiyecek. Nerede duracağını bilmiyor. Eğer daha fazla verirsen içindeki sokak kedisi ortaya çıkıp hepsini silip süpürdükten sonra kusar. Ve sadece o pis kokan karışımı seviyor."

"Biliyorum." Her sabah ve her akşam Gus'ı ona mama verirken izliyorum. Kutuyu açmadan önce tişörtünün koluyla burnunu tıkıyor. Üstünde hiçbir şey yoksa yandı. Her seferinde öğürüyor.

"Ah, bir de kumunu her gün temizlemezsen rahatsız olur. Onun hizmetindeymişsin gibi, gelip seni bulunca haşlar ve güzel bir fırça çeker. Miyavlayarak kedi dilinde küfür eder."

Gülümsüyorum; bu kediye çok özen gösteriyor. "Seni yönetiyor, biliyorum," diye dalga geçiyorum.

"Hem de nasıl. Napolyon döneminden kalmış gibi; minnacık bir diktatör. Bu kediyi çok seviyorum."

Gerçekten çok seviyor.

Tüm öğleni kedi ve kendimiz için yiyecek alışverişi yaparak geçirdikten sonra, Audrey ve Paxton'la pizza yiyoruz. Saat 9'da eve dönüyoruz ve Audrey ve Paxton hemen odalarına çekiliyor. Salonda baş başayız.

Gus, birkaç metre ötemde durup öylece bana bakıyor. Artık üzgün değil, kararlı görünüyor. Bu kararlı hâlini sevdim. "Yorgun görünüyorsun," diyor.

Aslında yorgunum. "Yorgun değilim."

Yalanıma gülümseyerek ve yalan söyleyerek karşılık veriyor. "Ben de değilim." Çok yorulduğunda gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar oluşuyor. Onu hemen ele veriyor. Bana doğru elini uzatıyor. Bu bir davet.

Elini tutup karanlık koridorda peşinden gidiyorum. Sanırım peşinden her yere gidebilirim. Odasına girince, elimi bırakıp kapıyı kapatıyor. Bu akşam ay ışığı yok; oda o kadar karanlık ki, onu göremiyorum. Ve çok sessiz, sadece nefesini duyabiliyorum.

Parmak uçları bileklerime değdiği an içimden ona sarılmak geliyor ama kıpırdamadan bekliyorum. Parmakları her iki kolumdan aynı anda hafifçe yukarı çıkıp sonra tekrar ellerime kadar süzülüyor. Şu an arkamda. Bedenini hissedemesem de yaydığı sıcaklığı hissediyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Scout. Senden gerçekten hoşlanıyorum." Parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum; ama bunu söylemeden gidemeyeceğimi hissediyorum. Ve yalnız uyumak istemiyorum. Benimle kalır mısın?" Sesi, kulaklarımdan girip içime yayılarak tüm bedenimi kaplıyor.

"Bu gece olmak istediğim tek yer senin yanın." Söylediklerimde samimiyim. Tanrım, gerçekten samimiyim.

"Teşekkürler." Başımın arkasına bir öpücük konduruyor. Sevgi dolu ve tatlı bir öpücük; ama bir o kadar da derinden gelen. Tüm kalbini ortaya koyarak yaşıyor. Tüm hislerini dışa vuruyor. Hayatı dış dünyada olanlara, bizim gördüğümüz Gus'a göre yaşamıyor. Hisleriyle yaşıyor. Bunu gördüm. Ke-

derde nasıl boğulduğunu gördüm. Ve mutluluğun onu neredeyse kör edici bir ışıkla bezediğini de. Hiçbiri yeteneğiyle ya da dış görünüşüyle ilgili değil. Ne hissettiğiyle ilgili.

İç çamaşırımıza kadar soyunduktan sonra, Gus alarmını kurup işitme cihazımı çıkarıyor ve yatağa giriyoruz. Sırtım ona dönükken kollarını sarıp beni kendine doğru çekiyor. Sıcak teni bedenimin birçok noktasıyla bütünleşiyor. Ona böyle dokunmaya çekiniyorum; çünkü birbirimize sadece dokunuyoruz. Cinsel hiçbir şey yaşamadan, yakın ve insani bir hisle temas ediyoruz. Tüm dikkatim bu dokunuşta. Yara izlerimi hissedebiliyor. Hepsini. Ve dokunuşu, beni tümüyle sarışı, beni heyecanlandırıyor. Derin bir nefes veriyorum. Şimdiye kadar hep gergindim. Kendimi saklamaya çalışıyordum. Ama onunla burada uzanmak yıllardır tuttuğum nefesi sonunda bırakmak gibi. Bu nefesin kaslarımdan ve iliklerimden geçtiğini hissediyorum, kollarında huzurluyum. Sonunda kendimi bulmuş gibiyim. Yıllardır içimdeki beni arıyormuşum. Bir kabuğun altına saklayarak korumaya çalıştığım, zarar görmüş olsa da derinlerde hâlâ var olduğunu bildiğim bir ben. Yanaklarımdan yastığa süzülen yaşlar eşliğinde gülümsüyorum.

"Bu gece sadece dokunmak istiyorum. Sütyenini ve külotunu çıkarıp erkek gücümle adımı sayıklatana kadar sana hükmetmek istemediğimden değil; çünkü istiyorum." Ne demek istediğini daha iyi anlatmak için sertliğini hissedebileceğim şekilde kasıklarını kalçalarıma bastırıyor. "Kahretsin, istiyorum. Ama bu gece sadece birbirimize ve içimdeki bu çılgın, tükenmek bilmeyen isteğe odaklanalım. Yanında olmak istiyorum. Arkadaşın olmak. Seni gülümsetmek. Seni kahkahalara boğmak. Seni mutlu etmek. Seni korumak. Hakkında her şeyi duymak istiyorum, Scout. Geçmişini. Bugününü. Geleceğini. Fakat bunu yarın ya da diğer gün yapabiliriz. Bu gece sadece seninle uyumak istiyorum. Ve yarın sabah seninle uyanmak istiyorum. Anı yaşamak konusunda

kendimi geliştirmeye çalışıyorum ve şimdi bu an hiç bitmesin istiyorum."

Söylemek istediğim onlarca şey var ama tüm bu olanların etkisiyle kendimi ifade edemem. İstediğim gibi olmaz sanki. Bu yüzden, kalçama yasladığı elini alıp dudaklarımı yaklaştırarak avcundan öpüyorum. "Ben de, Gus." Elini bırakmıyorum; göğsüme, kalbimin tam üstüne koyuyorum.

Ve uykuya dalıyoruz. Daha önce varlığından haberdar olmadığım, derin, huzurlu ve iyileştirici bir uykuya.

6 Ocak, Cumartesi

Scout

"Sigaraya ihtiyacım yok ki. Lütfen bana sigaraya ihtiyacım olmadığını söyle." Telefonu açtığımda bu sözleri duyuyorum. Sesi gergin geliyor.

"Sigaraya ihtiyacın yok."

"Ama var." Kelimeler ağzından düzgün çıkmıyor. Ağzı dolu gibi.

"Hayır, yok. Şu an kaç tane sakız çiğniyorsun?"

"Beş," diye cevaplıyor.

"Aferin. Dirayetli ol."

Birkaç derin nefes alıp veriyor. "Teşekkürler Scout. Stüdyoya geri dönmem gerek. Diğerlerine işemeye gittiğimi söyledim ama sadece birinin beni kararımdan dönmemek için ikna etmesine ihtiyacım vardı. Bu gece seni tekrar ararım."

"Hayır, ihtiyacın yok." Sert bir tavırla, "Bunu başaracaksın," diyorum.

"Biliyorum. Görüşürüz."

"Hoşça kal."

18 Ocak, Perşembe

Gus

Scout'u her gün arıyorum. Stüdyodaki her şey yapay geliyor; Scout'la konuşmak beni gerçekliğe döndürüyor. Kötü anlamda söylemiyorum. Bu albüme ilkinden daha farklı bir gözle bakıyorum. İlk albümde ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Yanlış anlamayın, saf değildim; ama projeyi AHY'nin omuzlarına yükleyip tüm kontrolü ona bıraktık. Bu sefer kontrol bende. Uzmanlık alanına giren konuları ona bıraksam da, gerisini kendim hallediyorum.

Telefonu üçüncü çalışta açıyor. "Selam, Gus." Her aradığımda ağzından çıkan ilk sözcükleri duyunca kalbim tekliyor. Gülümsediğini hissedebiliyorum. Heyecandan değil, ferahlıktan gelen bir gülümseme. En sevdiğim gülümsemesi.

"Hawthorne malikânesinde bu akşam neler oluyor bakalım?" Saat 22.00. Muhtemelen yatmaya hazırlanıyordur.

"Fıstık ezmeli kurabiye pişirdim."

Ağzım sulanıyor. "Mmm... Fıstık ezmeli kurabiyeye bayılırım."

"Biliyorum. Sana yaptım. Yakında elinde olur."

"Kendin getirmelisin. İkinizin de tadına bakmak istiyorum. Çok iştahlıyım ve haftalardır doymuyorum." Telefon-

da seks şakaları yapınca biraz utanıyor. Bu hareketini sevimli bulduğum için tekrar tekrar yapıyorum. Bir yanım da eninde sonunda bunun üstesinden geleceğini umuyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Scout, orada mısın?"

"Evet, buradayım. Kurabiyelerle mi ilgilenmeliyim, yoksa odama gidip kendimi tatmin mi etmeliyim diye düşünüyordum."

Az önce ne dedi öyle? "Tekrar söyler misin, lütfen?"

"Beni duydun." Gülümsüyor.

Açık ve net şekilde, "Belki duydum, belki de duymadım. Emin olmak için tekrar duymam gerek," diyorum.

"Odama gidip üstümdekileri çıkarmayı ve kendime dokunmayı düşündüğümü söylüyordum."

İnanmıyorum. Şimdi sertleştim. Hem de çok. "Tanrım, biraz anlatsana."

"Seni düşünüyorum. Bizi düşünüyorum. İçimdeyken ne kadar güzel hissettiğimi düşünüyorum. Ve bu düşünceler beni azdırıyor. Bazen rahatlama ihtiyacı hissediyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Kısık sesle, "Hadi ya," diyorum. Odamın kapısını kapatıp şortumun fermuarını açıyorum. "Lütfen bana odanda olduğunu söyle. Lütfen bana yatağında uzandığını söyle." İşler aşağı doğru kaymaya başladığına göre onu bu şekilde hayal etmem gerek.

"Orada olmamı mı istiyorsun?"

"Hem de nasıl." Şortumu ve çamaşırımı sıyırıp yatağa uzandım. Penisim elimde.

"Neredesin?" Daha derin nefes almaya başlıyor. Çok anlaşılmasa da hissedebiliyorum.

"Yatağımda uzanıyorum."

"Kendine dokunuyor musun?" Tanrım, sesi hiç utanıyor gibi gelmiyor.

İç çekiyorum çünkü evet, dokunmaktan daha fazlasını yapıyorum.

"Gus, ıslaklığımı hissetmeni istiyorum."

"Scout, beni öldürüyorsun." Bu kızın böyle edepsiz bir yanı olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Hazırım."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Bu küçük fanteziyi yaşamayı her şeyden çok istiyorum.

Kapı çalıyor; ama tabii ki şu güzel anı bozup kapıyı açmayacağım. Evde şu an tek başımayım ve kapıdaki her kimse siktir olup gitmesi gerekiyor. Telefon seksi, misafirlerden daha önceliklidir.

"Bana cevap vermedin, Scout. Beni yönlendirmelisin."

Kapı tekrar çalıyor.

Ellerimin arasındaki heyecan gitgide artarken cevabını bekliyorum. Her an boşalabilirim ve yatağı batırmak umurumda değil. Yerden iç çamaşırımı almak için telefonu bırakmamın imkânı yok.

Kapı tekrar çalıyor.

"Tanrı aşkına! Burada boşalmaya çalışıyorum. Çek git artık!" diye bağırıyorum.

"Bana mı dedin?" diye soruyor. Söylediğime alınmadı gibi. Sesi hâlâ inanılmaz azgın geliyor.

"Sana mı? Tabii ki hayır. Birileri kapıyı çalıp duruyor. Sanırım şu an seksi bir kadınla telefonda boşaldığımın farkında değiller."

Beni ikna etmeye çalışır bir tonda, "Kapıya bak, Gus," diyor.

Asla. "Bakmayacağım. Konuşmaya devam et."

"Beni dinle. İki buçuk saattir araba kullanıyorum. Tüm gün seni düşündüm. Tüm gün seninle sevişmenin fantezisini kurdum. O kadar azgınım ki, bana ne yapmanı istediğimi sanırım istediğim gibi dile getiremeyeceğim. Üstümde bir elbise var ve külotumu çoktan arabada çıkarıp çantama koydum. Lütfen kapının önünde boşalmadan önce beni içeri al."

Telefonu kapatmadan önce bir saniye bekliyorum. Sonra

yataktan çıkıp çıplak hâlde kapıya gidiyorum. Şu an tamamen sekse odaklandığımdan parmaklarım beynimin gönderdiği sinyalleri algılamadığı için kapının kilitleriyle cebelleşiyorum. En sonunda kapıyı açıyorum. Ve işte burada, tam karşımda. Üstünde siyah, mini bir elbise, bir elinde çantası, diğer elindeyse bir poşet fıstık ezmeli kurabiye var. Çıtır çıtır yemelik bir kadın. Onu şuracıkta yiyebilirim. Çıplak omuzlarına bakarak, "Güzel elbise. İnanılmaz görünüyorsun," diyorum.

"Teşekkürler." Benimkine bakıp sırıtıyor. Gözlerini oradan hiç ayırmadan kurabiye poşetini havaya kaldırıyor. "Sana kurabiye getirdim."

Uzanıp poşeti elinden alıyorum. "Teşekkürler, Scout." Diğer elini de tutuyorum. "Komşularımızdan biri şeyimi görüp teşhircilik suçundan polis çağırmadan önce içeri gel de senin aklını başından alayım."

Hiç düşünmeden içeri giriyor.

Kapı kapanır kapanmaz kurabiyeleri ve çantasını yere bırakıyor. Dudaklarımız birleşiyor; ilk kimin öptüğünü hatırlamıyorum. Çılgın ateşimiz sönmek bilmiyor. Bu dudaklara doyamıyorum.

Öpücükler arasında, "Seni özledim," diyorum.

Parmaklarını sırtımda gezdiriyor. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

Bir elim elbisesini yavaş yavaş kaldırırken, diğeri göğsünde. İçinde sütyen yok ve elbisenin üstünden göğüs ucunun sertleştiğini hissediyorum. Elim elbisesinin altına girip teniyle buluşunca gülümsüyorum. "Külotun gerçekten çantanda."

Başını sallıyor. "Bize biraz zaman kazandırır diye düşündüm."

Bacaklarından tutup onu kapının yanındaki küçük masanın üstüne oturtuyorum. Elbisesini biraz yukarı çektikten sonra önümde bacaklarını sonuna kadar açmış duran bu kadına bakıyorum. "Korunuyor musun?"

Evet anlamında başını sallıyor.

"Ben korunmasam sorun olur mu? Yanımda kondom yok."

Hayır anlamında başını sallıyor.

Sonra hiç zaman kaybetmeden, poposunu masanın ön tarafına doğru çekip içine giriyorum.

Acı bir bağırıştan sonra bacaklarını belime doluyor.

Kalçalarından tutarak içine giriyor, içinden neredeyse tamamen çıkardıktan sonra tekrar sokuyorum. İçine her girişimde masa duvara çarpıyor. Bir şeylerin hasar göreceği kesin. Ya masa ya duvar ya da ikisi birden. Hızlıyım ama daha fazlasını istiyor. "Daha sert, Gus."

Dudaklarını boynumda, göğsümde gezdirirken dişiyle göğüs ucumu çekiyor. O an tarifsiz bir haz alıyorum. "Soyunmanı istiyorum. Hemen."

Elbisesini kolayca çıkarıyor. Tutkudan ve hareketlilikten nefes nefese kalıyor. Çok seksi. Yavaşlayıp eğiliyorum. Ağzıma almadan önce göğüs ucunda dilimi gezdiriyorum. Hafifçe oynadıktan sonra emip damağıma bastırıyor ve yavaşça ısırıyorum.

İnlerken ellerini başımın iki yanına koyuyor. Sol tarafa geçmeden önce sağ göğsünde keşfe devam ediyorum.

Hazzın doruklarına varmaya çalışırken masanın üstünde kıvranıyor.

"Geliyor musun, Scout?"

"Az kaldı." Gözleri kapalı ve ağzı hafif açık. Derin nefes alıyor, nefesini tutuyor ve sonra da sesli bir şekilde veriyor. Her seferinde sesi artarken biraz daha kasılıyor. Doruğa ulaşmak üzere ve hissettiğim tarif edilemez hazzın yansımasını onda izliyorum. "Az. Kaldı."

Ucuna kadar çıkarıp sonra yavaşça tekrar içine sokuyorum. Tamamen içine girdikten sonra onu hafifçe arkaya yatırıyor, poposunu avcumun içine alıyor ve kalçasına doğru

eğilerek daha derine girmeye çalışıyorum. Derinleştikçe iç çekiyor. Şu an en derindeyim.

"Çok iyisin," diye fısıldayarak hareketi tekrarlıyorum.

Kapalı gözlerle cevap veriyor. "Çok iyi." Hafif bir inlemeden sonra, "Ah, Tanrım! Aman Tanrım! Çok güzel! Tanrım evet!" diye devam ediyor.

İşte o an doruk noktasına ulaşıyorum. Güçlü ve tatmin edici bir haz. Yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi. Söylemek, haykırmak istediğim çok şey var. Ama nedense hiçbir şey söylemiyorum. Sadece göğsümün derinliklerinden bir ses geliyor. "Hımm." Aramızdaki bağın daha da güçlendiğini hissediyorum.

Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmıyorum. Rahatlayıp sonunda gözlerini açınca, gözlerinde beliren mutluluğu görmek nefes kesici.

"Selam," diye fısıldayıp gülümsüyor. Ah, bu gülümseme... Hayatımın sonuna kadar her gün bu gülümsemeyi görmek istiyorum. Mutluluğun resmi gibi. "Sanırım Los Angeles'ı sevdim."

"Selam. Evi özledim ama buradaki seks insanın aklını başından alıyor," diyerek göz kırpıyorum.

Scout bir saat daha benimle. Yatağımda oturup sohbet ederken getirdiği kurabiyeleri yiyip büyük bir bardak sütü birlikte içiyoruz. Az önce yaşanan mal zararı seansından sonra sıkıcı gibi görünebilir; ama öyle değil. Tanıştığımızdan beri inanılmaz bir değişim yaşadı. Dış dünyadan saklanıp kabuğunda yaşamaya çalışırdı. İkili oynuyor gibiydi. İçinde güçlü, kendine güvenen bir kadın vardı. Ama bunu dışarıya asla yansıtmıyordu.

"Bana ailenden bahset," diyorum. Dediğimi yapacak mı bilmiyorum ama artık ona her konuda soru sorabilecek kadar yakın hissediyorum.

Ağzı kurabiye dolu olduğundan hepsini yutmayı bekleyip sonra söze giriyor. "Anlatacak pek bir şey yok. Annemle

en son konuştuğumda Hindistan'daydı. Birkaç yıl önce konuşmuştuk. Babam Brooklyn'de. Yaklaşık bir yıldır görüşmedik."

Bu olanlara üzülmüş gibi durmuyor. Hikâyesini anlatırken alışveriş listesindekileri sıralar gibi konuşuyor. Bu yüzden biraz daha ısrar ediyorum. "Çocukluğun nasıl geçti? Sanırım annen ve baban boşanmış, değil mi?"

Hayır anlamında başını sallıyor. "Annem ve babam hiç evlenmemiş. Babam müzisyen. Brooklyn'deki küçük barlarda çalıyor, aynı zamanda da sokak müzisyenliği yapıyormuş. Bildiğim kadarıyla hâlâ çalıyor. Aslında kötü biri değil ama gerçek dünyayla yüzleşmek konusunda sorunları var. Başa çıkabilmek için sarhoş değil, ayık olman gereken dünyadan bahsediyorum." Sözlerini vurgulamak için kaşlarını kaldırıyor. "Neyse, sanırım annem babamın hayranlarından biriymiş. Birkaç kez sevişmişler. Annem hamile kalmış. Ben doğana kadar birliktelikleri sürmüş, sonra annem bizi terk etmiş."

Hemen aklıma annem geliyor. Beni ve çocuğu olarak gördüğü diğer herkesi koruma içgüdüsüyle yanıp tutuşur. Tüm annelerin aynı olmadığını biliyorum ama yine de bir annenin çocuğunu bırakmasını idrak edemiyorum. "Terk etti derken? Gerçekten terk mi etti?"

"Evet. Onu hep bir çingene gibi düşündüm. Hiç çalıştığını sanmıyorum. Hiç kendine ait bir yeri olmadığını biliyorum. Oradan oraya sürüklenerek yaşıyor işte. Arada arkadaşları ve sevgilileri oluyor. Yeni maceralara atılmaya karar verene kadar onlarla idare ediyor. Annemle birkaç yılda bir konuşuruz. Onunla hiç tanışmadım, sadece babamdaki bir fotoğrafını gördüm."

"Lanet olsun. Çok fena bir durum, Scout."

Benimle hem aynı fikirdeymiş, hem de değilmiş gibi omuz silkiyor. "Yapacak bir şey yok. Yanımda olup bana yük olacağına, uzakta olmasını tercih ederim. Beni babam büyüttü. Bir sorun olmadı."

"Baban nasıl biri?" Kazadan sonra onunla yaşamadığını söylediğinden bu soruyu sorarken biraz çekiniyorum.

Onu hatırlamaya çalışır gibi birkaç kez gözlerini kırpıyor. "İçkiyi sever. Müziği sever. Bir de beni sever. Sıralama böyle."

Bu konuda konuşmakta zorlandığını bildiğimden birkaç soru daha sorup sohbeti devam ettiriyorum. "Brooklyn'de mi büyüdün?"

"Çoğunlukla, evet. Babamın hiç kendine ait bir yeri olmadığından sıklıkla yer değiştiriyorduk. Arkadaşlarında, kız arkadaşlarında falan kalıyorduk. Bazen çaldığı barın sahibi ödemeyi barın üst katında bize bir ya da iki aylık bir oda vererek yapardı. Başka türlüsünü görmediğimden bana normal geliyordu. Genelde yalnızdım; ama bunun sayesinde bağımsız olmayı öğrendim."

"Peki ya kazadan sonra?"

Gözleri dalıyor. "Kaza." Susuyor. "Babamın New York'un dışında bir konseri vardı. Bir araba ödünç alıp bizi götürdü. O çalarken sahne arkasında oturuyordum. Beklerken *Little House on the Prairie*'yi [Küçük Ev] okuduğumu hatırlıyorum." Bu anı hatırlamak, yüzünde hafif bir tebessüm oluşturuyor. "Konser bittikten sonra birkaç saat kadar içki içti. Ben, biraz daha kitap okudum. Bana eve gitme zamanımızın geldiğini söylediğinde sarhoş olduğunu biliyordum." Omuz silkiyor. "Her zaman sarhoş olduğundan bunun ürkütücü bir durum olduğunu düşünmemiştim. Arabaya bindik. Hava karlıydı; uzandığımda arka koltuğun ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorum. Emniyet kemerimi takmadım. Aklımdan bile geçmedi. Daha önce sadece birkaç kez arabaya binmiştim. Eve giderken hep metroyu kullanırdık. Her neyse, arka koltukta uyumuşum. Uyandığımda, kendimi bir enkazın ve yangının ortasında buldum." Donuk gözlerle boşluğa bakıyor. Sessiz ama derin bir tonda konuştuğu için can kulağıyla dinliyorum. "Çok

sıcaktı. Hafızama en çok kazınan his bu... Acıdan bile daha fazla sıcaklık." Dudaklarını yalayıp devam ediyor. "Arabada mahsur kaldım. Babam dışarıdaydı. Onu göremiyordum. Sesimi duysun diye defalarca bağırdım, sonra bayılmışım."

"Seni kurtarmaya geldi mi?"

"Geldi. Gelmeseydi ölürdüm. Sanırım kısa bir süre sonra ambulans ve itfaiye geldi ve bizi hastaneye götürdü. Babam yaralanmamıştı, sadece birkaç kesiği vardı. Bense yanık ünitesine gönderilmeden önce iç kanamadan dolayı birkaç gün yoğun bakımda kaldım. Yanık ünitesinde haftalarca yattım. Ameliyatlar, deri nakilleri... Babam alkollü araç kullanma ve çocuk hayatını tehlikeye atma suçlarından hapse girdi. Sosyal Hizmetler devreye girince teyzem ve eniştem ortaya çıktı. Gerisini zaten biliyorsun. Beni alıp evlerine götürdükleri günden sonra yeni ailem onlar oldu."

Güçlü bir kadın. İnanılmaz güçlü bir kadın. Çektiği acıyı ve zorluğu hayal bile edemiyorum. "Babanla görüşüyor musun?"

"Yaklaşık yılda bir kez görüşüyoruz ya da haberleşiyoruz. Fakat görüşmelerimiz planlı değil, öyle aniden ortaya çıkıveriyor. Kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Sanırım bana bakmakta zorlanıyor," derken yüzündeki ve boynundaki yaza izlerini işaret ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. Utanç ve kendinden nefret etme hissi onu yine kontrolü altına almaya çalışıyor.

Elimi yanağına koyup gözlerimin içine bakması için yüzünü çeviriyorum. "Sen çok güzel bir kadınsın. Hiç kimsenin sana aksini hissettirmesine izin verme. Eğer böyle bir şey yapan olursa bana söyle de gidip onları mahvedeyim."

Gülümseyince yüzündeki utanç kayboluyor. "Teşekkürler, sert erkek."

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra elimi yanağından çekiyorum. "Her zaman. Yani Pax'le birlikte mi büyüdünüz?"

Pax'ten bahsedince yüzündeki gülümseme büyüyor. "Evet. Yanında bir ucube gibi hissetmediğim nadir insanlardandı. Yaralarımın hiç sözünü açmaz ve her zaman gözlerime bakarak konuşurdu. Teyzem ve eniştemle yaşamaya başladığımda okul değiştirdim ve hiç arkadaş edinemedim. Manhattan'da yaşıyorduk. Çevremde genelde zengin çocukları vardı. Bazen acımasız olabiliyorlardı. Dalga geçiyorlardı. Bana lakap takıyorlardı. Ve büyüdükçe, ben yokmuşum gibi davranmaya başladılar. Bu durum beni biraz rahatlattı. Alay edilmektense görmezden gelinmeyi tercih ederim. Üniversiteye gidene kadar insanlar arasında kaynayıp gitme ve hiç dikkat çekmeme konusunda gerçekten iyiydim. İçime kapandım ve mümkün olduğunca dersleri internet üzerinden takip etmeye çalıştım." Tekrar omuz silkiyor; fakat bu kez özür diler bir tavrı var. "Bana iyi geliyordu."

Nihayet olması gereken insana dönüşürken geçmişi üzerinde çok duramayacağımdan gülümsüyorum. "Sen bana iyi geliyorsun."

Gülümseyerek soru sorar bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. Benimle cilveleşiyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak aramızdaki kurabiye poşetini kaldırıp yatağın yanındaki şifonyerin üstüne koyuyorum. Birkaç yastığa yaslanırken yarı oturur, yarı uzanır bir pozisyonda duruyor. Sırtındaki yastıkları çekince sere serpe yatağa uzanıyor. "Bunlara ihtiyacımız yok." Elbisesini çıkarmasına yardım ediyorum. "Ya da buna." Şortumu ve çamaşırımı çıkarıyorum. "Ya da bunlara."

"Gus, birazdan gitmem gerek. Bugün çalışmam lazım." Vakit gece yarısını biraz geçti.

"Biliyorum. Sadece gitmeden son bir kez daha seni rahatlatmama izin ver."

Bacaklarının arasına geçip tadına bakıyorum. Tadı mükemmel.

Bir kere dilimin etkisiyle, bir kere de içine girdikten sonra titreyerek doruklara ulaşıyor. İkimiz de tekrar tatmin oluyoruz.

Gitmesini istemiyorum ama gitmesi gerektiğini biliyorum. Elbisesini ve çantasındaki külotu giymesini izlerken ben de iç çamaşırımı giyiyorum. Her insanın farklı şeylerden tahrik olduğunu biliyorum ama çantasından külotunu çıkarıp giymesini izlemek? Evet, bence çok seksi. "Scout?"

Dantel külotunun belini düzeltip elbisenin etek kısmını indirirken cevap veriyor. "Efendim?"

"Külotunu sürekli çantanda taşımaya ne dersin?"

Gülüyor. "Neden?"

"Sanırım külotunu çantandan çıkarıp giydiğini izlemekten asla bıkmam. Bence çok seksi."

Göz kırpıyor. "Bunu unutmayacağım."

"Unutmasan iyi edersin. En iyi fantezi, gerçekleşen fantezidir."

"Haklısın. Bu gece burada olmamın sebebi bu." Suratında yaramaz bir gülümseme var.

Kapıya doğru yürüyoruz. "Neden bana böyle edepsiz bir yanın olduğunu söylemedin? Hoşuma gitti."

"Seninle tanışana kadar böyle bir şey yoktu. Beni kötü yola sürüklüyorsun." Önümden yürürken arkasına dönmeden konuşsa da, şu an sırıttığını biliyorum.

Kollarımı beline dolayıp başının arkasından öpüyorum. "Kötülerin en iyisiyim."

Kapıya varınca arkasını dönüyor. "En iyisi." Sonra beni öpüyor. Ateşli ama kısa bir öpücük. Hemen dönüp kapıyı açıyor.

"Eve gidebilmek için yeterince ayık olduğuna emin misin?"

Gülümsüyor. Aynı anda iki cevap alıyorum. "Sanırım hiç bu kadar ayık olmamıştım. Bu akşam için teşekkürler." Ettiğimiz sohbetten bahsediyor.

Başımı sallıyorum. "Bana tüm benliğinle güvendiğin için teşekkürler."

Gülümseyerek bir kez daha sarılıyor.

"Eve gidince beni ara ya da mesaj at."

"Tamam. Yarın stüdyoda harika bir iş çıkar."

"Plan bu. Yarın stüdyoda harika bir iş çıkarmak."

Gülerek uzaklaşıyor. "Güzel plan. İyi geceler."

"İyi geceler."

Kapıda durup arabaya binerek uzaklaşmasını seyrediyorum. Uyumadan önce bir bardak daha süt ve biraz daha kurabiye istediğimi fark ediyorum. Tam mutfaktan çıkarken, bizimkiler eve geliyor. Gülüyorlar. Onları mutlu görmek hoşuma gidiyor.

Franco ceketini çıkarırken, "Bu gece bizimle gelmeliydin, pislik. Kuzey İngiltere'den Gemma adında, vahşi, minyon ve açık kızıl saçlı bir hatunla tanıştım. Leopar desenine bayılıyor. You Me At Six grubunu ve cin içmeyi çok seviyor. Harika bir kadın. Numarasını aldım. Hepimiz çok iyi vakit geçirdik."

Hepimiz çok iyi vakit geçirdik. Ben dâhil.

Düşünürken gülümsüyorum ve bir şey söyleyemeden Franco dedektif gibi etrafı koklamaya başlıyor. "Burası ev yapımı kurabiye kokuyor. Burası neden ev yapımı kurabiye kokuyor?" Şüpheleniyor. Aynı zamanda, "Scout mu geldi? Kurabiyeler nerede?" diye soruyor. Jamie, "İnanmıyorum! Masaya ve duvara ne oldu böyle?" diye soruyor.

Masanın köşesinin duvarda bir delik açtığını görünce ezilip büzülüyorum. Ama gülümsememi de saklayamıyorum. Sütten bir yudum alıp cevap veriyorum. "Scout bu akşam buraya gelip kurabiye getirmiş olabilir."

Franco sinsice gülümsüyor. "Bu duvar ve masadaki zararı açıklamıyor."

Odama doğru yürürken süt bardağımı kaldırıp omuz silkiyorum. "Kurabiyeler gerçekten çok güzeldi diyelim. Hatta harikaydı. Belki de yediğim en güzel kurabiyelerdi."

20 Ocak, Cumartesi

Gus

Bu sabah uyandığımda hissettiğim şey tam olarak üzüntü değildi. Daha çok bir şeylerin eksik olduğunu hissetmek gibiydi. Göğsümde bir ağırlık vardı. Bugün Gün Işığım'ın ölüm yıldönümü. Yatakta uzanıp birkaç dakika onu düşündüm. Nasıl birlikte büyüdüğümüzü düşündüm. Yirmi yılın tüm anıları fondan çalan keman eşliğinde gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. Sonra bir süre gülümseyerek kolumdaki dövmeye baktım. Onun sesini duyar gibiyim. "Benim için ağlama. Beni hatırlayınca mutlu ol."

Bu yüzden ağlamadım. Kendimi telefonuma uzanıp Keller'ı ararken buldum.

Telefonu açıyor. Arkadan akordu bozuk bir piyano sesi geliyor. "Selam Gus." Sesi iyi. Ne bekleyeceğimi bilmediğimden bundan memnunum.

"N'aber Banks Baba? Piyanoya tüm sırlarını ortaya döksün diye işkence mi ediyorsunuz?"

Gülüyor; kapının kapanma sesi üzerine piyano kesiliyor. "Stella'nın bale kursundayım. Bence seyircilere piyanodan daha çok işkence ediliyor. Sanırım kulak tıkacı bu yüzden icat edildi. Bugün nasılsın dostum? Ben de eve gidince seni arayacaktım. California'da henüz erken olduğunu biliyorum."

"Evet, erken. Los Angeles'tayız. Bir saat içinde stüdyoda olmam gerek. İkinci albümü hazırlıyoruz. Bitmek üzere." İçim ferahladı. Başlayalı birkaç hafta oldu; ama çok çalıştık, çok şey öğrendim ve ortaya çıkan işten çok memnunum. Son albümden bu yana geçen bir buçuk yılda çok olgunlaştım. Ve bu kendini belli ediyor. Müzik, şarkı sözleri, grup... Her şey olgunlaştı.

"Harika bir haber, Gus. Tebrikler. Albümü dinlemek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman çıkacak?" Benim adıma gerçekten sevinmiş görünüyor. Aramızda ilginç bir bağ var. Bu bağ Gün Işığım'a olan aşkımızdan doğduğu için birbirini kıskanan iki düşmana dönüşmeliydik; fakat Gün Işığım'ın hayatının her noktasında olduğu gibi bu konuda da imkânsız denen her şey gerçek oldu. Keller'la arkadaşlığımız benim için çok şey ifade ediyor.

"Mart sonu gibi çıkması planlanıyor. Nisan ayında da turneye çıkmamız bekleniyor." Bunu sesli söylediğim an birden her şey ciddiye biniyor. Aslında heyecanlıyım. Tekrar yola çıkıp seyircilerin karşısına çıkacağım için heyecanlıyım. Bu sefer hiçbir şeyi batırmayacağım için. Son turnedeki gibi konserlere katlanmaya çalışarak değil, her şeyi keyfini çıkararak yaşayacağım için.

"Harika. Tekrar Minnesota'ya gelecek misiniz? Bir konserinizi daha izlemeyi çok isterim." Bunu gerçekten istediğine eminim.

"Henüz programa bakmadım; ama birilerinin kafasına bu fikri sokabilirim. Tanıdıklarım var." Gün Işığım'ın anısına tekrar Grant'te çalmayı çok isterim.

Tekrar gülüyor. "Eminim vardır."

"Son zamanlarda neler yapıyorsun dostum?" Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım.

"Meşgulüm. Bu hafta başlayacağım öğretmenlik stajını berbat etmezsem haziranda mezun olacağım." Biraz stresli, biraz da heyecanlı gibi.

"Staj mı? Harika. Lise, değil mi?"

"Evet. Burada, Grant Lisesi'nde İngilizce öğretmenliği yapacağım. Şansım yaver gitti; daha iyisi olmazdı. Okul evden yaklaşık iki kilometre uzaklıkta ve Stella'nın anaokulu yolumun üstünde. Benim için çok iyi oldu."

"Çocuklar sana bayılacak."

"Bu konuda henüz bir şey söyleyemem ama ben hazırım. Tamamen hazırım." Sesi yorgun geliyor.

Gün Işığım bana Keller'dan uzun uzun bahsetmişti. Annesi avukat olmasını istiyormuş ve Keller kalbinin sesini dinleyip öğretmen olmak istediğinde bölümünü değiştirince annesi çok kızmış. Sanırım hâlâ konuşmuyorlar. Neyse ki artık babasıyla daha yakınlar. "Hazır olduğuna eminim. Çok yakında okulu bitireceksin ve bunların hepsi geride kalacak. Güz döneminde Stella'yla San Diego'ya gelip burada bir okulda iş bulmalısın."

"Ah dostum. Stella'nın San Diego'da, yirmi dört saat kumsala gidebileceği bir yerde yaşadığını hayal edebiliyor musun? Onu hiç eve sokamazdım. Muhtemelen sizin evin önündeki plaja bir çadır kurup orada yaşardık. Kumdan kale yapmak için kilometrelerce kum ve su olduğu sürece evsiz olmayı dert edeceğini sanmıyorum."

"Benim için sorun değil. Annemin de bunu sorun etmeyeceğini biliyorum."

"Kahretsin, annenle babamın arasında olup bitenlere bakacak olursak o zamana kadar üvey kardeş olabiliriz."

Gülüyorum; çünkü haklı. Annem hafta sonları sık sık Doktor Banks'le görüşüyor. Çok da mutlu. Daha önce hiç kimseyle birlikte olduğunu görmediğimden ikisinin ilişkisi benim için çok değerli. Will Ferrell taklidi yaparak, "Biz şimdi arkadaş mı olduk?" diye bağırıyorum. *Step Brothers* [Üvey Kardeşler] filminden alıntı yapıyorum. Yaptığım göndermeyi anlar mı bilmiyorum.

Heyecanla, "Evet," diye cevap verince alıntı yapmaya devam ediyorum. "Garajda karate yapmak ister misin?"

"Evet," diye cevap veriyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Uzun zamandır böyle gülmemiştim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Teşekkürler dostum. Buna ihtiyacım vardı."

Hâlâ gülüyor. "Benim de." Gülüşü yerini kıkırdamaya bırakıyor; fakat hâlâ mutlu. "Dostum, az önce piyanonun son nefesini verdiğini duydum. Sanırım ders bitti. Şimdi gidip Stella'yı alsam iyi olacak. Aradığın için tekrar teşekkürler. Onu daima seveceğim. Onu düşünmeden tek gün bile geçirmiyorum. Fakat şimdi her şey birkaç ay öncesinden çok farklı. Artık acı çekmiyorum; mutluyum. Yaşama sebeplerimden birisi de o. Evet, bir amacım var; ama Stella'yla amacıma doğru emin adımlarla ilerlerken aynı zamanda eğleniyoruz. Bana yaşamayı ve sevmeyi o öğretti. Bu bildiklerimi boşa harcamaya hiç niyetim yok."

"Senin adına sevindim. Ben de aynı yoldan geçiyorum. Sana muhteşem bir cumartesi diliyorum, dostum. Bayan Stella'ya benden selam söyle."

"Söylerim. Kendine iyi bak, Gus."

"Sen de. Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz annemi arıyorum. Lalelerini ve Twix'ini almış mezarlığa gidiyor. Tıpkı Keller gibi onun da sesi iyi geliyor. Yıl dönümünde Gün Işığım'ı mutlu bir şekilde hatırlıyor. Zaten onu anmanın tek yolu da bu olmalı. Ona az önce Keller'la konuştuğumu söylüyor, hatta üvey kardeş şakamızdan bile bahsediyorum. Gülüyor; fakat söylentilerin aksini iddia eden hiçbir açıklamada bulunmuyor. Belki de ilişkileri ciddidir. Mümkün görünmüyor; ama imkânsız da değil.

Telefon konuşmalarını bitirdikten sonra duş alıp Scout'a mesaj atacak kadar vaktim var. *Günaydın Scout.*

Salona girince, üç çift göz endişeyle bana bakıyor. İlk

Franco konuşuyor. "Günaydın. İyi misin koca adam?" Meraklanmış görünüyor.

"İyiyim, dostum." Gün Işığım'ın ölüm yıldönümü olduğu için böyle davrandıklarını biliyorum. "Onu hep özleyeceğim ama o, burada duruyor." Göğsüme vuruyorum. "Düşünüyorum da, bugün *Judgement Day*'i bitirmek yerine Gün Işığım'ın anısına çalmaya ne dersiniz? Hiç düşünmeden öylece çalalım. Bakalım ortaya ne çıkacak? Stüdyodayken bizi izlediğini biliyorsunuz." Her gün bizimle orada olduğunu hissediyorum. "Hadi bugün onun sevdiği bir şeyi yapalım." Gün Işığım akışına bırakarak çalmayı çok severdi. Çok yaratıcı biriydi. Müzik onun bir parçasıymış ve yazdığı her yeni şarkı, ondan kopan küçük bir parça gibi. Hiç durmadan yeni şarkı yazabiliyordu.

Herkes gülümseyerek onaylar bir ifadeyle başını sallıyor. Franco kapının yanına gitti bile. "Hadi! Bugünü resmi olarak Kate Günü ilan ediyorum." Biz otoparka doğru yürürken kapıyı tutuyor. "Kate'i stüdyoda hissettiğinden bahsetmen çok tuhaf. Ben de kendimi yalnız sanıyordum. Bazen tam moda girdiğimde kulağıma fısıldadığını duyar gibi oluyorum. Bana bateri çalarken ne kadar seksi olduğumu ve her zaman en çok beni sevdiğini söylüyor."

Başımı sallayıp gülümsüyorum; çünkü tüm bunları beni güldürmek için uydurduğunu biliyorum. "Kapa çeneni, dostum. Çalarken seksi olabilirsin; ama hiçbir zaman en sevdiği sen olmadın."

Söylediklerime alınmış gibi yaparak kamyonetini açıyor ve hepimiz içeri doluşuyoruz. Dönüp bana bakıyor. "Kırdın beni, pislik herif. Beni gerçekten kırdın." Bana kendimi kötü hissettirmeye çalışırken bir yandan pis pis sırıtıyor. Park yerinden geri geri çıkarken, "Kim kahve ister?" diye soruyor. "Kate Günü'ne Kate anısına kahve içerek başlayalım derim."

Starbucks'ın arabaya servis bölümüne gidip dört bardak kahve için yaklaşık iki yüz dolar harcadıktan sonra stüdyoya gidiyoruz. AHY'ye bugünlük planımızı anlatınca, istemeye-

rek de olsa kabul ediyor. Gün Işığım'ın onun kalbinde de bir yeri var.

İlk olarak akustik gitarımla ben başlıyorum ve AHY'nin sesimi kaydettiğini fark ediyorum. Her şeyi kaydetmiyor, yalnız beğendiği kısımları yakalıyor. Bir şeyler oluyor; gerçekten bu odada benimleymiş gibi hissediyorum. Şarkının giriş kısmının bir araya geldiğini zihnimde duyabiliyorum ve elektronik gitara geçiyorum. Gitarın pedalını ayarlamam bir dakikamı alıyor ve yankı efektini tam istediğim gibi ayarlıyorum. Parmaklarım yakalayıp onlara hayat verene kadar notalar zihnimde üst üste yığılıyor.

Gecikmeye rağmen, giriş harika. Her nota belirgin ve yavaş. Birkaç kez üstünden geçtikten sonra herkes başını sallayarak beğendiğini belirtiyor. Franco'ya bakıp başımı sallıyorum. "Hey dostum. Buna uygun bir ritim bul. Ama çabuk ol. Düşük tempolu. Benim çaldığıma çok takılı kalma. Benim önüme geç. Ben yavaş çalacağım ama sen önden git. İşe yarayacak. Bana güven. Unutma, sadece ritim."

Dediğimi yapıyor. İlk seferinde hiç anlaşamıyoruz. Benim tempoma ayak uydurmaya çalışıyor; ama ben tam tersini istiyorum. Zamanı o belirliyor; ama henüz net olarak duyamadığı için bana güveniyor. Birkaç kez daha çaldıktan sonra bu konuyu onunla konuşuyorum ve sonunda beni geride bırakıp önden çalınca istediğimi yakalıyorum. İşe yarıyor!

Sonraki yarım saatte Jamie'yle Gün Işığım'ın gurur duyacağı güzellikte bir bas dizilimi çıkarıyoruz. Sert, güçlü baslara hayrandı. Gitar ağırlıklı şarkıları tercih ederim fakat bas ağırlıklı da hiç fena değil. Bas, yankılanarak varlığının derinliklerine inip iliklerinde dolaşabiliyor. Kalp atışlarını dışarıdan dinleyebilmek gibi.

Bas diziliminden sonra, Robbie nakaratta basın ağırlıklı olması ve sadece Jamie'nin ardından çalması konusuna katılıyor.

Franco'nun içi içine sığmıyor. İplerinden kopabilmek için çılgına dönmüş durumda. İstediğini elde edecek.

Franco'ya dönüp başımı sallıyorum. "Hazır mısın?"

Bagetini elinde çevirip birkaç kez pedala basıyor. Yerinde duramıyor. Çalmak, çalarak özgürleşmek istiyor. Franco kusursuz bir baterist ve müzisyen fakat en iyi yanı bu heyecanı. Büyük bir tutkuyla çalıyor. Mümkün olsa her gün, her saniye çalar. "Doğuştan hazırım, adamım." Yalan değil. Gerçekten de öyle.

"Jamie, bas dizilimini tekrar çal. Franco, sen de sadece trampet ve basla Jamie'yi takip et. Her ölçünün sonunda hafifçe büyük zile vuracaksın. Robbie, sen Jamie'yle arka planda çalacaksın. Benim gitarım ön planda olacak. Çalarken beni takip etmeyin." Yankı efektini azaltıp distorsiyonu artırıyorum ve birkaç kez üstünden geçiyoruz.

AHY, yüzünde bir sırıtmayla sandalyesine yaslanmış oturuyor. Sırıtması iyiye işaret. Yaptıklarımızı beğendiği anlamına geliyor. Gerçekten beğeniyor. Hiç sesini çıkarmaması da iyiye işaret.

"Tamam, hadi bu işi bitirelim. Baştan sona çalacağız. AHY, ses kaydı alacak mısın? Çaldıktan sonra dinlesem sözler üzerinde çalışabilirim."

Başparmağını miskin bir şekilde kaldırarak onay veriyor. Yüzündeki o sırıtan ifade hâlâ bozulmadı. Bu ikili, yapımcı dilinde müziğe bayıldım, demek oluyor.

"İlk ben başlayacağım. Birkaç ölçü beni dinledikten sonra başla, Franco. Düşük tonda, sadece ritim vereceksin. İkimiz birkaç ölçü çaldıktan sonra, işaretimle herkes nakaratı çalmaya başlayacak. Ben başımla tekrar işaret edince, Jamie ve Franco ikinci kısma başlayacak. Ben geçiş yapacağım ve nakaratı tekrar edeceğiz. Üçüncü kısımda yine sadece Jamie ve Franco çalacak. Anlaştık mı?"

Hepsi başını sallıyor. Jamie'ye bakıyorum. "Sana baskı yapmak istemem; ama Gün Işığım'ın sert bas dizilimlerini ne kadar sevdiğini biliyorsun. Çalarken seninle gurur duymalı, dostum."

Kolundaki dövmeyi bana gösterip gülümsüyor. "Ben sadece efsane yaratırım." Göz kırpıyor. "Bu işi bana bırak."

Pedalları ayarladıktan sonra, iki kez gitarın tellerine vuruyorum. Alışkanlık işte. Her şarkıya başlarken yaptığım bir şey. AHY'ye bakıyorum. Kulaklıkları takılı ve parmağıyla bana işaret verdikten sonra kayıt butonuna basıyor.

Bir kez çaldıktan sonra düzgün bir kayıt ortaya çıkıyor; ama geçişler pek doğru değil. İkinci kez üstünden geçtikten sonra ise, herkes ne yapacağını bilince her şey yerli yerine oturuyor.

Kaydı dinleyince tüylerim ürperiyor. Genelde şarkılarımızı dinlerken bu kadar etkilenmem. Bende bu hissi uyandıran sadece birkaç şarkı var. Şimdiden sözler kafamda canlanmaya başladı bile. Duvardaki saate bakıyorum. 12'yi biraz geçiyor. "Siz bir saat mola verin. Gidip bir şeyler yiyin. Ben de bu arada sözler üzerinde çalışayım. Kafamda büyük bir kısmı oluştu gibi. Sadece birkaç kez daha dinleyip not etmem gerek."

AHY ayağa kalkıyor. "Benim kalmamı ister misin?"

Yardıma ihtiyacım varsa yanımda olduğunu belirtmek istediğinin, aynı zamanda da bunu kendi başıma yapabileceğime inandığının farkındayım. "Ben hallederim. Bana bir iyilik yap ve gelirken bana içinde et olmayan bir şeyler getir. Depoyu biraz doldurmam lazım. Bu şarkıyı kaydetmek istiyorum ve uzun bir gün olacak gibi geliyor."

Hafif gülümseyerek başını sallıyor. "Getiririm. Harika bir iş çıkarmak üzeresin. Kalbinin sesini dinle, Gus. Şimdiye kadar seni hiç yanıltmadı." Cevap veremeden stüdyodan çıkıyor.

Sabah ikiye kadar hepimiz stüdyoda kalıyoruz ve tüm gün çalışarak bitkin düşüyoruz. Ama şarkı bitti. Kaydedildi. Sözleriyle ve her şeyiyle. Şarkının adı *Redemption* [Kurtuluş]. Diğerlerinin haberi yok ama albümümüz adını bu şarkıdan alacak.

Kurtuluş. Bugün kurtulduğumu hissettim. Günahlarımdan kurtulmaktan değil; üstümdeki yükten kurtulup daha iyi bir insan olmak adına bir adım atmaktan bahsediyorum. Kendimi harika hissediyorum.

25 Ocak, Perşembe

Scout

"Los Angeles seni özledi, Scout." Gus telefonu böyle açıyor.

"Ben de Los Angeles'ı özledim. Bir de seni. Mutlu yıllar, Gus."

"Ah, o gün geldi mi? Nereden öğrendin?" Sesi şaşkın geliyor.

"Audrey'nin takviminde işaretli. Ben de onun asistanıyım. Tüm önemli bilgilere erişebiliyorum."

"Kesinlikle öyle." Az önce seksi bir imada bulunduğuna adım gibi eminim. "Teşekkürler. Önemli bilgilerden bahsetmişken, cumartesi burada işimiz bitiyor. Pax'i cumartesi sabahı arabayla buraya getirebilir misin? Bu çocuğun Los Angeles'ta tek başına trafiğe çıkmasını istemiyorum. Tüm ay mesajlaştık ve ona çalışırken çektiğim kısa videoları gönderdim; ama bir de kendi gözleriyle görmek istediğinin farkındayım. Hâlâ son şarkının gitar kaydını yapmadım. Pax'in burada olacağını umarak sona bıraktım."

"Tabii ki getiririm. Çok mutlu olur." Paxton, Gus'ı idol olarak görüyor. Gus, Paxton üzerindeki etkisini önemsiz gibi göstermeye çalışsa da, Gus'la birlikte olmak muhtemelen Paxton'ın başına gelen en güzel şey. Gus onun için bir

baba, kardeş, öğretmen ve en yakın arkadaş. Paxton hep iyi bir çocuktu; ama son aylarda büyük bir değişime uğradığını düşünüyorum. Özgüveni yerine geldi. Daha dışa dönük biri. Okulla ve hobileriyle çok daha ilgili.

"Harika. Teşekkürler, güzel kadın."

"Kaçta orada olalım?"

"Erken olduğunu biliyorum; ama sabah sekizde başlamak istiyorum. Pek oyalanacağımı sanmıyorum, yaklaşık bir saat kadar sürer. Sonrasında başka işim yok ve birlikte eve gidebiliriz. Senin arabana otostop çekmemin bir mahsuru var mı? Ya da sen kurabiye getirip külotunu çantana koyarsın ve eve gideriz."

"Sana kurabiye getirip külotumu çantama koymayı çok isterdim; ama Paxton ne olacak?"

"Haklısın. Pax ne zamandan beri seksimize engel olmaya başladı? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum." Gülüyor.

Bunun üzerine ben de gülüyorum. "Şimdi işe dönmem gerek. Akşam tekrar konuşuruz, doğum günü çocuğu. Güzel bir gün geçir."

"Her zaman. Sen de, tatlım." Bana tatlım demesine bayılıyorum. Her söyleyişinde sesi yumuşuyor. Bana kelimelerle sarılıyor gibi hissediyorum. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve kalbim gerçekten yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hoşça kal."

"Görüşürüz."

27 Ocak, Cumartesi

Gus

Bu sabah Scout, Pax'i stüdyoya getirdi. Pax inanılmaz heyecanlıydı. Ondan aldığım bu enerji bana iyi geldi. Ve şimdi son gitar kaydı da hazır. Efsane oldu.

Hep birlikte eve döndük. Öğle yemeği vaktini biraz geçmişti. Annem bana minik kekler ve vejetaryen tacolar hazırlamış. Tanrım, bu kadını seviyorum.

Annem, Scout, Pax ve kız arkadaşı Mason'la sessiz, sakin bir geç doğum günü kutlaması yapıyoruz.

Ve bu güzel günün sonunda, Scout bana çırılçıplak bedenini hediye ediyor.

Ben de benimkini.

Ve birlikte harikalar yaratıyoruz.

Sonra tüm geceyi birlikte geçirdik.

Evde olmayı seviyorum.

28 Ocak, Pazar

Scout

Duştan çıkıyorum. Banyo aynasına yapıştırılşmış bir not var. *En sevdiğim seks, San Diego'daki.*

Dün geceyi düşününce yüzüm kızarıyor.

Kesinlikle onunla aynı fikirdeyim.

4 Mart, Pazar

Gus

Son birkaç ayda annem ve Doktor Banks'in ilişkisi sağlam, sevgi dolu ve güvenilir bir ilişki hâline geldi. Şimdiye kadar çenemi kapalı tutmuş olsam da, artık annemle bu konuyu konuşmam gerektiğini hissediyorum. Seyahatlerini anlatırken laf arasında ilişkisinden bahsediyor ama ben daha derin bir konuşma yapmak istiyorum.

"Selam, anne."

"Selam, tatlım." Terasta kitap okuyarak sabah kahvesini yudumluyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Kaldığı sayfayı işaretleyip kitabını masanın üstüne koyuyor. "Elbette. Sorun nedir?" Endişeli görünüyor. Amacım bu değildi. Bazen yetişkin bir insan olsam da, beni her zaman küçük bir çocuk gibi göreceğini unutuyorum. Bu şekilde onunla konuşmak isteyince, aklına hemen sorunlarımı çözmek, bu durumu nasıl düzeltirim diye düşünmek geliyor.

Başımı sallayıp eğiliyorum ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Bir sorunum yok." Yalan söylediğimi düşünmesin diye gülümsüyorum. "Doktor Banks hakkında..."

Sözümü kesiyor. "Ona Eric diyebilirsin." Hoş bir hatırlatma.

Sesindeki sevecenliği hissedince gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ben Doktor Banks demeyi tercih ediyorum. Daha havalı." Kahkaha atmak istiyor; fakat sadece hafifçe gülümsüyor. Devam ediyorum. "Eric hakkında. Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Evet." Hoşlanıyor.

"Onu seviyor musun?" Annemin hisleri benim için çok önemli ve hislerini sadece onu hak eden biriyle paylaşmasını istiyorum.

"Evet." Seviyor.

"Onunla evleneceksin, değil mi?"

Gözlerinde beliren parıltı sorumu cevaplıyor. "Bu konuyu konuştuk." Onu gerçekten hak ediyor olmalı; çünkü daha önce hiç kimseyle bu seviyeye gelmemişti.

Bu durumdan neden bu kadar çok etkilendiğimi bilmiyorum. Sanırım annemi her zaman hafife alınmaması gereken biri olarak düşündüğümden. Aklına koyduğu her şeyi gerçekleştiren bir kadın. Bu kadın her şeyi yapabilir. Hayatım boyunca böyle biri oldu. Sevgi dolu, herkese yardım eden ama her zaman bağımsız bir kadın. Her zaman düşündüğüm şeyin gerçek olduğunu şimdi anlıyorum. Kendini bana adayabilmek için aşk hayatını bir kenara koydu. Beni büyütebilmek ve tüm enerjisini bana harcayabilmek için. İnanılmaz özverili biri. "Evlenmek istiyor musun?"

"Evet. O iyi biri, Gus. Bence mükemmel eşi bulmak zamanla olduğu kadar karşındaki kişiyle de alakalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, bence insanlar birbirleri için hazır duruma geldiklerinde karşılaşıyor. Birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları zaman. En güçlü ilişkiler birbirlerine ihtiyaç duydukları zamanlarda kuruluyor."

Hemen aklıma Scout geliyor. Aslında aklım her an Scout'ta. Ona ihtiyacım var. Ona muhtaç olduğumdan, onsuz acı çektiğimden doğan bir ihtiyaç değil. Beni tamamladığından doğan bir ihtiyaç. Bana sadece kim olduğumu ha-

tırlatmakla kalmayıp, aynı zamanda daha fazlasını yapmam için çaba göstermemden. Benim için. Onun için. İkimiz için. Ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olacağını bilmek bana özgür hissettiriyor. Annemin dediği gibi, doğru zaman meselesi. İkimiz de hayatımızın çöküş dönemindeydik. Açı çekiyorduk. Yas tutuyorduk. Ve farkında olmadan birbirimizi iyileştirdik. Annemin gözlerinin içine bakıyorum. "Sanırım onu seviyorum anne."

Bu söylediğimi zaten biliyor gibi gülümsüyor. "Onu sevdiğinden hiç şüphem yok."

27 Mart, Salı

Scout

Gus hâlâ uyuduğundan işe gitmeden kapısına birkaç not bırakıyorum. *Bu sabah iTunes'dan yeni Rook albümünü indirdim. Mutlaka dinlemelisin. Solistin çok seksi bir sesi var. Gerçekten, koşarken dinledim. Yeteneğin beni büyülüyor. Kendinle gurur duymalısın.*

Aslında bu sabah koşmadım, yürüdüm. Kulaklığımdan gelen ses beni o kadar etkiledi ki, koşamadım. Bu yüzden yürüdüm. Arada oturup sadece dinledim. Birkaç ay önce onu bu şarkıları yazıp akustik gitarında çalarken dinlemiştim. Büyüleyici bir deneyimdi. Ama bugün, şarkıların kaydedilmiş ve tüm grubun çaldığı versiyonunu dinlerken ağzım açık kaldı. Bu sabah koşudan dönerken kapı aralığından onu gözetledim. Belinden aşağısı örtülü, yüzüstü yatarak mışıl mışıl uyuyordu. Sabah onu çıplak hâlde bıraktığımdan hâlâ çıplak olduğunu biliyordum. Onu her gördüğüm an erkeksi hatları gözüme çarpıyor. Aramızdaki bu saf çekimi inkâr edemem. Kesinlikle nefes kesici bir vücudu var. Fakat bu sabah ona baktığımda, ona duyduğum yoğun hayranlık hissiyle ürperiyorum. Karşımda eğlenceli, kibar, sevimli, korumacı, seksi, ilgili, aynı zamanda da yakışıklı bir adam var. Tüm bunların yanında böyle bir yeteneğe sahip. Bir insan nasıl bu kadar

yetenekli olur, inanmakta güçlük çekiyorum. Bir de bu konuda oldukça alçak gönüllü. Ne kadar özel biri olduğunun farkında değil. Mütevazılığı da kendisi kadar güzel.

31 Mart, Cumartesi

Gus

Bu sabah, telefonumda bir mesajla uyanıyorum.

Clare: Yeni albümünüz kutlu olsun! Dün aldım ve gece dinledim. Olağanüstü! Harika bir iş çıkarmışsınız!

Ben: Teşekkürler. Sigarayı bıraktın mı?

Clare: Bıraktım. İki hafta önce. Ama sana söyleyip uğursuzluk getirmek istemedim. Gerçekten zor. Sen bıraktın mı?

Ben: Evet. Katılıyorum, çok zor. Sık dişini. İddiayı da unutalım. Paranı kendine sakla ve biraz sakız al.

Clare: Sakız mı?

Ben: Evet. İşe yarıyor. Nedenini sorma ama işe yarıyor.

Clare: Peki, deneyeceğim. Kendine iyi bak ve bol şans!

Ben: Teşekkürler. Sen de.

5 Nisan, Perşembe

Gus

Turne yarın başlıyor. Sabah 11'de Phoenix'e gidiyorum. Plak şirketinin göndereceği araba, beni 8.30'da evden alacak. Çantalarım ve gitarlarım hazır bir şekilde kapının yanında duruyor. Scout çantamı yaparken bana yardım etti. Yanıma bir hafta yetecek kadar kot ve tişört aldım. Yolda çamaşırhane bulamazsam diye Scout bana iki hafta yetecek kadar da çorap ve çamaşır almış.

Şu an yatakta yanımda uzanıyor. Yüz yüzeyiz. Bedenlerimiz hâlâ temas hâlinde; birkaç dakika önce yaşadığımız yakınlığın keyfini çıkarıyoruz. Onunla seks yapmaktan asla bıkmam. Bedenim onu arzuluyor. Ve bir olduğumuzda, onu tüm benliğimle hissediyorum. Hem fiziksel, hem de duygusal bir doyum yaşıyorum.

Uykusu gelmiş gibi. Saat de geç oldu. Yanağını ve saçını okşuyorum. Artık yüzündeki izlere dokununca hiç çekinmemesi çok hoşuma gidiyor. İnanılmaz özgüvenli bir kadın. Onunla gurur duyuyorum.

"Scout?"

"Efendim bebeğim?" İlk defa bana adımdan başka bir kelimeyle hitap etti. Alev alev yanıyorum. Tanrım, bu kadın beni öldürüyor.

"Seni seviyorum." Bunu tüm benliğimle hissederek söylüyorum.

Dudakları kıpırdıyor ve sonra sıkıca bastırıp beni öpüyor. Gözlerinin sulandığını görünce ağlamasından korkuyorum; fakat iki damla yaş yanaklarına süzülürken yüzünde hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme beliriyor. "Bunu senden duymayı ne kadar çok bekledim, bilemezsin. Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Onu öpüyorum. Seni seviyorum ve teşekkür ederim, der gibi.

"Seni özleyeceğim." Amerika ve Avrupa turneleri birleştirildiğinden beş ay görüşemeyeceğiz. İki aylığına Avrupa'ya gitmeden önce üç ay burada olacağız. Çalacağımız tüm sahneler şimdiye kadarkilerden çok daha büyük. Grant dışında. Gün Işığım'ın anısına o sahnede tekrar çalmak için ısrar ettik.

"Ben de seni özleyeceğim. Ama ziyaretine gelirim. Gruptan birini tanıyorum. Çok önemli biri." İç çekiyor. "Bana bedava bilet ayarladı." Ona ülkedeki her cumartesi konseri için bir bilet ayarladım. Biletleri ve uçak rezervasyonlarını ona bu gece verdim. "Teşekkürler. Yanında olup o anları seninle paylaşabileceğim için çok mutluyum."

"Sen kapının diğer yanında oturuyor olmasaydın, bu albüm çıkmazdı."

"Sanırım sana o zaman kapıldım. Yani, uzun zamandır biraz bir şeyler hissediyordum. Ama o hafta ruhunu nasıl dışa vurduğunu gördükten sonra artık senindim. Tamamen senindim."

"Açıkçası tanıştığımız an bana kapıldığını düşünüyorum. Birlikte resmen bir savaş verdik; ama şimdi geçmişe bakınca, en başından beri kaderimiz bir yazılmış. Belki de bıraktığın notlardandır."

"Notlarımı seviyorsun."

"Evet. Turne otobüsü sen ve bıraktığın notlar olmasaydı asla aynı hazzı vermezdi."

6 Nisan, Cuma

Gus

Harika bir sabah. Scout'la gün doğumundan önce seks, gün doğarken uzun zamandır gördüğüm en güzel dalgalarda sörf, Scout, annem ve Pax'le kahvaltı. Yolculuğa çıkmadan beni huzura erdiren muhteşem üçlü.

Pax okula, annem ve Scout işe giderken hepsiyle vedalaştım. Evet üzücüydü; fakat kimse beklediğim gibi üzgün değildi. Benim adıma heyecanlıydılar ve daha da önemlisi, benimle gurur duyuyorlardı. Bu sefer bir şekilde bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Efsane bir albüm yapabilmek için var gücümle uğraştım ve bu turnede her şeyimi ortaya koyacağım. Hem de her gece.

Yol kenarında eşyalarımla arabanın gelip beni almasını ve havaalanına götürmesini bekliyorum. Bu sabah güneş her yeri ısıtıyor. Sıcaklığı içime dolduruyorum. Şoför geliyor. Franco'yu çoktan almış bile. Arabadan çıkıp kollarını kocaman iki yana açıyor. Bayağı bir hareket, yarışma programı mankeni gibi davranıyor. Ve tişörtünü gördüğüm an, kahkahayı patlatıyorum.

Ciddi durmaya çalışsa da başaramıyor. "Bu gerçek, ahmak herif. Beni sırılsıklam ediyorsun."

Tişörtün üstünde, Gus beni sırılsıklam ediyor, yazıyor.

Şoförün eşyalarımı bagaja koymasına yardım ederken, "Bunu nereden buldun böyle?" diye soruyorum.

Omuz silkip etrafında tur atıyor. "Turne için yaptırdık, dostum." Arkasında Rook'un logosu ve Amerika turne programı var.

Kahkahalarla gülüyorum. "Bu gerçek olamaz. Sadece bir tane var değil mi?"

"Ah, tabii ki gerçek."

"Yok artık! Benim bundan neden haberim yok?"

Nedeni gayet açıkmış gibi başını sallayarak arabaya biniyor. "Çünkü haberin olsa bu fikri mahvederdin, Bay Alçak Gönüllü. Hatunlar sana hasta. Gerçekleri ortaya koyan bir tişört. Seni görünce sırılsıklam olduklarının farkındalar, koca adam. Harika bir fikir. Deli gibi satacak.

Ardından arabaya biniyorum. "Bir tane de Scout'a alayım."

Ellerini ovuşturup sinsice sırıtıyor. "O işi çoktan halletttim. Onunki bu gece satış masasında hazır olacak. Scout'unkini özel sipariş ettik. Sadece bir tane var. Üstünde, Gus'ı sırılsıklam ediyorum, yazıyor.

Alkışlayarak kahkaha atıyorum. "Mükemmel bir fikir. Aynı zamanda da gerçek. Her konserde bu tişörtü giyecek."

Yumruk tokuşturuyoruz. Bu sik kafalı herifi seviyorum.

23 Haziran, Cumartesi

Scout

Paxton'la bagaj teslim bölümünün dış tarafında, kaldırımda oturuyoruz. Yerel saat sabah 9.30 ve Minneapolis şimdiden sıcak ve nemli.

Beklerken Gus'a mesaj atıyorum: Minneapolis'e şimdi vardık. Neredesin?

Hemen cevap veriyor: Öğleye doğru Grant'te olacağız. Şimdiden külotunu çantana koysan iyi edersin. Zaman kazanmış oluruz.

Ben: Koydum bile. Bu konularda eli çabuk biriyim.

Gus: Ve azgın.

Ben: Evet.

Gus: Peki ya sırılsıklam?

Ben: O da var tabii.

Gus: Ben de. Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Paxton çantasının askılarını düzeltip duruyor. Sürekli kıpırdanıyor. Bu gece Gus'ı ve Rook'u sahnede izleyeceği için mi, yoksa babasını tekrar göreceği için mi bu kadar heyecanlı bilmiyorum. Aylardır konuşmadılar. Paxton artık telefonlarını açmıyor.

Eski ve hurdası çıkmış yeşil arabanın kenara park ettiğini

görmeden önce motorundan gelen gürültüyü duyuyorum. Bu Duncan olmalı. Bu araba tıpkı Keller'ın tarif ettiği gibi: paslı, hasar görmüş ve tek kapısı kırmızı. Bizi tanıması için el sallıyorum.

Ön camdan el sallayarak yan tarafımıza park ediyor. Ön koltuğa binip kendimi tanıtmak üzereyken, Paxton arka koltuktan, "Harika! Armut koltuk!" diye bağırıyor.

Söylediğini doğru duyduğumu sanmıyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Sen Duncan olmalısın."

Gülümsüyor. "Evet. Siz de şu ünlü Scout ve Paxton olmalısınız." Karışık saçı ve gür sakalı, Stella'nın saçıyla birebir aynı tonda.

"Evet." Sonra arkamı dönüp Paxton'a bakıyorum. Konuştuklarımızın tek kelimesini bile duymamış. Yüzünde yedi ya da sekiz yaşından beri görmediğim bir gülümseme var. Ve normal bir yolcu koltuğunda oturmuyor.

Kafasını kaldırıp gülümseyerek ilk seferinde yanlış işittiğimi düşündüğüm şeyi tekrarlıyor. "Armut koltuk. Bu dâhiyane bir fikir."

Duncan arabayı sürmeye başlarken, "Değil mi?" diye cevaplıyor.

Paxton yerinde kımıldanarak söylediklerinin arkasında durduğunu belli ediyor. "Çok daha rahat."

Grant'e gitmemiz uzun sürmüyor. Üçümüz güzelce sohbet ederken yolun nasıl geçtiğini anlamıyorum ve bir kahve dükkânının önüne park ediyoruz.

Duncan kontağı kapatıyor. "Keller yarım saat daha Stella'nın bale dersinde olacak. Biraz takılabiliriz. İçeri gelin. Size birer fincan kahve ısmarlayayım."

"Bu sabah biraz kafeine hayır demem. Teşekkürler." Dün gece az uyuduğumdan mı, yoksa tüm sabah aşırı heyecanlı olduğumdan mı yorgun hissediyorum bilmiyorum. Her halükarda, kafeine ihtiyacım var.

Duncan dev ahşap kapıyı itince, zil çalıyor. Çıkan yüksek sesle irkiliyorum. "Bu da ne böyle?" Bunu dışımdan söyle-

mek istememiştim ama Duncan içten bir şekilde gülümsüyor.

"Minnesotalıların zillerle ilgili bir takıntısı var." Omuz silkiyor.

İşte buna gülüyorum. Aslında şaşkınlıktan gülüyorum; çünkü bu kadar küçük bir zilin böyle bir ses çıkarması olacak iş değil. Sağ kulağımı işaret ediyorum. "Bu kulağım işitmemesine rağmen sesi duydum."

Kendi kendine gülerek bizi karşılıyor. "Grounds'a hoş geldiniz."

Sıcak bir yer. Şöminenin karşısında kışın harika vakit geçirilebileceğini düşündüğüm ikili bir koltuk, birkaç masa ve birkaç sandalye var. Eski ve güzel yapılı bir bina. İnsanı kendine çekiyor. Oturup takılmak isteyeceğiniz türden bir yer. "Güzel yer."

Duncan başını sallıyor. "Evet öyle. Evden uzak olsam da kendimi evimde hissettiriyor. Keller sabahları burada çalışıyor ve Stella'yla arkadaki odada yaşıyorlar."

"Duncan, demek arkadaşların geldi." Ağır aksanlı ama samimi bu sesi duyunca barın arkasındaki adama bakıyorum.

"Rome, nasıl gidiyor?"

Barın arkasındaki adam Duncan'ı selamladıktan sonra, "İyiyim. Sen nasılsın?" diye cevaplıyor.

"Hayallerimi gerçekleştiriyorum, dostum. Hayallerimi." Bunu söylerken samimi olduğunu fark ediyorum. Bazı insanlar o kadar içten davranır ki, bunu tanıştığınızda hemen anlarsınız. İşte Duncan böyle. Gerçekten iyi biri. "Yeni arkadaşlarım, Scout ve Paxton. California'dan geliyorlar."

"Ah, California. Ne güzel. Siz Keller'ın arkadaşları olmalısınız. Bugün misafirleri olduğunu söylemişti. Ben Romero."

"Tanıştığıma memnun oldum, Romero. Evet, bugünkü konser için geldik."

"Tabii ya. Keller bahsetmişti. Kate'in arkadaşlarının grubu, öyle mi?" Onay almak için Duncan'a bakıyor.

Duncan başını sallıyor. "Evet. Çok iyi grup dostum. Sen de bizimle gelip dinlemelisin."

Romero sırıtıyor. "Bunun için biraz fazla yaşlıyım, evlat. Ama onları duydum. Keller bana birkaç şarkılarını dinletti. Kate şarkı söyleyip keman çalıyordu. Epey iyi, değil mi? Eşi benzeri olmayan bir kız. Ne kadar acı."

Ne zaman biri Kate'ten bahsetse, onu tanımış olmayı diliyorum. Ardında bu kadar sevgi dolu hatıralar bırakmış ve onu tanıyan herkes hakkında harika şeyler söylüyor. Gus'ın bugünkü Gus olabilmesinin sebeplerinden birinin arkadaşlıkları olduğunu biliyorum ve bunun için daha minnettar olamazdım.

Duncan başını sallıyor. "Öyleydi. Ve Keller'ın kalbini çalmıştı."

Romero içtenlikle gülümsüyor. "Bu kız Keller'ı değiştirdi. Kendine gelmesini sağladı. Onunla gurur duyuyorum." Bir baba gibi konuşuyor.

Duncan da ona katılıyor. İnsanların arkadaşlarını böyle desteklediklerini görmek çok hoş. "Ben de, Rome." Duncan bize bakıyor. "Hadi seçin bakalım. Kahveler benden. Rome'un kahvesi buraların en iyisidir. Özel karışımı efsanedir."

Ben küçük boy özel karışımdan isterken, Paxton menüye bakıyor. Mocha macchiato'da karar kılıyor ve kahvesini yudumlarken çok mutlu görünüyor. İkili koltuğa oturduktan hemen sonra Stella barın arkasından zıplayıveriyor. "Gus nerede?" diye sesleniyor.

Arkamı dönüyorum. Kalabalık dükkânda gözleriyle Gus'ı arıyor. "Selam, Stella. Gus henüz gelmedi. Birazdan gelir."

Koşarak yanımıza gelip Duncan'a bir beşlik çaktıktan sonra kucağıma oturuyor. "Selam, Scout."

Tanrım, gördüğüm en sevimli ve minik şey. "Selam, Stella. Bale nasıldı?" Üstünde hâlâ açık pembe taytı ve dans mayosu var.

"Bugün Bayan Toler'ın suratı asıktı çünkü Amy ve Ashley

yine onu dinlemedi." Gözlerini deviriyor. "Onlara söyleneni yapsalar her şey hepimiz için daha kolay olacak."

Duncan sırıtıyor ve gülmemek için kendini sor tutuyor. "İkizler yine yaramazlık yaptı demek."

Yetişkin birinin küçük bir çocuğun bedenine girmiş hâli gibi. "Çok sinirlerimi bozuyorlar, Duncan dayı. Keşke büyümüş olsalar."Hâlâ sırıtsa da ciddi bir ses tonuyla cevap vermeyi başarıyor. "Her grupta çıkıntılık yapan bir kişi vardır, Stella. Bazen de iki. Hayat böyle bir şey, koca kız. Gerçek dünyaya hoş geldin."

Kucağımdan inip elimi tutarken, "Çıkıntılardan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor. "Hadi gidip Bayan Higgins'e bakalım."

Onu barın arkasındaki kapıya doğru takip ederken, Paxton ve Duncan da peşimden geliyor. Keller'ın yaşadığı yer kapının diğer tarafında. Küçük ama rahat bir yere benziyor.

Kapıdan geçerken Keller el sallayarak bizi karşılıyor. Bu sırada telefonla konuşuyor.

Ben Bayan Higgins'le tanıştıktan ve Keller telefon konuşmasını bitirdikten sonra, Gus mesaj atıyor. *Gelmemize 20 dakika kaldı. Konser salonunda buluşalım mı?*

Onu daha altı gün önce görmüş olsam da, onun yanında olma düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi. Cevap veriyorum: *Tamam.*

Gus: *Seni seviyorum.*

Scout: *Ben de seni seviyorum.*

Ben Keller'ın arabasına biniyorum; Stella ve Paxton ise Duncan'ınkine biniyor. Otobüs otoparka gelince, hangimiz Gus'ı görmek için daha heyecanlıyız bilmiyorum. Ben mi, Stella mı, Pxton mı, yoksa Keller mı?

Otobüsten ilk Gus iniyor ve Stella onu karşılıyor. Onu kucağında Stella'yla görmek içimi ısıtıyor. Çocuklar onu çok seviyor ve o da çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Kibar ve yumuşak biri olduğundan çocuklar onunla vakit geçirirken mutlu oluyor. Bir gün dünyanın en iyi babası olacak.

Stella'yı kucağa indirdikten sonra Paxton'a sarılıyor. Yanlarında durduğumdan konuşmalarının bir kısmını duyabiliyorum. "Babanla konuştum, dostum. Evet, mükemmel biri değil ama seni seviyor. Onunla konuşmalısın. Söyleyeceklerini bir dinlemelisin. İlişkinizi berbat ettiğinin farkında."

Paxton başını sallayıp Gus'ın kollarından ayrılıyor.

İşte şimdi Gus'ın gözleri benim üstümde ve yüzünde sadece bana bakarken beliren o gülümseme var. "Minnesota'da hayat nasıl gidiyor tatlım?"

Gus'a sokuluyorum. "Sıcak ve nemli."

Sözümü kesiyor. "Bana asılıyor musun? Aslında işe yaramadı diyemem."

"Aslında burayı çok sevdim. Buradaki insanlar çok iyi."

Bana sıkıca sarılıyor. "Biraz daha sabret. Daha çok iyi insanla tanışacaksın. Bugün efsane bir gün olacak."

Sırada Keller var. Kucaklaşmaları, iki erkeğin sıradan kucaklaşması gibi değil. Birbirlerine sıkıca sarılıyorlar. Aralarında bir bağ olan iki insanın beden diliyle konuşması gibi. Ve aralarındaki bu bağ sevgi olduğundan, daha sıkı sarılıyorlar.

Keller otobüsü işaret ederek, "Bakıyorum da seyahat tarzın çok havalı," diyor.

"Şikâyet edemem, dostum. Sadece koridorun karşısındaki yatağın boş olması beni üzüyor." Bana bakıp göz kırpıyor.

"Geldiğine sevindim. Seni görmek güzel. Yemeğe çıkmadan önce bir ihtiyacınız var mı? Duş almak ya da kahve içmek ister misiniz? Bana uğrayabiliriz."

Gus koltukaltlarını kokluyor. "Hayır, çiçek gibiyim, dostum. Hadi gidip yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Grup ve Paxton, Duncan'ın arabasına biniyor; çünkü armut koltukların büyüsüne kapılmamak kolay değil. Dört yetişkin insanın hareket eden bir arabanın arkasında armut koltuklara oturarak gitme heyecanına şahit olmadıysanız hiç yaşamamışsınız demektir. Videolarını çektim. İnternette çok ünlü olabilir.

Jim, Gus ve ben Keller'la gidiyoruz. Gus, Jim'in yanın-

da oldukça rahat görünüyor. Geçen yaz ikisiyle aynı odada bulunmanın zorluğunu düşününce güzel bir gelişme. O zamanlar birbirlerini sevmedikleri o kadar belliydi ki, onları görmeye katlanamıyordum. Sanırım ikisi de değişti. Jim, Jane'in hayatında olup biten her şeyi bana anlatıyor. Son zamanlarda Jane'le konuşurken tedavisinden bahsetmek istemiyor ve ben de üstelemiyorum. Jim sayesinde merak ettiğim ayrıntıları öğrenebiliyorum. Gördüğü yoğun terapiyle şimdi daha iyi. Güzel haberlerini alınca içim rahatlıyor.

Red Lion Road adında bir bara geliyoruz. Keller her cuma akşamı burada barmenlik yapıyor ve herkesi tanıyor. Arka tarafta biz gelmeden masalar birleştirilmiş bile.

Pizzalar, biralar ve Paxton, Stella ve benim sipariş ettiğim gazlı içecekler geldikten sonra hep birlikte sohbete dalıyoruz.

Sonraki birkaç saat içinde grup büyüyor.

İlk başta benim yaşlarımda bir kadın katılıyor. Kapıdan girerken gözlerimi ondan alamıyorum. Siyah saçları, koyu gözleri ve düzgün vücuduyla göze çarpıyor fakat duruşuyla da güçlü karakterini belli ediyor. Onu görünce ilk fark ettiğim şey bu. Biraz korkutucu gibi. Hani bakınca bazı insanlara saygılı davranmanız gerektiğini anlarsınız ya. Öyle biri gibi duruyor.

Masaya gelmeden Duncan gidip onu karşılıyor. Duncan'ı görünce gülümsüyor ve ifadesi birden yumuşuyor. Bu, Duncan'ın nişanlısı Shelly olmalı.

Masanın diğer ucunda oturan Duncan'ın yanındaki yerine oturmadan önce el sallıyor. "Selam millet." Alçak ve sert sesi görünüşüne tam oturuyor.

Gus, birasını kaldırarak selam veriyor. "Shelly! Bu gece dibini görmelisin! Bu gece bahisleri sana oynadım. Mesafe. Hepsi mesafe meselesi."

Yanakları kızarıyor. "Hey Gus. Bu gece kontrolümü kaybedecek kadar içmeyeceğim, dostum."

"Kahretsin! Artık hiç eğlenceli değilsin. İşler boka saracak sanıyordum," diye dalga geçiyor.

Shelly sırıtıyor. "Ah, eğlenmeyeceğim demedim. Sadece gecenin sonunda otoparkta roketatar gibi kusmayacağım."

Gus, sandalyesini geri çekip birasını kaldırıyor. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Söylentilere göre yakında bir düğün varmış. Shelly ve Duncan'ı kutluyorum."

Herkes bardağını kaldırarak iyi dileklerini paylaşıyor.

Shelly bardağını indirmeden, "Rook'un yeni albümünü de kutlayalım. Harika bir çalışma olmuş. Kendinizi aşmışsınız. Bu akşamki konser için sabırsızlanıyorum," diyor. Söylediklerinde samimiydi, grubun gerçekten bir hayranı. Bu kızı seviyorum.

Henüz tanışamadan iki çift daha gruba katılıyor. İlginç kıyafetli küçük, sevimli bir erkek ve yanında uzun, koyu tenli, şık bir erkek el ele tutuşarak içeri giriyor. Dışarıdan bakıldığında birbirlerinin tam zıttı gibi görünseler de yakışıyorlar. Uyumlular. Bir arada çok huzurlu olduklarını görmek beni gülümsetiyor. Yanlarında da daha muhafazakâr görünümlü bir erkek ve hafif çekingen duran kız arkadaşı var. Sıradan insanlar. Sıradanlık kötü bir şey diye söylemiyorum. Fakat şu an içinde bulunduğum grupta sıradanlık göze çarpıyor. İkisi de sessiz ama sevecen insanlar. Herkes tanışıyor. Clayton ve Morris konser için Los Angeles'tan gelmiş. Peter ve Eveleyn de Keller'la aynı üniversiteye gidiyor. Clayton ve Peter'ın oda arkadaşı olduğunu ve Kate'in karşı odasında yaşadıklarını öğreniyorum. Bir de Shelly'nin Kate'le bir çiçekçide çalıştığını.

Ve işte hikâyeler başlıyor. Bugün Kate ve anılarıyla dolacak. Masadaki Jim, Paxton ve ben hariç herkes Kate'i tanıyor ve çok seviyor. Hikâyelerini dinlemek mutluluk verici. Bazılarının, özellikle Keller'ın onunla çok kısa süre vakit geçirme şansı olduğunu öğrenmek ise hayret verici. Derin ve anlamlı bir arkadaşlıkları ve gerçek bir aşkları vardı. Sürekli gülüyoruz. İnsanlar anılarını anlattıkça daha çok gülüyoruz. Üzüntünün bu masada yeri yok. Herkes mutlu ve neşeli. Birçok insanın hayatında yer etmiş.

Zaman su gibi akıp gidiyor ve Jim isteksizce saatin dört

olduğunu ve ses provasının vakti geldiğini söylediğinde şaşırıyorum. İnsanların neşesini dağıtmak istemiyor. Hatta kendini kötü hissettiğini bile söyleyebilirim; fakat sonuçta bunu yapmak zorunda. Artık işe koyulmaları gerek.

Ben, Gus ve diğer grup üyeleri Keller'ın arabasıyla konser salonuna gidiyoruz. Paxton ve Jim konuşmak için arkadan geliyor. Buna sevindim çünkü artık konuşmaları gerekiyordu. Konuşma vakti geldi de geçiyor bile.

Ses provasını dinlerken, geçen yaz onlarla turneye çıktığımda onlara katılmadığım için pişman oluyorum. Geçmişe bakınca kaçırılmış bir fırsat gibi geliyor.

Artık hiçbir fırsatı kaçırmayacağım. Asla. Hayat, anın kıymetini bilmek demektir. Ne istersem ve ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Artık saklanmak yok. Kendimden şüphe duymak yok. Anı yaşıyorum.

Gus bir şarkıyı ortasına kesip telefonunu cevaplıyor. Tuhaf bir durum. Birkaç saniye telefonda konuştuktan sonra mikrofondan bana sesleniyor. "Scout, kapıda özel bir misafirimiz var. Birlerini bulup onu içeri almalarını söyler misin?"

Başımı sallayarak oturduğum korkuluktan atlıyorum.

Kapıya gidip bir çalışana kapıyı açmasını söyleyince, karşıma bir elinde kemanı, diğer elinde küçük çantasıyla Gustov çıkıyor.

Elindekileri yere bırakıp bana sarılıyor. "Scout. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Selam, Gustov. Geleceğini bilmiyordum."

Gülüyor. "Her şey son anda gelişti ve hayır diyemedim. Nasıl diyebilirim ki? Bu gece özel bir gece olacak."

Gus

Gustov'un elinde keman kabıyla sahneye çıktığını görünce nutkum tutuluyor. Üzüntüden değil. Hani eski bir arkadaşınızı gördüğünüzde içinizde bir mutluluk hissedersiniz ya. Sadece, "Geldiğin işin teşekkürler, şef," diyebiliyorum.

Başını sallıyor. "Benim için bir onur, evlat. Birlikte çalmayalı uzun zaman oldu. Onun anısına elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Gustov'u geçen hafta arayıp *Missing You* ve *Finish Me* şarkılarında bize eşlik etmesini istedim. Buraya gelerek bu akşam Boston'da bir gösteriyi kaçırmasına rağmen, hiç düşünmeden teklifimi kabul etti.

Daha önce hiç bizimle çalmadığı için hiç vakit kaybetmeden iki şarkının da üstünden birkaç kez geçiyoruz. Bu adamı her dinlediğimde hayran kalıyorum. Kusursuz bir yetenek. Onunla aynı sahneyi paylaşmaktan onur duyuyorum.

Beş dakika içinde başlayacağız. Gerginim. Turneye başladığımızdan beri ilk defa gerginim. Büyük bir gece. Daha önceki konserlerle karşılaştırıldığında çok az insan var. Sadece beş yüz kişi fakat hepsi çok heyecanlı. Eğlenceli bir konser olacak. Sahneden inip seyircileri izliyorum. Gözlerim Scout'u arıyor. Gus'ı sırılsıklam ediyorum tişörtüyle en ön sırada. Yanında Paxton ve etrafında Gün Işığım'ın arkadaşları var. Bugün yüzündeki gülümseme hiç eksik olmadı. Bu aralar hep gülümsüyor; buna bayılıyorum. Ama bugünkü farklı. Benim için ne kadar önemli bir gün olduğunu biliyor ve bu anlarıma ortak olmak istiyor. İçinde zerre kıskançlık yok. Gün Işığım'ı ne kadar sevdiğimi biliyor; bunun onu sevmeme engel olmadığını da. Kalbimde ikisine de yer var. Gün Işığım şu an olduğum insan olmama yardımcı olurken, Scout bana bu adamın kim olduğunu hatırlattı. Tekrar kendimi bulmama yardım etti. Onu çok seviyorum.

Biri elini omzuma koyuyor. "İyi misin, koca adam?" Franco'ymuş.

Başımı sallıyorum. "İyiyim, dostum. Çok iyiyim."

Scout'a baktığımı görüyor. "Bunun hiç adil olmadığını biliyorsun değil mi?"

Dönüp ona bakıyorum. "Adil olmayan ne?"

Çenesiyle Scout'u işaret ediyor. "Senin gibi pislik bir herifin tüm iyi hatunları kapması."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Değil mi? Çok şanslı bir pisliğim."

Sonra ciddileşiyor. "Sen pislik değilsin, Gus. En yakın arkadaşım ve tanıdığım en iyi insansın. İyi adamlar iyi hatunları çeker. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Jim sözümüzü kesiyor. O adi bir herif gibi davranmaktan vazgeçtiğinden ben de ona Hitler demekten vazgeçtim. Sorunları olduğunu ve daha iyi biri olmaya çalıştığını biliyorum ve ona destek olmaya çalışıyorum. "Başlamanıza bir dakikadan az bir süre kaldı. Size harika bir konser dilerim, gençler," diyor.

Konser görevlilerinden biri olan Slim'den gitarımı alıyorum. Üstünde Gus beni sırılsıklam ediyor tişörtü var. Bence Franco sırf utanayım diye bu tişörtü giymesi için ona para veriyor. "Hadi çık ve göster kendini, Gus." Bunu her konserden önce söylüyor. Bunu duymak hoşuma gidiyor.

"Elimden geleni yapacağım, dostum." Ona her seferinde aynı cevabı veriyorum. Samimiyetle. Her seferinde. Grubun geri kalanına, "Hadi bu işi bitirelim," diye sesleniyorum. Sahneye çıkıyoruz.

Seyirciler şimdiden kıpır kıpır. Ön grubun verdiği gazla konsere hazırlar.

Sahne ışıkları açıldığı an, çığlıklar yankılanıyor. Ön sıraya bakıp tanıdığım yüzleri görüyor ve arkamda olduklarını hissediyorum. Scout'a bakıp göz kırpıyorum. Sonra kalabalığa sesleniyorum. "N'aber Grant?" Çığlıklar daha çok yükseliyor. "Tekrar burada olmak çok güzel. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Geçen zamanı telafi etmek için bu gece biraz eğlenmeye ne dersiniz?"

Redemption'la başlıyoruz. Şarkı herkesin hoşuna gidiyor. Sözlerini biliyor ve bana eşlik ediyorlar. Geceye bomba bir giriş yapıyoruz.

Sonraki iki saat konser devam ediyor. Normalde konserler bunun yarısı kadar sürüyor ama bu özel bir gece ve Gün Işığım'ın sevdiği birkaç eski parça dâhil her şeyi çalıyoruz.

Gustov kapanışta sahneye çıkacak. Seyircileri sakinleştiriyorum. "Bu sahnede son çaldığımızda kimler buradaydı?" Seslerden seyircilerin yarısından fazlasının ilk konsere geldiğini çıkarıyorum. "Burada olanlar, en yakın arkadaşımı bizimle sahnede dinleme ayrıcalığını yaşadılar. Muhteşem bir sesi vardı ve dinlediğim herkesten daha güzel keman çalıyordu. Onu bir buçuk yıl önce kaybettik. Kanserden. Berbat bir durum. Bu gece ruhunun bizimle burada olduğunu biliyorum. Bizi izliyor ve dinliyor, bu yüzden ona söyleyeceklerim var. Seni her gün çok özlüyoruz, Gün Işığım. Bu gece her şey senin için. Ve sana dair. Birazdan çalacağımız iki şarkı için çok özel biri çok uzun bir yoldan geldi. Sahneye gel, şef."

Gustov, sahnenin sol tarafından çıkıp onun için hazırlanmış mikrofonun arkasına geçerek sandalyeye oturuyor. Her zamanki gibi profesyonel ve soğukkanlı görünüyor. Kendini hazır hissedince bana doğru başını sallayarak gülümsüyor. Burada olduğu için kendimi çok iyi hissediyorum. İyi ki geldi.

Gustov'u işaret ediyorum. "Bu insan asla boy ölçüşemeyeceğimiz biri; ama ona ayak uydurmak için elimizden geleni yapacağız." Yukarı bakıyorum. "Bu iki şarkı sana gelsin, Gün Işığım. Seni seviyorum."

Finish Me'nin girişini Gustov tek başına çalıyor. Ürkütücü, acı bir melodi tüm sahneyi kaplıyor. Beni alıp götürüyor. İçimdeki kederi saymazsak, Gün Işığım'la stüdyoda bu şarkıyı kaydettiğimiz günü tekrar yaşıyor gibi hissediyorum. Cesaretimi toplayıp tüm ruhumla hissederek şarkıyı çalıyor ve söylüyorum. Böyle ilham nadir yakalanır, bu yüzden kendimi tamamen müziğin kollarına bırakıyorum. *Missing You*'ya geçince, Gustov ortalığı kasıp kavuruyor. Keman âdeta dile geliyor. Bu inanılmaz deneyimle sahnede duygu seline kapılıyorum. Keman susup şarkı bitince, heyecanımı dindirmek ve kalp atışlarımı yavaşlatmak için birkaç derin nefes alıyorum. Önce bana, sonra seyircilere doğru başını sallıyor. "Bu hissi sizlerle paylaşmama izin verdiğiniz için çok teşekkürler.

Kate çok özel bir gençti. Umarım görevimi hakkını vererek yerine getirmişimdir." Ayağa kalkıp eğilince, seyirciler salonu alkış ve çığlık sesleriyle dolduruyor.

"İnanamıyorum." Bunu dışımdan söylemeliydim; çünkü az önce aklım başımdan gitti. Hayatımın bu son yedi dakikasını hiçbir zaman unutmayacağım. Kafamı sallayıp kendime gelmeye çalışıyorum. "Bu üstün yetenek için bir alkış daha." Gustov tekrar eğilip sahneden ayrılıyor. Franco'ya bakıyorum. Hâlâ şoktayım; az önce yaşananlar rüya gibi geliyor. "Bu olanlar gerçek miydi?"

Franco da benim kadar şaşkın ve büyülenmiş görünüyor. Hafifçe başını sallayınca kahkahalarla gülmeye başlıyor ve ben de ona katılıyorum. Hani bazen beklediğinizden çok daha fazlası gerçekleşir ya... O kadar fazladır ki, nutkunuz tutulur ve az önce ne oldu, diye düşünürsünüz. Hayretler içinde kaldığınızdan gülmekten başka hiçbir şey yapamazsınız. İşte şu an o durumdayız. Franco'yla aynı hisleri paylaştığımız için mutluyum, yoksa sonunda aklımı kaçırdığımı düşünürdüm.

Gülmeyi kesince, seyircilere dönüyorum. "Bir şarkımız daha var," diyorum. "Güneşi öldüreceğiz. Yardımınıza ihtiyacım var. Herkesin olabildiğince yüksek sesle bana eşlik etmesini istiyorum. Gerçekten, komşu eyaletlerdeki insanlar sesimizi duymalı. O kadar yüksek." Pax'e bakıp gülümsüyorum. "Bu şarkı sana gelsin, Pax."

Sonra, salondaki beş yüz kişi bir oluyor. Sağır edici yükseklikte bir ses. Sanırım buradaki herkes şarkıya eşlik ediyor. Gelmiş geçmiş en iyi seyirci kitlesi. Bu geceyi sonlandırmak istemediğimden gitar solosunu iki kez atıyorum. Şarkıyı içimde yaşayarak söylüyorum. Şarkının sözlerini yaşayarak. Keşke güneşi öldürüp bu anı sonsuza dek yaşayabilsem.

Şarkı bitince, seyirciler on dakika kadar hiç durmadan alkışlıyor. Büyük bir sevgi gösterisi.

Gün Işığım'ın arkadaş grubuyla dışarıda, otobüsün yanında buluşuyoruz. Hepsine gelip bu günü bizimle geçirdikleri

için teşekkür ediyor ve tek tek hepsiyle vedalaşıyorum. Neredeyse gece yarısı oldu; ama yarın öğlene kadar buradayız. Jim'e burada biraz daha vakit geçirebilmek için direttim ve o da isteğimi kabul etti. Yarın buraya sadece birkaç saat uzaklıktaki Des Monies'de sahne alacağız.

Gustov'a tekrar teşekkür ettikten sonra, ona bir taksi çağırıp taksinin ücretini ödüyor ve Boston'a gece uçağını yakalaması için onu havaalanına gönderiyorum.

Bana en son Keller sarılıyor. "Harika konserdi, adamım. Ciddiyim. Muhteşem bir iş çıkardınız. Katie burada olsaydı sizinle gurur duyardı."

"Geldiğin için teşekkürler, dostum."

Arabasının anahtarını bana veriyor. "Ben Dunc'la gideceğim. Paxton da bizimle gelecek ve bende kalacak. Grant'te, Hampton Oteli'nde size bir oda ayırttım. Birkaç aydır Scout'la doğru düzgün baş başa vakit geçiremediğinizi biliyorum. İkinizin de buna ihtiyacı var. Sabah seni buraya bıraktıktan sonra bana gelmesini söyle. Onu ve Paxton'ı havaalanına bırakırım."

Bir elimdeki anahtara, bir önümdeki bu cömert arkadaşıma bakıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Söylemek istediğim çok şey var; ama ne aklıma gelen tek bir kelime, ne de bunu düşünecek zaman var. Bu yüzden, "Teşekkürler, dostum," diyorum. Tüm içtenliğimle. Tanrım, gerçekten tüm içtenliğimle.

Keller'ın arabasına yalnız ikimiz binince Scout şaşırıyor fakat bir şey söylemiyor.

Otele varınca daha çok şaşırıyor. Hâlâ suskun.

"Hadi tatlım. Keller bize bir oda ayarlamış."

Ümitsiz bir ifadeyle gülümsüyor. Söylediğimin doğru olduğuna inanmaya korkuyor gibi; çünkü bunu gerçekten çok istiyor.

Kayıt yaptırıp kapı kartını aldıktan sonra odaya gidiyoruz. Derin düşüncelere dalıyor.

Kapı kapandıktan sonra, sonunda konuşuyor. "Gus?"

"Efendim?"

"Son aylarda hayata dair çok şey öğrendim. Yaşamak, hakkını vererek yaşamak büyük çaba gerektiriyor. Her şeyi gerektiği gibi yapmak çok yorucu. Her günün tadını çıkararak yaşamak. Her dakikanın. Her saniyenin. Çünkü asıl güzelliği, o karmaşanın içinde buluyorsun. Hayatın sana vereceği ödüle o zaman ulaşıyorsun. Ve bu gece seni izlerken karmaşanın içindeki o güzelliği gördüm. Çok güzeldi. Hayran kaldım. İnanılmazdı. Her zaman harikasın ama bu gece daha farklıydı. Bunu herkese hissettirdin."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Evet, büyük çaba gerektiriyor. Ama güzelliğe ancak böyle ulaşabilirsin. Gereken enerjiyi sarf edince ortaya çıkıyor. Bunu hissediyorum, Scout. Hayatın beni içine çektiğini hissediyorum. Bu gece kesinlikle farklıydı; hayatımda sadece bir kez olacak bir şeydi. Senin orada olman beni çok heyecanlandırdı." Dudaklarının tadına bakabilmek için başını arkaya eğiyorum. "Şunu bil ki, benim ödülüm sensin." Kendimi tutamıyorum. Onu hemen öpmeye başlıyorum. Fakat birkaç dakika sonra geri çekiliyorum. "Duş almam gerek. Bu gece domuz gibi terledim."

Dudaklarım dudaklarında, gülümsüyor. "Terliyken de seksisin."

Bu sözler beni gülümsetiyor. "Çıplakken daha seksiyim."

Tişörtümü çıkarmama yardım ediyor. "Evet."

Tişörtünün ucuna uzanarak yardımını karşılıksız bırakmıyorum. Çıkarmadan önce, "Güzel tişört," diyorum.

Baştan çıkarıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Güzel tişörtler. Bu gecenin solisti için bir sürprizim var. Onunla belki karşılaşırım diye külotumu çıkarıp çantama koydum."

Kotunun düğmesini ve fermuarını açınca, karşılaştığım manzara tıpkı beklediğim gibi. Külot yok. "İnanamıyorum. Tüm gün külotsuz gezdin ve benim haberim yoktu öyle mi? Kahretsin." Kotunu bacaklarından aşağı sıyırıyorum.

Aramızda espri hâline gelen bir cevap veriyor. "Zaman kazanırız diye düşündüm."

İç çamaşırıma kadar soyunuyorum. Onunsa üstünde sadece bej rengi bir sütyen var. Parmaklarımı parmaklarına geçirip gözlerinin içine bakıyorum. Ve tüm kalbimle, "Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Bana her bebeğim dediğinde nefesim kesiliyor.

"Yavaş gitmek, tadını çıkarmak istiyorum. Duşa girmeden sana birkaç dakika sarılabilir miyim? Seni özledim."

Kollarını boynuma doluyorum. Bedeni bedenimle bütünleşip kulağını omzuma yaslayınca, dünyadaki tüm dertler son buluyor gibi. Ellerimi kalçalarına koyuyorum; ona sadece dokunmak istiyorum. Avuçlarım sıcacık. Sağ tarafının hissi yaradan dolayı sol taraftaki yumuşak teninden daha farklı ama ikisini de seviyorum. Dokunduktan sadece birkaç saniye sonra tüyleri diken diken oluyor. Gülümsüyorum; çünkü üşümediğini, sadece dokunuşuma karşılık verdiğini biliyorum. Ellerim omurgasının altına kayıyor. Parmak uçlarımla poposunun kıvrımını hissediyorum. Titriyor. Tekrar avuçlarımı teninde gezdirerek sırtına dokunuyorum. Parmak uçlarımla hissettiğim engel karşısında duruyorum. Sütyenine dokunuyorum. Sütyenini bir an önce açma isteğini bastırabilmek için yumruklarımı sıkıp derin bir nefes alıyorum. Parmaklarımı açıp ince askıların altından omuz kemiklerine doğru dokunmaya devam ediyorum. Askılardan daha ileri gidemeyeceğimi anladığım an, avuçlarımı hafifçe bastırıp tekrar aşağı süzülüyorum. İnce, yumuşak, kadınsı teninden kaslarını hissedebiliyorum. Yavaşça sağ tarafındaki yarasını okşamaya başlıyorum. Rahatladığını hissedince biraz daha bastırıyorum. Ona hiç konuşmadan vücudunun her yerinin çok güzel olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Ellerimi poposunda gezdiriyorum. Poposunu uzun süre kavramak istememe rağmen, biraz daha aşağı süzülüp bacaklarının arkasından tutuyor ve onu kaldırıyorum. Hemen bacaklarını belime doluyor.

Sonraki olaylar hemen gelişiyor. Kollarımı ona dolayarak

bir elimle poposunu, diğeriyle ensesini tutuyorum. Çok sertleştim; buna keyifli bir eziyet diyebilirim. Ve beni öpüyor.

Ve bu öpücük...

Tanrım.

Önce dilini dudaklarımda gezdiriyor. Sonra, dudaklarımın arasından içeri süzülerek oynuyor. Hafifçe yalayıp dilini geri çekerek ardından gitmemi bekliyor. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarını aralayıp isteğimi açıkça ifade ediyorum. Bu gece onun olacağım. Yanında güvende hissettiği insan. Koruyucu meleği. Arkadaşı. Ve sevgilisi.

Onun olacağım.

Bana sahip olma arzusunu ortaya döken dil hareketleri, alt dudağımı ısırması, yumuşak öpücüklerin ardından boynuma doğru inip tenimi dudaklarının arasına alması... Cennette gibiyim. Dudaklarının bana yaptığı bu olağanüstü hareketlere o kadar odaklanıyorum ki, kalçalarını dalgalandırarak ileri geri oynatınca ona ancak birkaç saniye sonra yetişebiliyorum.

Ah, harika hissediyorum.

Elleri saçımda. Saçım arkadan gevşekçe topluydu ama lastiği çıkardı. Şimdi elleri saçımla bütünleşmiş durumda. Bunun en tahrik olduğum şeylerden biri olduğunu biliyor. Beni dizginler ve kontrolü ele alır gibi ellerini saçımın arasında gezdirmesine bayılıyorum. Çok seksi.

Birden her şey hızlanıyor. Nefesi. İnlemesi. Arzusu.

Son noktaya çok yakın ve şu an en büyük isteğim kollarımda doruklara ulaşması.

Şimdi bir elim belinde, diğeriyse daha aşağıda. Orta parmağımı ileri geri götürerek bana âdeta yalvarana dek onu okşuyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum, bebeğim. Lütfen."

Boynunu hafifçe öpüyor ve sonra da emiyorum. "Biraz sabret, Sabırsız. Bu gece bizim gecemiz."

Ona dokundukça kıvranıyor. Gelmek üzere. Vazgeçmeyecek. "Lütfen, Gus."

Her şey çok seksi bir hâl aldığı için acele etmiyorum. Saçım hâlâ ellerinin arasında. Aklını başından alacak bir orgazmın eşiğinde. Seks için yalvarıyor. Kulak memesini ısırıyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum. "Böyle daha iyi mi?"

"Ah, Tanrım," diyor nefes nefese. Aldığı zevkle elleri harekete geçiyor. Ellerini aramıza sokup çamaşırımı biraz aşağı indirince benimkinin ucu göbeğine değiyor. O tenin tene değmesi hissi. Kahretsin.

"Ah. Lanet olsun." Parmaklarım bedeninin arzuladığı ritme uyum sağlıyor.

"Seviş benimle, Gus." Yalvarmadı. Sadece söyledi. Eğer birini konuşarak becermek diye bir şey varsa, bu o olmalı. Tonu, kelimeleri, vurgusu, sesi...

Az önce beni resmen sözleriyle becerdi.

Gözlerim göğüslerine kayıyor. Küçük sütyeninden dışarı taşıyorlar. Onu kollarımla yukarı kaldırıp dişimle sütyeninin sol tarafından çekiştirerek göğüslerini dışarı çıkarıyorum. Kısa bir süre göğüs uçlarını dilimle sertleştirip ısırdıktan sonra, o beklenen noktaya ulaşıyor.

Omzuma yasladığı dudaklarının arasından bir çığlık atıyor. Fakat dudakları kapalı olduğundan çok ses çıkmıyor. Yine de her bir ses dalgasının içimden geçtiğini, içimde yankılandığını ve çınladığını hissedebiliyorum. İçimde yayılan bir melodi gibi.

Kendini kollarıma bırakınca, sırıtıyor. "Çok mu gürültülü oldu?"

O çığlık benden çıksaydı ne hissederdim diye düşünüyorum. Başımı sallıyorum. "Gürültülü müydü? Hayır. Seksi miydi? Hem de nasıl." Onu yere bırakıp çamaşırımı indirdikten sonra sütyenini çıkarıyorum.

Ben duşa girerken, "Bu gece burada kalacağımıza inanamıyorum," diyor. Bu masum ama heyecanlı sözlerle sesi küçük bir kız gibi çıkıyor. İçinde hiç kaygı barındırmayan, sevimli bir ses tonu.

"Biliyorum, pijama partilerine bayılırım," diye dalga geçiyorum. Fakat Scout'la pijama partilerini gerçekten seviyorum.

Gülüyor.

"Özellikle de hiç uyunmayan pijama partilerini."

Tekrar gülüyor; fakat hemen sonra yüzündeki ifade kayboluyor ve gözleri o arzuyla dolup taşan noktaya bakıyor. Kasıklarıma. Bedenlerimiz temas edinceye dek ona doğru dönüyorum ama kollarımı ona sarmıyorum. Ağzımı kulağına götürüp konuşmaya başlıyorum. Fısıldamıyorum. Hatta sesimi bile alçaltmıyorum. "İşte şimdi teklifini kabul edeceğim."

"Öyle mi? Tam olarak ne yapacaksın, Bay Hawthorne?"

Tanrım, bu kadın bir şeytan olabilir. Bu söylediği çok seksiydi. "Seninle sevişmemi istediğini söylemiştin. Şimdi seni duşa götürüp orada seninle sevişeceğim. Sonra güneş doğana dek bu yatakta sevişeceğiz."

Hafifçe gülüyor. "Kulağa yorucu geliyor. İyi ki maraton koşuyorum. Dayanıklıyım."

Duşa girdikten sonra elini aletime götürüyorum. "O da oldukça dayanıklı. Bana güven."

Suyu açınca bana oral seks yapmaya başlıyor. Daha önce hiç yapmamıştı. Ağzıyla akıl almaz şeyler beceriyor. Zevk aldıkça daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum. Kendimi geri çekip onu ayağa kaldırıyorum ve ona doğru yaslanırken sırtını duvara dayıyorum. Tanrım, harika bir his.

Kollarını boynuma doladıktan sonra tek bacağını kaldırıp belime sarıyor ve saniyeler içinde onu en derinlerimde hissediyorum. Hareketlerimizi hiçbir şekilde kısıtlamıyoruz. Sesli, arzulu ve fiziksel hazzın tadına varan bir hâldeyiz. Tekrar elleriyle saçımı tutuyor. Haftalardır böyle sevişmiyorduk. Özel alanımız yoktu. Genelde Scout eve dönmeden önce otobüste hızlıca sevişiyorduk. Ama bu gece? Bu gece onunla sabaha kadar taparcasına sevişeceğim.

Kalçalarımız birbirleri için yaratılmış gibi. Bedenimi her-

kesten daha iyi tanıyor. Nelerden hoşlandığımı biliyor. Yeni bir şey denediğinde verdiğim tepkileri gözlemliyor. Onunlayken bedenim dile geliyor gibi hissediyorum.

Ve ben de ona aynı şekilde davranıyorum.

Artık kendimizi tutamayacağımız noktaya gelince, aynı anda geliyoruz. Son yükselişim çok derin. İçinde titriyorum ve o da gelirken beni sıkıca sarıyor.

Ayrıldıktan sonra, nefes nefese bir hâlde sırıtarak, "Sanırım ben Grant'e âşık oldum," diyor.

Ben de sırıtıyorum. "Kalbim hâlâ San Diego'dan yana ama artık yeryüzünde en sevdiğim yer Grant. Buraya bayılıyorum. Duşta seks olağanüstüydü. Oral seksle daha da güzelleşti."

Kurulandıktan sonra, onu yatağa götürüp bir kez öpüyorum. Bu öpücük birazdan olacakların habercisi. "Sırtüstü uzan."

Hiç düşünmeden uzanıyor. Bana güveniyor. Ve açık davranıyor. Özgüveni de çok yüksek.

Yatağa çıkıp bacaklarından tutuyor ve sırtına doğru eğiliyorum. Kollarımı iki yanıma koyuyorum. "Çok güzelsin."

Yanağını yastığa koyarak saçlarının arasından göz ucuyla bana bakıyor. Yanağındaki saçları geri atıyorum. Az önceki iltifatıma karşılık olarak, "Sen de iyi birisin," diyor.

Arkasına sürtünüyorum. "Ama sevişirken çok vahşiyim."

"Bu bir tehdit mi yoksa bir vaat mi?" Çene çalma vakti sona erdi. Artık işimize bakalım.

"Ah, bir vaat. Gözlerini kapat. Sadece beni hissetmeni istiyorum; çünkü birazdan seninle taparcasına sevişeceğim." Yanağını öptükten sonra yavaş yavaş sırtının her noktasını öpüyor ve masaj yapıyorum. Gözleri hâlâ kapalı; anın tadını çıkarıyor. Bedenimi ona doğru tekrar eğince bu kez boynuna ve kulağına odaklanıyorum. Yukarı aşağı öpücükler konduruyorum. Emiyorum, ısırıyorum, dişliyorum. Aletim poposunun yarığına yaslı ve hafifçe sürtünmekten kendimi alamıyorum; çünkü muhteşem bir his. Kısa süre sonra, kalçalarımı

içindeymişim gibi yuvarlamaya başlıyorum. Elimi altına sokuyorum ve doğru noktayı bulunca iç çekiyor.

"Ne kadar çok ıslanmışsın. Buna bayılıyorum."

Konuşmadan cevap veriyor. Arkama uzanıp bacağımı sıkıyor. Tırnaklarını bacağıma batırarak beni arzuladığını fiziksel bir yolla anlatıyor.

Lütfen, demek istiyor.

Ve evet.

Ve şimdi.

Hemen şimdi.

Elimi altından çekip oturuyorum. Bir sonraki adımımı düşünürken muhteşem bedenine bir kez daha hayran kalıyorum. Bacaklarını hafif aralayınca içimdeki ateş alevleniyor ve ona tekrar dokunuyorum. Parmaklarımı içeri dışarı hareket ettiriyorum. Kalçalarını oynatarak beni tamamlıyor. Kendi duyduğu hazza dâhil olması ve onu artırmasıyla bu sahne kafama kazınıyor. O yokken bu sahneyi düşünüp fantezi kurabilirim.

"Hazır olduğuna emin misin?"

Kendinden geçerken gözleri hâlâ kapalı. "Evet," diyor nefes nefese.

Parmaklarımı çıkarıp kendimi ona doğru yöneltiyorum. "Gözlerini açma." Ucunu hafifçe soktuğum an inliyor. "Birazdan müthiş şeyler hissedeceksin." İçinde tamamen girince nefes nefese iç çekiyor ve benden sadece "Mmm..." sesi çıkıyor. Göğsümün derinliklerinden gelen hoşnut bir ses. İlk başta gelen çılgın hazzı bastırdıktan sonra, "Bacaklarını kapat," diyorum.

"Ama o zaman yapamazsın..."

Cümlesini tamamlayamadan söze giriyorum. "Güven bana. Evet, yapabilirim."

İkimize de uygun yavaş bir tempo bulup sırtına uzanıyorum. Tenimin tenine değmesini istiyorum. "Yavaş gideceğim; çünkü şu an inanılmaz iyi hissediyorum. Ama yaklaştığında haber ver de beraber bitirelim."

"Tamam, bebeğim." Tamamen odaklanmış, tatmin olmuş bir şekilde nefes nefese cevap veriyor.

Omzuna ve sırtına öpücükler kondurup arada ona karşı neler hissettiğimi, bana nasıl hissettirdiğini söylerken tempoyu koruyorum. Genelde kendimi tutmam; ama onunla seks yapmak doğruluk serumu almak gibi. Hiçbir şeyi gizlemiyorum. Her şey ortada.

Sonra, "Çok yaklaştım," diyor.

Ellerini tutup kafasının iki yanına yaslıyorum. "Seninim, tatlım. Her şeyimle seninim."

Ellerimi sıkınca hissettiğim baskıyla istediğim cevabı alıyorum. Ama yine de, "Benimsin," diye ekliyor.

Her şey arttı. Arzu, tutku, çekim... İçine girdikçe daha fazlasını istiyor. Ve sora daha fazlasını. Bacakları kapalı olduğundan sürtünme çok fazla. Ve şu an her şeyi çok yoğun hissediyorum. Onu tatmin etmek istiyorum. Tüm isteğim bu. İsteğim gerçekleştiği an, başını yorgana gömüp adımı sayıklamaya başlıyor. Ben de içimdeki tüm heyecanla onun adını söylüyorum. Yalvarırcasına haykırıyorum. "Scout. Scout. Sen benim her şeyimsin, Scout." Ve daha önce hiç hissetmediğim bir hazla geliyorum. Roketle uzaya fırlatılmış gibiyim. Doyum, arzu ve sevgi.

Sevgi.

Çok fazla sevgi.

22 Ağustos, Çarşamba

Gus

Annem telefonunu pek ilk çalışta açmaz; şaşırdım. "Selam, tatlım."

"Selam, anne. Bugün Amerika'da neler olup bitti bakalım?" Budapeşte'deyiz. Turnenin son günü. Yarın sabah erkenden eve dönüyoruz. Turne harikaydı. Seyirciler harikaydı. Müzik harikaydı. Ama şimdi eve gidip dinlenmenin zamanı geldi. Ve taco yemenin. Bir sürü taco yemenin.

"İyi ki sordun, sana süper bir haberim var." Sesi heyecanlı geliyor.

Onu duyunca ben de heyecanlanıyorum. "Hadi, meraklandırma beni. Neymiş bu haber?"

"Yarın eve geldikten sonra söylemeyi düşünüyordum." Şimdi söyleyeceğini biliyorum, yoksa konuyu hiç açmazdı.

"Hayır. Bunu yapmana izin veremem anne. Bana bu kadar heyecanlı bir şekilde bir haberin olduğunu söyleyip sonra susamazsın. Bu çok acımasızca. Hadi, anlat artık." Esprili tavrımda bir gerçeklik payı olduğunun farkında. "Gerçekten anne, eğer bana ne söyleyeceğini öğrenmezsen bu akşamki konsere odaklanmayacağım."

"Eric sürpriz yapıp dün gece buraya geldi."

"Harika bir haber." Ama asıl söylemek istediği bu değil.

Annem ve Doktor Banks sıklıkla birbirlerinin yanına giderek oldukça fazla zaman geçiriyor.

"Bana evlenme teklif etti."

"Ve?" Nedenini bilmiyorum; ama nefesimi tutuyorum.

"Evet dedim!" diye bağırıyor. Duyduğum en masum, en mutluluk verici haberlerden biri.

Gözlerim doluyor. Bunlar mutluluk gözyaşları; çünkü annem bunu hak ediyor. Sevilmeyi ve birlikte yaşlanacağı bir eşi hak ediyor. "Tebrikler, anne." Yanağıma süzülen yaşı siliyorum. "Şimdi keşke ben gelene kadar bekleseydin diyorum; çünkü şu an sana sarılamamak hiç hoş değil. Senin adına çok sevindim, anne. Doktor Banks çok şanslı bir adam."

"Teşekkür ederim, Gus. Senin açından bir problem yok değil mi? Yani, onu seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki problem yok. Harika bir adam."

Rahatlayarak iç çekiyor. "Güzel."

"Ve dahası, süper bir kardeşim olacak."

Gülüyor. "Bir de yeğenin."

Bunu söyleyince duraksıyorum. "İnanamıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Stella'nın amcası olacağım. Ne kadar mükemmel değil mi? Anne alınma ama bu evliliğin en sevindiğim yanı bu olabilir."

"Elbette alınmadım. Stella benim torunum olacak. Seni anlıyorum." Beni gerçekten anlıyor. Annem Stella'yı çok seviyor.

"Peki düğün ne zaman?"

"Henüz bir tarih belirlemedik; ama en yakın zamanda. Evde küçük bir kutlama yapacağız."

"Mükemmel bir fikir. O zaman sanırım Doktor San Diego'ya taşınacak, öyle mi?"

"Evet. İki haftaya burada olacak. San Diego Hastanesi'nin acil bölümünde görev yapacak."

"Süper." Ve şimdi evde bir erkek daha olması hissinin ne kadar tuhaf olacağını düşünüyorum. Bir de onları yalnız bırakmanın en iyisi olacağını. Birlikte yeni bir hayata başlamayı

hak ediyorlar. Ben de kendi hayatıma başlamayı hak ediyorum. Artık zamanı geldi.

"Teşekkürler tatlım."

"Keller biliyor mu?" Onu arayıp ailemize hoş geldin demem gerek gibi hissediyorum.

"Evet. Eric onu bugün öğlen aradı. Bizim adımıza çok sevindi."

"Eminim sevinmiştir. Harikulade bir üvey annesi olacak."

Tekrar gülüyor. "Tatlım, şimdi kapatmam lazım. İşe dönmem gerek. Bu akşam için sana bol şans diliyorum. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum."

"Şansa ihtiyacım yok. Yanımda Franco, Jamie ve Robbie var. Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum."

"Hoşça kal, tatlım."

"Hoşça kal, anne."

Hemen Keller'ı arıyorum fakat telesekreter çıkıyor. Kesin işte dir. Bu yüzden mesaj atıyorum. *KARDEŞİM!*

Konserden sonra otobüsle havaalanına giderken beni arıyor.

Telefonu, "Kardeşim!" diye açıyorum.

"Selam, kardeşim. Manyak bir haber, değil mi?" O da benim kadar mutlu.

"Hem de nasıl. Fakat iyi anlamda."

"Kesinlikle. Babam boşandığından beri başka bir adama dönüştü. Audrey içindeki tüm iyi yönleri ortaya çıkarıyor. Bu harika."

"Annen biliyor mu?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Hâlâ konuşmuyoruz. Sanırım onu bu aralar aramam gerek. İçimdeki dargınlık sona erdi. Artık zamanı geldi."

"Stella bu konuda ne diyor. Amcalar tarihinin en iyi amcasına sahip olacağını biliyor, değil mi?"

"Bebeğim bunun tamamen farkında. Sanırım en çok buna seviniyor."

"Benim de haberlerim var. Gelecek pazartesi bir iş görüşmem var. Telefonla iki görüşme yaptık ve son olarak benimle yüz yüze görüşmek istiyorlar. Yüzde doksan dokuz bu işi alacağım."

Bu haberle çok rahatlamış olmalı. Mezun olduğundan iş bulmak için üstünde büyük bir baskı hissettiğine eminim. "Süper. Hani okul? Staj yaptığın okul mu?"

"Hayır. Okul San Diego'da." Gülümsüyor. Bunu açık ve net bir şekilde duyabiliyorum.

"Ne? Ne dedin sen? Yok artık!" Keller ve Stella'nın bizimle güney California'da yaşaması ne harika olur bir düşünsenize.

"Evet. Son anda ortaya çıktı. Minneapolis'de hiç açık pozisyon yoktu ve bu yıl yedek öğretmen olacaktım. Bu yüzden ümitsizce San Diego'daki okullara başvurmaya başladım."

"Yarın eve dönüyorum. Siz geldiğinizde orada olacağım yani. Sizi araba ile gezdiririm. Her neye ihtiyacınız varsa. Birlikte dışarı çıkar ve bir kutlama yaparız."

"Harika fikir. Şimdi kapatsak iyi olur dostum. Orada vaktin geç olduğunu biliyorum. Hatta sabaha karşı olduğundan erken de diyebiliriz."

"Tamam. Birkaç gün sonra görüşürüz, kardeşim."

"Tamam, kardeşim. Görüşürüz."

"Sağlıcakla kal."

Bir gün içinde tüm hayatım değişti. En iyi yanı ise, benim için hiçbirinin sıkıntı olmaması. Hazırım. Eve dönünce yapacak çok işim var.

23 Ağustos, Perşembe

Scout

Onu görmeden önce uykulu sesini işitiyorum. "Yüzünü gören cennetlik." Çalışma masamdan başımı kaldırıp bakıyorum. Yüzünde yorgun ama mutlu bir gülümsemeyle ve elinde bir vazo kırmızı gülle Gus karşımda.

"Senin de öyle. Selam bebeğim." Tanrım, gözlerinin etrafındaki halkalara rağmen muhteşem görünüyor.

Vazoyu çalışma masama koyduktan sonra bana sarılıyor. Sanki dış dünyayla aramıza bir duvar örüldü; sadece ikimiz varız gibi hissediyorum. Yüzümü tişörtüne bastırıp gözlerimi kapatarak kokusunu içime çekiyorum. Sadece erkeksi kokusunu değil, onu tümüyle içime çekiyorum. "Seni çok özledim."

Alnımdan öpüyor. "Benim kadar özlemiş olamazsın, tatlım."

Başımı kaldırınca göz göze geliyoruz. "Erken gelmişsin."

"New York'tan daha erken kalkan bir aktarma uçuşunu yakaladım. Görmek için sabırsızlandığım biri vardı. Pilota daha hızlı uçmasını da söyledim." Sırıtışından anladığım kadarıyla bunu gerçekten yapmış.

Onu bir kez öptükten sonra kendime işte olduğumu, etrafta insanlar olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Eminim şu an insanlar bizi izliyor.

Gus'ın kulağına fısıldayarak, "Herkes bizi mi izliyor?" diye soruyorum.

Sesini alçaltmadan cevap veriyor. "Hem de her hareketimizi. Ön sevişmeye geçince herkesin çok şaşıracağına eminim."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlatıyorum.

"Bu gülüşü özlemişim."

Kulağının tam altına bir öpücük kondurduktan sonra ayrılıyoruz. "Eve gidip uyumalısın."

"Evet ama seninle." Sözünü vurgulamak için kaşlarını kaldırıyor.

"Buraya taksiyle mi geldin?"

Evet anlamında başını sallıyor.

"Benim arabamı alıp eve dönebilirsin. Ben Audrey'yle dönerim. İşi erken bırakıp seninle gelmek isterdim; ama bugün önemli bir müşteriyle toplantımız var."

Arka kapıdan otoparka çıkıyoruz. "Arabada sevişebiliriz."

"Toplantı on dakikaya başlayacak."

"Riskli durumlara bayılırım." Bu kadar yorgun görünmese ona inanırdım. Neyse, yine de ona inanıyorum.

Arabada onu öpüyorum.

Popomu kavrıyor.

"Çiçekler için teşekkürler. Çok güzeller."

Direksiyona geçip motoru çalıştırıyor. "Senin gibi. Gidip birkaç saat ölü gibi uyuyacağım. Bu gece için güzelce dinleneceğim. Maraton dayanıklılığını tekrar test edeceğim. Eve gelmeden külotunu çantana koy."

Göz kırpıyorum. "Hallettim bile. Şimdi eve gidip Kaburga'ya sokul. Seni özledi."

Şu an dayanıklılığım test ediliyor. Saat gece bir. Gus bana sarılıyor ve ben de başımı göğsüne yaslayarak uzanıyorum.

"San Diego seksine bayılıyorum," diyor. Parmak uçlarını kolumda gezdiriyor.

"Ben de. Sanırım en sevdiğim," diye cevaplıyorum.

"Yalnız bir şey daha olsa çok güzel olurdu."

Oltaya geliyorum. "Neymiş?"

"Kendi yatağımızda sevişmek. Kendi evimizde."

Başımı göğsünden çekip yastığa koyuyorum. Dışarıda dolunay var ve pencereden süzülen ışıkla yüzünü görebiliyorum. Sanırım bu konunun nereye varacağını biliyorum ama yine de emin olmak istiyorum. Bunu ondan duymak istiyorum.

"Ben taşınıyorum. Senin de benimle gelmeni istiyorum." Şimdiye kadar onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Benimle mi yaşamak istiyorsun?"

"Evet. Her günümü seninle geçirmek. Ne dersin?"

"Evet derim."

Burnumun ucundan öpüyor. "Ben de teşekkürler derim."

31 Ağustos, Cuma

Scout

Çok çılgın bir hafta geçirdik. Her şey üst üste geldi.

Keller, San Diego'da bir okulda öğretmen olarak işe alındı. Önümüzdeki hafta başlayacak.

Gus, uçakla Minneapolis'e gidip Keller ve Stella'nın eşya yüklü bir kamyon ve Keller'ın arabasıyla buraya gelmelerine yardım etti. Biz de yakınlardaki bir daireye yerleşirken yardımcı olduk.

Eric, Audrey'nin yanına taşındı ve hastanedeki işine başladı.

Paxton, San Diego Üniversitesi'nin yurduna yerleşti. Pazartesi okula başlayacak.

Gus'la ben de Audrey'ninkinin yakınlarında, sahil kenarında küçük bir eve taşındık. Altı aylık sözleşme imzaladık. Gus bir ev satın almak istiyor ama ben para harcamaya korkuyorum. Onunla böyle bir sorumluluk almaktan değil, maddi zorluklardan korkuyorum. Hayatımın her alanında cesaretimi toplamaya çalışıyorum ve en sonunda Gus'ın galip geleceğini biliyorum. Her zamanki gibi. Ona hayır diyemiyorum.

20 Ekim, Cumartesi

Scout

"İlk tanıştığımızda benden nasıl nefret ettiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor. Dışarısı karanlık; yeni evimizin terasında şezlongda oturuyoruz. Sırtımı göğsüne yaslayarak bacaklarının arasında rahatça oturuyorum. Tuzlu krakerle fıstık ezmesi yiyor ve üzüm suyu içiyoruz.

"Senden nefret etmemiştim. O zamanlar kimseden pek hoşlanmıyordum. Seninle ilgili bir durum değildi. İyi bir erkek deyince kafamda hiçbir şey canlanmıyordu."

"Seninle çok yol kat ettik, Scout." Eski günlerden bahsediyor. Gus derin bir insan. Her şeyi tüm kalbiyle, enine boyuna düşünüyor.

"Evet." Sadece evet demek yetersiz kalır. "Senin sayende artık bambaşka biriyim."

"Hiç bir adım geri çıkıp kendine *buraya nasıl geldim, şansım nasıl bu kadar yaver gitti*, dediğin oluyor mu?"

Avcumla bacağını okşuyorum. "Yaşadığım her an, bebeğim. Senin gibi birine âşık olacağımı hiç düşünmezdim. Böyle birinin aşkıma karşılık vereceğini."

"Scout?" Elimi öpüyor. Yaydığı sevgi içime işleyip tüm bedenime yayılıyor.

"Efendim?"

"Seninle çocuklarımız olsun istiyorum. Bir sürü çocuğumuz olsun. Sen çocuk istiyor musun?" Sesindeki samimiyet tüm kalbimi sarıyor. "Bir bebek kaybettiğini ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sana baskı yapmak istemiyorum; sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bir daha, benimle denemek ister misin?"

Gözlerim yaşarıyor. Geçmişi düşündüğümden değil, geleceği düşündüğümden. Onunla geçireceğim günleri. Kuracağımız aileyi. Gözümün önünde canlanan sahne, hayal edebileceğim en muhteşem yaşam olsa gerek. Gözlerine bakabilmek için ona doğru dönüyorum.

Uzanıp yanaklarıma süzülen yaşları siliyor. "Ağlama tatlım. Üzgünüm. Seni üzmek istememiştim."

Bu tatlılığı beni bitiriyor. "Üzgün olduğumdan ağlamıyorum, Gus. Sadece buraya nasıl geldiğimi, nasıl seninle birlikte olduğumu düşünüyordum. Şansım nasıl bu kadar yaver gitti?"

"Sen benim her şeyimsin, Scout. Her şeyim. Seni tüm benliğimle seviyorum. Hep seveceğim. Benim geleceğim sensin, Scout."

Gözyaşlarım süzülmeye devam ediyor. "Sen de benim her şeyimsin. Kalbi kırık, yaralı bir kızı hayal bile edemeyeceğim birine dönüştürdün. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Ve benim sana olan aşkım hiçbir zaman bitmeyecek, bebeğim. Seni ölene dek seveceğim."

Tekrar gülümsüyor. "Bu çocuk yapmalıyız mı demek oluyor?" Eliyle karnımı okşuyor. "Bu karnı küçük bebeğimizle büyütmek istiyorum."

O kadar duygu yüklüyüm ki, zar zor konuşuyorum. Ondan bir çocuk yapmak beni çok mutlu eder. Bir çocuğumuz olursa tamamlanmış hissederim. "Evet."

"İçeri girince doğum kontrol haplarını atacağım."

Tekrar göğsüne yaslanarak özel yerime geri dönüyorum. "Tamam. Peki bu çok seks yapacağımız anlamına mı geli-

yor?"

Beni sımsıkı sarıyor. "Aynen öyle! Sabah, öğlen ve akşam. Bence külot giymeyi bırakmalısın. Bu külotsuz gezme eylemine ben de katılacağım. Belki de anneme biraz izin alacağını söyleyip kıyafet giymeyi tamamen bırakırız ve sen hamile kalana kadar çıplak gezeriz. Ne dersin?"

"Audrey'nin hamile kalmam için bana izin vereceğini sanmıyorum."

Derin bir kahkaha atıyor. "Sonucunda torun sahibi olacağını bilirse, izin verir. Stella'yla nasıl anlaştığını gördün. Büyükannelik yapmakta üstüne yok."

Ben de onunla gülüyorum; çünkü haklı. Gus'ın çocuğu yeryüzündeki en çok sevgi gören torun olabilir.

Birkaç dakika ay ışığı altında kıyıya çarpan dalgaları izliyoruz. Etraf sessiz. Sadece dalga seslerini duyabiliyorum.

"Bir şey daha var." Sesi yumuşuyor. Heyecanın yerini saygı ve hayranlık aldı.

"Neymiş o?" diye soruyorum. Sesindeki duygu yükünü hissedince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Beni gerçekten sonsuza dek sevecek misin?" Seveceğimi biliyor. Çenesini kulağımın hemen altına sürtüyor.

"Sonsuza dek," diye cevaplıyorum.

Boynuma bir öpücük kondurduktan sonra dudakları kulak mememe değiyor. "Bayan Hawthorne olmanı istiyorum."

Hemen arkamı dönüp kucağına oturuyorum. Söylediklerini yanlış anladığıma eminim. Yüzünü ellerimin arasına alırken ellerim titriyor. "Tekrar söyleyebilir misin?" Yine gözlerim sulanıyor. "Pek iyi duyamıyorum da."

Bana gülümsüyor ve sonra yüksek sesle tekrar ediyor. "Benimle evlenmeni istiyorum. Bayan Scout Hawthorne olmanı istiyorum."

Hissettiğim bu büyük mutluluğu saklayamıyorum. Yüzümdeki kocaman gülümsemeden yanaklarım acıyor. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Başıyla onaylıyor ve ciddileşiyor. Derin duygularla dolu. "Benimle evlenir misin, tatlım?"

Gus

Scout aynı anda hem ağlıyor, hem gülüyor, hem de başını sallıyor. Başını öyle bir sallıyor ki, cevabımdan hiç şüphem yok, demek istediğini beli ediyor. "Evet. Evet. Evet. Seninle evlenirim."

Ve sonra o his geliyor. Huzurluyum. Şu an ölsem, hiçbir eksiklik hissetmem. Bunun en iyi yanı da, şu an ölmeyecek olmam. Ne kadar süreceğini bilmiyorum; ama bunu yaşayıp tadını çıkaracağım.

Onu öpüyorum.

Bu öpücük umut demek.

Öpücüğün ardından seks geliyor. Burada, şezlongda. Terasımızda.

Bu seks de umut demek.

Scout çoktan uyudu, bu yüzden banyo tezgâhındaki not kâğıtlarını ve kalemi alıp sabah uyandığında görün diye bir not yazıyor ve aynaya yapıştırıyorum. *San Diego, bebek yapmak, nişanlanmak, seni daima seveceğim, artık en sevdiğim seks teras seksi.*

Aylar önce başlayan dönüşümümün son noktasındayım. İsteyerek verdiğim bir kararı harekete geçiriyorum. Ve çok iyi hissediyorum. Şunu iyice anladım ki, mutluluğumdan ve hayatımdan tamamen ben sorumluyum. Bu yükü benim omuzlarımdan alabilecek bir kimse yok. Hayatı düzene sokan da benim, paramparça eden de.

Bu bir seçim.

Ödüle ulaşmak için çaba göstermeniz gereken bir seçim. Aylaklık ve kayıtsızlık sizi sıradanlığa sürükler. Evet, bazen çabalamak çok zordur; fakat dikenli yollardan geçerek elde edilen zaferin ödülü daha büyük olacaktır.

İşte harikalar böyle yaratılıyor.
Sıradan şeyler değil, efsaneler böyle yaratılıyor.
Ve ben efsane yaratmaya âşık oldum.
Yaşamanın tek yolu bu.

SON

Teşekkür

Şu an beni göremiyorsunuz; ama yüzümde kocaman bir gülümseme var çünkü kitabın en sevdiğim bölümüne geldik. Bu kitabın oluşumunda katkıda bulunan herkese teşekkür etme şansı bulduğum bölüme. Şimdi arkanıza yaslanın ve rahatlayın çünkü sevgilerimi göndereceğim çok fazla insan var. Biraz uzun sürebilir.

Kendilerini *Heyecanlılar Ordusu* diye adlandıran beta okurlarıma teşekkür ederim. Bu beş inanılmaz kadın beni bir aylık zor bir final süreci boyunca güldürmeyi başardı. Büyük bir istek ve titizlikle kitabı incelediler ve kitabı gönül rahatlığıyla editörüme teslim edebileceğim hâle getirdiler. Arkadaşlığınız, beni yüreklendirmeniz, neşeniz, zekânız ve sevginiz her şeyi değiştirdi. Kitaba başka bir açıdan bakmama ve hikâyeye âşık olmama yardımcı oldunuz. Size ne kadar teşekkür etsem az. Lindsey Burdick, Amy Donnelly, CM Foss, Gemma Hitchen ve BN Toller'a teşekkür ederim. Sizin sayenizde varım.

Debbie Clark'a teşekkür ederim. Yıllar süren bu çılgın yazma hayalim boyunca yanımda olup beni cesaretlendirdin. Sadece yazma konusunda değil, hayatımın tüm alanlarında bana destek verdiğin ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Üstün yetenekli tasarımcı Brandon Hando'ya teşekkür ederim. Bir kez daha muhteşem bir kapak yarattın. Tek kelimeyle muhteşem. Ve senden yeni bir tişört tasarımı, kitap ayracı, çıkartma ya da herhangi bir şey istediğimde bana karşı hep sabırlı oldun ve harikalar yarattın. Bakış açımı anladığın, hatta bazen bunu benden bile önce yaptığın için teşekkürler. Kalbim seninle.

Harika editör Monica Parpal'a teşekkürler. Sen olmasan hiçbir kitabım yayımlanamazdı. Seninle çalışmak benim için bir onur; hikâyelerime can veriyorsun. Birlikte çalıştığımız

her kitapta sana olan saygım biraz daha artıyor. İki kitap önce saygımın tavan yaptığı düşünülürse, bu büyük bir şey. Yaklaşan düğün tarihine rağmen bu projeyi üstlendin. Sana ne kadar teşekkür etsem az.

Alchemy of Words'den harika editör, tasarımcı ve düzenleyici Amy Donnelly'ye teşekkürler. Sadece kitabın düzeltisini ve beta okumasını yapmakla kalmadın, aynı zamanda Gus'ın tanıtımına da katkıda bulundun. İmza günlerinde her zaman bana destek oldun ve Phoneix'e teyzelik yaptın. (Ailemizin bir parçası olduğun için çok mutluyum.) Ve bana her konuda fikir verdin. Hepsini sana borçluyum. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Gerçekten. Şu an önünde eğiliyorum.

Yerk Dizayn'dan zeki web tasarımcısı Josh Harris'e teşekkürler. Web sitemi kurup düzenledin ve her zaman her istediğimi siteye dâhil ettin. Tüm süreç boyunca bana fikir verdin. Bana yarım etme isteğinden dolayı teşekkür ederim. Hatta tamamen görevin dışı olsa da, kitabın düzeltme okumasını dahi yaptın.

Akıl hocam ve arkadaşım Seth King'e teşekkürler. Bu projenin sonlarına doğru beni kötü kararlarımdan caydırdın ve akıl sağlığımı yitirmek üzereyken bana yardımcı oldun. Bence yazarlığın yanında danışmanlık da yapmalısın. Zeki birisin. Ve dürüst. Ve şefkatli. Ve eğlenceli. Her şey için sonsuz minnettarım.

Arkadaşım ve danışmanım Colleen Hoover'a teşekkürler. Tanıdığım en nazik insanlardan birisin. Her ihtiyacım olduğunda kitap dünyasıyla ilgili tüm sorularımı yanıtladığın ve bana fikir verdiğin için teşekkürler. Her zaman en sevdiğim yazar olarak kalacaksın; ama seni asıl özel yapan şey kalbin. Her şey için teşekkürler.

Tüm sevdiğim gruplara büyüleyici müzikleriyle bana ilham verdikleri için teşekkürler. Siz olmasanız yazamazdım. Ve en sevdiğim grup Sunset Sons'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitabı toparlamaya uğraşırken, Gemma Hit-

chen grubunuzun gerçek hayattaki Rook olduğunu söyledi. Bir anda müziğinize âşık oldum. Final bölümlerini yazarken ve düzeltirken hep sizi dinledim. Benim ilham perilerimsiniz. Benim Gus'ım ve Rook'umsunuz. Sunset Sons'a sevgilerimi gönderiyorum.

Son kırk iki yıldır yaptıkları her şey için anne ve babama teşekkür ediyorum. Sizi seviyorum.

B. ve P.'ye teşekkürler. Sizin anneniz ve eşiniz olmak bana gurur veriyor. Yaşama sebebimsiniz. Nokta. İkinizi de çok çok çok seviyorum. Dünyalar kadar çok hem de!

Facebook'taki *Gün Işığım Destek Grubu*'na[7] teşekkürler. Nasıl oldu bilmiyorum; ama yeryüzündeki yüzlerce güzel insan aynı noktada buluştu. Hepimiz iyi kitapları seviyoruz; ama daha da önemlisi hepimiz iyi insanları seviyoruz. Bu grubun bir parçası olduğum için çok şanslıyım. Mükemmelliğiniz için teşekkürler.

Son olarak yanımda olan beni destekleyen tüm okurlara, yazarlara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Sizin sayenizde hayallerimin peşinden koşup bu işe devam edeceğim. Bu benim için tarif edilemez bir armağan. Siz olmasanız bu kitap olamazdı. Binlerce kez teşekkürler.

Son bir şey daha var ve sonra bitireceğime söz veriyorum.

Sizi seviyorum!

Yukarıda adı geçen herkesi seviyorum. Sizin arkadaşlığınız benim için çok değerli. İyi ki varsınız!

7 Bright Side Support Group (e.n.)

Gus Çalma Listesi

The Weekend-Huglife Remix (Coeur de Pirate)
"Wicked Games"
AFI "I Hope You Suffer"
The National "I Need My Girl"
Manchester Orchestra "Cope"
The 1975 "Me"
Sunset Sons "Medicine"
Broods "Killing Me"
Brick + Mortar "Bangs"
Royal Blood "Figure It Out"
Coldplay "The Scientist"
Catfish and the Bottleman "Homesick"
Sunset Sons "Loa"
Buddy Guy "Baby Please Don't Leave Me"
You Me At Six "Love Me Like You Used To"
Bear Hands "Giants"
Flyleaf "All Around Me"
Balance and Composure "Tiny Raindrops"
Twin Atlantic "Fall Into the Party"
Sunset Sons "On the Road"
Ed Sheeran "Kiss Me"

Kim Holden, dünyanın en harika şehri Denver'da yaşıyor. Sevdiği şeylerden bazıları: kitap okumak, yazı yazmak, yeryüzündeki en iyi iki erkek (eşi ve oğlu), bisikleti, Facebook, buzlu kahve ve müzik. Hayal kurmayı da çok seviyor. Hayal kurmaktan bahsetmişken, bu yazıyı okuyanlara bir tavsiyesi var. Hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Hiçbir şey için geç değil. Bugün başlayın. Hatta hemen şimdi başlayın. Hayallerinizi gerçekleştirin.

Arkadaş olalım!
Takılırız.
Eğlenceli olur.
Beni buradan ziyaret edin:
www.kimholdenbooks.com
www.facebook.com/kimholdenauthor

Kim Holden'ın diğer kitapları:
All of It
So Much More

Bundan sonra nasıl yaşayacağımı gerçekten bilmiyorum. Gün Işığım benim yalnızca en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda da diğer yarımdı. Beynimin, vicdanımın, neşemin, yaratıcılığımın, kalbimin diğer yarısı. Diğer yarınız sizi sonsuza dek terk etmişken hayata nasıl kaldığınız yerden devam edebilirsiniz ki?

Bu, Gus'ın hikâyesi. Kendini kaybetmesinin, kendini bulmasının ve iyileşme sürecinde yaşadıklarının hikâyesi.

Aylar önce başlayan dönüşümümün son noktasındayım. İsteyerek verdiğim bir kararı harekete geçiriyorum. Ve çok iyi hissediyorum. Şunu iyice anladım ki, mutluluğumdan ve hayatımdan tamamen ben sorumluyum. Bu yükü benim omuzlarımdan alabilecek biri yok. Hayatı düzene sokan da benim, paramparça eden de.

Bu bir seçim.

Ödüle ulaşmak için çaba göstermeniz gereken bir seçim. Aylaklık ve kayıtsızlık sizi sıradanlığa sürükler. Evet, bazen çabalamak çok zordur; fakat dikenli yollardan geçerek elde edilen zaferin ödülü daha büyük olacaktır.

İşte harikalar böyle yaratılıyor.

Sıradan şeyler değil, efsaneler böyle yaratılıyor.

Ve ben efsane yaratmaya âşık oldum.

Yaşamanın tek yolu bu.

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

₺ 24

ISBN: 978-605964103 6

9 786059 641036